

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARSEN LÜPEN

HARİKULÂDE MACERALAR

Cilt: 6

Forma: 107-126

İSTANBUL
AKŞAM KİTAPHANESİ
1 9 3 4

Maurice Leblanc'ın şaheserleri

ARSEN LÜPEN

Harikulâde Maceralar

Terceme eden :
Selâmi İzzet

Altıncı cilt

ESRARENGİZ KONAK

AKŞAM MATBAASI
1 9 3 4

107

Arsen Lüpenin neşredilmemiş olan hatıratından bir yaprak

Maziye baktığım zaman, Sonya Krişnofun, Dolores Keselbaşın, yeşil gözlü genç kızın ayakları dibinde Arsen Lüpeni değil, Raul Andreziyi, Dük Şarmörası, Pol Sernini, Baron Limeziyi görürüm.

Onlar bana, benden başka türlü bir insan görünürler ve sanki onların aşklarını yaşayan ben değilmişim gibi, onlardan bir dost gibi hoşlanıyorum, onlarla beraber endişeye düşüyorum, üzülüyorum, seviniyorum.

Bu bana benzeyen kardeşlerimin arasında en fazla sevdiğim, hepsine tercih ettiğim centilmen seyyah, centilmen taharri memuru vikont Ennerisdir. Paris mankenlerinden Arletin gönlünü kazanmak için esrarengiz konağın etrafında mücadele eden Ennerisé hayranım...

ESRARENGİZ KONAK

— 1 —

Aktris Rejin

Hayır müesseselerine yardım eden mühitlerde bu fikir sevinçle kabul edildi. Herkes muvafık bul-

du. Operada, iki bale arası, büyük terzilerden birinde giyinmiş yirmi kadın sahneye çıkacak. Birinciliği

kazanan terziden üçünün terzi kızlarına o gecenin hasılatı verilecek ve netice; bazı terzi kızları on beş gün gidip Riviyerada gezeceklerdi.

Derhal faaliyete geçildi. Kırk sekiz saat zarfında bütün biletler satıldı. Ve temsil gecesi, şık, zarif kadınlar, fraklı erkekler, fevç fevç tiyatroyu doldurmağa başladılar.

Her an kalabalık fazlalaşıyordu.

Bütün bu kalabalık bir şeye dair konuşuyordu. Herkes bir şeyden, bir kişiden bahsediyordu. Herkesin ağzında bir kişinin ismi vardı. İstidatsız, fakat harikulâde güzel bir şantöz, Rejin Obri, meşhur terzi Valmenede diktirdiği bir tuvaletle sahnede görünecekti.

Bu elbise, hakikî elmaslarla işlenmişti.

Ve işin içinde başka bir iş olduğu için, herkesin merakı artıyordu. Bir kaç aydır, elmas kralı Van Hoben, kızın peşine düşmüştü. Acaba Rejin nihayet o adamla yaşamaya karar vermiş miydi?

Tuvaletinin elmas işlemeli olduğuna göre, herkes bu noktada ittifak ediyordu.

Bir gün evvel, Rejin, gazetecilerin suallerine şöyle cevap vermişti:

— Yarın elmaslı tualet giyeceğim. Van Hobenin getirdiği dört işçi, elmasları işlemekle meşguller. Valmene bizzat başlarında duruyor.

Rejin, locasında, sahneye çıkacağı saati beklerken, halk önünden, bir mabudenin önünden geçer gibi geçiyordu.

Rejin sahiden de harikulâde güzel bir kadındı. Asil, necip, saf bir güzelliği vardı. Yüzü kadar harikulâde güzel omuzlarına ermin bir manto almıştı. Elmaslı tuvaleti mantonun altında gizliydi.

Mesut ve bahtiyar tebessüm ediyordu.

Koridor kapılarında, iriyarı üç gri cmfyhpcmfhyhpcmfhyhpcmfhy in taharri memurunun da nöbet beklediğini de herkes biliyordu.

Odada iki erkek vardı. Bunlardan biri, iri cüsseli, kıpkırmızı yüzlü Van Hobendi. Servetinin membainı bilen yoktu. Bir zamanlar sahte inci ticareti yaparken, uzun bir seyahatten elmas kralı olarak dönmüştü... Bu işi nasıl yaptığını, nasıl kazandığını bilen yoktu.

Öteki erkek, gölgede, bir köşeye sığınmıştı. Bu uzun boylu, mütenasip endamlı bir gençti. Bu genç, bir kano otomobille, tek başına dünüyayı dolaşmış, üç ay evvel avdet etmişti. İsmi Jan d'Enneris'ti.

Van Hoben, bir hafta evvel Ennerisle tanışmış, Rejine takdim etmişti.

İlk baleyi kimse seyretmedi.

Perde arasında Rejin, sahneye çıkmağa hazırlanmış, odasında konuşuyordu. Van Hobene lâkayt

ve ters davranıyor, Ennerisle, kendini beğendirmek isteyen bir kadın tavrı takınarak, mültefit konuşuyordu.

Bu hal Van Hobenin canını sıktı:

— Rejin, dedi, denizler seyyahını baştan çıkaracaksınız. İnsan bir senelik ömrünü su üstünde geçirdikten sonra çabuk alev alır.

Van Hoben, söylediği en budalaca sözlerle kahkaha ile gülerdi.

Rejin:

— Azizim, dedi, eğer söylediğin sözlerle evvelâ kendin gülmesen, nükte yaptığını anlamıyacağım.

Van Hoben içini çekti, mahzun bir tavır takındı:

— Enneris sana bir nasihat vereyim. Bu kadın için çileden çıkayım deme. Ben çileden çıktım, çok bedbahtım... Bir külçe taş oldum...

Ve ilâve etti:

— Bir külçe mücevher taşı oldum.

Sahne elbiselerin teşhirine başlanmıştı... Her model iki üç dakika duruyordu.

Sırası gelince Rejin kalktı.

— Biliyorsunuz ki korkuyorum. Eğer birinciliği kazanmazsam intihar ederim. M. Enneris, kime rey vereceksiniz?

Enneris eğildi:

— Güzellerin güzeline.

— Tuvaletten bahsedelim.

— Bence tuvaletin ehemmiyeti yok... Ben vücudun ve yüzün güzelliğine bakıyorum.

— Öyle ise, şimdi alkışlanmakta olan kadına, bakınız... Meşhur terzi Şerniçin bir modeli... Tuvaletini bizzat dikmiş. Fevkalâde güzel bir kız.

Kız hakikaten güzeldi. Evza ve etvarı, vücudunun ahenktar bükülüşleri göz alıyordu.

Enneris programa baktı:

— Arlet Mazol değil mi?

— Evet.

Ve gayet samimî ilâve etti:

— Ben jüri heyetinin yerinde olsam birinciliği ona veririm.

Van Hoben kızdı:

— Ya senin tuvaletin Rejin? O kızın elbisesi, senin tuvaletinin yanında kaç para eder?

— Burada maddî kıymetin değeri yok.

— Rejin, maddî değer her şeyin üstündedir. İşte bunun için dikkatli ve ihtiyatlı olmanı tavsiye ediyorum.

— Ne diye?

— Yankesici çok... Tuvaletin çakıl taşı ile işlenmedi.

Kahkaha ile güldü. Jan Enneris onun sözlerini tasdik etti:

— Van Hobenin hakkı var. Sizin yanınızdan ayrılmamalıyız.

— Katiyen olmaz. Salona çıkınız da beni uzaktan seyrediniz. Bakalım ne tesir yapacağım.

Van Hoben ilâve etti:

— Hem komiser Beşu bütün mesuliyeti üzerine aldı.

Enneris alâkadar oldu:

— Beşuyu tanır mısınız?.. Beşu, Jim Barnet ve şürekâsı müdürü Jim Barnetle beraber çalıştığı için şöhret kazanan komiserdir.

— Amma ona Jim Barnetten bahsetmemek lâzımdır. Ona dair söz açılırsa hasta oluyor... Jim Barnet ona çok oyun oynamış...

— Evet duydum... Altın dişli adam, Beşunun Afrikalıları hikâyelerini anlattılar. [*] Demek elmaslarınıza Beşu gözcülük ediyor?

— Evet. On günlük bir seyahate gidiyordu. Mühim bir para mukabili bana üç eski memur tavsiye etti. Kapıda bekliyorlar.

Enneris dedi ki:

— Bazan öyle kurnazlıklar vardır, ki bir ordu bekletseniz fayda vermez.

Rejin çıkmıştı. Yanında üç memurla kulislere girdi. On ikinci olarak sahneye çıkacaktı. On birinci model içeri girdikten sonra, tiyatrodaki derin bir sessizlik oldu. Herkes bekliyordu. Birden alkış koptu. Rejin görünmüştü.

Rejin güzeldi. Tuvaleti harikulâde idi. Fakat bütün gözler elmaslara takılıp kaldı... Korsajı kâmil mükcevherlerle donatılmıştı. Gözler kamaşıyordu.

Van Hoben:

— Tahminimden de güzel, diye söylendi. Ne de yakışıyor... Kraliçe gibi kadın.

Mırıldandı:

— Size bir sır ifşa edeceğim

[*] Arsen Lüpene 4 üncü cildini okuyunuz.

Enneris. Biliyor musunuz Rejin neye elmaslarla süsledim? Benimle evlenmeğe razı olduğu gün bütün bu taşları ona hediye edeceğim... Yani evlenmeğe dersem, nikâhla değil tabii (güldü) ondan sonra da, başına nöbetçi dikmiş oldum... Ben âşuklardan korkmam... Fakat gözümü dört açarım...

Arkadaşının omuzunu okşuyor: «Yavrum, sen beyhude sokulma» demek istiyordu.

Enneris onu temin etti:

— Benden emin olabilirsiniz Van Hoben... Ben kadınlara kur yapmam, dostlarımın sevdiği kadınlara bakmam.

Van Hoben yüzünü ekşitti. Enneris onunla her zamanki gibi, alayla konuşmuştu. Acaba gene mi alay ediyordu? Bunu iyice anlamak istedi.

— Beni dost sayıyor musunuz?

Enneris, Van Hobenin kolunu tuttu:

— Susunuz...

— Ne var?... Ne oldunuz?...

— Susunuz.

— Ne var?

— Gayri tabii bir şey var.

— Nerede?

— Kulislerde.

— Ne var canım?

— Elmaslar...

— E ...

— Dinleyiniz.

Van Hoben kulak kabarttı:

— Bir şey duymuyorum.

— Aldandım galiba... Amma duyar gibi olmuştum...

Sözünü bitiremedi. Birinci sıra koltuklarla ön localarda bir kımıldama oldu. Hekes kulislere bakıyordu. Onların da Enneris gibi, kulislerde olup biten bir şey gözlerine çarpmıştı.

Bir kaç kişi ayağa kalktı.

Bir kaç erkek sahneye çıktı. Sesler, feryatlar duyuldu.

Bir maşinist haykırdı:

— Yangın var!

Sağdan bir alev fışkırdı. Bir duman yükseldi. Panik baş gösterdi. Bu kalabalık arasında, biri eline bir kürklü manto almış, yüzünü saklıyarak haykırıyordu:

— Yangın var.

Rejin sahneden kaçmak istemiş, fakat dizlerinin bağı çözülmüş, diz üstü çökmüştü. Adam onu mantoya sardı, kucığına aldı, kalabalığa daldı.

Tam bu esnada locanın kenarında Enneris ayağa kalktı ve gür, âmir bir sesle bağırdı:

— Kimse yerinden kımıldamasın. Bu evvelden hazırlanmış bir yangındır.

Ve Rejin kucığına alan adamı işaret etti:

— Tutunuz, yakalayınız!

Geç kalmıştı. Hadiseyi kimse görmedi. Koltuklara sükûn geldi. Fakat sahnede heyecan devam ediyor, her kafadan bir ses çıkı-

yor, kimse kimsenin dediğini anlamıyordu.

Enneris fırladı, salonu geçti, orkestradan atladı, sahneye çıktı. Kalabalığa karıştı, Hosman bulvarına açılan artistlerin kapısına geldi.

Amma nerede arıyacaktı? Rejin kime soracaktı?

Soruşturdu. Kimse bir şey görmemişti. Bu kargaşalıkta herkes kendini düşünüyor, kendi başının çaresini arıyordu... Adam rejini kaçırmıştı.

Bir aralık, soluyan, terliyen Van Hobeni gördü. Adamcağız, burundan nefes ala ala gelmişti. Enneris:

— Kaçırdılar, dedi. Elmaslarınızın yüzünden kaçırdılar. Bir otomobile atıp uzaklaşmışlardır.

Van Hoben cebinden bir tabanca çıkardı. Enneris bileğini tuttu:

— Kendinizi mi öldüreceksiniz.

— Katiyen, onu öldüreceğim.

— Kimi?

— Hırsızı. Onu bulacaklar. Onu bulmak lâzım. Bunun için yeri göğü oynatırım.

Aklı başından gitmişti. Kalabalık arasında topaç gibi dönüyordu.

— Elmaslarım!.. Çaldırmam. Buna kimsenin hakkı yoktur.... Devlet mesuldür!..

* * *

Enneris aldanmamıştı. Rejin mantoya sarıp kucığına alan adam

Hosman bulvarına çıkmış, Magador sokağına doğru yürümüştü. Köşede bir otomobil bekliyordu. Yaklaşınca kapı açıldı. Baş kalın dantelle sarılı bir kadın kollarını uzattı. Adam kadını verdi:

— Oldu... Mucize kabilinden muvaffak oldum.

Sonra kapıyı kapadı. Öne oturdu. Otomobil yol aldı.

Aktrisin şaşkın baygınlığı uzun sürmedi. Yangından kurtulduğunu hissedince kendine geldi ve kurtaranına teşekkür etmek istedi. Fakat ağzının tıkalı olduğunu, rahat nefes alamadığını anladı. Kendi kendine mırıldandı:

— Ne oluyor?

Bir kadın sesi, kulağına fısıldı:

— Kımıldamayınız... Eğer ses çıkarırsanız kendiniz bilirsiniz..

Rejin omuz başında bir acı duydu. Kadın:

— Bir şey değil, dedi. Kamanın ucu değişiyor... Basayım mı?

Rejin kımıldamadı. Aklını topladı. Düşüncelerini sıraya koydu. Yangın başlangıcını hatırladı. Mezele tavazzuh etti.

«Kaçırıldım... Panikten istifade eden biri beni kaçırdı... Arkadaşı ile beraber beni götürüyorlar» diye düşündü.

Usulca serbes kalan elile üstünü yokladı. Elmaslı korsaj yerindeydi.

Otomobil hızlı gidiyordu. Fakat hangi yollardan gittiğini rejinin

anlamasına imkân yoktu. Hiç bir yer göremiyordu. Her halde, sık sık yol saptıklarını hissediyordu.

Her halde Paristen dışarı çıkmamışlardı; çünkü hiç bir gümrükte durmamışlardı. Yol fenerleri de gitgide sıklaşıyor, kısa aralarla otomobilin içine aksediyordu.

Kadın kollarını biraz gevşetti. Manto biraz kaydı ve Rejin kadının elini gördü. Parmaklarından birinde, müselles şekilde konmuş üç incili bir yüzük vardı.

Yol yirmi dakika kadar sürmüştü. Otomobil yavaşladı, durdu. adam indi. İki kanatlı büyük bir kapı açıldı. Bir avluya girdiler.

Kadın Rejinin gözlerini bağladı. Arkadaşının yardımile kucasına aldı. Altı basamaklı bir taş merdiven çıktılar. Bir antreden geçtiler. Yol keçeli yirmi beş basamak daha çıktılar. Birinci kata geldiler.

Bu sefer adam eğildi ve kulağına fısıldı:

— Geldik. Ben kabaca hareket etmek istemem. Eğer elmas korsajınızı gönül rızasile verirseniz size hiç bir fenalık yapacak değiliz. Razi mısınız?

— Hayır.

— Amma almamız kolaydır. Otomobilde de alabilirdik.

— Hayır, bu korsajı veremem..

— Ele geçirmek için her şeyi göze aldım. Artık ele geçirdim. Beyhude mukavemet etmeyin.

Aktris geriledi. Bütün kuvvetini

topladı.

Adam mırıldandı:

— Ben çıkarayım mı?

Rejin, kuvvetli bir elin belini tuttuğunu hissetti. İrkildi:

— Elinizi çekin. Bana dokunmayın... Her şeye razıyım... Fakat bana eliniz değmesin...

Adam biraz uzaklaştı.

Rejinin omuzlarından kürk manto kaydı. Bu mantonun kendi mantosu olduğunu gördü. Bitkin bir halde oturdu. Etrafına baktı. Yüzü peçeli kadın, korsajını çözerken, üstündeki elbiseye baktı: Siyah kadife bantlı eflâtun bir esvap giyiyordu.

Salon büyüktü. Elektrik yanıyordu. Döşemeler mavi ipektendi. Halis on altıncı Lûi üslûbunda eşyalar vardı. Şöminenin üstünde iki bronz kupa ile yeşil mermer sütunlu bir saat duruyordu.

Duvarlarda dört tablo, tavanda iki avize vardı.

Kadın, elmaslı korsajı çıkarırken, Rejin bu teferrüatı zihnine hakkediyordu... Yerler parkeydi. Gözüne, abanoz ayaklı bir de tabure çarptı.

Birden elektrik söndü. Karanlıkta sesler duydu:

— Âlâ, akli başında hareket ettiniz. Şimdi sizi evinize götüreceğiz. Kürk mantonuzu da bırakacağız.

Başını, kadının başındaki dantelin eşi bir dantelle sardılar. Oto-

mobile bindiler, ve gene sık sık saparak yol almağa başladılar.

Otomobil durdu. Adam indi. Kapıyı açtı, Rejinin indirdi:

— İşte geldiniz. Burnunuz bile kanamadı. Şimdi size bir tavsiye: Gördüklerinize dair kimseye bir şey söylemeyiniz. Elmaslarınız çalındı. İşte bu kadar. Üst tarafını unutunuz. Hürmetler ederim.

Otomobil hızla uzaklaştı. Rejin başından danteli çekti. Trokadero meydanında idi. Evine çok yakındı. Anri-Marten caddesinde oturuyordu. Fakat güçlkle yürüdü. Ayakları tutmuyor, kalbi çarpıyordu. Her an, yere çökecekmiş gibi oluyordu.

Birden kendine doğru koşarak gelen birini gördü. Kendini Ennerisin kollarına attı... Caddenin tahta kanapelerinden birine oturdular.

Enneris:

— Sizi bekliyordum, dedi. Elmasları aldıktan sonra sizi evinizin civarına getireceklerine emindim. Sizi alakoymak tehlikeli olurdu... Biraz dinlenin ve artık ağlamayın...

Pek az tanıdığı bu adama karşı garip bir itimat beslemeye başlamıştı. Kollarında hıçkırıyordu.

— Öyle korktum ki... Hâlâ da korkuyorum... Sonra elmaslar...

Biraz sonra eve geldiler. Asansöre bindiler. Yukarı çıktılar.

Hizmetçi telâş içinde operadan henüz gelmişti. Öteki hizmetçiler de şaşalamışlardı. Biraz sonra Van Hoben geldi. Gözleri yerinden uğramıştı.

— Elmaslarım nerede?... Almadılar değil mi Rejin?... Elmaslarımı müdafaa ettin elbette...

Birden, elmaslı korsajın yerinde yeller estiğini gördü ve inledi.

Enneris:

— Susunuz, dedi, görüyorsunuz ki madamın istirahat ihtiyacı var.

— Elmaslarım!... Elmaslarımı çaldılar!... Beşu burada olsaydı..

— Elmaslarınızı bulur size veri-

rim, bizi rahat bırakınız...

Bir divanın üstüne uzanan Rejin, ıspazmoza yakalanmış gibi titreyip kıvranıyordu. Enneris kadının hafifçe, saçlarını ve alnını öpüyordu.

Van Hoben köpürüyordu:

— Olur şey değil bu... Nedir bu yaptığınız!.

Enneris gülümsedi:

— Bırakınız, bu iyi bir masajdır. Cümleci asabiye müvazenesini bulur, kan kaynar, damarlarda ılık bir hava eser...

Ve Van Hobenin hiddetli bakışları önünde, masajına devam ediyor, Rejin canlanıyordu.

— 2 —

Manken Arlet

Sekiz gün sonra, akşama doğru idi.

Mon-Taber sokağındaki meşhur terzi Serniçin müşterileri yavaş yavaş dağılmışlardı. Mankenlere ayrılan odada, Arlet Mazolla arkadaşları, çikolata yiyorlar, iskambil falı bakıp eğleniyorlardı.

Biri:

— Arlet dedi, fala göre maceralar geçireceksin, zengin ve mesut olacaksın.

Başka biri atıldı:

— Falı doğru çıkıyor. Talihi ge-

çen gün kendini gösterdi. Operadaki müsabakada birinci mükâfatı kazandı.

Arlet başını sakladı:

— Haksızlık ettiler. Rejin Obrı benden güzeldi.

— Katiyen, herkes sana rey verdi.

— Onlar ne yaptıklarını bilmiyenlerdir. Yangın başlangıcından sonra salonda kimseler kalmamıştı ki... Bu intihap sayılmaz.

— Sen zaten böylesin. Hakkını başkasına vermekten zevk alırsın.

Amma ne olursa olsun o Rejin Obri öfkeden çatlar.

— Hiç değil. Buraya geldi ve beni can ve gönülden öptü.

— Isırır gibi öpmüştür.

— Hem neden beni kıskansın istiyorsunuz? O kadar güzel kadın ki...

Kızlardan biri bir akşam gazetesini getirdi. Arlet açtı:

— Zabıta tahkikatından bahsediliyor: Elmaslar nasıl çalındı?

— Okusana...

— Dinleyin: «Operadaki hırsızlığın esrarı henüz anlaşılamadı. Her halde muhakkak olan bir şey varsa, yangın, Rejin Obrinin elmaslarını çalmak için evvelden tertip edilmiş bir yangındı.

«Güzel artisti kaçıran adamın kim olduğu bilinemediği gibi, artist te onu tarif edemiyor... Operaya bir çiçekçi çırağı olduğunu söyleyip, iki büyük sepet çiçekle sahneye giren adam olduğu tahmin edilmektedir. Hizmetçi kız, ayağında açık keten iskarpinler olduğunu hatırlıyor... Sepetteki çiçeklerin sahte ve kolay alev alan bir kâğıttan yapıldığı da anlaşıldı... Yangının uyandırdığı kargaşalıktan istifade ederek artisti kolayca kaçırmaya da muvaffak olduğuna şüphe yok... Bilinen bundan ibaret. Rejin Obri yalnız kendisini soydukları odayı anlatabiliyor. Bundan başka bir şey görmediğini söylüyor.»

Bir genç kız:

— Ben o koca evde, o erkekle kadının arasında yalnız kalsaydım ödüm patlardı, dedi..

Sonra Arlete döndü:

— Sen korkmaz mıydın Arlet?

— Benim de ödüm patlardı. Amma çırpınırdım. Benim evvelâ cesaretim olur... Ondan sonra kendimi koyuveririm...

— Sen o adamı operada gördün mü?

— Hiç bir şey görmedim... İki gölge gördüm... Ne yaptıklarına dikkat bile etmedim... Ben kendimi başımın çaresini düşünüyordum. Şaka değil, yangın bu.

— Hiç bir şey gözüne çarpmadı mı?

— Çarptı: Van Hobenin surati..

— Onu tanıyor muydun?

— Hayır amma mütemadiyen: «Elmaslarım... On milyonluk elmas!... Bu ne felâhet!...» diye haykırıyordu. Ve tabanlarında ateş varmış gibi tepiniyordu. Herkes gülüyor, onun bu halile alay ediyordu.

Ayağa kalkmış, neşeli hareketlerle Van Hobenin taklidini yapıyor, tepiniyordu. Üstündeki sade basit elbisesi, operadaki ağır tuvaleti kadar üstünde zarif duruyordu. Fevkalâde mütenasip vücudunun, harikulâde güzel olduğu göze çarpıyordu. Yüzü narindi, teni mattı. Kumral saçları kıvrıkcıktı.

— Madem ki ayağa kalktın, dans et Arlet.

Dans etmesini bilmezdi. Fakat kollarını şekilden şekle koyarak öyle adım atışları vardı, ki danstan çok daha ahenktardı... Onun bu tavırları arkadaşlarının çok hoşuna giderdi. Arlet onlar için talihi yaver olacak ve bir gün lüks bir ömür sürmeğe namzet bir kızdı.

— Bravo Arlet, çok güzelsin!

— Hem de dostsun. Senin sayende üç arkadaşımız Kot-Dazüre gidip gezecek...

Onların karşısına oturdu. Yanakları kızarmıştı, gözlerinde şimşekler çakıyordu. Biraz müstehzi bir gülümseyişle:

— Ben sizden iyi bir kız değilim. Senin kadar becerikli değilim İren, Şarlot kadar ciddî, Jüli kadar namuslu değilim. Benim de sizin gibi âşıkларım var... İleri gitmek istiyorlar, ben istemiyorum, fakat gene de kalmak istediğim noktada kalamıyorum. Bir gün bu işin sonu fenaya varacak, bunu da biliyorum. Amma ne yaparsın? Bizimle evlenmiyorlar. Üzerimizde çok şık tuvaletler gördükleri için korkuyorlar.

Kızlardan biri:

— Bundan sana ne? dedi. İşte falına baktık. Zengin olacaksın.

— Nasıl olacağım. Karşıma zengin bir ihtiyar mı çıkacak? Bunu istemem. Amma muhakkak irişmeliyim.

— Nereye?

— Bilmem... Bütün bunlar beynimi altüst ediyor. Sevmek istiyorum, zengin olmak istiyorum.

— Hem aşk, hem para ha!... İkisini birden ne yapacaksın?

— Aşk mesut olmak için istiyorum.

— Ya parayı?

— Daha pek bilmiyorum. Benim de hülyalarım var... Size kaç kere anlattım. Zengin olmağı kendim için değil, başkaları için... Sizin için istiyorum... İstiyorum ki...

— Devam et Arlet.

Gülümsemedi, sesini alçalttı:

— Manasızlık, çocukça şeyler... Çok param olsun istiyorum amma, benim olmasın, sade ben sarfedebileyim... Meselâ büyük bir terzihanenin başına geçeyim... Bu terzihanenin sermayesi bir şirketin olsun... Size çehiz parası versinler... İstedığınız gibi evlenin.

Bu manasız rüyasına kendi de gülüyordu. Ötekiler ciddileşmişlerdi. İçlerinden biri gözlerini sildi.

Arlet devam etti:

— Hepinizin parası olsun istiyorum... Fakat hazır para!... Benim tahsilim yoktur... İlk mektep şehadetnamesi bile almadım... Amma fikirlerimi kâğıt üstüne imlâ yanlışları yaparak yazdım, hesap tuttum. Yirmi yaşına geldiğiniz zaman, çehiz paranız hazır olacak... İlk çocuğunuzun çamaşır

parasını biriktirmiş olacaksınız...
Sonra...

— Arlet, seni telefonda istiyorlar.

Atelye âmiri kapıyı açmış kızı çağırıyordu.

Arlet sarardı. Mırıldandı:

— Annem hastalandı.

Dikişçi kızlar, ancak bir felâket, bir hastalık gibi mühim sebepler için telefona çağırılırdı. Arletin de annesini çok sevdiği malûmdu. Arletin babası belli olmıyan bir kız olduğunu da biliyorlardı. Bir erkeğin peşine takılıp başka memleketlere giden iki de kız kardeşi vardı.

Arlet ağır ağır yürüdü.

Atelye âmiri ısrar etti:

— Çabuk ol Arlet.

Telefon yan odadaydı. Kızlar, aralık duran kapıya kulak vermişler, Arletin bitkin bir sesle konuşmasını dinliyorlardı:

— Annem hastalandı değil mi? Kalbi tuttu değil mi? Kiminle konuşuyorum? Siz misiniz madam Luven?.. Sesinizi alamıyorum... Yoksa doktor musunuz?.. Kim kim?... Mon-Tabor sokağında mükerrer 3 numarada doktor Briku mu? Onu alıp geleyim öyle mi?.. Peki geliyorum...

Arlet konuşmadı. Titriyordu. Şapkasını aldı, dışarı fırladı. Arkadaşları pencereden baktılar. Arlet koşarak gidiyordu. Ta nihayet, solda, mükerrer 3 numaranın

önünde durdu. Kaldırımın kenarında bir otomobille bir erkek vardı. Şapkasını çıkardı, konuştu. Arlet otomobile bindi. Erkek te bindi. Otomobil uzaklaştı.

Dikişçi kızlardan biri:

— Tuhaf şey dedi. Ben her gün oradan geçerim hiç doktor plâkası görmedim. Mükerrer 3 numarada doktor Briku... Sen tanıyor musun?

— Hayır. Belki plâkası iç kapıdadır.

Atelye âmiri:

— Bir kere telefon rehberine bakalım, dedi.

Öteki odaya koştular, rehberi açtılar, aradılar.

Kızlardan biri:

— Belki mükerrer 3 numarada bir doktor Briku vardır.. Her halde telefonu yok, dedi.

Başka biri ilâve etti:

— Ne bu mahallede, ne de bütün Pariste doktor Bribu diye kimse yok.

Bir telâş uyandı. Endişeye düştüler. Herkes fikrini söylüyordu. Bu garip bir işti. Atelye âmiri meseleyi Serniçe anlattı. Bu genç, soğuk yüzlü, kaba tavırlı, hamal kıyafetli biriydi. Bu gibi hadiselerde yapılacak en doğru hareketi yaptığı derhal en doğru kararı vermek iddiasında olan ve her şeyde: «Düşünmeğe hacet yok» deyip filiyata geçen bir zattı.

Hemen telefonu açtı. Bir numara istedi ve konuştu:

— Allo... Madam Rejin Obrinin evi mi?.. Lütfen madama terzi Serniçin konuşmak istediğini söyleyiniz.

Biraz bekledi, sonra devam etti:

— Evet madam, terzi Serniç... Filvaki benim müşterim değilsiniz amma, bir hadise üzerine size baş vurmak mecburiyetinde kaldım. Anlatayım: Bende mankenlik eden kızlardan biri. Allo!... Evet, Arlet Mazol... Çok lûtuflârsınız madam, fakat ben kendi hesabıma size rey vermedi... O geceki tuvaletiniz?.. Amma müsaade ediniz de sadede geleyim... Zannedersem Arlet Mazol kaçırıldı. Muhakkak onu da sizi kaçıran adam kaçırmıştır... Sizin ve sizinle alâkadar olanların, bu hadise ile alâkadar olacaklarını tahmin ettim... Allo... Komiser Beşuyu mu bekliyorsunuz?... Peki, ben de şimdi geliyorum.

Terzi Serniç telefonu kapadı ve giderken söylendi:

— Yapılacak bir bu vardı, başka şey yoktu.

* * *

Hadisat yavaş yavaş kendini gösterdi. Arlet Mazol da, tıpkı Rejin Obri gibi kaçırılmıştı. Otomobilde bir de kadın vardı. Sözde doktor takdim etti:

— Karım!

Kadının yüzü kalın peçeliydi. Esasen sokak karanlıktı, Arlet te

annesinden başka kimseyi düşünmüyordu.

Otomobile biner binmez, yüzüne bile bakmadan, doktora sordu. Nezleli bir sesle, hastalarından madam Luvenin telefon ettiğini, komşusunun hasta olduğunu söylediğini ve gelirken terzihaneden kızını da almasını rica ettiğini anlattı. Fazla bir şey bilmiyordu.

Otomobil Rivoli sokağından Konkord meydanına doğru yol alıyordu... Bu meydandan geçerlerken kadın Arletin üstüne bir örtü attı, boynuna doladı ve omuzuna bir kama dokundurdu.

Arlet çırpınıyor, bir taraftan da annesi hasta olmadığı için seviniyordu. Onu kaçırıyorlardı. Bunun sebebi de elbette meydana çıkacaktı, çırpınmaktan vazgeçti. Dinledi ve baktı.

Rejinin anlattıklarını sonra da o anlattı. Sık sık saparak yol almıştı. Yalnız o kadının parmağını görmemişti amma, iskarpinini görmüştü. Sipsivri uçlu bir iskarpindi.

Kadınla erkeğin yavaş sesle konuştukları bir iki kelimeyi de işitti. Kadın:

«Hata ediyorsun, diyordu, hata ediyorsun... Mademki gözün vardı, bir iki hafta daha beklemeliydin... Opera hadisesi üzerine bu pek çabuk oldu...»

Genç kız işi anladı. Rejini kaçırınlar onu da kaçırıyorlardı. Sözde doktor Briku operada yangın

çıkaran adamdı. Peki amma, onu ne diye kaçııyorlardı? Ne elması vardı, ne parası, ne pulu!.. Bunun üzerine içi rahat etti. Onu - yanlışlık meydana çıkınca - derhal salıvereceklerdi.

Büyük bir kapı açıldı. Rejinin sözlerini hatırlıyan Arlet avluya girdiklerini anladı... Taş merdivende altı basamak savdı. Antre-ye girdiler.

O anda bütün soğuk kanlılığını toplamıştı. Asabını germişti. Dinçti, kuvvetliydi. Erkek bir kapıyı açmağa uğraşırken kadın bir an kızın omuzunu bıraktı. Bu fırsattan istifade eden Arlet üstündeki örtüyü sıyırdı, koştu, merdivenleri tırmandı, birinci katta bir odaya girdi, kapayıp kilitledi.

Masanın üstünde duran abajurlu küçük bir elektrik lâmbası etrafı aydınlatıyordu. Şimdi ne yapacaktı? Nereden kaçacaktı? Nihayetdeki iki pencereyi açmağa uğraştı. Açamadı. Korkmağa başladı. Ya o kadınla o erkek gelip üstüne çullanırlarsa...

Kapıların açılıp kapandığını duyuyordu. Ne olursa olsun saklanması lâzımdı. Bir koltuğun sırtına bastı, şömineye çıktı, şöminenin üstünde büyük bir kütüphane vardı. Bronz kupaya ayak attı, yükseldi, kütüphanenin üst kornişini tuttu ve kendini çekti. Kütüphanenin üstüne tırmandı.

Erkekle kadın odaya girdikleri

zaman, Arlet, kütüphanenin üstünde sırtüstü yatıyordu.

Başlarını kaldıracak olsalar onu görebilirlerdi. Kaldırmadılar. Yalnız kanapelerin, koltukların altına, perdelerin arkasına baktılar. Arlet, karşı aynadan onların aksini görüyordu. Amma yüzlerini tefrik edemiyor, yavaş sesle konuştuklarını güçlükle duyuyordu.

Erkek nihayet:

— Burada da yok, dedi.

Kadın düşündü:

— Bahçeye atlamış olmasın?

— Atlıyamaz, pencereler kapalı.

— Bölmeden geçmiştir.

Pencerelerden birile şöminenin arasında dar bir bölme vardı. Adam bölmeyi açtı.

— Yok.

— Ne olacak?

— Bilmem?.. Vahim bu... Tehlikeli...

— Neden?

— Ya kaçarsa?

— Nasıl kaçar?

— Sahi, kaçamaz Hay kahpe hay, eğer yakalarsam hali haraptır.

Elektriği söndürüp çıktılar.

Şöminenin üstündeki saat yediyi çaldı... Sonra sekizi, dokuzu, onu vurdu. Arlet kımıldamıyordu. Cesaret edemiyordu. Adamın tehdidi ona nefes aldırılmıyordu.

Nihayet gece yarısı, biraz sükûnet buldu. Harekete geçmesinin lâzım olduğunu düşündü, aşağı indi.

Bronz kupa, büyük bir gürültü ile yere düştü... Kızın ödü patladı. Fakat gelen olmadı. Kupayı yerine koydu.

Dışarıdan ışık geliyordu. Bir pencereye yaklaştı. Baktı. Bu sefer camı açabildi. İğildi. Bahçenin o kısmında, yüksek bir tümsek vardı. Arada bir katlık mesafe bile yoktu. Tereddüt etmedi, atıladı.

Bir bulut parçasının ayı kapmasını bekledi ve ondan sonra, ileriledi, ağaçların altına geldi, iki büklüm, ağaçları sıralıyarak yürüdü. Önüne yüksek bir duvar çıktı. Bu duvarı aşmasına imkân yoktu. Duvarın öte yanında boşa benziyen bir ufak köşk vardı. Pencorları kapalıydı. Yavaşça sokuldu. Köşkten evvel, duvarda bir kapı gördü. Bu demir, küflü bir kapıydı. Üstünde bir anahtar vardı. Sürgüleri çekti, anahtarı çevirdi, kapı açıldı.

Kendini dışarı dar attı. Arkasından bir gölgenin koşarak geldiğini görmüştü.

Yol tenhaydı. Elli adım sonra başını çevirdi. Arkasından koşan gölge yaklaşıyordu. Kalbi atarak, nefesi tutularak, bacakları korkudan birbirine dolaşarak kaçıyor-du. Arkasından kimsenin yetişmeyeceğine emindi.

Fakat bu emniyetinde aldanmış olduğunu pek çabuk anladı. Ba-

cakları kesildi, yere yuvarlanacaktı. İşte bu esnada yan sokaklardan birine saptı. O sokak kalabalıktı. Bir taksi gördü, bindi, adresini söyledi ve arka pencereden arkasından koşanın da başka bir otomobile bindiğini farketti.

Otomobil yürüyordu... Sokak... Sokak... Sokak... Acaba takip ediliyor muydu? Arlet bunu düşünmüyor, düşünmek te istemiyordu.

Sıra sıra otomobiller bekliyen bir meydana çıkınca camı vurdu.

— Dur şoför... Al şu yirmi frangı ve yoluna devam et. Beni takip ediyorlar, izimi kaybetsinler.

Başka bir otomobile bindi, adresini verdi:

— Monmarter, Vedel sokağı 55 numara...

Tehlikeliyi atlatmıştı, fakat heyecandan bitap düştü, bayıldı.

Küçük odasının kanapesi üstünde kendine geldi. Ayılınca baş ucunda tanımadığı bir erkek gördü. Annesi, endişeli gözlerle ona bakıyordu. Arlet gülümsemeğe gayret etti. Bunun üzerine o tanımadığı erkek, anesine:

— Hemen bir şey sormayınız, dedi. Hayır matmazol, bir şey söylemeyiniz. Evvelâ dinleyiniz. Patronunuz Serniş, Rejin Obriye, si-

zin de, kendisini kaçırdıkları gibi kaçırdıklarını haber vermiş. Zabıta derhal ayaklandı. Ben neden sonra duydum. Rejinin dostları meydanındayım. Hemen geldim. Anne-nizle beraber, bütün gece dışarıda, kapının önünde bekledim. Sizi de, Rejini bıraktıkları gibi, serbest bırakacaklarını ümit ediyordum. Şoförünüze nereden geldiğinizi sordum. «Viktuar meydanından» dedi. Başka bir şey öğrenemedim. Hayır, heyecanlanmayınız. Bütün bunları yarın anlatırsınız.

Genç kız hararet içinde yanıyor, geçirdiği korku ile muhtarip kıvranıyordu. Gözlerini kapıyarak mırıldandı:

— Merdivenleri çıkıyorlar!

Sahiden de kapı çalındı. Annesi yan odaya geçti. İki erkek sesi duyuldu. Biri:

— Van Hobenim madam, dedi. Elmaslı korsajın sahibi Van Hoben... Kızınızın kaçırıldığını duyunca, müfettiş Beşu ile beraber taharriyata başladık... Merkezleri dolaştık, buraya geldik. Kapıcı matmazel Arletin evde olduğunu söyledi. Yukarı çıktık, kendisile görüşmek istiyoruz.

— Evet amma...

— Konuşmamız elzemdir. Bu mesele ile elmaslarımın çalınması alâkadar... Aynı haydutlar... Kaybedecek vaktimiz yok.

Ve izin beklemeden, Beşu ile beraber küçük odaya girdiler. Gördüğü manzaranın karşısında Van Hoben şaşaladı. Dostu Enneris, matmazel Arletin başı ucunda diz çökmüş, kızın saçlarını, alnını, göz kapaklarını, çenesini öpüyordu.

Van Hoben mırıldandı:

— Siz misiniz Enneris?.. Siz ha!.. Burada ne işiniz var?

Enneris kolunu uzattı, susmasını ihtar etti:

— Sus!... Kızın heyecanını gideriyorum... Bu usul fevkalâde iyidir... İşte bak nasıl sakinleşiyor.

— Evet amma...

— Yarın, yarın... Rejin Öbride toplanırız. O zamana kadar hasta istirahat etmelidir... Asabını bozmıyalım... Yarına...

Von Hoben, ne yapacağını şaşalamış gibi duruyordu. Arletin annesi bu maceradan hiç bir şey anlıyamıyordu. Fakat onlardan çok daha fazla şaşalıyan, küçük dilini yutacak hale gelen biri vardı: Komiser Beşu!

Beşu, kollarını kavuşturmuş, korkunç bir şey görüyormuş gibi Jan Ennerise bakıyordu. Onu hem tanıyormuş, hem tanııyormuş gibi bakıyordu... Acaba bu yüz tanımadığı bir yüz müydü, yoksa bu maskenin altında şeytanın yüzü mü gizliydi...

Van Hoben takdim etti:

— Komiser Beşu... M. Jan Enneris... Beşu, yoksa Ennerisi tanıyor musunuzî..

Beşu bir şeyler söylemek, bir

şeyler sormak istedi. Fakat ağzını açamıyordu. O acayip tedavi usulüne devam edene yerinden uğramış gözlerle bakıyordu.

— 3 —

Centilmen polis hafiyesi Enneris

Saat ikide, Rejin Obrinin odasında toplandılar.

Van Hoben geldiği zaman, Ennerisi, Rejin ve Arletle şakalaşıırken buldu. Uçu de çok neşeliydiler. Arlet Mazolün o halini gören, bir gece evvel korkulu, heyecanlı, fena saatler geçirdiğine kimse inanamazdı. Gözlerini Enneristen ayırmıyordu. Rejin de Ennerisin her sözünü tasdik ediyordu.

Van Hoben elmaslarını düşündüğü için her şeyi bir facia gibi görüyordu. Kudurmuş bir sesle haykırdı:

— Bu ne bu?.. Üçünüz de vaziyeti keyifli görüyorsunuz galiba!..

Enneris:

— Ortada korkulu bir şey yok, dedi. Netice iyiye vardı.

— Öyle ya, çalınan sizin elmaslarınız değil ya... Bugünkü gazete lerde hep matmazel Arletten bahsediyorlar. Mükemmel bir reklâm! Bu meselede yanan bir ben varım.

Rejin Arlete döndü:

— Ehemmiyet vermeyiniz. Onun

terbiyesi tam değildir, sözlerinin de hiç bir kıymeti yoktur.

Van Hoben homurdandı:

— Size kıymeti olan bir şey söyleyeyim mi Rejin?

— Söyleyiniz.

— Bu gece, Ennerisi, matmazel Arletin önünde diz çökmüş buldum. On gün evvel sizi ne yolda tedavi edip ayıltıysa, matmazel Arlete de aynı tedavi usulünü tatbik ediyordu.

— Onlar da bana bunu anlatırlar.

— Ne!... Sahi mi!... Kıskanmadınız mı?

— Neye kıskanayım?

— A!... Enneris size kur yapıyor mu?

— Yapıyor.

— Demek Arlete yaptığı şeyi hoş görüyorsunuz?

— Ennerisin iyi bir usulü var, tatbik ediyor, vazifesini yapıyor.

— Yani keyfini yapıyor.

— Canı sağ olsun.

Van Hoben dövündü:

— Şu Enneris na talihli adam!

Size canının istediğini yapıyor... Hoş, her kadına her istediğini yapıyor ya...

— Yalnız kadınlara değil, erkeklerle de... İtiraf et, ondan nefret ediyorsun amma, elmaslarının bulunmasını da ondan ümit ediyorsun.

— Evet. Amma artık ona ihtiyacım kalmadı, komiser Beşu geldi. Benim emrimdedir...

Van Hoben sözünü kesti. Başını çevirdi, eşikte duran komiseri gördü.

— Geldiniz mi Beşu?

Beşu ileriledi, Rejine selâm verdi:

— Biraz evvel geldim, kapı aralıktı...

— Söylediğimi duydunuz mu?

— Duydum.

— Ne dersiniz?

Beşunun halinde bir kabadayılık vardı. Bir gün evvel baktığı gibi gene Ennerise baktı ve dedi ki:

M. Van Hoben, hırsızlık ben burada yokken yapıldı. Buna rağmen tahkikatı bizzat ben idare edeceğim. Matmazel Arlet Mazolun evini aramak üzere resmî emir de aldım. Yalnız size şunu söyleyeyim, ki her hangi bir arkadaşınızın bu işe karışmasını, açıktan açığa veya el altından bu işle alâkadar olmasını kabul edemem.

Jan Enneris güldü:

— Anlaşıldı, açık söylediniz.

— Gayet açık.

Enneris sakindi. Biraz hayret etmiş göründü:

— M. Beşu, benden hoşlanmıyorsunuz.

Öteki sertlendi:

— Evet.

Ennerise yaklaştı, gözlerini gözlerine dikti:

— Biribirimizi tanımadığımıza emin misiniz?

— Bundan yirmi üç sene evvel bir kere Şanzelizede tesadüf etmiştik. Beraber çember çevirdik... Size bir çelme taktım, düştünüz. O zamandanberi beni affedemiyorsunuz. Azizim Van Hoben, M. Beşunun hakkı avr. Onunla anlaşmamıza ve bareber çalışmamıza imkân yok. Siz serbestsiniz, ben çalışacağım. Güle güle gidiniz.

— Gidelim mi?

— Öyle ya. Burası Rejin Obri- nin evi. Buraya sizi ben çağırdım. Mademki anlaşamıyacağız, güle güle...

Kanapeye, iki kadının arasına oturdu, Arlet Mazolun elini avuçlarına aldı:

— Minimini güzel Arlet, artık kendine geldin. Vakit kaybetmiyelim. Başından geçenleri anlat. En ufak teferrüatın ehemmiyeti vardır.

Arletin tereddüdünü görünce ilâve etti:

— Siz bu iki mösyö ile meşgul olmayınız. Onlar burada değil. Gittiler onlar. Haydi anlat yavrum.

Senli benli konuşuyorum, çünkü dudaklarımı senin kadife kadar yumuşak yanaklarına dokundurdum. Üstünde âşıklık hakkım var demektir.

Arlet kızardı. Rejin gülüyor, onu konuşturmağa çalışıyordu. Beşu ile Van Hoben, kızın anlatacaklarını dinlemek istediklerinden, oldukları yerde duruyorlardı. Sanki oldukları yere çivilenmişlerdi. Arlet başından geçenleri bir bir anlattı.

Enneris dinliyordu. Arada sırada Rejin tastik ediyordu:

— Evet... Siyah beyaz taşlarla döşenmiş bir antre... Altı basamaklı merdiven... Birinci katta, tam karşıda ipek döşemeli salon...

Arlet sözünü bitirdikten sonra Enneris kalktı, odada dolaşmağa başladı. Kollarını arkasına kavuşturmuştu. Bir müddet alnını cama dayadı, düşündü. Nihayet dedi ki:

— Güç... Güç... Yalnız hafif bir aydınlık görünüyor...

Kanapeye oturdu.

— İnsan, biribirine benzer iki hadise karşısında kaldığı zaman, bu hadiselerin neden ileri geldiğini anlamalıdır. Sebebi bulmak lâzımdır. Sizin ikinizi de aynı adamların, aynı tarzda kaçırdıkları muhakkak. Fakat senin kaçırlımandaki sebep başka idi Rejin, Arlet'in kaçırlımasındaki sebep başka...

Bir müddet sustu, gülmeğe başladı:

— Söylediğim söz bir şey değildir. Basit bir hakikat. Fakat gene de mühimdir. Vaziyet birdenbire basitleşiyor. Seni Rejin elmasları çalmak için kaçırdılar. Buna hiç şüphe yok. Bu muhakkak... Eğer mösyö Beşu burada olsaydı, bana hak verirdi. Bu hususta onun da şüphesi olmaması lâzım gelir.

Mösyö Beşu tek kelime söylemedi. Nutkun sonunu bekliyordu. Enneris Arlete döndü:

— Kadifeden daha yumuşak yanaklı güzel Arlet, seni neye kaçırdılar? Senin bütün servetin ancak iki avucuna sığar değil mi?

Kadifeden daha yumuşak güzel Arlet avuçlarını açtı. Enneris devam etti:

— Bir şeyler yok. Şu halde hırsızlık mevzuu bahis değil. Seni, ya aşk, ya intikam yüzünden kaçırdılar. Sen bir plânın tatbikine yardım edebilirdin veya bir plânın tatbikine mâni olabilirdin. Merakımı mazur gör ve bana açık cevap ver. Hiç âşık oldun mu?

— Zannetmiyorum.

— Sana âşık oldular mı?

— Bilmem.

— Her halde kur yapanlar var. Piyer, Filip...

Derhal düzeltti:

— Hayır, Oktavla Jan...

— Bu Oktavla Jak namuslu insanlar mıydı?

— Evet.

— Bu gibi işlere karışmalarına imkân yok muydu?

— Yoktu.

— Öyleyse?

— Öyleyse ne?

Kıza doğru eğildi ve bütün nüfuzu ile:

— İyi düşün Arlet, dedi. Hayatında yer eden, göze görünen şeyleri değil, sevdiklerini veya sevmediklerini değil, hayatında hiç bir iz bırakmayan, şöylece gelip geçen, ehemmiyet bile vermediğin, unuttuğun şeyleri hatırla... Biraz gayri tabîî, biraz şaşılacak hiç bir şey hatırlamıyor musun?

Gülümsedi:

— Hayır...

— Hatırlaman lâzım. Seni sebeziz kaçırmadılar ya. Her halde hazırlanan bir şey var ve sen bu hazırlanan şeye dair bir şeyler sezmişsindir... İyi düşün.

Arlet düşünüyordu. Beynini yoruyordu. Hafızasını toplamış arıyordu. Enneris yardım ediyordu:

— Etrafında gizliden gizliye dönenen, saklanmağa çalışarak peşine düşen kimse olmadı mı? Böyle bir şey sezip hiç korkmadın mı? Sana göze görünen tehlikeden bahsetmiyorum. Hani bazı müphem korkular vardır. İnsan kendi kendine: «Ne oluyor?. Bir şeyler var?.. Acaba ne olacak?..» diye düşünür de endişeye düşer..

Arletin yüzü gerildi, gözleri bir noktaya dikildi.

Enneris haykırdı:

— Tam, oldu... Bulduk... Yazık, ki Beşu ile Van Hoben burda da değiller... Anlat güzel Arlet...

Düşüne düşününe konuştu:

— Bir gün bir erkek...

Enneris öyle sevindi, ki Arleti kanapeden kaptı, dans etmeğe başladı:

— Tamam! Peri masalı gibi başlıyor. Bir gün bir erkek... Kadife yüzlü Arlet çok güzelsin!.. O erkek ne yaptı bakalım?..

Kız oturdu ve anlattı:

— O erkek, kız kardeşiyle beraber mağazaya geldiler ve modelleri görmek istediklerini söylediler. Bundan üç ay evvelidi. Ben dikkat etmedim. Arkadaşlarımdan biri dedi ki: «Arlet kendini pek beğendirdin. Hem de şık, zarif, zengin birine. Müdürün söylediğine göre içtimai müesseselerle meşgul olan bir zatmış. Tam sana göre. Sen servet peşinde değil misin ya?..»

Enneris şaşıtı:

— Vay, sen servet peşinde misin?

— Atelyede bir yardım sandığı kurmak hülyasını beslediğim için arkadaşlarım benimle alay ederler. Bir saat sonra atelyeden çıktığım zaman uzun boylu bir erkeğin beni beklediğini gördüm. Peşime düştü. Ne yalan söylüyeyim, onu ele geçirmeği kurmuştum. Fakat tünel istasyonunda kaldı. Ertesi ve

daha ertesi günler beni tünele kadar takip etti... Bir hafta sonra görünmedi. Bir kaç gün sonra bir gece...

— Bir gece...

Arlet sesini alçalttı:

— Yemekten sonra sofrayı toplar, bir arkadaşına giderim. O arkadaşına giden yol o saatlerde, on bire doğru, her zaman tenhadır ve kapkaranlıktır. İşte o yolda, tam üç sefer, bir kapının içine gizlenmiş duran bir gölge gördüm. İki seferinde adam kımıldamadı. Üçüncü seferinde meydana çıktı, Bağırdım ve kaçmağa başladım. Arkamdan gelmedi. O geceden sonra bir daha o yoldan geçmedim. İşte bu.

Sustu.

Anlattıkları Van Hobenle Beşu pek alâkadar etmemişti.

Enneris sordu:

— Bu iki macerayı neden anlattın? Aralarında bir münasebet mi görüyorsun?

— Evet.

— Ne gibi?

— Beni karanlık sokakta gözliyen erkeğin, bir zaman akşamları peşime düşen erkek olduğuna eminim.

— Nasıl emin olursun?

— Üçüncü gece, adamın ayağında getirli açık renk iskarpinler olduğunu gördüm.

— Seni akşamları takip eden

adamın da iskarpinleri açık renk getirli miydi?

— Evet.

Van Hobenle Beşu şaşaladılar. Rejin heyecanlandı:

— Hatırlamıyor musun Arlet, Operadan beni kaçıranın da ayağında getir vardı, iskarpinleri açık renkti.

— Sahi... Şimdi hatırladım.

— Dün seni kaçıran sözde doktor Briku da getirli ve açık renk iskarpinli değil miydi Arlet?

— Evet... Fakat birdenbire düşünmemiştim. Şimdi anlıyorum.

— Arlet, son bir gayret daha. O adamın ismini bize söylemedin. İsmi biliyor musun?

— Evet.

— Nedir?

— Kont Melamar...

Rejinle Van Hoben ürperdiler. Beşu omuz silkti. Van Hoben:

— Olamaz, dedi. Kont Adriyen dö Melamar... Onu şahsan tanırım. Bir çok içtimalarda onunla yanyana oturdum. Tam bir centilmen... İnsan onun elini sıkmakla şeref duyar. Benim elmaslarımı kont Melamar çaldı ha!

Arlet duraladı:

— Ben onu ittiham etmiyorum. Bir isim söyledim.

Rejin:

— Arletin hakkı var dedi. Soruluyor, o da cevap veriyor. Yalnız muhakkak olan bir şey var. Onu ve kız kardeşini herkes tanır, on-

ları bütün âlem bilir. Arleti gece gözliyen, Arletin peşine düşen adam kont Melamar olamaz. Her halde beni ve Arleti kaçıran kont Melamar değildir.

Jan Enneris sordu:

— Kont açık renk keten iskar-pin giyer mi?

— Bilmem... Amma durunuz bakayım... Bazan giyer.

Van Hoben:

— Her zaman, daima giyer, dedi.

Bu söz üzerine bir sessizlik oldu. Van Hober devam etti:

— Bir sui tefehhüm var. Tekrar ediyorum, kont Melamar tam bir centilmendir.

Enneris:

— Haydi gidip kendisile görüşelim, dedi. M. Van Hoben polis komiseri bir ahababınız yok mudur hani, Beşu mu diyordunuz ne?... O bizim eve girmemizi kolaylaştırır.

Beşu kızdı:

— Âlemin evine taharri izni almadan girilir mi sanıyorsunuz? Manasız sözlere dayanarak onu nasıl sorguya çekeriz. Evet manasız. Burada yarım saattenberi duyduklarımın hepsi manasız, budalaca sözler.

Enneris mırıldandı:

— Ben de bu sersemle çember oynamışım... Vah vah!...

Rejine döndü:

— Lütfen telefon rehberinde

kontun numarasını bulunuz. Beşu efendiyi bir yana bırakalım.

Kalktı. Rejin numarayı buldu, muhavereyi temin etti, telefonu Ennerise verdi. Enneris konuştu:

— Allo!... Kont Melamarın konağı mı?... Ben baron Enneris... Kont Melamar mısınız? Affedersiniz, sizi rahatsız ettim. İki üç hafta evvel gazetelerde bir ilânınızı okumuştum. Bir maşa sapı, gümüş bir mum söndürecek, bir kilit çerçevesi ve mavi ipekten bir çan kordelâsının yarısı çalınmış... Bunlar kıymetsiz şeyler olmakla beraber sizce kıymeti varmış... Doğru değil mi? Yanılmıyorum ya?... Eğer beni kabul ederseniz, bunlar hakkında size bazı malûmat verebilirim... Bugün saat iki de mi?... Peki... Ha, bir şey daha söyleyeceğim. Benimle beraber iki de kadın gelecektir... Onları neye getirdiğimi anlarsınız... Çok lûtfkârsınız, teşekkür ederim.

Enneris telefonu kapadı.

— Eğer Beşu burada olsaydı, istenilen yere nasıl girildiğini görürdü. Rejin, telefon rehberinde kontun adresini okudun mu?

— Urfe sokağında 13 numarada.

— Yani Sen-Jermende.

Rejin sordu:

— Bu çalınan şeyler nerede?

— Bende. İlânın çıktığı gün on üç buçuk franka satın aldım.

— Neden konta iade etmediniz?

— Bu Melamar ismi bana karı-

şık bazı işler hatırlattı. On dokuzuncu asır ortalarında bir Melamar meselesi vardır. Tetkikedecek vakit bulamamıştım. Ne ise, kaybettiğimiz zamanı kazanmağa bakalım. Rejin, Arlet, ikiye on kala Pale-Burbon meydanında buluşalım. İçtima bitti.

Bu cidden verimli bir toplantı olmuştu. Enneris, yarım saat zarfında çalınacak bir kapı bulmuş, meydana çıkarmıştı. Karanlıklarda bir gölge belirmişti. Muammanın hal tarzı vazıhlaşmıştı: Kont Melamarın bu meselede oynadığı rol ne idi?

Rejin Arleti yemeğe alakoydu. Enneris, Beşu ile Von Hoben gittikten bir iki dakika sonra çıktı. Onlara, ikinci katın merdiven sahanlığında yetişti. Beşu, Van Hobenin yakasına sarılmıştı:

— Hayır, seni mahva sürükleyecek bir yolda yürütmeyeceğim. Hayır, bir şarlatan farfaracının elinde oyuncak olduğunuzu istemiyorum. Siz o adamın kim olduğunu biliyor musunuz?

Enneris ileriledi:

— Benden bahsediyorsunuz değil mi?... Beşu efendi içini boşaltmak arzusunda...

Kartını uzattı:

— Baron Jan Denneris... Deniz seyyahı...

Beşu haykırdı:

— Yalan! Siz ne baransunuz, ne

de Ennerissiniz... Seyyah olduğunuz da yalan...

— Aman ne terbiyeli adamsınız Beşu?... Ya ben kimim?

— Sen Jim Barnetsin!... İstedğin kadar yüzünü makyajını değiştir, Perukanı takma, eski siyah redengotunu giyme... Ben seni gene tanıyım. Sen Jim Barnetsin... Jim Barnet ve şürekâsının Jim Barnetisin. Seninle tam on iki kere beraber çalıştım, on ikisinde de beni kafese koydun. Artık yetişir. Bundan sonra kimseyi aldatamazsın. M. Van Hoben, bu adamın eline düşmeyiniz.

Van Hoben müşkül mevkide kalmış, soğuk kanlılıkla sigarasını yakan Ennerise bakıyordu.

Sordu:

— M. Beşunun ittihamı doğru mu?

Enneris gülümsedi:

— Belki... Pek bilmiyorum... Baron Enneris olduğuma dair evrakım tamamdır. Fakat belki de Jim Barnet ismine de hüviyet cüzdanım var. Jim çok yakın dostumdur.

— Bir kano otomobille dünyayı dolaştığınız doğru mu?

— Belki... Pek iyi hatırlıyamıyorum. Hem bütün bunların ne münasebeti var? Siz çalınan elmaslarınızı bulmak istemiyor musunuz? Eğer ben polis memurunuzun dediği gibi, şahiden Jim Barnet isem, elmaslarınızı bulacağıma

hiç şüpheniz olmamalıdır azizim Van Hoben...

Beşu homurdandı:

— Soyulacağınıza hiç şüpheniz olmasın mösyö Van Hoben. Evet, muvaffak olacaktır. Evet, beraber on iki sefer çalıştık. On iki seferinde de meseleyi ortaya çıkardı, hırsızları yakalattı, çaldıklarını buldu. Fakat on iki seferinde de, bulduklarının bir kısmını, ya hepsini alıp gitti. Sizin de elmaslarınızı bulacak, fakat kendi cebine atacak, siz arkasından bakakalacaksınız. Daha şimdiden size kancayı atmış, kendinizi kurtarıyorsunuz, ondan ayrılamıyorsunuz. Sizin için çalıştığını mı sanıyorsunuz mösyö Vah Hoben?.. O kendi için çalışıyor. İster Jim Barnet, ister Enneris, ister centilmen polis hafiyesi, ister deniz seyyahı, ister haydut olsun; o menfaatinde başka hiç bir şey düşünmez. Eğer bu meselenin tahkiki ile onu uğraştırırsanız elmaslarınızı ele geçirmenize imkân kalmaz.

— Öyleyse iş değişir. Münasebeti burada keselim. Eğer elmaslarım bulunacak ve bulunduktan sonra gene benim elime geçmiyecekse hiç bana gelmez. Enneris, sen kendi işinle uğraş. Ben kendi işlerimi kendim görürüm.

Enneris gülmeğe başladı:

— İyi amma, şu anda sizin işleriniz, beni kendi işimden daha fazla alâkadar ediyor.

— Seni menederim...

— Neyi menediyorsun? Herkes elmasların bulunmasına çalışabilir. Elmasların çalınmış, herkes arıyabilir. Herkesin içinde ben de varım. Hem ne yapayım, bu mesele beni cezbediyor. Aradaki kadınların ikisi de çok güzel. Rejin! Arlet!... Harikulâde iki mahlûk... Azizim, elmaslarını ele geçirmeden bu işin ucunu bırakmam.

Beşu, diş gıcırdatacak haykırdı:

— Ben de seni tevkif ettirmeden bu işin ucunu bırakmıyacağım, Jim Barnet.

— Fena değil, eğlenceli olacak... Şimdilik müsaadenizle. Talihiniz açık olsun. Belki yarın öbür gün gene tesadüf ederiz.

Ve Enneris, sigara ağzında, sıçrıya sıçrıya uzaklaştı.

* * *

Arletle Rejin, Pale-Burbon meydanında otomobilden indikleri zaman sararmışlardı.

Enneris bekliyordu.

Rejin:

— Enneris, bizi kaçıran adamın bu kont Melmar olduğuna ihtimal vermiyorsun değil mi?

— Niye sordun?

— Bilmem... Biraz korkuyorum. Arlet te korkuyor. Öyle değil mi Arlet?

— Evet, içimde bir sıkıntı var.

— Peki amma ne yapalım?

Farzediniz, ki sizi kaçıran o adamdr. Sizi yutacak değil ya.

Eski Ürfe sokağı yakındı. İki sıralı on sekizinci yüz yıldan kalma büyük binalarının kapıları üstünde tarihî isimler okunuyordu: Laruşferte konağı... Urn konağı... Bu konakların hepsi de hemen hemen biribirinin aynı idi.

Enneris, Melamarın kapısını çalacağı sırada, bir otomobil geldi, durdu. İçinden Beşu ile Van Hoben indiler.

Enneris kollarını kavuşturdu:

— Bunlar ammada küstah şeyer!.. Bir saat evvel ben metelik etmezdim, berbat bir heriftim, şim-

di ise yakamı bırakmıyorlar.

Arkasını döndü. Kapı açıldı. kırmızı külotlu kahve rengi ceketli, kamburu çıkık, iki büklüm ihtiyar br uşak göründü. Enneris ismini söyledi.

— Kont sizi bekliyor, buyurunuz.

Elini uzattı. Biraz ilerideki kapıyı gösterdi.

Rejinin üstüne bayınlık geldi: «Altı basamak... Altı basamaklı merdiven...»

Arlet te mırıldandı:

«Evet altı basamak... Aynı merdiven... Aynı avlu... Demek burasıymış...»

— 8 —

Komiser Beşu

Enneris iki kadının dirseklerinden tuttu:

— Kendinize geliniz! Eğer ilk fırsatta eliniz ayağınız gevçerse hiç bir şey yapamayız.

İhtiyar uşak önde yürüyordu. İçeriye zorla giren Van Hoben, Beşunun kulağına fısılıyordu:

— İyi keşfettik değil mi.. Bereket versin geldik... Elmaslara dikkat... Ennerisi gözden kaybetmiyelim.

Altı basamağı çıktılar. Rejin Obri mırıldandı:

— Eğer antre beyaz siyah taşlı ise bayılırım,

Enneris kadının kolunu sıktı:

— Sus.

Antrenin taşları siyah beyazdı.

Fakat Enneris kadınların kolunu öyle sıkıyordu, ki hiç biri ağız açmadı. Enneris homurdanıyordu:

— Kendinizi tutunuz, yoksa hiç bir şey yapamayız.

Rejin gene mırıldandı:

— Yol keçesi aynı.

Arlet inledi:

— Evet aynı keçe... Tırabızam da aynı...

Enneris kızılıyordu:

— Ne yapalım canım!

— Ya salonu da tanırsak?

— Bir kere salona girelim hele. Eğer kont mücrimse her halde bizi o salona almaz.

— Almazsa ne olacak?

— Zorla gireceğiz... Metin ol Arlet ve ne olursa olsun katiyen ağız açma...

Bu esnada kont misafirlerini karşıladı, iyi döşenmiş bir odaya aldı. Güçlü kuvvetli, kırk beş yaşlarında dinç bir adamdı. Yüzü sert fakat sevimliydi. Bakışlarında müphem bir ifade vardı.

Rejine selâm verdi, Arleti görünce titredi, fakat kibarlığa has bir nezaketle nazik ve inültefit davrandı. Jan Enneris kendini ve arkadaşlarını takdim etti. Beşuyla Hobene dair tek kelime söylemedi.

Bunun üzerine Van Hoben mübalâgalı bir bel kırıyla:

— Ben elmas kralı Van Hoben, dedi. Operada çalınan elmasların sahibi... Arkadaşım M. Beşu...

Kont bu ziyaretçilerin bir araya toplanmalarına şaşı, fakat ses çıkarmadı. Selâm verdi. Bekledi.

Van Hoben, operada çalınan elmaslar, Beşu... Bunlar kontu bir şey ifade etmiyordu. Bir şey anlamıyormuş gibi duruyordu.

Enneris soğuk kanlılıkla söze başladı:

— Garip tesadüfler vardır. Bugün size ufak bir hizmette bulunmağa gelirken, elime geçen eski bir defteri karıştırdım ve sizinle ak-

raba olduğumu anladım. Büyük dedem, anne annemin babası Surden, Melamar-Sentonj ailesinden bir kızla evli imiş.

Kontun yüzü güldü. Aile bahislerinden hoşlandığını anlatan bir tavırla, Ennerisi sorguya çekti. Uzun uzun konuştular. Akraba oldukları meydana çıktı. Arletle Rejin yavaş yavaş kendilerine geliyorlardı.

Van Hoben Beşuya usulca fısıldadı:

— Ne, Melamarlarla akraba mı?

— Evet, benim Papa ile akraba olduğum kadar...

— Öyle ise yaman küstah!

— Bu daha başlangıç...

Enneris meseleye geldi:

— Nezaketinizi suiistimal ediyorum muhterem yeğenim. Ziyaretimin sebebini anlatayım.

— Sizi dinliyorum.

— Bir sabah tesadüfen gazete-de ilânınızı okudum. Yazış tarzı ve aradığınız eşyalar nazarı dikkatimi celbetti. Bir kordele parçası, bir kilit çerçevesi, bir mum söndürecek, bir maşa sapı... Bütün bunlar ilâna değmez şeyler... Okudum ve geçtim. Bir daha düşünmiyecektim bile. Fakat...

Kısa bir duruştan sonra devam etti:

— Bit pazarı denen bir yer vardır. Orada en akla gelmedik şeyler bulunur. Ben orada çok güzel şeyler bulmuştum. O sabah ta eli-

me gene Ruan kayasından bir burdandlık geçti. Kırılmış, yapıtılmış, amma fevkalâde bir şey... Birdenbire gözüm, kaldırımın üstüne atılmış eski püsküler arasında bir kordelâ parçasına ilişti. Evet, mavi rengi uçmuş bir çan kordelâsıydı bu. Yanında bir kilit çerçevesi, bir mum söndürecek...

Kont Melamarın vaziyeti değişti, heyecanlandı, elleri titriyordu:

— Aradığım şeyler... Onları almak için kime müracaat etmeliyim?

— Bana.

— Öyle mi?... Satın mı aldınız. Kaça? Bir mislini, üç mislini veririm.

Enneris teskin etti:

— Müsaade ediniz de onları size hediye olarak vereyim. On üç buçuk franga aldım.

— Eşyalar evinizde mi?

— Hayır, cebimde.

Kont elini uzattı. Enneris:

— Bir dakika sabrediniz, dedi. Buna mukabil bir mükâfat istiyorum... Ehemmiyetsiz bir şey... Fakat ben çok mütecessisim... Bu eşyaların durdukları yeri ve ne işe yaradıklarını görmek istiyorum.

Kont tereddüt etti. Bu tecessüs yersizdi ve şüpheyi calipti. Fakat gösterdiği tereddüt te manalıydı. Nihayet:

— Kolay, dedi. Birinci kattaki salona çıkalım.

Enneris kadınlara:

«Görüyorsunuz ya, insan her istediği şeyi elde edebilir» demek istiyordu.

Fakat kadınların sarardıklarını gördü. O salon, onların kaçırıldıktan sonra konuldukları salondur. O salonu görmek, bu adam tarafından kaçırıldıklarına katiben emin olmak demektir.

Van Hoben de anlamıştı. Yeni bir merhale daha açılacaktı. Komiser Beşu da harekete geçti. Kontun peşi sıra gidiyordu. Kont:

— Affedersiniz dedi, yol göstermek için önden yürüyorum.

Odadan çıktılar. Koridoru geçtiler, merdivene geldiler. Rejin basamakları sayıyordu... Yirmi beş basamaktı... Yirmi beş. Tamam, aynı sayı... Üzerine gene fenalık geldi, bu sefer sendeledi.

Etrafına toplandılar. Ne oluyordu? Hasta mıydı?

Rejin gözlerini açmadan söylendi:

— Hayır, bir şeyim yok... Biraz başım döndü...

Kont salonun kapısını açtı:

— Buyurunuz, oturunuz madam.

Van Hobenle Enneris, Rejin bir kanapeye oturttular. Arlet içeri girince haykırdı, topaç gibi döndü ve bir koltuğa düşüp bayıldı.

O zaman bir kargaşalık oldu. Oradan oraya koşuyorlardı... Kont sesleniyordu:

— Jilbert... Üzü!... Su, kolonya getirin... Fransua, Üzü! çağır...

Evvelâ Fransua, sonra karısı Ürzül geldiler. Fransua hem kapıcı hem uşaktı. Evin yegâne erkek hizmetkârıydı. Karısı da kendisi kadar ihtiyar ve buruşuktu. Onlardan sonra kontun Jilbert dediği kadın girdi. Kont ona:

— Kardeşim, bu iki madamın üzerine fenalık geldi, dedi.

Jilbert Melamar (kocasından ayrıldıktan sonra babasının ismini kullanmağa başlamıştı.) Uzun boylu, esmer, modaya uygunsuz giymiş bir kadındı. Yüzü erkek kardeşinden daha munişti. Güzel siyah gözleri vakur bakışlıydı. Enneris, siyah kadife bantlı eflâtun elbise giydiğini kaydetti.

Olup bitenden bir şey anlamamasına rağmen soğuk kanlılığını muhafaza etti. Arletin şakaklarını kolonya ile oğdu, sonra Rejinin yanına gitti. Van Hoben de Rejinin yanında idi. Enneris, onu kolundan tutup çekti.

Jilbert eğildi:

— Nasılsınız madam?.. Her halde ehemmiyetsiz bir şey... Biraz iyileştiniz mi?

Rejine eter koklattı. Rejin gözlerini açtı. Kadının eflâtun elbisesine, ellerine baktı. Doğruldu ve korkulu bir sesle haykırdı:

— Yüzük!.. Uç incil.. Bana dokunmayınız.. Siz geçen geceki kadınsınız! Evet, sizsiniz... Yüzüklerinizi tanıdım... Bu salonu... Bu mavi ipek döşemeleri... Şömine-

yi... Akaju tabureyi... Perdeleri, hepsini tanıdım... Bırakınız, dokunmayınız bana.

Bir şeyler daha mırıldandı ve tekrar bayıldı.

Bu esnada uyanan Arlet, kadının sivri uçlu iskarpinlerini gördü ve çalan saati duydu ve inledi:

— İşte aynı saat çalıyor... Bu kadın o kadın...

* * *

Öyle şaşaladılar ki, yerlerinden kımıldıyamıyorlardı. Sahne, güldürücü bir vodvil sahnesine benzemişti. Enneris hafiften gülümseyordu. Eğlendiği belliydi.

Van Hoben ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyor, bir Beşuya, bir Ennerise sokulup bir şeyler soruyordu. Beşu, gözlerini iki kardeşten ayırmıyordu.

Kont mırıldanıyordu:

— Bunlar ne demek? Hangi yüzükten bahsediliyor?.. Bu madam saykılıyor galiba.

Enneris, bu olaylara ehemmiyet vermiyormuş gibi müdahale etti:

— Doğru söylediniz aziz yeğenim. Bu iki madamın geçirdikleri buhran sayıklamağa müsaittir. Siz de bu hususta da izahat vereceğim. Biraz daha sabreder misiniz? Ben size şimdi getirdiğim şeyleri vereyim.

Kont Melamar derhal cevap vermedi. Endişeliydi... Kesik kesik cümleler mırıldanıyordu:

— Buna ne mana vermeli... Bunlar ne demek... Acaba...

Kız kardeşini bir köşeye çekti, hararetli hararetli konuştular. Fakat Jan onlara doğru yürüdü Parmaklarının arasında, kanat açmış iki kelebek biçiminde bir kilit çerçevesi vardı.

— İşte aradığınız. Yazıhanenizin bir çekmesinde kilidin çerçevesi yok. Ötekinin eşi olduğunu sanıyorum.

Çerçeveyi elile yerine koydu. Çivileri deliklere girdi. Bundan sonra Jan Enneris cebinden bir kordelâ parçası çıkardı. Şömine-nin yan tarafından sarkan, ucu koparılmış bir kordelâya yaklaştı. İki parçayı birbirine ekledi. Yırtık yerleri birbirine uygundu.

— Alâ, diye söylendi. Ya bu mum söndüreceği nereye koyacağım muhterem yeğenim?

Kont Adriyen Melamar, çatık yüzle:

— İşte şuraya, dedi. Görüyorsunuz ya, altı şamdandır. Birinde mum söndüreceği yok... Onu da siz tamamladınız. Geriye maşanın sapı kalıyor.

Enneris, elçabukluğu yapan bir hokkabaz gibi, cebinden sapı da çıkardı:

— İşte burada. Şimdi sözünüzde durursunuz değil mi? Bu eşyalara neye bu kadar ehemmiyet veriyorsunuz ve bu eşyalar nasıl yerlerinden alındı?

Eşyalar yerli yerine konduktan sonra kont biraz kendini topladı. Rejinle Arletin sözlerini unuttur gibi oldu ve başından Ennerisi defetmek istiyormuş gibi kısaca cevap verdi:

— Ben, babadan kalan en ufak şeylere kıymet veririm. Babadan kalan eşyaların bence ve kardeşimce değeri çok büyüktür.

Bu izahat ister istemez kâfi görülecekti. Enneris dedi ki:

— Hakkınız var. Aile yadigarı benim için de kıymetlidir. Yalnız bu eşyalar nasıl çalındı?

— Bilmiyorum. Bir sabah mum söndüreceklerden birinin yok olduğunu gördüm. Kardeşimle etrafı aradık. Kilit çerçevesinin, bu kordelânın yarısının, şu maşanın sapının da yerinde yeller estiğini gördük.

— Demek hırsız girmiş?

— Evet.

— Peki amma, burada çalınacak çok kıymetli eşyalar var. Her şeyi bırakmışlar da, bu manasız ve kıymetsiz şeyleri mi almışlar. Sebebi?

— Bilmiyorum.

Kont sert cevap verdi. Bu sualler canını sıkıyordu. Onca, ziyaretçilerin daha fazla kalmalarına sebep yoktu artık.

Jan sordu:

— Şimdi size iki kadın arkadaşımı buraya neye getirdiğimi ve

onların neye bayıldıklarını anlatayım mı?

— Hayır. Bu beni alâkadar etmez.

Sözü kesmek istiyordu. Kapıya doğru bir adım attı. Fakat karşısında Beşuyu buldu. Beşu:

— Bu sizi alâkadar eder, dedi. Bazı noktaların hemen şimdi tavazzuh etmesi lâzım.

Beşunun tavrı âmirane idi. Kollarını açmış, yolu kesmişti.

Kont yüksek perdeden sordu:

— Siz kimsiniz?

— Komiser Beşu... Emniyet müdüriyeti müfettişlerinden.

M. Melamar sıçradı:

— Siz polis misiniz?... Ne hakla evime girdiniz? Burada polisin ne işi var!...

— Geldiğim zaman size kendimi Beşu diye isimimle takdim ettim. Fakat burada gördüğüm ve duyduğum şeyler üzerine, sıfatımı ilâveye mecbur oldum.

Kont renkten renge giriyordu:

— Duyduklarınız? Gördükleriniz?... Size katiyen müsaade etmiyorum.

Beşu omuz silkti:

— Bu da bana vız gelir!

Kont gene kardeşine sokuldu, gene hararetli bir şeyler konuştular. Jilbert te kardeşi kadar heyecanlı idi. Yanyana durmuşlar, uğrıyacakları taarruza mukabeleye hazırlanmışlardı.

Van Hoben Jaka fısıldadı:

— Beşu makaraları açtı!

— Evet, her an heyecanlandığını görüyorum. O öyledir. Evvelâ gözlerini yumar, kendini tutar. Nihayet patlak verir.

Arletle Rejin kalkmışlar, geride, Ennerisin yanında duruyorlardı.

Beşu dedi ki:

— Uzun sürmiyecek, yalnız soracağım şeylere cevap veriniz. Dün konaktan saat kaçta çıktınız? Hemşireniz kaçta çıktı?

Kont omuz silkti, cevap vermedi.

Kardeşi cevap verdi:

— Dün kardeşimle beraber ikide çıktık, dört buçukta gelip çayımızı içtik.

— Sonra?

— Ondan sonra bir daha çıkmadık. Akşamları hiç çıkmayız.

Beşu müstehzî bir dudak kıvrımı:

— Bu başka bahis dedi. Ben dün, saat sekizden gece yarısına kadar burada ne yaptığınızı bilmek istiyorum.

Kont ayağını şiddetle yere vurdu ve kardeşinin cevap vermesine mâni oldu. Beşu, hiç bir kuvvetin ağızlarından söz alamıyacağını anladı ve kanaatına dayanarak, evvelâ pesten, sonra yüksek perdeden, titriyen bir sesle ittihamı savurdu:

— Ne siz, ne de hemşireniz dün konakta değildiniz. Mon-Tabor sokagında, mükerrer 3 numaranın önünde idiniz. Doktor Briku imiş

siniz gibi tuzak kurduğunuz genç kıızı bekliyordunuz... Geldi, otomobile bindirdiniz. Hemşireniz kızın üstüne bir örtü attı. Buraya getirdiniz. Kız kaçtı. Peşinden koştunuz, yetişemediniz. İşte kız burada.

Kont yumruklarını sıkmış, dudaklarını germiştii:

— Siz delisiniz! Delisiniz!... Bütün bu deliler nereden başıma toplandılar!...

Beşunun konuştuğu talâkati arıyor, bu halile Ennerisin pek hoşuna gidiyordu:

— Hayır, deli değilim. Doğruyu, hakikati söylüyorum. İsbatı mı? Delilleri mi? Dolu. İstedığınız kadar. Tanıdığınız, terzi Serniçin kapısından beklediğiniz Arlet Mazol şehadet eder. Şöminenizin üstüne çıktı. Şu kütüphanenin üstüne yattı. Şu vazoyu devirdi. Şu pencereyi açtı. Şu bahçeden geçti. Annesinin başına yemin ediyor. Öyle değil mi Arlet, annenizin başına yemin edersiniz değil mi?

Enneris Van Hobenin kulağına eğildi:

— Pusulayı çasıyor. Ne hakla müstantiklik ediyor?... Hem de acınacak bir müstantik... Yalnız kendisi söylüyor... Söylemesi de ne söyleme!...

Beşu, gözlerini kontun gözlerine dikmiş köpürüyordu:

— Hepsi bu kadar değil... Daha var. Bütün bu anlattıklarım hiç kalır. Bir şey daha var. Şu kadını

görüyor musunuz... (Rejini gösteriyordu.) Onu tanıyorsunuz değil mi? Operadan kaçırılan kadın budur. Kim kaçırdı?... Onu buraya, bu salona kim getirdi?... Burasını tanıdı... Şu eşyaları, şu taburayı tanıdı... Soruyorum size, onu bu salona getiren kimdir? Üstündeki elmaslı korsajı kim aldı? Kont Melamar değil mi?... Kont Adriyen Melamar ve kız kardeşi Jilbert Melamar... Delil mi istiyorsunuz? Pek çok... Mahkeme size delil gösterir, lâzım gelen kararı verir... Amirlerim...

Sözünü tekmilliyemedi. Kont üzerine atılmış, gırtlığına sarılmış tepiniyor, ağzına gelen ağır sözü söylüyordu. Beşu kurtuldu. Yumruğunu salladı ve gene söze başladı. Bu onun için büyük muvaffakiyetti. Hadisat meydana idi. Amirlerinin takdirine mazhar olacak. İşte bütün bu düşüncelerle, Ennerisin dediği gibi, pusulayı çasırmıştı... Neden sonra kendini topladı. Sustu. Alnının terini sildi. Vakur bir sesle:

— Salâhiyetimi aştım, dedi. İtiraf ediyorum. Bu benim salâhiyetim haricinde. Müdüriyete telefon edeceğim. Alacağım emirleri size tebliğ ederim.

Kont, kendisini artık müdafaa etmekten vazgeçen bir adam yesile çöktü, başını avuçlarının içine aldı. Fakat Jilbert komiserin yolunu kesti. Kadın kendinden geçmişti:

— Polis memurları mı gelecek? Bu konağa mı gelecekler?... Hayır, hayır, böyle şey olamaz... Buna imkân yok... Buna hakkınız yok... Öyle şeyler vardır ki... Bu adeta cinayet olur...

Muvaffakiyet, Beşuyu terbiyeli bir adam yapmıştı:

— Çok müteessir ve müteessifim madam, dedi.

Kadın, Beşunun koluna asılmış yalvarıyordu:

— Rica ederim, yalvarırım size... Kardeşimle ben feci bir suitefahhüme kurban gidiyoruz. Kardeşim fena bir şey yapamaz... Yalvarırım size...

Beşuyu yumurtatmak kabil olmadı. Yan odada telefonu görmüş-tü, gitti. Telefon edip geldi.

Uzun sürmedi. Yarım saat kadar Beşu, Van Hobenle Ennerisin karşısında koltuklarını kabartıp konuştu, Arletle Rejin hem korku ve hem merhametle iki kardeşe uzaktan yan gözle baktılar, nihayet emniyet müdürü geldi. Yanında memurlar ve müstantik vardı. Beşunun telefonu lâzım gelen tesiri yapmıştı.

Kısa bir tahkikat yapıldı. İhtiyar uşakla hizmetçiyi sorguya çektiler. Onlar konağın sağ ucunda yatıp kalkıyorlar ve işlerle meşgul oluyorlardı. İşleri bittikten sonra ya odalarına çıkıyorlar veya bahçe üstündeki mutfakta oturuyorlardı.

İki kadının ifadesi ağır oldu.

Hatırladıklarını söylemek, iki kardeşi ağır surette ittiham etmeğe کافی idi. Bilhassa Arlet nasıl veneden kaçtığını söyledi, daha görmeden bahçeyi tarif etti.

Bu aralık Beşu öyle bir şey keşfetti, ki hiç kimsede ufak bir şüphe bile kalmadı. Kütüphaneye göz gezdirirken, bir sıra dosya gördü. Çezip baktı. Hepsi boştı. Birinin içinde bir göğüs korsasıyla bir korsaj çıktı.

Rejin haykırdı:

— Korsam... Korsajım...

Van Hoben gürledi:

— Üstünde elmaslar yok... Elmaslarımı ne yaptınız? Onları geri vereceksiniz.

Kont Melamar bu sahneyi soğukkanlılıkla seyretmişti. Fakat halinde bir garabet vardı. Müstantik döndü ve korsajı gösterdi. Kont başını salladı ve acı acı güldü. Etrafına bir göz attı:

— Kardeşim burada değil mi? İhtiyar hizmetçi:

— Madam odasında dedi.

— Ona tarafımdan veda ediniz ve söyleyiniz, o da benim yaptığımı yapsın.

Cebinden bir tabanca çıkardı, şakağına dayadı, tetiği çekti.

Daha atik davranan Enneris kolunu dürttü. Kurşun camlardan birine isabet etti. Memurlar kontun üzerine atıldı. Müstantik:

— Sizi tevkif ediyorum, dedi madam Melamarı buraya getirin.

Kontesi aradılar, bulamadılar. Hiç bir yerde yoktu. Nereden kaçırmıştı? Acaba onu kim kaçırmıştı?

Enneris, kadının intihar etmiş olmasından korktu. Konağı bizzat aradı. Bulamadı.

Beşu Van Hobene fısladı:

— Ne olursa olsun, elmaslarınıza kavuşacaksınız. Vaziyetimiz iyidir, ben çok iyi çalıştım, mümkün iş gördüm.

Van Hoben:

— İtiraf edelim, ki Jan Enneris te iyi çalıştı.

— Yarıyolda cesaretini kaybetti. Benim ithamım her işi meydana çıkardı.

* * *

Bir kaç saat sonra Van Hoben, Hosman bulvarındaki muhteşem, mükellef apartımanına girdi. Beşu ile beraber lokantada yemek yemişler ve gene bu meseleye dair konuşmak üzere apartımana beraber gelmişlerdi.

Bir müddet sonra Hoben:

— Tuhaf şey, dedi, apartımanın öbür tarafında bir gürültü var. Uşaklarla hizmetçiler o tarafta yatmazlar.

O önde Beşu arkada, uzun bir koridordan geçtiler. Nihayette, kapısı ayrı bir merdivene açılır küçük bir daire vardı.

— İki ayrı odadır, buraya bazan misafir kabul ederim.

Beşu kulak verdi:

— Odalar kalabalık.

— Tuhaf şey... Kapının anahtarı bendedir.

Ellerinde tabanca içeri atıldılar ve derhal Van Hoben haykırdı:

— Vay canına!

°Beşu dona kaldı:

— Bu ne iş!..

Kanapeye bir kadın uzanmış, Enneris kadının önünde diz çökmüş o mahut ve meşhur masajını yapıyordu.

Yaklaştılar. Jilbert Melamarı tanıdılar.

Enneris fena halde kızdı:

— Gene mi siz! Yahu sizden rahat yok mu? Burada ne işiniz var?

Van Hoben haykırdı:

— Bu da söz mü?.. Burası benim evim.

Beşu ağzını bir karış açmıştı:

— Aşkolsun!. Demek kontesi sen kaçırdın?

Enneris yatıştı:

— Senden bir şey gizlenmez Beşu. Evet ben kaçırdım.

— Buna cesaret ettin ha?

— Ne yapayım bahçede nöbetçi bırakmamıştım. Oradan kaçır-dım, yan sokakta randevu verdim. Tahkikat bitince buluştuk, bir otomobile binip buraya geldik.

Van Hoben haryetteydi.

— İyi amma buraya nasıl girdiniz. Kapıyı kim açtı? Anahtar lâzımdı.

— Hiç lâzum değildi. Ben cımbızla her kapıyı açarım. Buraya

esasen bir kaç kere gelmiştim. Madam Melamar için bundan daha rahat bir yer bulamazdım. Kontesi Van Hobenin evine sakladığı şeytanın bile aklına gelemezdi. Hattâ bunu Beşu bile düşünemezdi. Mesele tavazzuh edinciye kadar, burada, sizin himayenizde oturacak. Hizmetçiniz onu senin metresin zanneder. Sana Rejinden ümit yok artık.

Beşu haykırdı:

— Onu tevkif ediyorum, polise ihbar edeceğim.

Enneris bir kahkaha savurdu:

— Aman bu tuhaf!.. Kılına bile dokunamayacağını bilirsin. Mukaddestir.

— Yok canım?

— Elbette mukaddestir, çünkü ben himaye ediyorum.

Beşu boğulacaktır

— Demek bir hırsız himaye ediyorsun?

— Hırsız olduğunu nereden biliyorsun?

— Tevkif ettirdiğin adamın kız kardeşi.

— İftira!.. Onu ben tevkif ettirmedim, bu işi sen yaptın Beşu.

— Amma sen yol gösterdin... Onun mücrim olduğuna şüphe kalmadı. Bunun için tevkif ettirdim.

— Mücrim olduğu ne malûm?

— Vay, demek artık emin değilsin?

— Hayır, hiç emin değilim. Bu işin içinde başka şeyler var... O asil adam hırsız olabilir mi? Ancak saçlarını öpmeğe cesaret edebildiğim bu azametli kadın çalabilir mi? Bana kalırsa acele ettin Beşu. Fena bir işe giriştin. Mesuliyeti ağırdır Beşu!

Beşu dinliyor, dinledikçe sararıyordu Van Hoben kalbini tutuyor, elmaslarının gene kayıplara karıştığını hissediyordu.

Jan Enneris, kontesin önünde hürmetkâr bir tavırla diz çökmüş mırıldanıyordu.

— Siz çalmadınız değil mi? Sizin gibi bir kadının hırsız olmasına imkân yok. Kendiniz ve kardeşiniz hakkında bana doğruyu söyleyeceğinizi vadediniz...

— 2 —

Manken Arlet

Dillere destan olan, herkesin kendine göre bir kanaat edindiği meselelerin resmî tahkikat haberleri insana usanç verir. Bu sahifeleri, sırf halkın bilmediği şeyleri,

adliyenin meydana çıkaramadığı safahatı aydınlatmak için yazıyoruz. Bu işte, Jan Enneris, yani Arsen Lüpenin rolünü anlatmış olacağız.

Bütün tahkikatın hiç bir netice vermediğini hatırlamak kâfidir. İhtiyar uçakla hizmetçi, kırk yıllık efendilerinden şüphe edilmesine kızmakla beraber, onlar hakkında vazih hiç bir şey söyleyemediler. Jertrüt sabahları çarşıya gider, ondan sonra mutfaktan çıkmazdı. Kapı çalındığı zaman - o da binde bir, çünkü konağa kimse gelmezdi - kapıyı Fransua açardı.

Sıkı ve inceden inceye yapılan tetkik konağa gizli geçit olmadığını gösterdi. Konağın her köşesine bakıldı, şüpheli hiç bir şey görülmedi.

Avluda oda yoktu. Garaj yoktu. Kontun otomobil kullandığı tahakkuk etti. Peki amma, otomobili varsa, nereye koyuyordu? Garajı nerede idi? Bu suallere cevap verilemedi.

Kontes Meamar ortada yoktu, ele geçmiyordu. Kont sorularına tek kelime cevap vermiyordu. Ne hayatına dair söz söylüyor, ne de meselenin esas noktalarını aydınlatcak izahat veriyordu.

Yalnız bir bahis bu hadisenin bel kemiği oldu. Bu bahsi ortaya Jan Enneris attı. Herkes buna dair konuşuyordu. Bu bahsi mütaleasız, aynen naklediyoruz:

1840 senesinde kont Adriyen Melamarın dedesinin dedesi Jül Melamar - ki Napolyon zamanında jeneral, Restorasyonda sefirdi - Melamar ailesinin en meşhur şah-

siyeti olan Jül Melamar - hırsızlı ve cinayetle maznunen tevkif edilmiş ve tevkifhanedeki odasında nezfidi magiden ölmüştü.

Bu bahsi yakından tetkik ettiler. Hazinei evrakı karıştırdılar. Bazı hatıralar canlandı. Çok mühim bir dosya meydana çıkarıldı.

1868 de, o Melamarın oğlu, kont Adriyen Melamarın büyük babası üçüncü Napolyonun emir zabiti ve yaveri Alfons Melamar hırsızlık ve cinayetle ittiham edilmiş, Napolyon meseleyi örtbas etmişti.

Bu iki eski rezaletin meydana çıkması efkârı umumiyeyi heyecana getirdi. Derhal bir kelime ortalığı çınlattı: Atavizm. Bu ailede ahlâksızlık, katil ve hırsızlık babadan oğula intikal eden bir huydu. İki kardeşin büyük bir servetleri yoktu, fakat müreffeh bir hayat sürüyorlardı. Turende şatoları, Pariste konakları vardı. Hayır müesseselerine de yardım ediyorlardı. Elmasların çalınması sırf yoksuzluktan doğma bir hırsızlık değildi. İrsî bir huydu. Melamarlar hırsızlığı huy edinmişlerdi. İki kardeşe bu huy dedelerinden miras kalmıştı.

Kont, elmaslara, iki kadının ittihamlarına, iki hadise esnasında nerede bulunduklarına, kütüphaneden çıkarılan korsaja dair hiç bir şey bilmediğini söylüyordu. Bütün bunlar onu alâkadar etmiyordu. Sanki bu hadiseler başka bir dünyada cereyan etmişti.

Yalnız Arlet Mazol hakkında konuştu. Evli bir kadınla münasebeti varmış. Bir kızı olmuş. O kızı çok severmiş. Kız ölmüş. Onu bir türlü unutamamış. İşte Arlet Mazol o kıza benziyormuş. Bunun için Arleti bir iki sefer takip etmiş... Fakat Arlet Mazolun son ittihamını şiddetle reddetti. Karanlık bir sokakta gizlenmemiş, Arletin önüne çıkmamıştı.

On beş gün böyle geçti. Beşu ısrarla lüzumsuz bir takım icraata girişiyor, hiç bir netice elde edemiyordu. Ondan ayrılmıyan Van Hoben homurdanıyordu:

— Gitti gider, dahi gider!

Beşu yumruklarını sıkıyordu:

— Elmaslarınız mı? Onları avucumda biliniz. Melamarları yakaladım, elmaslarınızı da bulacağım.

— Ennerise muhtaç olmadığınızı emin misiniz?

— Asla ... Ona muhtaç olmak tansa, hiç bir iş görmemeği tercih ederim.

Van Hoben kızıyordu:

— Siz de tuhafsiniz... İzzeti nefsinizi elmaslarımdan üstün tutuyorsunuz.

Esasen Van Hoben hergün gizlice Ennerisle konuşuyordu. Ne zaman kontes Melamarın gizlendiği daireye girse, Ennerisi kadının yanında bulurdu. Jan kadını teselli ederdi. Umit verirdi. Kardeşini ölümden ve şerefsizlikten kurtaracağına söz verirdi. Fakat kadı-

nın ağzından tek kelime alamazdı.

Van Hoben, Rejine gittiği zaman da karşısına Enneris çıkardı. Enneris ona da kur yapardı. Rejini lokantaya davet edecek olsa kadın:

— Beni rahat bırak Van Hoben, derdi, olup bitenlerden sonra senin resmini bile görmeğe tahammül edemiyorum.

Van Hoben gene de ümidini kesmiyordu. Ennerisi bir köşeye çekiyordu:

— Elmaslarım ne olacak?

— Elması düşünmeğe vakit bulamıyorum. Rejinle Jilbert vakit bırakmıyorlar. Biri öğleden sonra, öteki gece beni yanlarından ayırmıyorlar.

— Ya sabahları?..

— Arlet, harikulâde bir kız o, zeki, bir çocuk kadar basit, bir kadın kadar ısrarlı... Aynı zamanda namuslu! İlk gece nasılsa yanağından öpebildim. Ondan sonra bitti. Ben sana bir şey söyleyeyim mi Van Hoben? Ben galiba Arleti tercih ediyorum.

Enneris doğru söylüyordu. Rejine olan hevesi dostluğa inkıâlp ediyordu. Jilbertle, ağzından lâf kapabilmek için konuşuyordu. Fakat sabahları Arletin yanında geçirdiği zamana doyamıyordu. Onda harikulâde bir cazibe vardı. Kız hem masumdu, hem de hayat hakkında çok salim düşünceliydi. Arkadaşları için kurduğu yardım

hülyaları, onun ağzında, olacak, tabii bir şey halini alıyordu.

— Arlet, Arlet... Ben senin kadar berrak ve senin kadar karanlık mahlûk görmedim.

— Ben miyim karanlık?

— Evet, bazan. Senin her haleti ruhiyeni anlıyorum. Fakat gene de bazı noktalara nüfuz edemiyorum. Garip değil mi, seninle görüştüğüm ilk zamanlarda böyle şeyler düşünmüyordum. Fakat her gün muamma güçleşmeğe başladı. Galiba bu bir duygu muamması.

Arlet gülerdi:

— Yok canım!..

— Evet, duygu muamması... Kimseye âşık değil misin?

— Herkese âşıkım.

— Hayır hayır, hayatında yeni bir şey var.

— Zannederim, ki var.. Elbette var... Kaçırılma, heyecan, tahkikat, sorgu, bana yazılan bir alay mektup. Etrafımda çok gürültü patırtı oluyor... Benim gibi basit bir manken çileden çıkmaz da ne olur?

Enneris boynunu büker, derin bir şefkatle bakardı.

Adliye tahkikatı ilerlemiyordu. Kont tevkif edileli yirmi gün olmuştu. Hâlâ şahitlerin hiç bir kıymeti olmıyan ifadelerini alıyor, hiç bir netice vermiyen taharriyata devam ediyorlardı. Bütün izler yanlış, her faraziye boş çıkıyordu. Arleti Melamarın konağın-

dan Viktuar meydanına getiren ilk bindiği otomobili bile bulamadılar.

Van Hoben zayıflıyordu. Kont Melamarın tevkifi ile, elmaslarını çalınması arasında artık hiç bir münasebet görmüyor, açıktan açığa Beşunun beceriksizliğinden bahsediyordu.

Bir gün öğleden sonra, iki kişi, Ennerisin kapısını çaldı. Uşak kapıyı açtı, onları içeri aldı.

Enneris onları görünce:

— Maşallah dedi, Beşu!.. Van Hoben!.. İftihar duyacak halde değilsiniz.

İtiraf ettiler. Beşu:

— Karışık bir iş dedi. Talihsizliğim de var.

Enneris güldü:

— Evet, senin gibi enayilerin talihsizliği vardır. Neyse, ben gene kibar davranacağım. Amma bana körkörüne itaat isterim. Yularınızı elime vereceksiniz.

Van Hoben, Ennerisin keyifli olduğunu görünce biraz kendine geldi:

— Peki.

— Ya sen Beşu?

Beşu boğuk bir sesle cevap verdi:

— Emret.

— Polis müdüriyetini bir yana bırakacaksın. Adliyeyi yan çizeceksin, onların hiç bir iş görmediklerini itiraf edeceksin ve bana rehlin vereceksin.

— Ne rehini?

— Namuskârane, dürüst beraber çalışacağımızı temin için rehin, orada vaziyet ne merkezde?

— Yarın Arlet, Rejin ve kont müvacehe edilecekler.

— Ya!... Çabuk davranmak lâzım. Halktan hiç bir şey gizlenmedi ya?

— Aşağı yukarı gizlenmedi.

— Anlat.

— Kont Melamar bir mektup aldı. Odasında buldular. Şöyle yazılmış bir kâğıt: «Her şey düzelecek. Ben tekeffül ediyorum. Metin ol.» Tahkikata giriştim. Bu mektubu, konta yemek veren lokantanın garsonu getirmiş, cevabını da almış.

— Yazanın kim olduğunu biliyor musun?

— Garson tarif etti.

— Âlâ. Van Hoben, otomobilin burada mı?

— Evet.

— Haydi.

— Nereye?

— Görürsünüz.

Otomobilde, Enneris anlattı:

— Bir nokta var, ki Beğu sen ihmal ettin. Halbuki bence çok mühim. En esaslı nokta. Bu işlerden bir kaç zaman evvel kontun gazetelere verdiği ilân nedir? Öle ufak tefek şeyleri geri istemekte ne maksadı vardı? Ve ne diye bir takım döküntüleri çaldılar? Bunu anlamının bir tek çaresi vardı. Bit pa-

zarına gitmek, ve bana kordelâ parçasını, mum söndüreceği, maşa sapını, kilit çerçevesini satan kadınla konuşmak. Bunu yaptım.

— Netice?

— Şimdiye kadar netice menfi, fakat biraz sonra müsbet olacak sanırım. Kadına bu eşyaları, daha bazı eski püskü ile beraber, tuvalet eşyaları satan bir kadın getirmiş. İsmi? Adresi? Malûm değil. Bit pazarındaki kadın bilmiyordu, fakat antikacı Gradenin bildiğini söyledi. O kadını kendisine antikacı Graden göndermiş. Hemen Gradenin sol kıyıdaki mağazasına koştum. Seyahatte imiş. Bugün geliyor.

Gradenin mağazasına geldiler. Adam derhal:

— Trianon nine olacak, dedi. Sen-Döniz sokağında «Küçük Trianon» isimli bir mağazası vardır. Tuhaf bir kadındır. Konuşmaz. Garip huyludur. Bir takım manasız, kıymetsiz şeyler toplayıp satar. Fakat bir sefer bana fevkalâde iyi bir döşeme takımı sattı. Kim bilir nereden almış. Döşemeler on altıncı Lui sisteminde, üzerlerinde 18 inci asrın meşhur döşemecisi Şapüirin imzası var.

— O döşemeleri tekrar sattınız mı?

— Evet. Amerikaya gönderildi. Mağazadan çıktılar. İçlerine kurt düşmüştü. Kontun eşyalarında da Şapüirin imzası vardı.

Van Hoben ellerini uğuşturdu:

— Tesadüfler bize yardım etmeğe başladı, elmasların «Küçük Trianon» da bir çekmecede bulunması muhtemeldir... Eminim, ki Enneris elmasları bana...

— Sana hediye edeceğim... Olur.

Otomobil mağazanın biraz ilerisinde durdu. Van Hobenle Enneris girdiler. Beşu kapıda bekledi. Bu dar, uzun, öteberile dolu bir mağazaydı. Ta nihayetle, beyaz saçlı, şişman nino Trianon, elinde kapaksız bir sūrahi tutan bir erkekle konuşuyordu.

Van Hobenle Enneris, alacak bir şey arıyan iki müşteri gibi dolaşıp bakınmağa başladılar. Enneris yan gözle erkeğe bakıyordu. Adam hiç te ahcıya benzemiyordu. Uzun boylu, sarışın otuz yaşlarında kadar, görünüşte zarif, şık bir adamdı. Bir müddet daha konuştu. Sonra kapaksız sūrahiyi bıraktı, kapıya doğru yürüdü. O da yan gözle yeni gelenlere bakıyordu.

Van Hoben bu bakışmaların farkında değildi. Ağır ağır mağaza sahibine sokuldu ve Ennerisin meseleyi ihmal ettiğini görünce o konuştu:

«Size benden çalınan bazı şeyler satmış olmasınlar... Meselâ bir..

Enneris arkadaşının pot kıraca-

ğını anladi, işaret etti, fakat Van Hoben oralı olmadı:

— Meselâ bir kilit çerçevesi... Mavi ipek bir kordelâ parçası..

Kadın kulak kabarttı, sonra, lüzumundan fazla hızlı geri dönüp bakan ve kaşlarını çatan sarışın erkeğe bir göz attı:

— Hatırlamıyorum, dedi, eşyaların arasında arayınız... Belki bulursunuz...

Sarışın erkek biraz daha durdu, ihtiyar kadına bir kere daha ihtiyatlı davranmasını gözile işaret edip çıktı.

Enneris kapıya koştu. Adam bir taksi çağırdı, bindi, şoföre yavaşça bir adres söyledi. Tam bu sırada Beşu otomobilin yanından geçti.

Enneris, adama kendini göstermemek için, otomobil gözden kayboluncuya kadar yerinden kıvrılamadı. Ondan sonra Beşuyu yakaladı.

— Duydun mu?

— Evet. Sentonorede, Konkurdiya oteli.

— Demek şüphelenmiştin?

— Adamı camekândan tanıdım. O.

— Kim?

— Kont Melamara mektup gönderen adam.

— Kontla muhavere eden adam ha! Melamar konağından çalınan ufak tefeği bana satan mağaza sa-

hibi ile konuşuyor. İtiraf et Beşu, bu değerli bir tesadüf oldu.

Amma Ennerisin sevinci uzun sürmedi. Kunkordiya otelinde, tarif edilen zatı gören ve bilen yoktu. Beklediler. Jan sabırsızlandı.

— Sahte bir adres vermiş olacak. Adam bizi «Küçük Trianon» dan uzaklaştırmak istedi.

— Sebebi?

— Vakit kazanmak için... Geri dönelim.

Enneris aldanmamıştı. Dükkan kapalı buldular. Kepenkler indirilmiş, kilitler vurulmuştu.

Komşular bir şey anlatamadılar. Nine Trianonu şahsan tanıyorlardı. Fakat hiç biri konuşmamıştı. Kadının ağzından tek kelime duymamışlardı. Biraz evvel, her günden iki saat evvel dükkânını bizzat kaparken görmüşlerdi. Nereye gitmişti? Oturduğu yeri bilen yoktu.

Beşu homurdandı:

— Ben öğrenirim.

Enneris omuz silkti:

— Hiç bir şey öğrenemezsin. Nine Trianon o sarışın adamın elinde. O adam da işini bilen biri. Yalnız atlatılmamakla kalmıyor, aynı zamanda atlatıyor da... Taarruzu seziyorsun değil mi Beşu?

— Evet. Amma evvelâ kendini müdafaa etmesi lâzım.

— En güzel müdafaa çaresi hücum etmektir.

— Bize bir şey yapamaz. Kiminle uğraşacak?

— Kiminle uğraşacak?...

Enneris bir iki saniye düşündü, sonra otomobile bindi, şoförü itip direksiyonu aldı, Van Hobenle Beşu ancak kapıya asılacak zaman bulabildiler. Otomobil var hızla yol alıyordu. Rüzgâr gibi gidiyorlardı.

Arletin evinde durdular. Enneris kapıcının odasına koştu.

— Matmazel Mazol?

— Sokağa çıktı.

— Ne zaman?

— Bir çeyrek kadar oldu.

— Yalnız mı?

— Hayır.

— Annesile mi?

— Hayır. Validesi matmazelin sokağa çıktığını bilmiyor, kendisi evde yok.

— Öyle ise matmazel kiminle gitti?

— Bir erkek otomobille gelip aldı.

— Uzun boylu sarışın mı?

— Evet.

— Adamı tanıyor musunuz?

— Bu hafta, her gece yemeklerden sonra geldi.

— İsmi biliyor musunuz?

— Evet, Fagerol, Antuan Fagerol...

— Teşekkür ederim.

Enneris hiddetini saklıyamadı:

— Bunu tahmin etmiştim. Herif

bizi oynatıyor! Amma küçüğe el sürmeğe kalkmasın.

Beşu dedi ki:

— Her halde, maksadı bu değil. Buraya evvelden de gelmiş.

— Peki amma maksadı nedir? Neden Arlet bana bu ziyaretlerden bahsetmedi? Bu Fagerolun istediği nedir?

Birdenbire nasıl otomobile atladıysa, birdenbire koştu, karşıdaki postaneye girip telefona yapıştı:

«— Madam Rejin orada mı?... Enneris telefon ediyor.

«— Madam sokağa çıktı.

«— Yalnız mı—

«— Hayır efendim, matmazel Arlet gelip aldı.

«— Beraber çıkacaklar mıydı?

«— Hayır, madam birdenbire karar verdi. Bu sabah matmazel Arlet telefon etmişti.

«— Nereye gittiklerini biliyor musunuz?

«— Hayır efendim.»

Yirmi dakika zarfında, fasıla ile kaçırılan bu iki kadını, bir arada kaçırmışlardı. Onlar yeni bir tuzığa düşmüştü ve bu seferki tuzak ve tehdit daha tehlikeli idi.

— 9 —

Melamarların Esrarı

Bu sefer Jan Enneris itidalini muhafaza etti. Kızmadı. Küfretmedi. Fakat için için kuduruyordu.

Saatine baktı.

— Yedi. Yemek yiyelim. Şurada bir ahçı dükkânı var. Saat sekizde işe başlarız.

Beşu sordu:

— Neden hemen başlamıyoruz?

Küçük esnaf takımından, taksi şoförlerinden ibaret olan müşterilerin arasına, bir köşeye oturdular. Enneris komiserin sualine cevap verdi:

— Neden mi? Çünkü yolu şaşırdım. Muhtemel bir hücumla mâni olmak için rasgele hareket ettim. Geç kaldım. Kendimi toplamam

ve anlamam lâzım. Bu Fagerol denen adam, Rejinle Arleti neden evlerinden çıkardı? Onun gibi bir adamdan her şey beklenir?

— Acaba bir saat sonra...

— İnsan daima saatle hareket etmeli ve kendine bir zaman çizmelidir. Bu insanı bulmağa icbar eder.

Enneris sanki üzölmüyordu. İftiha ile yemeğini yedi, şundan bundan konuştu. Fakat hareketleri sinirliydi, asabının gergin olduğu belliydi. Vaziyetin vahim olduğunu anlıyordu. Saat sekizde gideceği zaman, Van Hobene:

— Telefon edip kontesten haber alınız, dedi.

Van Hoben gidip geldi.

— İyi imiş. Yemek yiyormuş.

— Gidelim.

Beşu sordu:

— Nereye?

— Bilmem. Yürüyelim. Bir şey yapmak lâzım. Muhakkak lâzım Beşu. Tasavvur et, ikisi de o adamın pençesindeler...

Opera meydanına doğru yaya yürüdüler. Jan, kısa cümlelerle konuşuyordu.

— Bu Antuvan Fagerol yaman küstah!... Amma ona pahalıya malolacak... Biz beyhude yere enerji sarfederken o iş görüyor-muş... İsteddiği nedir? Kimdir? Kontun bir dostu mu? Mektubundan buna hükmedilir. Yoksa düşmanı mı? İki rakip mi iki şerik mi? Her ne olursa olsun, iki kadını evlerinden almakta gözettiği maksat nedir?.. Bir kere ayrı ayrı kaçırıldılar. Bu sefer neden ikisini birden kaçırıyor? Neden Arlet bunu benden sakladı?

Uzun müddet sustu. Bazan ayaklarını yere vuruyor, bazan yoldan gelip geçenleri itiyordu.

Birdenbire Beşu:

— Nerede olduğumuzu biliyor musun? dedi.

— Evet, Konkurt köprüsünde.

— Yani Urfe sokağına yakınız.

— Evet, Melamar konağının civarındayız, biliyorum.

— Öyleyse?

Enneris, komiserin kolunu tut-

tu:

— Bu işin ne ipucu, ne parmak izi, ne ölçüsü var. Bu işte en büyük rolü zekâ ve içe doğan hisler oynayacak... İçime doğan bir hisle buraya geldim. Rejin ile Arlet evvelâ bu konağa getirildiler. Gene de...

Mebusan meclisinin önünden geçiyorlardı. Beşu:

— Buna ihtimal verilmez, dedi. Başka birinin yaptığını bu adam neye tekrar etsin? Bu işin çok daha tehlikeli olduğunu da elbet bilir.

— İşte beni korkutan da bu ya. Projelerinin kuvveden file çıkması için böyle bir şey yapması lâzım da yapıyorsa, projeleri fevkalâde tehditkâr demektir.

— Evet amma, konağa girmek kolay değil.

— Hiç merak etme, Fransuva farkına varmadan ben konağı istediğim zaman gezip dolaştım.

— Peki amma, bu Antuvan Fagerol nasıl girer? İki kadını nasıl sokar?

Enneris dişlerini gıcırdattı:

— Fransuvarın yardımile.

Yaklaştıkça adımlarını sıklaştırıyordu. Sanki göğüs gereceği tehlikeleri daha vazih görüyordu.

Urfe sokağına girmedi. Dolaştılar, konağın arka cephesine geldiler. Orada, Arletin kaçtığı yer vardı. Beşunun hayreti önünde Enneris bu kapıyı açtı. Anahtarı ken-

disindeydi. Girdiler. Konak kap-karanlıktı. Pancurlar kapalıydı.

Yavaş yavaş ağaç diplerinden konağa yaklaştılar. Oğ adımı kala Ennerisin omuzuna bir el yapıştı.

Enneris kendini müdafaa eder bir vaziyette döndü:

— Kim o?

Bir ses:

— Benim dedi.

— Sen kimsin?.. Ha!.. Van Hoben... Ne istiyorsun?

— Elmaslarım...

— Elmasların ne olacak?

— Elmaslarımı bulacağınıza eminim... Yemin ediniz ki...

Enneris şiddetle Van Hobeni itti. Van Hoben yere düştü.

— Bizi rahat bırak... Peşimiz sıra gelme... Burada gözcülük et.

— Yemin ediyor musunuz?..

Enneris Beşu ile beraber yürüdü.

Salonun pancurları kapalıydı. Balkona sıçradı aralıklardan baktı dinledi indi.

— Aydınlık var. Fakat bir şey görülüyor bir şey duyulmuyor.

— Bir şey yapamıyacak mıyız?

— Budalamısın be!

Küçük kapı bodruma açılıyordu. Bir iki basamak indi. Cep lâmbasını yaktı. Saksılarla, sandıklardan atladi, ampul yanan bir antreye çıktı. Kimseler yoktu. Büyük merdivenlerden tırmanmağa başladılar. Yukarıda, karşıda salon, sağda hiç oturulmayan küçük

bir oda vardı. Odaya bir kaç kere girmişti.

Gene girdi. El yurdamile her zaman kapalı duran iki kanatlı kapıyı buldu. Gıcırdatmadan kilidini açtı. Kapının öbür tarafının perdeyle kapalı olduğunu biliyordu, fakat perdede delikler vardı.

Öte tarafta ayak sesleri duyuldu.

Ses çıkmıyordu.

Perde bir müddet kımlıladı. Durmasını beklediler. Sonra gözlerini yapıştırdılar. Gördüler.

Gördükleri manzara şaşılacak bir manzaraydı. Müdahaleyi icap ettirecek hiç bir şey yoktu. Arletle Rejin kanapeye yanyana oturmuşlar, bir aşağı bir yukarı dolaşan, uzun boylu, sarışın bir adama bakıyorlardı. Bu adam, eskici dükkanında gördükleri adamdı, kon-ta mektup gönderen adamdı.

Üçü de konuşmuyordu. İki kadın telâşlı değillerdi. Korkmuyorlardı. Antuvan Fagerolün halinde tehditkâr bir tavır yoktu. Üçü de bekliyorlardı sanki Kulak kabartıyorlardı. Gözleri merdivene açılan kapıdaydı. Hattâ bir sefer Fagerol kapıyı açtı, kulak verdi.

Rejin sordu:

— Merak etmiyor musunuz?

Adam cevap verdi:

— Hayır.

Arlet ilâve etti:

— Söz verdi, hattâ benim ısrar

ruma hacet kalmadan vadetti. Acaba uşak zili duyar mı dersiniz?

— Biz çalınca duydu ya. Esasen karısı yanına gitti, ben kapıları açık bıraktım.

Enneris, Beşunun omuzunu sıktı. Ne olacağını merak ediyorlardı. Arletle Rejini buraya çeken ve biraz sonra gelecek olan kimdi?

Antuvan Fagerol genç kızın yanına oturdu. Yavaş sesle, hararetili hararetili konuştular. Aralarında samimiyet vardı, konuşurken lüzumundan fazla sokuluyor, Arlet müsamaha gösteriyordu. Birdenbire ayrıldılar. Fagerol kalktı, sokak kapısı iki kere üstüste çalınmıştı. Sonra iki kere daha çalındı.

Fagerol dışarı koştu:

— İşaret veriyor.

Bir dakika geçti. Antuvan yanında bir kadınla girdi. Ennerisle Beşu kadını derhal tanıdılar; kontes Melamar.

Beşunun omuzu öyle acıdı, ki usulca inledi. Kontesin gelişi ikisini de hayrete düşürmüştü. Ennerisin her şey aklına gelmişti, fakat kadının düşmanı tarafından verilen randevuya geleceğini düşünmemişti.

Kadın nefes nefese idi. Sararmıştı. Elleri biraz titriyordu.

Faciadanberi görmediği salona bakıyordu. Onun kaçmasına

sebebi olan, mahveden iki kadına bakıyordu.

Nihayet Antuvana:

— Fedakârlığına teşekkür ederim Antuan. Eski dostluğumuza hürmeten bu fedakârlığını kabul ettim... Fakat fazla bir ümidim yok.

— İtimat et Jilbert. Bak, seni nasıl buldum?

— Nasıl buldun?

— Gidip matmazel Mazolla görüştüm, ona karşı seni müdafaa ettim. Benim ısrarım üzerine Obriye sordu. Sizin gizli olduğunuz yeri Van Hoben Rejine söylemişti. Bu sabah benim tarafımdan matmazel Mazo! size telefon etti, yakındı.

Jilbert başını önüne eğdi:

— Buraya gizli geldim. Kendisine sormadan hiç bir şey yapmıyacağıma dair söz verdiğim adama bir şey söylemeden geldim. Halbuki ben onun himayesindeyim. Onu tanıyor musun?

— Jan Enneris mi? Arlet Mazol da ondan habersiz buraya geldiği için üzülüyor. Amma böyle lâzımdı. Ben herkesten şüphe ederim.

— O adamdan şüphe etme Antuan.

— Herkesten fazla ondan şüphe ediyorum. Biraz evvel ona, kardeşinden çalınan şeyler hakkında malûmat almak için gittiğim eskici dükkânında rasladım. O da orada idi. Yanında komiser Beşu ile Van

Hoben vardı. Onun da şüphe ile bana baktığını hissettim. Hattâ beni takip etmek istedi. Maksadı ne idi?

— Sana yardım edebilir..

— Katiyen Nereden geldiği bilinmiyen bir maceraperestle beraber iş göremem... O ne idüğü belirsiz Don Juan, sizin hepinizi avucuna almış. Hayır, hayır, hayır! Esasen gayemiz bir değildir. Ben hakikati meydana çıkarmak istiyorum, o ise elmasları ele geçirmek istiyor.

— Ne biliyorsun?

— Hissediyorum. Oynadığı rol açık. Ben öğrendim. Beşu ile Van Hoben de bu fikirdeler.

Arlet:

— Yanlış fikir, dedi.

— Olabilir. Fakat ben doğruymuş gibi hareket ediyorum.

Enneris merakla dinliyordu. Bu adamın kendisine karşı beslediği hissi için için takdir ediyordu. Jilbertle aralarında ne vardı? Eskiden onu sevmiş miydi? Şimdi de Arlete nasıl hoş görünebilmişti? Onu nasıl elde etmişti?

Kontes Melâmar uzun müddet sustuktan sonra dedi ki:

— Ne yapacağım?

Arletle Rejini gösterdi:

— Bunları ikna edeceksin. Ben onları biraz ikna ettim. Sen tamamlayacaksın.

— Nasıl?

— Anlatarak. Bu anlaşılmaz iş

te daha anlaşılmayan şeyler var, ki adliye de bunlara dayanıyor. Ve bir şey daha var... Senin bildiğin şeyler var.

— Ben bir şey bilmiyorum.

— Biliyorsun. Kardeşin de masum, sen de masum olduğunuz halde kendinizi müdafaa etmenizin sebebini biliyorsun.

Bitkin bir halde:

— Her türlü müdafaa beyhudedir, dedi.

Ateşli bir sesle mukabele etti:

— Ben sana kendini müdafaa et demiyorum. Kendini neden müdafaa etmediğini soruyorum, bunun sebebini söylemeni istiyorum. Bugünkü vekayie dair bir şey söyleme. Fakat haleti ruhiyeni, gönlünden geçenleri, anlat Jilbert. Jan Ennerisin öğrenmek istediklerini söyle. Ben onları izah edebilirim. Ben burada, seninle başbaşa samimî bir hayat sürdürdüm. Haleti ruhiyeni bilirim ve izah ederim. fakat Rejinle Arletin senin sesin duymaları lâzım. Melamarların esrarını benim söylemem kâfi gelmez, sen anlatmalısın.

Dirseklerini dizlerine dayamış, başını avuçlarının içine almıştı:

— Neye yarar!

— Neye mi yarar Jilbert? Öğrendim, yarın kardeşinle müvacehe edilecekler. İfadeleri daha tereddütlü olsun. Katiyetle bir şey söyleyemesinler... Adliyenin elinde başka hiç bir delil yok.

Düşünceli duruyordu. Onun için her şey boştu. Mırıldandı:

— Hayır, hayır... Hiç bir şey işe yaramaz... Susmak her şeyden iyidir.

— Ya ölüm?

Kadın başını kaldırdı:

— Ölüm mü?

Jilberte doğru eğildi:

— Kardeşine mektup yazdım Jilbert. Her ikinizi de kurtaracağımı vadettim. Bana cevap verdi.

Gözleri heyecandan parladı:

— Cevap verdi mi Antuvan?

— İşte... Bir kaç kelime yazmış... Oku.

Kardeşinin yazısını tanıdı, okudu:

«Teşekkür ederim. Salı akşamına kadar bekliyeceğim... Yoksa...»

Jilbert kekeleydi:

— Yarın salı...

— Evet, yarın salı. Eğer yarın akşam, müvaceheden sonra Adriyen Melamar serbes bırakılmazsa, odasında ölecek. Onu kurtarmak için her şeye baş vurmanın elzem olduğuna kani değil misin?

İliklerine kadar ürperdi. İki büklüm oldu. Yüzünü sakladı.

Arletle Rejin hayret ve merakla ona bakıyorlardı. Ennerisin kalbi bir mengene de sıkılıyordu. Kaç ke-re onu böyle söyletmeğe çalışmıştı. İşte nihayet mağlûp olmuştu. Ağlıyarak, yavaş sesle anlatmağa başladı:

— Melamaların esrarı yoktur... Esrar var demek, geçen asırdakilerin işledikleri hataları silmek istemek demektir. Biz ne kadar masum ve günahsızsak, Jül ve Alfons Melamar da o kadar masumdular... Size bunu delillerile isbat edemeyeceğim... Her şey aleyhimizde... Fakat biz hırsızlık etmediğimizi biliyoruz... İnsan ne yapıp yapmadığını bilir değil mi? Ne ben, ne de Adriyen, bu genç kadınları buraya getirmedikimizi biliyoruz... Elmasları çalmadığımızı, korsajı saklamadığımızı biliyoruz... Büyük babamızın, büyük babamız da babasının da başına aynı şeyin geldiğini de biliyoruz... Ailemiz efradı, masum olduklarını biliyorlardı. Bu mukaddes bir hakikattir. Bunu bize babamız söylemişti. O da babasından duymuştu. Melamarlar namuskâr, dürüst insanlardır... Tarih karıştırılsın, ailemizin lekesiz olduğu görülür. Ne diye birdenbire sebepsiz yere namussuzluk yap-sınlar? Onlar zengindi... Neden ben kardeşim sebepsiz yere mazimizi inkâr edelim.

Sustu. Ümitsiz ve heyecanlı bir sesle konuşuyordu. Arlet yaklaştı ve merakla:

— Sonra, dedi, sonra?...

— Sonrası bu... Anlamadığımız bir şeye kurban gidiyoruz. Eğer bir esrar varsa budur. Bizi mahve üsrükliyen gizli kuvvettir. Tiyatro-larda bazı piyesler vardır, bir kaç

— Madamın yüzüğünü tanıdım.

— Nasıl emin olabilirsiniz? Hâkimler hâlâ tereddütteler. Siz pekâlâ: «Bu yüzük gördüğüm yüzüğe benziyor, fakat belki de taşları aynı yerde değildi dersiniz, olur bittir. Vaziyet derhal değişir.

Arlet:

— Evet amma bunun için kontesin müvacehede bulunması lâzım, dedi.

— Bulunacak!

Jilbert yerinden sıçradı:

— Bulunacak mıyım?.. Orada bulunmam mı lâzım?

— Evet bulunman lâzım. Artık firar edecek sıra değil, saklanacak sıra değil. Senin vazifen ithamlara göğüs germek, kendini müdafaa etmektir... Bu mânasız korkuyu ikinizi de felce uğratan kadere rıza göstermek, boyun eğmek tevekülünü söküp atmanız lâzım. Bu gece burada yatacaksın. Sanki Jan Enneris seni buradan kaçırmamış gibi burada oturacaksın ve yarın adliyeye geleceksin. Muvaffak olacağımız muhakkaktır. Bütün mesele muvaffak olmağa azmetmekte.

— Beni tevkif ederler.

— Hayır!

Bu sözü öyle sert söyledi, Parolün gözlerinde öyle kuvvetli bir inan vardı, ki Jilbert Melamar başını önüne eğdi.

Arlet coştı:

— Size yardım edeceğiz madam.. Amma bizim hüsnü niyetimiz kâfi

mi? Buraya getirildiğimizi, salonu tanıdığımızı söyledik. Elmasların söküldüğü korsaj burada bulundu. Madam Melamarla kardeşinin masum olduğuna inanırlar mı artık! Mücrim olmasalar bile şeriki cürümdürler. Burada oturuyorlar. Elbette bizim getirildiğimizi görmüşlerdir.

— Hayır, onlar hiç bir şey görmedi, onların hiç bir şeyden haberi olmadı. Konağın plânını gözönüne getirmek lâzım. İkinci katta solda, bahçe üstünde kontla kontesin daireleri var. Orada yemek yiyorlar, orada oturuyorlar... Sağad, bahçe üstünde uşkla karısının odası... Aşağıda ortada kimseler yok.. Bahçede, avluda da kimseler yok... İşte sizi odadan konağa soktular. Siz matmazel Arlet oradan kaçtınız.

Arlet başını salladı:

— İnanılır şey değil.

— İnanılır şey değil amma mümkün. Bunun mümkün olduğu da, muammanın hep aynı şekilde ortaya konmasile sabit. Jül Melamar, Alfons Melamar, Adriyen Melamar bu konak yüzünden felâkete uğradılar.

Arlet omuz silkti:

— Sizin faraziyenize göre konağın bu vaziyetinden istifade edilerek üç seferde, başka başka şahıslar, aynı şeyi mi yaptılar?.

— Evet, başka başka şahıslar amma, işi bilen şahıslar.

— Peki amma, Rejin Obriyi oto-

mobilde de soyabilirlerdi. Neden onu buraya getirdiler?

— İhtiyatlı davrandılar. Hırsızlığı başkasının üzerine atmak için buraya geldiler.

— Evet amma ben soyulmadım. Esasen soyulacak bir şeyim yoktu.

— O adam size âşkı muhakkak.

— Bunun için de beni buraya mı getirdi?

— Evet, şüpheleri başkasına çekmek için.

— Bu kâfi sebep mi?

— Hayır.

— O halde?

— Ortada bir de kin var. İki aile arasında rekabet var.

— Eğer olsaydı madam Melamarın bilmesi lâzım gelirdi.

— Bilmiyor. Bilmediği için de kurban gidiyorlar ya. Rakipler bir asır zarfında müvazi hareket ettiler, fakat bir taraf öbür tarafı tanımadı ve tanıyanlar, bilenler suikastı hazırladılar. Melamarların kaderi fena. Onlar mahvolduklarına kaniler. Halbuki ortada kader değil, bir takım insanlar var, konağın bu şeklienden istifade ediyorlar, yapacaklarını yapıyorlar ve arkalarında deliller de bırakıyorlar. Melamalar itham edilecek. İşte elmasları sökülen korsaj... Ve işte Rejin ile Arlet getirildikleri yeri tanıyorlar...

Arlet tatmin edilmiş olmadı. Bütün bu söylenenler, Jilbertin sözlerine uygundu amma gene de zora-

ki bir şeydi. Bir çok şeylerle tezat-
teydi. Kabul etmek kolay değildi. Fakat buna rağmen gene de veka-
yii izah ediyordu.

— Peki, dedi, siz farzediyorsunuz ki...

Antuan tashih etti:

— Katiyen eminim ki...

— Siz katiyen eminsiniz, ki bu söyledikleriniz doğrudur. Fakat bütün bunları mahkeme kabul etmez. Kabul edeceğini farzetsek, bunları hâkimlere bu kadar katiyetle kim anlatacak? Onları evvelâ dinlemeğe, sonra inanmağa kim icbar edebilecek?

— Ben, diye haykırdı, bunu ancak ben yapabilirim. Yarın Jilbertle beraber ben de gideceğim. Onun eski bir dostu olduğumu, hattâ eğer isteseydi, kocası olacağımı söyleyeceğim. Beni reddedince uzun bir seyahate çıktığımı ve yeniden suikastlar başladığı sırada Parise geldiğimi, onun masum olduğunu isbat edeceğimi, onun gizlendiği yeri bulduğumu ve ısrar ile buraya getirdiğimi söyleyeceğim.

Hâkimler bunun üzerine, sizin ifadeleriniz üzerinde tereddüde düşecekler. Ben o zaman Jilbertin anlattıklarını anlatacağım, Melamarların esrarını ortaya koyacağım. Muvaffak olacağıma eminim. Fakat görüyorsunuz, ki bu hususta ilk adımı sizlerin atmanız lâzım. Eğer benim sözlerim sizi ikna etmediyse, bir kere Jilberte bakınız

ve kendi kendinize sorunuz: Böyle bir kadın hırsız olabilir mi?

Arlet tereddüt etmedi:

— Yarın, istediğiniz gibi ifade vereceğim.

Rejin:

— Ben de, dedi.

— Korkarım, ki netice beklediğiniz, beklediğimiz gibi çıkmıyacak.

— Ben mesuliyeti üzerime alıyorum. Belki Adriyen Melâmarı yarın hemen tahliye etmezler. Fakat Jilberti de tevkif edemezler. Melâmar kurtulacağına kanaat getirir ve o günü rahat bekler.

Jilbert elini uzattı:

— Tekrar teşekkür ederim. Seni fena tanımışım Antuvan. Beni mazur gör.

— Ben seni her zaman mazur gördüm Jilbert. Seni müdafaa edebildiğim için de mesudum. Bunu sırf senin ve eski günlerin hatırasına hürmeten yapıyorum. Aynı zamanda da yaptığının doğru olduğuna kailim... Hem...

Sesini biraz alçattı:

— Öyle şeyler vardır, ki bazı gözlerin önünde daha candan yapılır... Anlarsınız, ki yaptığınızı görenler sizi takdir edeceklerdir.

Bu sözler sakın bir sesle söylenmişti. Enneris, o aralık dinliyenlerin yüzünü göremiyordu amma, bunların Jilberte söylendiğini biliyordu.

Yalnız biran şüphelendi, bu da Beşunun omuzunun bir kere daha

ve her seferinden fazla acımasına maloldu. Komiser, insan parmaklarının bir mengene kadar kuvvetli olacağını tasavvur edemiyordu. Bereket versin uzun sürmedi.

Antuvanı Fagerol ısrar etmemiştii. Zile bastı. İhtiyar karı kocaya ertesi gün oynayacak rolü, sorulanlara verecekleri cevapları anlattı.

Ennerisin şüphesi kalmadı.

Bir kaç dakika daha beklediler. Konuşma bitmişti. Rejin Arlete kalkmasını söyledi. Enneris mırıldandı:

— Haydi gidelim, konuşacak şeyleri kalmadı.

Arlete ve Fagerola kızarak gitti. Hızlı basıyor, hiddetini teskin maksadile onun orada olduğunu anlaşırlar istiyordu.

Dışarıda öfkesini Van Hobenden aldı. Adam fırladı, elmaslarını istedi, Enneristen bir yumruk yeyip yere yuvarlandı.

Beşu da fikrini söyleyince, fena mukabele gördü.

— Bu adam sevimsiz bir adam değil.

— Sersem!

— Neden sersem olsun? Bilâkis gayet akıllı...

— İki kere sersem!

— Evet, filvaki ona eskici dükkânında rasladık. Eskici kadınla bakıştı. Sonra kadın dükkânı kapayıp kaçtı. Amma bunlar izah edilebilir.

Enneris münakaşa etmedi. Bahçeden yola çıkınca, onlardan ayrıldı, bir taksiye koştı. Van Hoben, Ennerisin elmasları alıp kaçtığına emindi, atıldı, mâni olmak istedi, bir yumruk daha yedi.

On dakika sonra Jan Enneris, evinde, sedire uzanmıştı.

Kendine hâkim olmadığını anladığı ve pot kırmaktan kortuğu böyle heyecanlı ve hararetle anlarında uzanıp yatarı. Eğer aklımdan geçenı yapsaydı, hemen Arlet Mazolün evine gidecek, kızı Antuvan Fagerolün aleyhinde bulunacaktı. Buna lüzum yoktu. Her şeyden evvel, bu meseleyi izzeti nefis meselesi ve kıskançlık meselesi yapmamak ve vaziyeti düşünüp sarıh bir fikir edinmek şarttı.

Sinirlerini yenemiyordu:

«Hepsini avucuna almış. Eğer eskici dükkânında raslasaydım beni bile kafese koyacaktı... Hem hayır, söyledikleri şeyler masal... Belki adliyeyi aldatabilirler. Bana yutturamazlar. Akıl, mantık söylediklerini kabul edemez. Ne diye Melamarlara karşı fedakâr davranıyor?.. Sanki kendisi tehlikede değilmiş gibi nasıl ortaya atılmak cesaretini buluyor? Onun hakkında tahkikat yapacaklar, mazarisini karıştıraraklar, buna rağmen çekinmiyor.

Enneris, Antuvan Fagerola, Arlete nüfuz etti, ona kendinden fazla söz geçirdi diye de kızılıyordu.

İşte Arlet, ona sormadan o adamın istediğini yapmıştı. İşte Enneris bunu hazmedemiyordu.

Ertesi akşam Beşu geldi. Telâf içindeydi.

— Oldu.

— Ne?

— Adliye aldandı.

— Senin gibi.

— Benim gibi mi!. Hayır. Ama itiraf edeyim ki...

— Sen de ötekiler gibi yuttun, Antuvan seni de atlattı Anlat.

— Her şey kanun dairesinde cereya netti. Arletle Rejin, mütereddit bir ifadeyle hâkimleri şaşırttılar. Ondan sonra Jilbert geldi. Program devam etti.

— En mahir aktör Fageroldü değil mi?

— Evet. Hem de ne mahir, ne üstat, ne belîğ bir aktör.

— Geç. Herifi tanıdım. Metelik etmez.

— Seni temin ederim...

— Netice: Reddi muhakeme. Kont tahliye edilecek mi?

— Yarın veya öbür gün.

— Senin için iyi bir şey değil. Kontun tevkifinden sen mesulsün. Arlet ne yaptı? Gene Fagerolün nüfuzu altında mıydı?

— Kontese gideceğini söyledi.

— Gidecek mi?

— Evet, bir kaç gün sayfiyede oturan akrabalarından birinin yanında dinlenecekmiş.

Bu haber Ennerisin hiç te hoşuna gitmedi:

— Âlâ!.. Sen bana Antuvan Fagerol hakkında biraz malûmat topla. Eskici kadının izini bul ve bırak beni uyuyayım.

Ennerisin uykusu tam bir hafta, üstüste sigara içmekle geçti. Nihayet bir gün Van Hoben geldi, onu ölümle tehdit ederek elmaslarını istedi. Bir gün de Rejin geldi. Nihayet Beşu telefonda haber verdi:

«Fagerol - Pasporuna nazaran yirmi dokuz yaşında. Buenos - Aireste doğmuş. Anası babası Fransız. Ölmüşler. Üç aydır Pariste. Şatodön sokağında Mondial otelinde oturuyor. At ve otomobil meraklıları arasında bir iki ahabası var. Mazisine ve hususî hayatına dair bir şey öğrenmek kabil olmadı.»

Bir hafta daha geçti. Enneris evinden çıkmıyordu. Düşünüyordu. Arada sırada ellerini oğuşturarak gülümsüyor, bazan da kaşlarını çatıp oturuyordu.

Nihayet bir gün gene telefon çaldı.

Beşuydu. Heyecanlı bir sesle konuşuyordu:

«Derhal gel. Kaybedecek zaman yok. Lafayet sokağında Rozanbo kahvesinde bekliyorum.

Mücadele başlıyordu. Enneris vaziyet hakkında bir fikir edinmişti. Memnun oldu ve yola çıktı.

Kahvede, Beşu camının önünde

oturmuş yolu gözlüyordu. Enneris te Beşunun yanına oturdu.

— Beni yokyere rahatsız etmedin ümidindeyim.

Beşu, muvaffakiyetinden emin oldu mu göğüs kabartırdı.

— Tetkikat ve tahkikatının düşüncelerimle uygun...

— Lâfı bırak ta vakaya gel.

— Eskici dükkânı açılmamakta inat edince...

— Dükkân inat edemez. Rica ederim kısa konuş.

— Peki. Dükkân...

— Bir kere söyledin.

— Öf beni deli mi edeceksin!

— Neticeyi söyle.

— Bu dükkânın konturatu matmazel Lorans Martennin üstünde.

— Bak, nutuk söylemeğe hacet yokmuş. Bu Lorans Marten bizim gördüğümüz kadın mı?

— Hayır. Noterle görüştüm. Lorans Marten elli yaşından fazla değilmiş...

— Başka birine devren kiralamış olacak.

— Evet. Kız kardeşine kiralamış.

— Nerede oturuyor?

— Bunu öğrenemedim. Konturat on iki senelik. Kiralıyanın adresi yanlış.

— Aylıklarını nasıl veriyormuş?

— Çok ihtiyar, topal biri getiriyormuş. Ben müşkül vaziyetteydim, nihayet bu sabah bir tesadüf işime yaradı.

— Bereket versin tesadüflere...

— Müdüriyette öğrendim. Bir kadın bu raporu tahrif etmesi için belediye âzasından M. Lökursöye elli bin frank vadetmiş, Lökursö pek dürüst bir adam değilmiş... Bu vesile ile üzerindeki şüpheleri iza- le maksadile polise ihbar etmiş. Cürmü meşhut biraz sonra Lökursöyün yazıhanesinde yapılacak. İki resmî memur odalardan birine saklandılar.

— Kadın ismini söylemiş mi?

— Hayır. Fakat Lökursöyün eskiden o kadınla münasebeti varmış. Kadın bunu unutmuş.

— Bu kadın Lorans Marten mi?

— Evet.

Ennerisin yüzü güldü:

— Âlâ. Fagerol ile eskici kadının arasındaki rabıta Lorans Martene kadar uzanıyor demek. Fagerolün dalavereci bir adam olduğu meydana çıktıkça seviniyorum. Belediye âzasının yazıhanesi nerede?

— Karşı binada alt katta. İki penceresi var. Arka tarafında, koridor üzerinde bir bekleme odası...

— Söyliyeceklerin bu kadar mı?

— Hayır, amma vakit geçiyor. İkiye beş var...

— Anlat. Arlete dair mi söyliyeceksin?

— Evet.

— Söyle... Çabuk ol.

Beşu, müstehzî bir sesle:

— Dün senin Arletini gördüm, dedil.

— Nasıl olur. Pariste olmadığı- nı söylememiş miydin?

— Bir yere gitmemiş.

— Nerede rasgeldin? Emin misin?

Beşu cevap vermedi. Kalkmış bakıyordu:

— Dikkat, Marten...

Yolun öbür tarafında bir kadın otomobilden inmiş, şoföre para veriyordu. Uzun boyluydu. Giyini- şî bayağı idi. Elli yaşlarında vardı. Yüzü buruşmuştu. Açık duran bir kapıdan girdi.

Beşu çıkmağa hazırlandı:

— Muhakkak odur.

Enneris kolundan tuttu:

— Neye alay ediyorsun?

— Deli misin! Alay etmiyorum.

— Biraz evvel Arletten bahse- derken alay ettin.

— Haydi karşıya gidelim.

— Bana cevap vermeden şura- dan şuraya gidemezsin.

— Arlet, evinin yakınındaki bir sokakta birini bekliyordu.

— Kimi?

— Fagerolü.

— Yalan söyliyorsun!

— Gördüm. Beraber gittiler.

Beşu, Ennerisin elinden kurtul- du. Karşı tarafa geçti. Fakat eve girmedi, tereddüt ediyordu.

— Burada beklemek daha iyi. Eğer kadın tuzağı sezer de geri dö- nerse Marteni takip ederim. Ne dersin Enneris?

— Bana vız gelir. Mesele Arlette. Annesine haber verdin mi?

— Öf!

— Beni dinle Beşu, cevap vermezsen Martene haber veririm. Arletin annesile görüştün mü?

— Arlet Pariste. Sabahları evden çıkıyor, gece yemeğe geliyor.

— Yalan? Canımı sıkmak için söylüyorsun... Ben Arleti tanırım. O böyle şey yapmaz...

Yedi sekiz dakika geçti. Enneris ayaklarını yere vurarak, gelip geçenlere çarparak kaldırımında dolaşıyordu. Beşu, gözleri kapıda bekliyordu. Birdenbire kadının çıktığını gördü. Kadın onlara baktı ve telâşlı adımlarla uzaklaştı.

Beşu peşine düştü.

Kadın birdenbire bir tünele girdi ve tam tünel kalkacağı zaman atladi. Beşu geri kalmıştı. Öteki istasyona telefon etmeği düşündü, vakit kaybetmekten korktu, vazgeçti.

Ennerisin yanına geldi:

— Kaçırdım.

— Tabii. Yapılması lâzım gelen şeyin aksini yaptın.

— Ne yapmam lâzımdı?

— Lökursöyün yazıhanesine sen girecektin, kadını bizzat sen tevkif edecektin. Bunu yapacak yerde Arletle canımı sıkıyorsun, suallerime cevap veriyorsun, kaçamak yapıyorsun... Yazıhanede olup bitenden sen mesulsün.

— Yazıhanede ne oluyor?

— Çıkıp bakalım. Amma da iş görüyorsun ha!

Beşu yukarı çıktı. Yazıhanede feryat vardı. İki polis memuru ile kapıcı kadın haykırıyordu.

Kiracılar koşuyordular.

M. Lökursö, alınının ortasına bir kurşun yemiş, masasının başında can çekişiyordu.

Memurlar Beşuya izah verdiler. Kadın gelmiş, teklifini tekrar etmiş. Fakat memurlar tam odaya girecekleri zaman M. Lökursö telâş edip onlara seslenmiş. Kadın tehlikeyi sezince kapıyı sürmelemiş.

Bunun üzerine koridordan geçip öteki kapıdan çıkmak istemişler. Kapı, dışarıdan kilitlenip sürmelenmesine imkân olmadığı halde açılmamış. Bütün kuvvetlerle dayanmışlar. Bu esnada bir silâh patlamış.

Beşu:

— Marten o zaman sokakta idi.

— Öldüren kadın değil ki...

— Ya kim?

— Perişan kıyafetli, ihtiyar bir adam koridorda bekliyordu. Mös-yö Lökursö ile görüşecekti. Lökursö kendini, kadını kabul ettikten sonra kabul edecekti.

Beşu:

— Kadının arkadaşı olacak, dedi. Fakat koridor kapısını nasıl kapadı?

— Kapının altına çengelli bir demir sokmuş.

— Peki o adam ne oldu? Gören yok mu?

Kapıcı kadın:

— Ben gördüm, dedi. Silâh sesi ni duyunca odamdan fırladım. Aşağı inen bir ihtiyar: «Yukarıda dövüşüyorlar çabuk çıkınız» dedi. Muhakkak bu işi o yapmıştır. Fakat ondan nasıl şüphe edilir? Topal, sarsak, iki büküm bir ihtiyar...

Beşu haykırdı:

— Topallıyor mu?.. Emin misiniz?

— Evet, hattâ çok topallıyor.

Beşu homurdandı:

Lorans Martenin arkadaşı. Kadını tehlikede görünce Lökursöyü öldürdü.

Enneris, yazıhanenin üstünde duran dosyaların üstündeki yazıları yan gözle okuyarak dinliyordu.

ordu:

Lorans Martenin istediği neymiş biliyor musun?

— Hayır. Mösyö Lökursö açık söylememiştii. Belediye âzası bir rapor verecekmiş, Bu raporun maaşını değiştirmesini istiyormuş...

Enneris dosyaların serlevhalarını okuyordu:

«Mezbahalara dair rapor.. Mahalle hallerine dair rapor... Vi-

yey-dö-Mare sokağının uzatılması hakkında rapor...

Odada bir aşağı bir yukarı dolaşan Beşu:

— Ne düşünüyorsun? dedi.

— Ne iş bu?

— Ya bu cinayet...

— Sana bu işin bana vız geldiğini söyledim. Bu dalavereci herifin ölmesinden, senin enayilik etmiş olmandan bana ne?

— Evet amma, eğer Lorans Marten katilse, onun arkadaşı olan Antuvan Fagerol da...

Enneris dişlerini gıcırdattı:

— Fagerol de katil... Fagerol haydudun biri... Eğer Fagerol pençeme düşerse acırım ona... Düşecek te... Asıl isminime yemin ederim ki düşecek...

Birdenbire sustu, şapkasını giydi ve hızla çıkıp gitti.

Bir otomobile bindi. Verdiye sokağında, Arletin evi önünde durdu. Üç on vardı.

Madam Mazo..

— Çoktandır görünmediniz, dedi. Vah vah, Arlet müteessir olacak.

— Burada yok mu?

— Hayır, her gün bu saatlerde gezmeğe gidiyor. Nasıl oldu da tesadüf etmediniz...

— 8 —

Kundakçı Martenler

Arletle annesi biribirlerine çok benziyorlardı.

Madam Mazol, ihtiyarlamış, çok bozulmuştu amma, bir zamanlar kızından güzel olduğu belliydi.

Kızlarını büyütmek, yetiştirmek için çalışmış, iki kızının yaptıklarına çok müteessir olmuş ve bu teessürü unutmak için daha fazla çalışmaya başlamıştı, hâlâ çalışıyor, eski dantelleri tamir ediyordu.

Enneris kadının tertemiz odasına girdi:

— Birazdan gelir mi dersiniz?

— Bilmem. Arlet o maceradan sonra ne yaptığını pek söylemiyor. Sorgularıyla başını sıkarım diye korkuyor ve ismi etrafında yapılan neşriyata müteessir oluyor. Bu sabah hasta bir mankenden mektup aldığını ve onu görmeğe gideceğini söylemişti. Bilirsiniz Arlet çok iyi kalblidir, arkadaşlarına düşkündür.

— Bu kız uzakta mı oturuyor muş?

— Bunu bilmiyorum.

— Yazık, Arletle konuşmak isterdim.

— Kolay... Mektubu kâğıt sepetine atmıştım... Bakayım... İşte şu olacak... Evet, evet hatırladım..

Sesil Helluin... Kusi bulvarında, 14 numarada. Arlet dörde doğru oradadır.

— Muhakkak mösyö Fagerolle buluşacak.

— Zannetmem. Arlet erkekle gezmesini sevmez. Hem mösyö Fagerol sık sık buraya geliyor.

Ennerisin sesi titredi:

— Ya!. demek sık sık geliyor?

— Hemen hemen her akşam. Arletle mühim bir iş konuşuyorlar. Arleti çok alâkadar eden bir iş: Mankenlere bir muavenet sandığı kurmak. Mösyö Fagerol sermaye koyacak. Plân çiziyorlar, hesap yapıyorlar...

— Mösyö Fagerol zengin mi?

— Çok zengin.

Madam Mazol bunları gayet tabii söylüyordu. Kızı, onu üzmemek, korkutmamak için Melamağ hadisesini söylememiş olacaktı.

Enneris:

— Hem zengin, hem de sevimli dedi.

— Çok sevimli... Bize karşı çok teveccüh gösteriyor.

Jan gülümsedi:

— Bir izdivaç...

— Alay etmeyiniz, Arlet bunu aklından bile geçirmez... O kadar zengin bir adamla...

— Kim bilir!

— Hayır, hayır. Bir kere Arlet her zaman güler yüz göstermiyor. Arlet başından geçen maceradan sonra çok değişti. Sinirli oldu. Rejin Obri ile darıldığını duydunuz mu?

— Sahi mi?

— Evet. Hem de sebepsiz. Yahut ta sebebini bana söylemek istemedi.

Bu dargınlığa Enneris pek şaşı. Ne oluyordu!

Biraz daha konuştular. Enneris sabırsızlanıyordu. Çıktı. Arleti randevusunda bulmağa daha vakit vardı. Rejine gitti. Rejin çıkıyordu.

— Arletle dargın mıyım? dedi. Hayır, ben dargın değilim amma, galiba o bana dargın.

— Ne oldu?

— Bir akşam ona uğradım. Orada Antuan Fagerol vardı. Konuştuk. Bir iki sefer Arlet bana aksilik etti. Ben buna mâna veremedim, gittim.

— Bu kadar mı?

— Bu kadar. Eğer Arlete biraz düşkünsen Fagerolden kendini koru. Fagerol kızın etrafında pervane, kız da ona pek lâkayt değil. Güle güle Jan...

Enneris nereye baş vursa, Arletle Fagerolün münasebetini, samimiyetini öğreniyordu. Pek anı uyanmıştı. Gözleri pek birden açılmıştı. Birdenbire Antuan Fagerolün genç kızı tamamen nüfuzu al-

tına aldığını gördü ve Arletin kendi kalbinde büyük, esaslı bir yer tuttuğunu anladı.

Fagerolün kızıdan ayrılmadığı, Arleti sevdiği muhakkaktı, fakat Arlet onu seviyor muydu? Acı bir soru, böyle bir soru varit olması bile, Enneris için pek iftihar edilecek bir vaziyet değildi.

İşte bu soru varit oluyordu. İzze-ti nefsi kırılıyordu.

«Dörde çeyrek var.»

Otomobilden indi. Düşündü:

«Yalnız mı gelecek, Fagerol ile beraber mi gelecek?...»

Kusi bulvarı, amele mahallesinden biraz ötede, Sen boyunca yeni açılmış bir bulvardı. İki kiremit duvar arasından çamurlu bir yol uzanıyordu. Yolun sonunda, ziftle yazılmış 14 rakamı göze çarpıyordu.

Koridora benziyen bir avludan geçti. Bir kapıdan girdi. Merdivenin altında bir küçük kapı, üstünde: «Durunuz» yazılıydı.

Enneris durmadı. Tereddüt ediyordu. Arleti dışarıda beklemesi daha doğruydı. Hem burası o kadar acayıptı, ki hasta bir kızla, böyle bir yerde oturmasına imkân yoktu. Bu, Arlete kurulan bir tuzaktı. Daha sabahtan icraat başlamıştı. Rüşvet teklifi, arkadan cinayet. Şimdi de Arlete tuzak. İcraata memur olanlar: Lorans Marten, eskici kadın, topal ihtiyar. İcraatı idare eden, şef: Antuan Fagerol...

Buna birdenbire öyle kani oldu, ki derhal içeri girip pusuya yatmağa karar verdi.

Hemen kapının kilidine saldırdı, açtı. Başını uzattı, kimseler yoktu. Köşelerde avadanlıklar, bir kaç benzin bidonu... Burası kullanılmıyan metrük bir tamir atelyesiydi.

Kapıyı biraz daha itti, omuzları geçti, biraz daha itti. Birdenbire göğsüne şiddetli bir darbe indi. Bu maden bir koldu. Kapı bir raddeye kadar açılınca, bu demir kol öne doğru çarpıyordu.

Bir kaç saniye Enneris nefessiz kaldı. Sendeledi. Kendini toplıyamadı. Bu, bidonların arkasından fırlıyanlara galip gelmeleri için yetiştii. Ellerini, kollarını bağladılar, ağzını tıkaçladılar. Sonra bütün vücuduna bir demir sardılar.

Bunlar iki kadınla bir ihtiyar adamdı.

Enneris aldanmamıştı. Arlete hazırlanan tuzığa evvelâ kendisi düşmüştü. Lorans Martini, eskici kadını tanıdı.

İhtiyara gelince topallamıyordu, yalnız bir bacağı biraz aksıyordu. Sırasında kendini topal göstermesi çok kolaydı. Belediye âzasının katiliydi.

Uç haydut hiç telâş göstermiyorlardı. Bu nevi işlere alışıktı oldukları belliydi. Ennerisi kolayca yalamaları onlar için muvaffa-

kiyet sayılamıyacak, basit bir hadiseydi.

Eskici kadın Ennerise eğilip baktı, sonra Lorans Martemin yanına gitti. Konuştuklarının bazı cümlelerini Enneris duydu:

— O olduğuna emin misin?

— Evet, benim dükkâna gelen adam.

Lorans Marten mırıldandı:

— Öyleyse Enneristir. Bizim için tehlikeli bir adam muhakkak Beşu ile beraber kaldırımında bekliyorlardı. Bereket versin ayak seslerini duydum. Muhakkak küçük Mazolla randevuları vardı.

Ennerisin duyamayacağını sanıyorlardı.

— Ne yapmak fikrindesin?

— Konuşulmağa değmez.

— Ne?

— Ne yapalım, ona meheldir.

İki kadın bakiştılar. Loransın yüzü pulat gibi duruyordu. Kırlı kırmılamıyordu.

İlave etti:

— Ne diye bizim işlerimize burnunu sokuyor? Evvelâ senin mağazaya, sonra Lafayet sokağına geldi. Şimdi de buraya geliyor... Bizim hakkımızda lüzumundan fazla bildiği şeyler var, bizi ele verir. Babama sor.

Lorans Martenin baba dediğine fikrini sormak lüzumsuzdu. Öyle bir hazırlığa başlamıştı, ki Enneris «baba» nın kendisini çoktan idama mahkûm ettiğini anladı. Lo-

kursöyü öldürdüğü gibi onu da soğukkanlılıkla öldürecekti.

Eskici kadın daha yavaş sesle bir şeyler söyledi. Lorans kızdı:

— Sen zaten hep yarım tedbir taraftarısın. Lâzım gelen yapacaktır. Ya o ya biz.

— Onu hapsederiz.

— Deli misin? Onun gibi bir adam hapsedilir mi?

— Peki amma ne olacak?

— Küçüğe olan olacak...

Lorans kulak kabarttı, anahtar deliğinden baktı:

— İşte geliyor... Herkes yerli yerine...

Üçü de sustular. Ennerisin karşısında duruyorlardı. Üçü de birbirine benziyordu. Üçünün de yüzlerinde aynı vahşi, merhametsiz ifade vardı. Haydutlukta, cinayetle beraber yürümeeğ, beraber çalışmağa alışmış insanlardı. İki kadının kardeşi, ihtiyar babalarıydı. Enneris asıl ihtiyardan korkuyordu. Adam sanki canlı değildi, kurulmuş bir makine gibi hareket ediyordu. Yüzünden haleti ruhiyesini anlamak imkânsızdı. Sanki hakkedilmiş bir mermerdi.

Kapı vuruldu.

Lorans Marten açtı ve geleni içeri almadan, yanık bir sesle mırıldandı:

— Matmazel Mazolsunuz değil mi?... Çok lütufkârsınız... Kızım yukarıda... Çok hasta... Yukarı çıkacaksınız değil mi?... Kim bilir

sizi görünce ne sevinecek... İki sene evvel aynı atölyede çalışmışsınız... Hatırlamıyor musunuz? Lüsyen Udarku... Kızım sizi unutmadı.

Arletin söyledikleri işitilmiyordu.

Lorans Marten Arleti yukarı çıkarmak üzere çıktı. Eskici kadın içeriden seslendi:

— Geleyim mi?

Lorans: «Ben bu işi tek başıma görürüm» demek ister gibi:

— Zahmet etme, dedi.

Basamakların gıcırtısı duyuldu. Her adım Arleti ölüme yaklaştırıyordu.

Buna rağmen Ennerisin içinde fazla bir endişe yoktu. Mademki kendisini hemen öldürmemişti, demek, ki bir mühlet vardı. Her mühlet bir ümittir.

Yukarıda bir tepinme oldu... Bir feryat duyuldu... Sonra feryat sürekli bir inilti halini aldı. Sonra sessizlik...

Mücadele uzun sürmemişti. Enneris Arletin kendisi gibi tıkaçlanıp bağlandığını anladı. İçinden: «Zavallı yavrucuk» dedi.

Biraz sonra merdiven basamakları tekrar gıcırdadı. Lorans Marten geldi.

— Oldu, dedi, hem de kolay oldu. Hemen bayıldı.

Eskici kadın başını salladı:

— Eğer çabuk ayılmazsa iyit

olur. Yapılanın son dakikada farkına varır.

Enneris ürperdi. Bu üç haydudun ne yapmak istedikleri sarihti. İşkenceli bir ölüm... Eskici kadının anı bir heyecanı bu hissini teyit etti:

— Bu kıza azap çektirmekte ne mâna var? Onu hemen öldürelim. Öyle değil mi baba?

Lorans soğuk kanlılıkla bir ip uzattı:

— Kolay. Şunu boynuna dola...

Sonra bir ustura verdi:

— İstersen boğazla... Ben yapmam. Bunlar soğuk kanlılıkla yapılacak şey değil.

Eskici kadın bir şey söylemedi. Gidinciye kadar bir şey konuşmadılar. Baba, işe hazırlanıyor, Enneris bu hazırlığı gördükçe tüyleri ürperiyordu.

Atelyenin etrafına ihtiyar iki sıra bidon dizmişti. Bunlar dolu idi. Bir kaç tanesini açtı. Tahtalara benzin döktü. Yalnız atelyenin ortasına gidilebilecek bir yere dökmedi ve o yerin sonuna üç bidon koydu.

Bu bidonlardan birine Loransın verdiği ipi daldırdı. Sonra Loransla beraber ipi uzattılar. İhtiyar eğildi, kibrit çaktı, fitil gibi ipi tutuşturdu.

Bütün bunları, bir metot dahilinde, bu gibi işlere alışık bir adam tavrı ve soğukkanlılığı ile yapı-

yordu... Üç hayduda gitmekten başka yapılacak iş kalmamıştı.

Çıktılar, kapıyı arkalarından kilitlediler. Mekanizmayı ateşlemişlerdi. Olan olacaktı. Önüne geçmeğe imkân yoktu. Kulübe çıra gibi yanacak, Arlet mahvolacaktı. Cesedi bile bulunmıyacak, teşhis edilemiyecekti. Yangının kasten yapıldığını bile anlamak kabil olmayacaktı.

İp fitil gibi yanıyordu. Enneris, on iki on beş dakika arasında iş-tialin olacağını kestirdi.

O, daha ilk anlardan itibaren, damarlarını kabartarak, âsabını gererek, kurtulmaya çalışıyordu. Fakat düğümler öyle, yapılmıştı, ki her gerilişte, biraz daha sıkışıyorlardı. Bu işlerde o da mahirdi. Böyle ne ipler, ne düğümler çözmüştü. Fakat buna rağmen, bu sefer, tam vaktinde yetişemiyeceğini anlıyordu.

İşkence geliyordu. Budalaca tuzağa düşmüştü. Arlet yukarıdaydı, biraz sonra ölecekti ve o bir şey yapamıyordu. İşte bunu düşündükçe kuduruyordu.

Peki amma, ne diye Fagerol Arletin öldürülmesini emretmişti? Nasıl oluyordu da böyle bir cinayet işlemesini ihtiyara emretmişti? Bu üç kişinin onun emrinde olduklarına şüphe yoktu. Bugüne kadar plânları kıızı aşkla elde etmeğe inhisar ederken, birdenbire

değişmiş, öldürülmesi mi lâzım gelmişti?

İp fitil gibi yanıyordu. Ateş, bidonlara doğru ileriliyordu. Yukarıda baygın yatan Arlet ölüme mahkûmdu... Alevler yükseldikten sonra ayılacaktı.

«Yedi dakika kaldı... Altı dakika kaldı...»

Enneris ürperiyor, titriyordu.

Bağlarını pek az gevşetebilmişti. Fakat ağzındaki tıkaç kaydı, düştü. Bağırabilirdi. Arlete seslenebilir, ona hissiyatını, ona olan meylini, onu sevdiğini bugün tehlike karşısında daha iyi anladığını anlatabilir, söyleyebilirdi.

Amma neye yarardı. Boş sözden ne çıkardı? Arlet belki de uyuyordu. Onu uyandırıp tehlikeyi göstermek ve gözgöre göre onu öldürmekten ne çıkardı?

Hem hayır, ümidini kesmek istemiyordu. Tam sırasında mucizeye inananlardandı. Kaç kere, en ümitsiz zamanlarda mucize gibi tesadüfler olmuş ve kurtulmuştu.

Üç dakika kalmıştı... Belki de ihtiyarın plânı yarıda kalırdı, belki de ip, bidonun dibine gelince sönerdi.

Vücudunu gerdi... Yegâne ümidi gene bazularındaydı. Son ümit olarak kuvvetine güvenmesi lâzımdı.

İpler kopmıyacak mıydı? Mucizeyi gene bizzat kendisi yapmıyacak mıydı?

Fakat mucize başka bir yerden, hiç beklemediği bir taraftan geldi.

Dışarıda ayak sesleri duyuldu. Bir ses gürledi:

— Arlet! Arlet!..

Bu ses sanki ümit veriyordu. Bir canı kurtarmağa gelen bir ses gibi ahenktardı.

Kapı sarsıldı.

Açılmayınca, tekmelenmeğe, yumruklanmağa başladı. Bir tahta kırıldı, koptu, bir el uzandı.

Enneris, bu elin kilide yetişmeğe çalıştığını görünce haykırdı:

— Uğraşmayın! İtin! Kilit dayanmıyacak, çabuk olun!...

Kilit kırıldı. Kapı yarıdan fazla kırıldı. Biri girdi. Bu Antuan Fageroldü.

Bir göz atışta tehlikeyi anladı. Bidona koştu, ipin ucunu yakaladı. Ateşe basıp söndürdü.

Jan Enneris, iplerden kurtulmak için son gayretini sarfediyordu. Kendisini Antuan Fagerolün kurtardığını istemiyordu. İstemiyordu, ki üzerine eğilsin ve bağlarını çözsün.

Buna rağmen Antuan yaklaşıp onu görünce:

— Vay, siz misiniz? dedi.

Jan iplerini çözmüştü. Kendini tutamadı, teşekkür etti:

— Mersi, bir kaç saniye daha gecikseydiniz tamamdı.

Öteki sordu:

- Arlet?
- Yukarıda.
- Yaşıyor mu?
- Evet.

İkisi birden yukarı fırladılar. Antuan haykırdı:

— Arlet, Arlet! İste geldim... Korkacak bir şey yok.

Kapıyı kırıp girdiler. Genç kız, ot minderli bir yatakta bağlanmış yatıyordu.

Bağlarını çözdüler. Arlet hayret ve korku ile ikisinin birden yüzüne baktı.

Fagerol anlattı:

— İkimiz de haber aldık ve buraya koştuk. Fakat haydutları yakalayamadık. Sana bir şey yapmadılar ya? Çok korkmadın ya?

Faciaya dair fazla tafsîlât vermediler.

Arlet cevap vermedi. Gözlerini yumdu. Elleri titriyordu. Neden sonra mırıldandığını duydular:

— Çok korktum... Bu iki oluyor... Bana düşmanlığı olan kimdir?

— Buraya seni kim getirtti?

— Bir kadın... Bir tek kadın gördüm... Beni buraya çıkardı ve yere yuvarladı...

Karşısında iki erkeği gördüğü halde hâlâ korkudan titriyordu:

— Hep o aynı kadın ... Evet buna eminim, ilk seferinde de gene bu kadındı... Sesini tanıdım. Harekâtını tanıdım... Otomobildeki kadın...

Birdenbire bitkin bir halde sustu. İstirahate ihtiyacı vardı. İki erkek onu biraz yalnız bıraktılar ve merdiven başında burun buruna, göğüs göğüse dikildiler.

Jan, rakibinden hiç bu derece nefret etmemişti. Hem kendisini hem Arleti kurtaran bu adama kini artmıştı. İzzeti nefsi kırılmıştı. Antuan Fagerol vaziyete hâkimdi. Hâdiseler onun lehine dönüyordu.

Fagerol alçak sesle:

— Tahmin ettiğimden daha sakin. Atlattığı tehlikenin farkında değil. Bilmemelidir de.

Ennerisle samimî konuşuyordu. Bu sözleri, bundan böyle birbirlerinden gizli hareket etmemeleri lâzım geldiğine delildi. Yaptığı büyük hizmeti ima edecek tafrâfûrşluk taslamıyordu. Sükûn içinde idi. Yarı gülümsüyordu. Her zamanki gibi sevimliydi. Aralarında rekabet olduğunu Antuanın halinden anlamak kabil değildi.

Fakat Jan derhal hücumla geçti. Artık düşmanı karşısında idi. Sözü uzatmağa değmezdi.

Elini Antuanın omuzuna koydu, bastı:

— Mademki elimize fırsat geçti, konuşalım.

— Konuşalım, amma yavaş sesle. Eğer kavga ettiğimizi duyarsa gene korkar. Çünkü sizin kavga etmek arzusunda olduğunuz anlaşılıyor.

— Hayır, kavga etmek istemiyo-

rum. İstediğim vaziyeti tesbit etmektir.

— Hangi vaziyeti?

— Sizin vaziyetinizi.

— Benim vaziyetim meydanda. Benim gizli kapaklı hiç bir şeyim yok. izin suallerinize cevap veriyorum, çünkü sizin Arlet'in samimî dostu olduğunuzu biliyorum. Ben de Arlet'in samimî dostuyum. İstediğinizi sorunuz.

— Size rasgeldiğim zaman, eskici dükkânında ne yapıyordunuz?

— Biliyorsunuz.

— Biliyor muyum? Nereden bileyim?

— Benden.

— Sizden mi? Sizinle ilk defa kanuşuyorum.

— Konuştuğumu ilk defa duymuyorsunuz

— Nerede duydum?

— Beşu ile beraber peşime düştüğünüz gece Melamarların konağında beni dinlediniz Jilbert Melamar eski maceraları anlatırken, perdenin arkasında pusu kurmuşunuz Siz yan odaya girdiğiniz zaman perde kımıldadı

Enneris şaşaladı Demek bu adamın gözünden bir şey kaçmıyordu Daha sert bir sesle sordu:

— Demek ikimiz de aynı maksadı takip ediyoruz öyle mi?

— Vakalar bunu isbat ediyor. Ben de elmasları çalanları, dostlarımın fenalığını isteyenleri, Arlet Mazolün peşini bırakmıyanları

arıyorum. Onları yakalamaya uğraşıyorum.

— Bunların arasında o eskici kadının da mı var?

— Evet.

— Peki, ne diye öyleyse bakıştınız da, kadın bizden şüphelendi?

— Bakışmağı siz uyduruyorsunuz. Biz bakışmadık. Ben de onu gözlüyordum.

— Olabilir. Fakat kadın dükkânı kapayıp sıvıttı.

— Hepimizden şüphelendi de ondan.

— Sizce o kadın haydutlarla birlik mi?

— Evet.

— Belediye âzası Lökursöyün katli ile alâkadar mı?

Antuvan Fagerol sıçradı. Bu cinayetten haberi olmadığını ihsas etti

— Ne?.. Lökursö öldürüldü mü?

— Üç saat evvel öldürüldü.

— Üç saat evvel öyle mi?.. Demek katledildi? İşte bu facia.

— Onu iyi tanıyordunuz değil mi?

— İsmen tanırdım. Düşmanlarımızın onunla görüşeceklerini biliyordum ve çok endişedeydim.

— Bu cinayeti de onların işlediğine emin misiniz?

— Evet.

— Elli bin frank verecek kadar paraları var demek?

— Tabii. Bir elması satmaları kâfi.

— İsimleri nedir?

— Bilmiyorum.

Enneris gözünü ayırmadan:

— Ben söylüyeyim, dedi. Eski-
ci kadının kızkardeşi Lorans Mar-
ten var... Topal bir ihtiyar var..

Antuan Fagerol heyecanlandı:

— Evet, evt... Burada onların
üçüne tesadüf ettiniz, sizi onlar
bağladı değil mi?

— Evet.

Fagerol muhtarip bir tavır ta-
kındı. Mırıldandı:

— Ne talisizlik!... Geç haber
aldım, yoksa üçünü de yakalıya-
caktım.

— Bunu zabıta yapar. Komiser
Beşu üçünü de tanıyor, artık sak-
lanamazlar.

— İsabet. Onlar tehlikeli üç hay-
duttur. Eğer tevkif edilmezlerse,
günün birinde Arleti öldürecekler.

Bütün söylediklerini doğru imiş
gibi söylüyordu. İfadesinde samimi
idi. Tereddütsüz cevap veriyor, dü-
şünmeden pürüzsüz konuşuyordu.

Enneris biraz şüpheye düşmekle
beraber «ne kurnaz» diye düşünü-
yordu.

O hükmünü vermişti. Arlete bu
tuzakı müstereken kurmuşlardı ve
Antuan bu suretle Arletin canını
kurtarmış oluyordu. Peki amma
bütün bu mizasnene ne lüzum var-
dı? Neden Arlete bu korkulu tertı-
batı göstermemişlerdi? Neden Fa-
gerol kıza, hayatını kurtardığını
belli emiyor, söylemiyordu?

Birdenbire dedi ki:

— Onu seviyor musunuz?

Öteki hararetle cevap verdi:

— Çok seviyorum.

— Ya Arlet?. O sizi seviyor mu?

— Zannederim.

— Bu zan neden hasıl oldu?

Fagerol gülümsedi:

— Çünkü bana, beni sevdiğini
isbat etti.

— Nasıl?

— Nişanlandık!

— Anlamadım?... Nişanlandınız
mı?

Bunu sükûnla, soğuk kanlılıkla
sorabilmek için Enneris büyük bir
gayret sarfetti. Yarası çok derindi.
Yumrukları sıkıldı.

Fagerol:

— Evet dedi, dündenberi nişan-
lıyız.

— Ben biraz evvel Arletin an-
nesini gördüm, bir şey söylemedi.

— Bilmiyor. Arlet gizledi.

— Bu gizlenecek bir şey değil
ki... Bilâkis memnun olurdu.

— Arlet yavaş yavaş söyleyecek.

— Demek onun hiç bir şeyden
haberi yok?

— Yok.

Enneris asabî asabî gülmeğe
başladı.

— Madam Mazol kızının bir er-
kekle randevusu olabileceğini ka-
bul etmiyordu. Ne inkisari hayal?

— Arletle öyle bir yerde ve öyle
kimselerin yanında buluştuk ki,
annesi bilseydi sevinirdi.

— Kimdir bunlar?

— Jilbertle kardeşi.

Enneris küçük dilini yutacaktı. Kont Melamar, Antuan Fagerolla Arletin, manken ve piç Arletin sevişmelerine yardım mı ediyordu?.. Bunu neye mukabil yapıyordu?

— Demek onlar biliyor?

— Evet.

— Muvafık görüyorlar mı?

— Evet.

— Tebrik ederim. Bu sizin lehinize kaydedilecek bir şey. Esasen kontun size teveccühü vardır. Uzun zaman beraber oturdunuz. Onların dostusunuz.

— Dostluğumuzun başka bir sebebi var.

— Nedir?

— İki kardeş bütün uğursuzluğun konaktan geldiğine kani oldular. Bir asırdanberi aileleri efradına bu konak uğursuz gelmiş... Katî karar verdiler.

— Nedir bu karar?

— Artık o konakta oturmıyacaklar, konağı satıyorlar.

— Yok canım.

— Hattâ sattılar bile.

— Kime?

— Bana.

— Size mi?

— Evet, Arletle beraber o konakta oturacağız.

— 9 —

Arlet nişanlanıyor

Çaresi yoktu, Antuan Fagerol, Ennerisi hayretten hayrete düşürecekti.

Arletle münasebeti, beklenmiyen izdivaçları, Melamarların onlara karşı gösterdikleri teveccüh, konağın satılması, görünüşte basit ve olağan hâdiselerdi amma, şaşmamak ta kabil değildi.

Enneris meydandan çekilip, vaziyeti kavramaya çalışırken, düşman bu mühletten istifade ederek, savaş cephesini genişletmişti.

Amma sahiden düşman mıydı?

Aşk rakibi olmaları, cidden boğuşmalarına mı vesile olacaktı?

Enneris bu suallere katî cevap veremiyordu.

Şaka eder gibi sordu:

— Nikâh ne zaman? Ne zaman evleniyorsunuz?

— Üç dört haftaya kadar.

Enneris kendi arzusu hilâfına, canının her istediğini yapan bu adamın gırtlığına sarılacaktı. Fakat kapının eşiğinde Arlet göründü. Sapsarıydı, hâlâ titriyordu.

— Haydi artık gidelim, dedi.

Artık burada duramayacağım. Ne olup bittiğini bilmek istemiyorum. Annem de duymasın, bir kaç gün sonra bana söylersiniz!

Enneris:

— Olur, dedi, yalnız bundan sonra hücum ve taarruzlardan daha iyi korunmamız lâzım. Bunun için de daima ikimizle temasta bulunmanız lâzım. Öyle değil mi M. Antuan? Eğer biz anlaşırsak, Arlet için tehlike kalmaz.

— Doğru. Benim bildiğim bir çok şey var.

— Beraber olursak, hakikati tamamiyle meydana çıkarırız. Ben size bildiklerimi söylerim, siz benden bildiklerinizi saklamazsınız.

— Tabii.

Enneris elini uzattı, öteki hareketle uzatılan eli sıktı:

— Benden haksız yere şüphe ettiniz. Arlet'in intihap ettiği adam, kendisine lâyık bir erkektir.

Arada anlaşmazlık kalmadı. Enneris hiç kimsenin elini, kınını bu derece saklıyarak sıkımadığı ve hiç bir zaman intikam hislerini bu derece ustalıkla gizlememişti.

Beraber garajın önüne indiler. Arlet yorgundu, yürüyemiyecekti. Antuana bir otomobil bulmasını rica etti.

Enneris'e yalnız kalınca:

— Size karşı çok mahcubum dedi, size haber vermeden canınızı sıkacak çok şey yaptım.

— Hayır Arlet. Mösyö Mela-

marla kızkardeşini kurtardın. Benim de yapmak istediğim buydu. Antuan Fagerol hoşuna gitti, onunla nişanlandın. Hakkındır.

Arlet bir şey söylemedi. Ortalık kararmıştı. Enneris kızın güzel yüzünü pek iyi göremiyordu. Sor-du:

— Mesut musun?

— Eğer benden dostluğunuzu esirgemezseniz çok daha mesut olacağım.

— Sana karşı beslediğim muhabbet dost muhabbeti değil Arlet.

Kız cevap vermedi. Enneris ıstıfar etti:

— Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi Arlet?

— Anlıyorum, fakat inanmıyorum.

Enneris sokuldu, kız:

— Hayır, dedi. Artık buna dair konuşmıyalım.

— Ne garip mahlûksun Arlet... Daha ilk günü söyledim ya, sende bir sır var. Bütün bu esrarengiz hâdiselere ait bir sır var sende.

— Benim hiç bir sırarım yok.

— Var. Seni bu esrardan kurtaracağım. Seni düşmanlarının elinden kurtaracağım... Onları tanıyorum.. Onları gözlüyorum.. Hele bir tanesi Arlet, hepsinden tehlikeli, hepsinden kurnaz.

Fagerolü itham etmesine ramak kaldı. Arlet'in de bunu beklediğini

sezdi. Fakat bir şey söylemedi. Elinde delil yoktu.

— İşin sonuna geldi. Fazla telaş etmiyeceğim, hâdisatı zorlamıyacağım. Sen yoluna devam et Arlet. Yalnız istediğim bir şey var. Lüzum olduğu kadar beni sık gör ve ben senin evine, senin Melamarlara gittiğin gibi serbes girip çıkayım.

— Söz veriyorum.

Fagerol geliyordu.

— Bir şey daha soracağım. Benim dostumusun?

— Bütün kalbimle.

— Öyleyse yakında görüşürüz Arlet.

El sıkıştılar, Arlet nişanlısı ile otomobile binip gitti.

Arkalarından Enneris düşündü:

«Git bakalım. Ben senin gibi kaç kişiyi matettim. Sevdiğim kızla evlenemiyeceksin, Melamarların konağında oturamayacaksın, elmasları geri vereceksin.»

On dakika sonra Beşu Ennerisi aynı yolda buldu. Komiser, iki memurla: Nefes nefese geldi.

— Bir şey haber aldım. Lorans Marten Lâfayet sokağından bu cvara gelmiş, bir kaç gün evvel garaj gibi bir yer kiralamış.

— Şayanı hayret bir adamsın Beşu!

— Neden?

— Nasıl olsa menzili maksuda irişıyorsun... Biraz geç kalıyorsun amma, irişıyorsun.

— Ne demek istiyorsun?

— Hiç. Yalnız o haydutların peşini bırakmaman lâzım. Onları ele geçirirsen şeflerini yakalarız.

— Bir de şefleri mi var?

— Evet Beşu, hem de kuvvetli silâhı olan bir şefleri var.

— Silâhı nedir?

— Yüzü, hali, tavrı.

— Anlamadım.

— Yüzü ve hali, tavrı samimî, namuslu bir adam olduğuna şüphe bırakmıyor.

— Antuvan Fagerol mü? Ondan hâlâ mı şüphe ediyorsun?

— Daha ileri gidiyorum Beşu.

— Hata ediyorsun. Ben bir insanı bir bakışta anlarım.

— Beni bile anlıyorsun?

Enneris bunu söyleyip gitti.

* * *

Beleldiye âzası-mösyö Lökursöyün kathi efkârı umumiyeyi galeyana getirdi. Buna Beşunun ifadesi sebep oldu. Mösyö Lökursöyün Lorans Marten isminde bir kadına randevu vermesi, bu kadının, eski kadınıla akraba olması ve bu cinayetin çalınan elmaslarla alâkadar bulunduğunun anlaşılması herkesi meraka düşürdü.

Artık herkesin ağzında Lorans Marten ismi ile topallıyan ihtiyar vardı. Cinayetin sebebi meydana çıkmadı. Lorans Martenin, hangi raporu değiştirmek istediği anlaşılamadı. Fakat cinayetin tarzı şüphe bırakmıyordu. Bu cinayeti

de, Melamarları itham edecek surette hareket edenler yapmıştı. Bir kaç saat zarfında Lorans, eskici kadın, topal ihtiyar meşhur oldular. Esasen pek yakında tev-kif edilecekleri muhakkaktı.

Enneris her gün Arletle Melamarların konağında görüşüyordu. Jilbrt, Janın ne yaman bir cesaret ve maharetle kendini kaçırdığını ve oynadığı rolü unutmuyordu. Ennerise hem o, hem kardeşi güler yüz gösteriyorlardı.

İki kardeş, Paristen gitmek, konağı satmak fikrinden caymamakla beraber, içleri rahat yaşamağa başlamışlardı. Gitmeleri ve kaderin aksiliğiyle ecdattan kalma konağı feda etmeleri lâzımdı.

Fakat onların asıl içlerini rahat ettiren, Arletle Fageroldü. Arlet, asırlardanberi somurtkan duran bir konağa, sarı saçları, parlak gözleri, kahkahası ve neşesile bir ilkbahar havası gibi dolmuştu. Zorlamadan kendini kontla kontese sevdirmişti. İşte bu sevgi ile iki kardeş onu mesut edeceğiz zehabına kapılmışlar ve Antuvanla izdivacını kolaylaştırmışlardı.

Antuvan Fagerole gelince, neşesi, kaygusuzluğu ile, Arletle beraber iki kardeşi de nüfuzu altına almıştı. Antuvan, suiniyeti olmyan, hayatta açık alınla dolaşan bir insan gibiydi.

Enneris dikkatle genç kızı tetkik ediyordu. Aralarında kızla ga-

raj önündeki vadine rağmen, bir soğukluk vardı. Amma esasen Arlet'in hali yaradılıştı. Yakında evlenecek bir kız sevinci göstermiyordu.

Bir türlü bu konağı da benimsiye-memişti. Fagerolle konuşurlarken, konağı bir hayır müessesesi merkezi yapmağı kurduğunu söylüyordu. Bu konak «yardım sandığı»nın merkezi olacaktı. İdare meclisi konakta toplanacaktı. Arlet'in himaye ettiği kızların bu konakta bir kütüphaneleri olacaktı. Terzi Şerniçin mankeni Arlet'in hulyaları hakikat oluyordu. Fakat genç kız Arlet'in rüyaları hiç mevzuu bahis değildi.

Fagerol gülüyordu:

— Umuru hayriye ile evleniyorum. Koca değilim, sermayedırım.

Ennerisin bütün zihni bu söze takılıp kalıyordu. Böyle geniş projeler, konağın satın alınması büyük bir sermayeye mütevakıftı. Bu para nereden geliyordu?

Beş Arjantin sefaretinde tahkikatta bulunmuştu. Bundan yirmi sene kadar evvel, Buenos-Airese bir Fagerol ailesi yerleşmiş, on sene içinde, anayla baba ölmüştü. Arkalarında para kalmamıştı. Çocukları Antuvan da vatanına gönderilmişti. Melamarların fakir bir genç olan tanıdıkları bu Antuvan birdenbire nasıl zengin olmuştu?

Bu para muhakkak Van Hobe-

nin çalınan elmaslarından geliyordu.

Öğleden sonra ve akşamları, birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Her gün çayda Melamarlarda bulunuyorlardı. Sıkı fıkı dost gibiydiler. Senli benli konuşuyorlar ve her fırsatta birbirlerini methediyorlardı. Fakat Enneris rakibini göz ucile süzüyordu. Ve çok kere, Fagerolun gözlerine, ciğerini okumak ister gibi baktığını anlıyordu.

Aralarında işe dair hiç bir şey konuşmuyorlardı. Beraber çalışacaklarına dair bir daha bahis açmadılar. Halbuki aralarında alttan alta, sessiz sedasız bir düello başlamıştı. İkisinde de gizlenmeğe çalışılan bir hiddet vardı.

Bir sabah Enneris, Labord civarında, Fagerol ile Hobenin kol kola girmiş, konuşarak dolaştıklarını gördü. Kapalı bir dükkânın önünde durdular. Van Hoben yaftayı gösterdi: «Ernes ve şürekâsı ajanı». Hararetli hararetli konuşarak yollarına devam ettiler.

«Tamam, iki kurnaz başbaşa verdiler. Van Hoben benim sabık Barnet olduğumu söylüyor. Fagerol gibi bir adam da Barnetin Arsen Lüpen olduunu meydana çıkarmakta gecikmez. Beni derhal ele verecektir. Bakalım kim kimi alt edecek? Fagerol mu Lüpeni yenecek, Lüpen mi Fagerolu yere serecek?»

* * *

Jilbert gitmeğe hazırlanıyordu. Yirmi sekiz nisan perşembe günü (ayın on beşinde idiler) Melamarlar konağı terkedeceklerdi. M. Melamar satış takririni imzalıyacak, Fagerol bir çek verecekti. Arlet annesine söyleyecek, nikâh kâğıtları asılacak, mayıs ortalarında düğün yapılacaktı.

Bir kaç gün daha geçti.

Fagerolla Enneris, artık itidallerini muhafaza edememeğe başladılar. Bir gün Fagerol Van Hobeni Melamarlara çaya getirdi. Van Hoben Ennerise çok soğuk davrandı.

Elmaslardan söz açtı, Fagerolun hırsızın peşinde olduğunu söyledi. Bunu öyle bir söyleyiş söyledi, ki Enneris kendisinin kastedildiğini sezdi.

Mücadele gecikmiyecekti. Ennerisin şüpheleri hakikat olmuştu. Mücadelenin zamanını tayin etmişti. Fakat acele davranmış olmaktan çekiniyordu.

Kanlı bir hâdise canını sıktı.

Enneris Fagerolun oturduğu Mondiyal otelinin kapıcısını para vererek elde etmişti. Ondan ve Beşudan, Fagerolun hiç mektup almadığını ve otele kimseyi kabul etmediğini öğrenmişti. Bir sabah haber verdiler. Fagerol bir kadınla telefonda konuşmuştu: «Gene aynı yerde, Şan-dö-Mars bahçesinde buluşalım. Gece on bir buçukta beklerim» demişti.

Enneris, on birden itibaren, Eyfel kulesi dibinde, bahçede dolaşmağa başladı. Aysız, yıldızsız bir gece idi. Çok aradı, fakat Fagerola tesadüf edemedi. Gece yarısından biraz evvel, tahta bir kanapede, iki büküm olmuş bir kadın gördü.

Jan seslendi:

— Böyle açık havada uyumaz.. İşte yağmur da başladı...

Kadın kımıldamadı. Eğildi, elektrik fenerini tuttu, kadının başını kaldırdı ve tanıdı. Bu Lorans Martenin kardeşi, eskici kadındı. Bıraktı, baş gene öne düştü.

Bulundukları yer askerî mektebe civardı. Uzaktan bisikletli iki polis memuru geliyordu. Düdük çaldı. Onları çağırdı.

Kendi kendine:

«Budalalık ediyorum, diyordu, bu işle ne diye meşgul oluyorum?»

Memurlar kadını muayene ettiler. Omuz başına bir kama saplanmıştı. Elleri buz gibiydi. Otuz kırk dakika kadar evvel ölmüş olacaktı. Etraftaki kumlar karıştırılmıştı. Orada bir boğazlaşma olduğu anlaşılıyordu. Fakat hızlanan yağmur, izleri siliyordu.

Memurlardan biri:

— Bir otomobil bulmak lâzım. dedi.

Jan dedi ki:

— Ben gidip otomobil getiririm, yalnız siz cesedi caddeye taşıyınız.

Koşmağa başladı. Otomobil durarak yerinden bir otomobil gönder-

di, kendisi aksi istikamete koşmağa başladı.

«İşgüzarlığa lüzum yok. İsmimi soracaklar. İstintaka çağırılacağım. Rahatına düşkün bir adam için ne zahmet! İyi amma eskici kadını kim öldürdü? Acaba Antuan Fagerol mu? Yoksa kız kardeşi Lorans Marten mi? Her halde muhakkak olan bir şey var. Haydutlar aralarında anlaşmamağa başladılar...

Ertesi gün gazeteler ihtiyar bir kadının katledildiğini yazdılar. Fakat akşam üstü haber bomba gibi patladı. Katledilen Lorans Martenin kız kardeşi, cürüm arkadaşı eskici kadındı... Cebinde bir kâğıt bulundu. Bu kâğıtta kalın ve değişik bir yazı ile bu isim okunuyordu: «Ars. Lüp.»

İki polis memuru, cesedin yanında gördükleri ve ortadan kaybolan adamdan bahsettiler. Demek, ki elmasların çalınmasında Arsen Lüpenin parmağı vardı.

Böyle şey olamazdı. Halk isyan etti. Arsen Lüpen öldürmezdi. Kim bilir hangi haydut bu ismi yazmıştı.

Fakat bu Ennerise mühim bir ihtardı. Lüpen ismini ortaya atmak çok mânidardı. Doğrudan doğruya tehditti: «Bu işten vazgeç. Ben serbest bırak. Elimde Ennerisin Barnet, Barteni Lüpen olduğuna dair çok kuvvetli deliller var.»

Daha da kolayı vardı... Beşunun kulağını bükme yetişmez miydi?

Beşu zaten kuşkudaydı. Ennerisin emrini zoraki dinliyordu. Bu, intikam almak için ne güzel fırsattı.

Bu da oldu.

Tahkikatı bahane eden Fagerol, Van Hobeni getirdiği gibi, Beşuyu da konağa soktu. Beşunun Ennerise karşı takındığı tavar şüphe bırakmıyordu. Enneris onun gözünde birdenbire Lüpen olmuştu. Beşunun gördüğü şeyleri yapmak için insan ancak Lüpen olmalıydı ve Beşuyu kafese ancak Lüpen sokabilirdi.

Beşu vaki' kaybettirmeden Jan Ennerisi tevkif ettirmeliydi.

Vaziyet hergün kötüleşiyordu. Fagerolun, son cinayet haberleri biraz canını sıkmış, fakat neşesini çabuk yerine getirmişti. Jana artık hiç ehemmiyet vermiyor ve onun yanında küstah bir tavır takınıyordu. Artık muvaffak olmuştu, zafer mekanizmasını harekete getirmek için bir parmağını oynatması kâfiydi. Buna emin bir adam halile oturup kalkıyordu.

Satış taktiri imzalandıktan sonra Ennerisi bir köşeye çekti:

— Bütün bunlara ne dersiniz?

— Ne!—

— Lüpenin müdahalesine.

— Buna pek inanmıyorum.

— Amma onu ittiham edecek pek çok şey var. Esasen takip te ediliyormuş, kısa bir zamanda tevkif olacaktı.

— Kim bilir? O çok kurnazdır.

— Ne kadar kurnaz olursa olsun bu sefer kendini kurtaramaz.

— Bana ne, bu beni hiç alâkadar etmez.

— Beni de alâkadar etmez ya... Lâf olsun diye söylüyorum. Amma ben onun yerinde olsam...

— Ne yapardınız?

— Başka bir memlekete kaçardım.

— Bu Arsen Lüpenin janrı değildir.

— Öyleyse anlaşırdım.

Enneris şaştı:

— Kiminle? Ne hususta?

— Elmasları çalanla.

Enneris güldü:

Lüpen malûmdur. Onunla anlaşmak ta kolaydır, çünkü bir şartı vardır:

— Ne?

— Hepsi benim, karşımdakine zırnık vermem.

Fagerol sanki kendine hitap ediliyormuş gibi sıçradı:

— Ne dediniz?

— Lüpenin söyleyeceğini söyledim. Hepsi onundur. Başkalarına hiç bir şey vermez.

Bunun üzerine Fagerol da güldü. Yüzü öyle saftı, ki Enneris fena kızdı. Antuvanın masum, saf, namuslu bir insan görünmesi ve kendini herkese sevdirmesi fena halde asabını bozuyordu.

Enneris bu sefer demiri tavında dövmek istedi. Taarruza geçti:

— Sözü uzatmıyalım. Kısa konuşalım. Bir kaç kelime yetiştir. Ben Arleti seviyorum. Siz de seviyorsunuz. Eğer onunla evlenirseniz sizi tepelerim.

Antuan biraz şaşaladı, buna rağmen mukabele etti:

— Arleti seviyorum, onunla evleneceğim.

— Demek reddediyorsun?

— Ret ne kelime? Bana emir vermeğe hakkınız yoktur, böyle olduğu halde verdiğiniz emirleri dinlemeğe de ben mecbur değilim.

— Peki. Karşılaşacağımız günü tesbit edelim. Konağın satış takriri gelecek hafta çarşamba günü imzalanacak değil mi?

— Evet, öğleden sonra altı buçukta.

— Orada bulunacağım.

— Ne sıfatla?

— M. Melamarla kız kardeşi ertesi günü hareket edecekler. Onlarla vedalaşacağım.

— Ha, bu suretle gelebilirsiniz.

— Şu halde çarşambaya görüşeceğiz.

— Evet.

Bu konuşmadan sonra Enneris artık tereddütlü hareketinden vazgeçti. Önünde dört günü vardı. Bu müddet zarfında en ufak bir tehlikeye maruz kalması caiz değildi. Ortadan kayboldu. Onu hiç bir yerde görmediler. İki polis müfettişi evini tarassuda başladı. Bir iki

memur da Rejinle Arletin evini tarassut ediyorlardı.

Jan Enneris meydanda yoktu.

Enneris hiç kimsenin bilmediği gizli evlerinden birine saklanmıştı. Fakat boş durmuyor, uğraşıyor, karanlık kalan noktaları aydınlatmak için enerji sarfediyordu. Tamamile hazır olması lâzımdı. Bu düşmanı karşısında hiç beklenmedik şeylerle karşılayabilirdi.

Geceleyin iki kere çıktı, bazı şeyler daha öğrendi. Meselenin ruhiyatını kavradı. Zencirlerini ele aldı. Kont Melamarla kardeşine karşı, düşmanın neden kuvvetli olduğunu biliyordu. Antuan Fegerolun oynadığı rolü meydana çıkarmıştı.

Çarşamba günü uyandığı zaman:

«Âlâ, diye haykırdı, oldu bitti. O da muhakkak benim gibi «âlâ, oldu bitti, diyor. Fakat artık bence meçhul olmıyan tehlikelere atılabilirim. Ne olursa olsun...»

Yemeğini erken yedi. Sokağa çıkıp dolaştı. Düşündü. Sen nehri-nin ölüm kıyısına geçti. Bir gazete aldı ve bir havadis üzerinde durdu.

Arsen Lüpenin etrafındaki çember daralıyor ve vaziyet son hâdiselerin icap ettirdiği şekilde inkişaf ediyor. Bir kaç zaman evvel, genç ve çık bir zatın bir eskici kadının adresini aradığı malûmdur. Bu aradığı kadın da Sen-Döniz so-

kağındaki eskicidir. Bu zatın tarifi, polis memurlarının, cinayet gecesi, cesedin yanında gördükleri adamın tarifine uyuyor. Polis müdüriyetinde bu adamın Arsen Lüpen olduğuna şüphe edilmiyor. (Devamı üçüncü sahifemizde).

Üçüncü sahifede «Daimî bir kari» imzalı şu mektup neşrediliyordu:

Takip edilmekte olan genç ve şık zatın ismi Enneristir. Bu Enneris, bir kano ile bütün dünyayı dolaştığını iddia eden kont Jan Enneris olmasın? Diğer taraftan Jim Barnett ve şürekâsı müdürü Jim Barnettin, Arsen Lüpen olduğu tesbit edildi. Her halde Barnett - Lüpen - Enneris sacayağı nasıl olsa yakayı ele verecek ve bu menhus adamdan kurtulacağız. Bu takibatta ümidimiz komiser Beşudadır.

Enneris gazeteyi hiddetle katladı. «Daimî kari» in Antuan Fagerol olduğuna emindi. Bu işin ipleri onun elindeydi, Beşu onun sözile hareket ediyordu.

Diş gıcırdattı:

— Serseri!..

İçine kurt düştü. Harekâtına hâkim olamıyordu. Sanki peşine düşmüşler gibi telâş ediyordu. Gelip geçenler ona polis hafiyesi hissini veriyorlardı. Fagerolun tavsiyesini dinleyip firar mı edecekti?

Firar etmenin üç çaresini düşün-

dü: Tayyare, otomobil veya kayık. Emrinde bu üç vasıta da vardı.

«Haydi canım!.. Budalalık olur... Benim gibi bir adam tam iş sırasında geri dönmez. Yalnız izzeti nefsim ağırlı gelen bir şey var. Enneris ismini bırakmağa mecbur kalacağım. Yazık, güzel isimdi.»

Hem kendi kendine söyleniyor, hem de yolu gözlüyordu. Kimseler yoktu. Urfe sokağına girdi. Muhakkak Beşu ile Fagerol gelebileceğini tasavvur etmemişler, veya konağın içinde tertibat almışlardı.

Bu düşünce onu mahmuzladı. Korkak zannedilmesine tahammül edemezdi. Ceplerini yokladı. Yanında tabanca veya bıçak gibi silâhların bulunmasını istemezdi. Ceplerinin boş olduğunu anladıkta sonra kapıya doğru yürüdü.

Son bir tereddüt: Bu cephe, bu kalın duvarlar âdeta bir hapishaneydi. Birden gözlerinin önüne Arletin hazin gülümsemesi geldi. Kızı müdafaasız mı bırakacaktı?

Kendi kendile alay etti:

«Lüpen şu veya bu diye düşünme. Arleti müdafaası için tuzığa düşmeğe mecbur değilsin. Bir kâğıda Melamaların esrarı ile Antuanın rolünü yazıp konta göndermen kâfi. Dört satır yetişir. Bir satır fazla değil. Fakat bu kapıyı da çalabilirsin, çünkü hoşuna gidiyor. Sen tehlikeyi seversin. Mücadele arıyorsun. Fagerolla gırtlak gırtlak

ğa gelmek istiyorsun. Belki de mağlûp olacaksın. Fakat düşmanı kendi sahasında, silâh kullanma-

dan, gülümsiyerek önlemek senin zevkindir...»

Kapıyı çaldı.

— 10 —

Yumruk

Avluya girdi:

— Bonjour Fransua.

İhtiyar uşak:

— Bonjour, dedi, kaç gündür sizi kaybettik.

İhtiyar uşağa kendi hakkında bir şey söylemedikleri anlaşılıyordu. Her zamanki gibi şakalaştı:

— İşlerim vardı... Mirasa kon-
dum... Bir milyon kadar...

— Tebrik ederim.

— Amma henüz kabul etmeğe karar vermedim.

— Sahi mi söylüyorsunuz?

— Sahi ya... Bir milyon borç...

Enneris kendi kendini beğendi. Zihni açılmıştı, keyfi yerinde idi. Fakat bir aralık, pencelerden birindeki tülün hızla indirildiğini gördü. İndireni tanıdı, Beşuydu Beşu, birinci kattaki odalardan birinde karargâh kurmuştu.

— Komiser hâlâ nöbetinde... Elmasları arıyor değil mi?

— Evet. Fakat yeni bir şeyler var galiba, komiser üç memur daha getirdi.

Jan memnun oldu... Seçilmiş, üç tane güçlü kuvvetli memur...

Bu da taliti. Resmî memur bulunmadıkça plânını tatbik etmesine imkân yoktu.

Altı basamağı, sonra merdivenleri çıktı. Salonda kont, hemşiresi, Arlet, Fagerol ve Van Hoben vardı. Sakin sakin oturuyorlardı. Enneris gene tereddüt etti. İki üç dakikada, bu başbaşa vermiş, sakın oturanları altüst edecekti.

Jilbert onu güler yüzle karşıladı. Kont elini uzattı. Arletin yüzü güldü. Bunların üçü de akşam gazetelerini okumamış, son havadisleri görmemiş olacaktı.

Buna mukabil Van Hoben pek soğuk davrandı. O biliyordu. Fagerola gelince, kımıldamadı. İki pencere arasında oturmuş bir albüm karıştırıyordu... Enneris haykırdı:

— Fagerol cevapları saadetiyle meşgul, beni görmüyor... Beni görmek işine gelmiyor...

Fagerol cevapları, mücadelenin derhal başlamasına taraftar değilmiş gibi aldırış etmedi.

Fakat Enneris aynı fikirde değildi. Düşmanın, tam sırasında

beklediği sözü söyledi, yapmasını istediği hareketi yapması elzemdi.

Kaybubetinin sebeplerini anlattı, kontla hemşiresine kaçta hareket edeceklerini sordu. Sonra Arletin iki elini tuttu:

— Ya sen minimini Arletim, sen nasılsın? Mesut musun? Amma saadetin gilligirsiz mi? Sana saadet lâyıktır, lâyık olduğun kadar mesut musun?

Bu senli benli konuşmaya hepsi şaşılar. Ennerisin meydan okuduğunu anladılar.

Fagerol kalktı. Sapsarı olmuştu. O hücumu hazırlanırken anî surette hücumu maruz kalmak onu biraz sendeletti.

Kontla Jilbert göğüs geçirdiler. Van Hoben ağzının içinde bir küfür homurdandı. Uçu de Arlete baktılar. Fakat genç kız hiç alınmamıştı. Gözlerini kaldırmış, gülümsiyerek Ennerise bakıyordu.

— Mesudum, dedi. Her istediğim oluyor. Arkadaşlarım istedikleri adama varabilecekler.

Enneris bu cevapla iktifa etmek için söze başlamamıştı.

— Hayır, dedi, arkadaşların hesabına sormadım. Ben sana soruyorum. Sen mesut musun? İstedığın gibi bir adama varıyor musun? Nişanlısı seviyor musun?

Kızardı, cevap vermedi.

Kont:

— Bu suale şaşıtm, dedi. Bunlar

yalnız Antuanla nişanlısını alâkadar eder...

Van Hoben kekeleydi:

— Olur şey değil bu...

— Evet olur şey değil... Sevgili

Arlet arkadaşlarının hatırı için sevmekten evlenemez... Halbuki sevmiyor. Bunu siz de bilmelisiniz M. Melamar. Vakit henüz geçmemişken size de söylemeliyim: Arlet Antuan Fagerolu sevmiyor. Ona karşı azıcık muhabbeti bile yok. Öyle değil mi Arlet?

Arlet itiraz etmeden önüne baktı. Kont, kollarını kavuşturmuş, hiddetten boğulacaktı. Enneris gibi nazik ve kibar bir adam böyle bir kabalık nasıl yapıyordu?

Antuan Fagerol Jan Ennerise yaklaştı, Yüzünün o masum hali yoktu. Hiddetten ve belki de korkudan titriyordu:

— Siz ne karışıyorsunuz?

— Bana karışmak düşer.

— Arletin bana karşı olan hissiyatından size ne?

— Benim saadetim mevzuu bahis.

— Şizce, Arlet beni sevmiyor mu?

— Katiyen sevmiyor.

— Ne yapmak istiyorsunuz?

— İzdivacınıza mâni olmak.

Antuan yerinden hopladı:

— Vay, demek buna cesaret ediyorsunuz?. Amma ben elimi kolumu bağlayıp duracak değilim... Görürsünüz...

Ennerisin cebindeki gazeteyi kaptı, açtı, konta gösterdi.

— Okuyunuz, okuyunuz da bu zatın kim olduğunu anlayınız... Bilhassa üçüncü sahifedeki havadisî okuyunuz... İtham sarîh...

Ve kendini tutamadı, «Daimî kari» in makalesini okudu.

Kontla kız kardeşi hayretle dinliyorlardı. Arlet gözlerini dört açmış Jan Ennerise bakıyordu.

Enneris aldırış etmiyordu. Sadece dedi ki:

— Okumağa ne lüzum var Antuan?... Bunları yazan sensin.

Fagerol, parmağıle Janı göstererek devam etti:

Takip edilmekte olan genç ve şık zatın ismi Enneristir. Bu Enneris, bir kano ile bütün dünyayı dalaştığını iddia eden, kont Jan Enneris olmasın? Diğer taraftan Jim Barnet ve şürekâsı müdürü Jim Barnetin, Arsen Lüpen olduğı tesbit edildi. Her halde Barnet - Lüpen - Enneris sacayağı nasıl olsa yakayı ele verecek ve bu menhus adamdan kurtulacağız. Bu takibatta ümidimiz komiser Beşudadır

Derin bir sessizlik oldu. Bu itham kontla Jilberti fena sarstı. Jan gülümsüyordu.

— Komiser Beşuyu çağırana. M. Melamar, Antuan komiser Beşu ile üç memuru, benim için buraya getirdi. Geleceğimi söylemiştim, sözümü tuttuğumu bilirler. Gel bakalım Beşu. Polonyüsle beraber

perdenin arkasında sabırsızlanıyorsunuz. Senin gibi bir memura bu yakışmaz.

Perde aralandı. Beşu girdi. Fakat nüfuzundan sırası geldiği zaman istifade edeceğini anlatan bir âmir tavrı takınmıştı.

Van Hoben ona koştu:

— Beşu onu hemen tevkif et. Elmasları o çaldı, geri versin, siz burada yegâne hâkimsiniz.

M. Melamar müdahale etti:

— Biraz sabrediniz. Burada gürültü istemem.

Ennerise döndü :

— Siz kimsiniz mösyö? Size bu havadisî tekzip ediniz demiyorum. Yalnız soruyorum. Sizi vikont Jan Enneris telâkki edebilir miyim?

Enneris güldü:

— Yoksa Arsen Lüpen mi telâkki edeceksiniz?

Genç kıza döndü:

— Otur yavrum. Çok heyecanlısın. Heyecanlanma, otur. Hem ne olursa olsun iyi neticelenecektir, çünkü senin için çalışıyorum.

Konta döndü:

— Size cevap vermiyeceğim kont. Çünkü mesele benim kim olduğumu bilmekte değildir. Mesele, Antuan Fagerolun kim olduğunu anlamaktadır.

Fagerol atılmak istedi, kont tuttu; elmaslarından bahsedene Van Hobeni susturdu. Jan devam etti:

— Buraya bu havadisî yazan gazeteyi cebime koyup geldimse, bu-

rada Beşunun tevkif müzekkeresi-
le beni beklediğini bildiğim halde
geldimse, Arlet için geldim. Çün-
kü benim uğrıyacağım tehlike, Ar-
letin geçirdiği tehlikeden daha ha-
fiftir... Siz de, kardeşiniz de tehli-
kedesiniz. Benim kim olduğum,
Beşu ile aramda halledilecek bir
şeydir. Onu aramızda hallederiz.
Derhal halledilmesi lâzım gelen
şey, Antuan Fagerolun kim oldu-
ğudur.

Bu sefer Melamar tutamadı, Fa-
gerol atıldı:

— Kimim?... Cevap ver. Cevap
ver bakayım. Ben kimim?

Jan, parmaklarile saymağa baş-
lıyarak cevap verdi:

— Evvelâ elmasların hırsızısın.

— Yalan söylüyorsun.

— Sonra Rejinle Arleti kaçırın
adamsın,

— Yalan.

— Salondan ufak tefeği sen
çaldın.

— Yalan!

— Katledilen eskici kadının cü-
rüm arkadaşısın.

— Yalan!.

— Lorans Martenin, babasının
cinayet arkadaşısın.

— Yalan!.

— Üç çeyrek asırdanberi Mela-
marlara düşmanlık eden ailenin
ferdisin.

Antuan hiddetten kuduruyor-
du. Her ithamda sesini yükselti-
yordu.

— Yalan! Yalan! Yalan!..

Enneris sözünü bitirdikten son-
ra, karşısına dikildi:

— Yalan! Bunları rasgele, lâf
olsun diye söylüyorsun. Çünkü
Arleti seviyorsun, kıskançlıktan
geberiyorsun... Bunun için kinin
var. Senin kim olduğunu derhal
anladığım için bana kin bağladın.
Korkuyorsun, elimde deliller ol-
duğunu biliyorsun... (Cüzdan ce-
bine elini vuruyordu) delillerim
burada. Ennerisle Barnetin Aksen
Lüpen olduğunu isbat edeceğim.

Kendinden geçmişti. Bu Aksen
Lüpen ismile kendini kaybediyor,
Ennerisin omuzunu koparacak gi-
bi sıkıyordu.

Enneris istifini bozmuyordu:

— Kulak zarlarımızı patlatıyor-
sun Antuan, bu böyle devam
edemez.

Antuan hâlâ haykırıyordu:

— Karışmam Antuan, sana
son defa ihtar ediyorum: Bağırma.
Yoksa fena bir şey olacak. Susmı-
yacak mısın?.. Kabahat senin...
İtiraf et, ben son dakikaya kadar
sabrettim. Dikkat!...

Göğüs göğse duruyorlardı. En-
nerisin yumruğu kalktı ve aşağı-
dan yukarı doğru, Antuanın çe-
nesine yapıştı.

Fagerol sendeledi. Yere çöktü,
uzandı.

Van Hobenle kont Jana hücum
etmek isterlerken, Jilbertle Arlet
Antuanın yanına koştular. Enne-

ris iki kolunu gerdi, dördünü de açık tuttu, ve Beşu'ya seslendi:

— Bana yardım et Beşu. Haydi dostum gel. Sen beni işbaşında çok gördün. Bilirsin, ki körü kö-rüne iş görmem. Bunu yapmam için mühim sebep var demek.. Bu işteki maksadım senin maksadındır. Bana yardım et Beşu.

Beşu, bir hâkim gibi seyirci kalmıştı. Bu işin içinden nasıl olsa muvaffakiyetle çıkacaktı. İki tarafta elinin altındaydı. Bunun için Ennerisin sözüne kulak asmadı. Yalnız dedi ki:

— Aşağıda üç memurun beklediğini biliyor musun?

— Biliyorum. Bu çete efradını yakalamak için onlara ihtiyacımız var.

— Ve seni de beraber.

— İstersen... Gönlün razı olursa... Bugün bütün kozlar elinde. Kimsenin göz yaşına bakma. Bu senin hem hakkın, hem vazifendir.

Beşu konta döndü:

— Mösyö Melamar, biraz sabretmenizi rica ediyorum. Eğer Antuvan Fagerol'e iftira ediyorsa bunu anlarız. Her halde mesuliyeti kabul ediyorum.

Bu Ennerise meydan vermektir. O da bundan istifade etti. Şayanı hayret bir şey yaptı. Cebinden bir şişe çıkardı, bir mendile boşalttı. Odaya bir kloroform kokusu ya-

yıldı. Antuvan'ın burnuna dayadı ve bağladı.

Bu öyle yapılmıyacak bir şeydi, ki Beşu kontla kızkardeşini teskin için hayli uğraştı. Arlet şaşalamış ağlıyordu.

Van Hoben tepiniyordu.

Beşu artık rücu edemezdi. Emretti:

— Mösyö Melamar ben Ennerisi tanıyım Acele etmeyiniz, bekli-yelim.

Jan Ennersi kalktı, kontun yanına geldi:

— Affımı istirham ederim. Çocukça hareket ettiğime, kabalık yaptığuma zahip olmayınız. Bazan hakikati meydana çıkarmak için garabetler göstermek lâzımdır. Bu hakikat te sizi alâkadar eder. Sizin ve ecdadınızın felâkete nasıl uğradıklarını anlatacağım... Melamarların esrarını biliyorum.. Sizden itimat istiyorum. Yirmi dakika bana itimat edemez misiniz? Yirmi dakika, bir dakika fazla değil.

Enneris Melamarın cevabını beklemedi. Teklifi reddedilmiyecek bir teklifti. Van Hobene döndü ve sesini değiştirdi:

— Sen bana ihanet ettin. Öyle olsun. Bunu geçelim. Bu adamın çaldığı elmasları geri almak istiyor musun? Şu halde sus, sesini kes. Elmaslarını geri verecek.

Komiser Beşu kalıyordu. Enneris ona döndü:

— Sıra senin Beşu. Bunda senin de büyük çıkarın var. Hakikati sana söyleyeceğim, sen bu hakikati müdüriyete anlatacaksın. Ondan sonra Antuvan Fagerolü teslim edeceğim. Eğer doğru yürümezse cesedini teslim edeceğim. Ondan sonra da Lörans Martenle babasını yakalıyacaksın. Saat dört. Saat tam altıda onları tevkif edersin. İşine geliyor mu?

— Evet.

— Demek anlaştık. Yalnız...

— Yalnız?

— İşin sonuna kadar benimle bir lik yürü. Eğer akşam yedide sözümü tutmamış olursam, yani Melamarların esrarını söylemez, meseleyi aydınlatmaz, bütün hakikati meydana çıkartmazsam, sana bileklerimi uzatırım ve kim olduğumu söylerim. O zaman Jib Barnet miyim, Enneris miyim, Lüpen miyim anlarsın. Şimdilik bu meseleyi meydana çıkarabilecek yegâne insanım. Beşu, yakında polise ait bir kamyon filân var mı?

— Var.

— Onu buraya getirt. Senin otomobilin nerede Van Hoben?

— Şoförüne saat dörtte gelmesini söyledim.

— Kaç kişiliktir?

— Beş.

— Şoföre hacet yok, Sen kullanırsan.

Antuan Fagerolün yanına gitti,

baktı, muayene etti. Kalbi iyi işliyordu. Teneffüsü tabîî idi.

— Ancak yirmi dakika sonra uyanır. Bu zaman da bana kâfi.

Beşu sordu:

— Ne yapacaksın?

— Maksada ulaşacağım.

— Yani?

— Görürsün. Haydi.

Artık kimse itiraz etmiyordu. Enneris vaziyete hâkimdi. Fakat bu hâkimiyet Arsen Lüpen isminden doğuyordu. Bu efsanevî adamın maceraları gözlerde büyüyor, hatıralarda canlanıyordu. Enneris kalıbına giren Arsen Lüpen her şeyi yapmağa muktedirdi.

Arlet hâlâ bu garip adamdan gözlerini ayıramıyordu.

Kontla kız kardeşi büyük bir ümide kapılmışlardı. Van Hoben donmuştu:

— Azizim Enneris, elmaslarımı bana ancak sen iade edebilirsin?..

* * *

Avluya bir kamyon girdi. Fagerolu koydular. Uç memur etrafına oturdu. Beşu usulca fısıldadı:

— Gözünüzü açınız... Sıraa gelince hem bunu, hem ötekini yakalıyacağız... Elimizden kaçırmıyalım.

Beşu Ennerisin yanına geldi. M. Melamar telefon etmiş, satış muamelesini tehir etmişti. Jilbert şapkasile mantosunu giymişti. Arletle beraber Van Hobenin otomobiliine bindiler.

Jan emretti:

— Tüilerinin nihayetinde Sen nehrini geç, Rivolu sokağından sağa doğru yürü...

Konuşmuyorlardı. Jilbertle Adriyen Melamar sabırsızlıkla neticeyi bekliyorlardı. Otomobille nereye gidiyorlardı? Hakikat nereden meydana çıkacaktı?

Enneris, kendi kendile konuşur gibi anlatıyordu:

— Melamarların esrarı!.. Buna çok zihin yordum! Daha Rejinle Arletin kaçırılmasından sonra, hali hazırın, eski bir mazi ile izah edilemeyeceğini anladım... Ben buna benzer pek çok muamma karşısında kaldım, hepsini de hallettim. Evvelâ bir şeye kanaat getirdim: Mösyö ve madam Melamarın suçları yok. Demek, ki başka kimseler, onların konağından istifade ediyorlardı. Bu tez Fagerolun teziydi. O, bunun böyle olduğunu inandırmak ve polisi şaşırtmak istiyordu. Fakat Rejin ve Arlet bu salona getirilir de, kont Adriyen, kont Jilbert, Fransua ve karısı nasıl duymazlar?...

Sustu. Kont Meamar rica etti:

— Susmayınız, anlatınız...

— Hayır, hakiakti sözle öğrenecek değilsiniz... Beni sıkıştırmayınız...

Ve devam etti:

— Hakikat te ne kadar basit bilseniz... Bu hakikati nasıl anlıyamadıklarına hayret ediyorum... Ben

bazı şeyler hatırlayıp hakikati gördüm. Meselâ şu hırsızlığı nazarı dikkate alalım. Salonunuzdan bir takım kıymetsiz, mânasız şeyler çaldılar. Halbuki bu hırsızlık ne kadar mânalı... Sizce çalınan şeylerin kıymeti yoktur amma, çalanlar için kıymettar demek.

Tekrar sustu, kont fena sabırsızlanmıştı. Artık öğrenmek, bilmek istiyordu. Jilbert te merak içinde idi, âdeta muazzep oluyordu.

Enneris dedi ki:

— Rica ederim, Melamarlar bir asır beklediler. Bir kaç dakika daha beklesinler. Bundan sonra hakikatle aralarına hiç bir şey giremez.

Beşuya dönüp alay etti:

— Anlamağa başladın değil mi Beşu? Bir şeyler seziyorsun değil mi? Hayır, bir şey sezdiğiniz yok. Yazık... Amma ne güzel, ne nefis bir sır bilsen... Sola sap Van Hoben... Yaklaştık.

Dar, sarp yollardan geçiyorlardı:

— Yavaşla Van Hoben... Sağ kaldırımın kenarında dur. Biraz daha ileride. Tamam.

İndi... Jilbertle Arlet te indiler.

Polislerin kamyonu arkalarında durdu.

Jan Beşuya:

— Bak bakalım uyandı mı?...

İki üç dakika sonra onu getirirsin.

İki yanında eski depolar ve konserve fabrikaları olan karanlık bir

sokakta idiler. Sağda, biribirinin eşi, eski püskü dört ev vardı. Bir zamanlar yeşil boyalı, iki kanatlı bir kapı göze çarpıyordu.

Kontla Jilbert heyecan içinde idiler. Ne olacaktı? Ne bulacaklardı? Hakikat bu eski kapının arkasında idi Buna imkân var mıydı?

Enneris cebinden yepyeni, pırıl pırıl bir anahtar çıkardı, kilide soktu.

Arkadaşlarına bakıp gülümsedi.

Dördü de sapsarıydılar. Hayatları sanki bu adamın hareketlerine bağlıydı. Hiç sebep yokken, şayanı hayret bir manzara bekliyorlardı. Bekliyorlardı, çünkü perdenin ipi Arsen Lüpenin elinde idi ve henüz perdeyi açmamıştı.

Nihayet kapıyı itti ve yol verdi.

Jilbert haykırdı, kardeşine dayandı.

Kont sendeledi.

Jan Enneris onları tutmak mecburiyetinde kaldı.

— 11 —

Alüfte Valneri

Bu anlaşılmaz bir mucize idi. On dakika evvel *Melamar konağının avlusundan çıktıktan sonra, gene Melamar konağının avlusuna gelmişlerdi*. Halbuki Sen nehrini geçmişlerdi, hem de bir kere geçmişlerdi. Geri dönmemişlerdi. Melamar konağından hareket etmişler, üç kilometre yol geçmişler ve gene kendilerini *Melamar konağının avlusunda bulmuşlardı*.

Evet, bir mucize idi... Bu nasıl oluyordu? Burası aynı aynisine, tıpkı fıpkısına Melamarların konağındaki avlunun eşiydi. Hattâ havası bile o hava idi. Taşlar o taşlar, topraklar o topraklar, ağaçlar o ağaçlardı.

Jilbertin üzerine fenalık geldi:

— Aman yarabbi!..

Adriyen Melamar, ecdadının uğradığı iftiraları düşündü.

Enneris onları basamaklara doğru götürdü:

— Arlet, dedi, ilk defa Melamar konağına girdiğiniz zaman nasıl heyecanlandığınızı hatırla. Rejin de. Sen de bu altı basamağı tanıdınız. İşte sizin asıl geldiğiniz avlu, işte altı basamak.

— Evet, ta kendisi.

Evet, bu merdiven, Urfe sokağındaki avlunun merdiveni idi. İçeri girdikten sonra, kendilerini gene Urfe sokağındaki konağın antresinde sandılar.

Kont, titriyen bir sesle:

— Basıldığı zaman ayaklardan aynı ses çıkıyor, dedi.

Alt kattaki odaları görmek istedi. Amma vakit yoktu. Enneris bırakmadı. Yirmi beş ayak merdivenden birinci kata çıktılar. Tıpkı konakta olduğu gibi, üç kapı sonra salon...

Salon da aynen konaktaki salon gibi döşenmişti. Aynı kumaşlar, aynı halılar, aynı eşyalar. Kumaşlar aynı derece eskimiş, aynı yerlerden üzülmüştü. Şömine o şömine, şamdanlar, mum söndürecekler, çan kordelâsı, hepsi konaktakilerin eşiydi.

Jan Arlete:

— Seni bu odaya hapsedtiler değil mi?...

— Evet, fakat konağa da hapsedmiş olabilirler.

— Hayır, sen buraya hapsedildin. İşte üstüne çıktığın şömine, tepesine uzandığın kütüphane. Gel kaçtığın pencereye bak.

Pencereden ağaçlıklı bahçeyi gösterdi. Nihayette metruk köşk ve Arletin açıp çıktığı kapı görünüyordu.

Jan emretti:

— Beşu, Fagerolu buraya getir. Otomobilin kapının tam önünde dursun, memurların beklesin. Onlara ihtiyacımız olacak.

Beşu gitti. Otomobilin sesi duyuldu. Beşu adamlarından birine emir verdi:

— İki arkadaşını aşağıda antrede nöbetçi bırak. Müdüriyete koş, benim için üç memur daha getir. Onları bodrum kapısının merdivenlerine oturt. Belki de onların müdahalesine hacet kalmaz, amma ihtiyatlı davranalım. Müdüriyette kimseye izahat verme. Bütün işi biz görmüş olalım. Anlaşıldı mı?

Antuan Fagerolu bir koltuğa oturtular. Enneris kapıyı kapadı.

O esnada istediği yirmi dakikalık mühlet fazla geçmemişti. Antuan kımıldamağa başladı. Enneris kloroform maskesini yüzünden aldı, pencereden attı. Sonra Jilberte döndü:

— Lûtfen şapkanızla mantonuza çıkarınız. Siz burada değilsiniz, Urfe sokağındaki konağınızın salonundasınız. Antuan da kendini hâlâ konakta zannetmelidir. Ve hepinizden rica ederim, sözlerimi, her ne söylersem söyliyeyim cerbetmeyiniz, aksini iddia etmeğe kalkmayınız. Hakikatin meydana çıkmasında hepinizin benden fazla menfaatiniz var.

Antuan biraz daha derin nefes aldı. Uyanabilmek için elini alnına götürdü. Enneris gözlerini ondan ayırmıyordu. Kont kendini tutamadı:

— Bu adam o ailenin varisi mi?

— Evet. Siz bir tarafta Mela-marlar, diğer tarafta da göze görünmiyenler, meçhul bir takım insanlar var diyordunuz. Doğruydunuz,

fakat noksandı. Meseleyi iki cep-
heli mülâhaza etmek lâzımdı. Ar-
letle Rejin sizin salonunuzdaki eş-
yaları görmüşlerdi, fakat onların
asıl gördükleri eşyalar bunlardı.

Sustu, etrafına baktı. Her şey is-
tediği gibiydi. İşte bu aralık Antu-
an Fagerol yavaş yavaş uyanmağa
başladı. Kloroformun dozu kuv-
vetli değildi. Başına gelenleri dü-
şünecek kudret buldu. Fakat uyu-
tulduğunu anlıyamadı.

Dalgın dalgın söylendi:

— Ne oldu? Çok yorgunum...
Çok uzun mu uyudum?

Jan güldü:

— Hayır, on dakika... Biz şaş-
mağa başlamıştık. Hiç bir boks
şampiyonu bir yumruk yiyince,
ringte on dakika uyuyup kalır mı?
Affediniz. İstemiyerek çok hızlı
vurdum.

Fagerol aksi aksi baktı:

— Hatırlıyorum, senin Lüpen ol-
duğunu meydana çıkardığım için
kuduruyorsun.

Enneris dudak büktü:

— Ne o, sen hâlâ koyduğum yer-
de otluyorsun! Uykun on dakika
sürdü amma, bu müddet zarfında
vaziyet çok değişti. Lüpen, Barnet
eski şeyler. Burada onlarla alâka-
dar kimse kalmadı.

Fagerol etrafındakilere baktı.
Hepsi ondan gözlerini kaçırdılar.
Merakla sordu:

— Onları alâkadar eden nedir?

— Bu da sual mi?... Senin mace-

ran. Senin ve Melamarların mace-
rası. Çünkü bu iki macera birdir.

— Bir midir?

— Evet. Belki dinlemek, öğren-
mek istersin. Çünkü hepsini bilmi-
yorsun.

Onlar konuşurken ötekiler susu-
yorlardı. Hepsi Ennerisin tembihi-
ni dinlemişlerdi. Konakta imişler
gibi, sokağa çıkıp başka bir eve
girmemişler gibi duruyorlardı.

— Anlat, dedi, benim maceramı
bakalım nasıl anlatacaksın. Sonra
seninkini de ben anlatırım.

— Benimkini de?

— Evet.

— Cebindeki müsbit evraka gö-
re mi anlatacaksın?

— Evet.

— O evrak artık cebinde değil.

Antuan cüzdanına el attı, bir kü-
für savurdu:

— Çalmışsın!

— Dedim ya, benimle uğraşmağa
vaktimiz yok. Herkes seninle alâ-
kadar. Şimdi artık sus.

Antuan kendini tuttu.

Kollarını kavuşturdu, Arlet'i
görmemek için başını öte yana çe-
virdi, lâkayt bir tavır takındı.

Ondan sonra Enneris ona ehem-
miyet vermedi. Jilbertle kardeşine
hitap ediyordu. Melamaların esra-
rını bütün teferrüatle anlatmak,
izah etmek sırası gelmişti. Lüzum-
suz söz söylemeden anlatmağa baş-
ladı:

— Çok eskiden söze başlayaca-

ğım için beni mazur görünüz. Fakat fenalığın mebdei çok eskidir. Siz masum ölen iki ceddinizin feci akibetine acınırken, bu tarihlerin evvelden tasmim edildiğini, bu işin içinde bir gönül macerası olduğunu ve bu maceranın on sekizinci asrın sonlarında cereyan ettiğini bilmiyordunuz. O sıralarda konağınız yapılabilecek yirmi beş sene oluyordu değil mi?

Kont:

— Evet, dedi, cephesinde taşlardan birinin üstünde 1750 tarihi yazılıydı.

— Jeneral ve sefirin babası, hapisanede ölenin büyük babası Fransua Melamar bu konağı bugünkü şeklinde 1772 de döşedi.

— Evet, o zamanki hesaplar duruyor.

— Fransua Melamar zengin bir bankerin kızı güzel Anriyetle evlenmişti. Sevdiği ve sevildiği kadına lâıyk bir yuva hazırlamak istemişti. Konağı israf etmemek şartıyla çok para sarfederek en tanınmış artistlere döşetti. Fransua ile sevgili Anriyet mesut yaşadılar. Fransua için dünyanın en güzel kadını Anriyetti. Konağa topladığı sanat eserlerini de beğeniyor, onların tasnifi ile meşgul oluyordu.

Zaman geçti. Bu sakin hayat, çocuklarile meşgul olan Anriyet için değişmedi, fakat Fransua Melamar evini ihmale başladı... Fena bir tesadüfle, Valneri isminde isti-

datsız, fakat güzel bir aktrise âşık oldu. Zavahiri kurtarmasını biliyordu. Evine bir şey belli etmedi, kendi dediği gibi hayatının sekizde yedisini ailesine hasretmişti. Amma her sabah saat ondan bire kadar, gezmeğe çıkmak bahanesile metresine gidiyordu. Öyle ihtiyatlı hareket etti, ki sevgili Anriyeti için hiç farkına varmadı.

Fransuanın canını sıkkan bir şey vardı. Sevdiği eşyalardan ayrılarak, adî bir yerde metresile buluşmak... Bunun için, Parisin öte ucunda tıpkı kendi konağı gibi bir konak daha yaptırdı ve o konağı da aynen Urfe sokağındaki konak gibi döşedi. Yalnız konağın cephesi başka idi. Fakat avluya girilince, insan kendini Urfe konağının avlusunda sanırdı.

Bu hoş bir zevkti, fakat neticesi vahim oldu. Dünyada gizli bir şey kalır mı? Bu mesele ağızdan ağıza yayıldı. Dedikodular başladı. Marmontel, rahip Galyeni, aktör Flöri mektuplarında, hatıralarında bundan kapalı surette bahsettiler. Nihayet bu Valnerinin de kulağına geldi.

Metresi buna kızdı ve Fransuanın üstür'e büyük nüfuzu olduğuna kaildi. Ya ben ya karın demedi. Ya o konak, ya bu konak, dedi. Fransua tereddüt etmedi, Urfe sokağındaki konağını tercih etti ve metresine şu mektubu yazdı:

«On yaş ihtiyarladım Valneri.

Sen de öyle. Bu yirmi senelik bir rabıta demektir. İnsan yirmi sene sonra ayrılmalı değil midir?»

Valneriden ayrıldı ve ona Mare sokağındaki konağı bıraktı.

Valneri çok kızdı. Bir gün Ürfe sokağındaki konağa geldi. Bereket versin o gün Anriyet yoktu. Öyle bağırıp çağırırdı, ki Fransua küfrederek onu kapı dışarı etmek mecburiyetinde kaldı.

Ondan sonra aklına intikam almağı kurdu. Üç sene sonra ihtilâl patlak verdi. Valneri çirkinleşmişti, fakat hâlâ zengindi. Rol oynadı. Fukye-Tenvilni yakınlarında Marten isimli birine vardı. Hâlâ aleyhinde bulunmaktan kendini alamıyan Fransua Melamarı ele verdi ve Termidordan bir kaç gün evvel hem Fransuayı hem Anriyeti idam ettirdi.

Enneris sustu. Sözlerini, Fageroldan başka hepsi alâka ile dinlemişlerdi. Fagerol lâkayt görünüyordu. Kont Melamar:

— Ceddimizin bu macerası bize kadar aksetmedi. Yalnız Valneri isminde aşağılık bir kadının kendisini ele verdiğini duymuştuk.

— Valnerinin kocası da idam edildi. Kadın oğlu ile konağında yaşamaya başladı ve ona Melamarlara kin bağlamasını tavsiye etti. Fransua ile Anriyetin ölmeleri onu tatmin etmemişti. Napolyon ordusunda Jül Melamarın yüksek bir mevki alması onu kudurttu. Jül Me-

lamar Ürfe sokağındaki konağa yerleştikten sonra, onu ölüme sürükleyecek karanlık suikasti hazırladı.

Jül Melamar, işlemediği bir cinayetle ittiham edildi. Fakat cinayet salonunda işlenmişti. Bu tahakkuk etti. Valneri bir kere daha intikam almış oldu.

Yirmi iki sene sonra yüz yaşında öldü. Arkasından oğlu da öldü. Fakat arkalarında bir torun kaldı. Dominik Marteni de bu kinle beslemişlerdi. O da, çifte Melamar konaklarında nasıl iş görüleceğini biliyordu. Nihayet o da bu oyunu oynadı. Üçüncü Napolyonun yaveri Alfons Melamar da salonunda iki kadın öldürmekle ittiham edildi. Bu Dominik Marten zabitanın aradığı topal ihtiyardır. Lorans Martenin babası. Asıl facia başlıyor.

Ennerisin dediği gibi asıl facia başladı. İlk sözleri bir başlangıçtı. Fakat artık efsaneden çıkmış, günün hadiselerine gelmişti. Aktörler mevcuttu.

Enneris devam etti:

— On sekizinci asrın son kısımlarını yirminci asrın başlangıcına getiren yalnız iki kişidir. Fransua Melamarın metresi belediye âzası Löküssönün katiline el uzatıyor. Ona esrarı öğretiyor.

Dominik Marten daha şefil bir serseri. Hırsızlık ve dolandırıcılıkla yaşayan bir adam. Melamarların Ürfe sokağındaki konak ta kapalı.

Kimse oturmuyor. Bunun için Dominik esaslı bir suikast kuramıyor.

Dominik Martenin, son zamanlara gelinceye kadar nasıl yaşadığını pek iyi bilmiyorum. Yalnız bildiklerim şunlar: Namuslu bir kadınla evleniyor. Kadının yüreğine inip ölüyor. Arkasında Viktorin, Lorans, Felisite isimli üç kız bırakıyor. Bu çocuklar Valnerinin konağında büyüyorlar. Viktorinle Lorans daha çocukken babalarına yardıma başlıyorlar. Felisite anasına çekmiş, namuslu ve dürüst bir kız. Fagerol isimli iyi bir adama varıyor, Amerikaya gidiyorlar.

On beş sene geçiyor. İşler iyi gitmiyor. Dominikle iki kızı, bir türlü konağı satmak istemiyorlar. Serbest kalmaları, ev sahibi olmaları ve sırasında istifade etmeleri şart. Umutsuz de değiller. Urfe sokağındaki konak yeniden açılmış. Kont Adriyen Melamarla kız kardeşi Jilbert, mazinin felâketlerini unutarak gelip konağa yerleşmişler. Onlara karşı da Jül ile Alfonso yapılan suikast yapılamaz mı?

İşte o sırada meydana biri daha atılıyor. Dominğin Amerikaya giden kızı Felisis te ölüyor, kocası da ölüyor. Arkalarında bir oğulları kalıyor. On yedi yaşında. Parasız. Ne yapacak? Parise geliyor, büyük babasının kapısını çalıyor. Kapı aralanıyor:

«Ne istiyorsunuz Kimsiniz?

«Antuan Fagerol.

İsmi duyan Fagerol başını çevirdi, omuzlarını silketti, homurdandı:

— Bu masallar nedir? Bütün bu yalanları nereden uyduruyorsun? Valneri de kimdir? Mare sokağındaki konak nedir?... Ben böyle şeyler bilmiyorum. Maşallah karihan genişmiş...

Enneris mukabelede bulunmadı. Devam etti:

— Antuan maziye dair söylenenlerden başka bir şey bilmiyordu. İyi bir gençti. Zekiydi. Annesini severdi. Ondan iyi terbiye almıştı. Büyük babasıyla teyzeleri ona sırrı anlatmadılar. Beklediler, genç biraz tembeldi. Nasıl olsa düşecekti. Onu bu yolda teşvik etmeğe başladılar.

«Eğlen yavrum. Kibar muhitlere gir. Dostlar edin. Para sarfet. Para bitince gene bulunur.»

Antuan sarfetti, Kumar oynadı. Borçlandı. Bazı dolambaçlı işlere girdi, Nihayet bir gün teyzeleri on parasız kaldıklarını söylediler. Çalışmak lâzımdı. Büyük kardeşleri Viktorin çalışıyordu ya... Sen-Dönizde eskici dükkânı yok muydu?

Antuanın çalışmak işine gelmedi. Yirmi dört yaşında idi. Güzeldi. Çalışmadan para kazanamaz mıydı? Bunun üzerine teyzeleri mazi den bahsettiler. Cinayetleri söylemeden Fransua Melamarla Valneriyi anlattılar. Böyle bir iş tasarlamasını tavsiye ettiler. İki ay sonra

Antuan Fagerol kont Melamarla kız kardeşine takdim edildi, Urfe sokağındaki konağa kabul olunmağa başladı. Ondan sonra vaziyet tebellür etti. Kontes Jilberti boşamıştı. Güzel ve zengindi. Onunla evlenecekti.

Burada Fagerol doğruldu:

— Sözlerini tekzip bile etmeğe değmez. Yalnız Jilberte karşı olan hissiyatımı tahrif ederek anlatma.

— Aksini iddia etmiyorum. Fagerol hassastı. Fakat her şeyden evvel bu izdivaç paralı bir işti... Kendini paralı göstermesi de lâzımdı. Teyzelerine ısrar etti, ihtiyar Dominikin hiddetine kulak asmadılar, konaktan bazı eşyalar satıldılar. Tam bir sene antuan kur yaptı. Amma nafiye. O zamanlar kontun itimadını kazanamamıştı. Bir gün madam Melamar, Antuanın ileri gittiğini görünce zile bastı, uşağını çağırdı, Antuanı kapı dışarı etti.

Hulyaları mahvolmuştu. Yeniden işe başlamak lâzımdı. Bu da kolay mıydı? Sefaletten nasıl kurtılacaktı? İzzeti nefesinin kırılması, hırs, annesinden aldığı terbiyeyi sildi, Valnerinin kanı galeyana başladı. intikam almağa yemin etti. Dolaşıyor, ötede beride sahtekârlık, dolandırıcılık yapıyor ve Parise gelip, büyük babasile kavga dövüş, bir kaç parça eşya daha satıyordu.

Konak yavaş yavaş boşalıyor-

du! Amma bundan ne çıkardı! Bütün mesele avluyu, antreyi, merdivenleri ve salonu bozmamaktaydı. Bu hususta Marten hemşirelerin kararları katıydı. Bütün eşyaların listesi vardı. Urfe konağının salonunda mevcut bulunan her şey, kendi salonlarında da mevcuttu.

Urfe konağının anahtarları Lorans Martendeydi. Bazı geceler konağa girerdi. Bir gün mösyö Melamar ufak tefek bazı şeylerin yok olduğunu gördü. Lorans gelmişti. Kendi salonlarından eksilen, kaybolan şeyleri alıp gitmiş, kendi noksanlarını tamamlamıştı. Fakat eskici olan diğer kardeşi için her şeyin kıymeti vardı. O da salondan, göze çarpmıyacak ufak tefek şeyler aşırır ve dükkâna getirirdi. İşte bir gün tesadüfen bu eşyalar benim elime geçti. Eskici dükkânına gittiğim bir gün de Fagerole tesadüf ettim.

O sırada vaziyet fena. Martenlerde metelik yok. Satacak bir şeyler yok. Kalan eşyaları da peder katiyen sattırmıyor. Ne yapacaklar? İşte operada büyük bir müsamere var. Lorans Marten karar veriyor; elmaslı korsajı çalacaklar.

Âlâ. Antuan Fagerol bunu beğeniyor. Yirmi dört saatte her şeyi hazırlıyor. Gece tiyatroya giriyor, sahte çiçekleri tutuşturuyor, Rejin Öbreyi kaçırıyor, hırsızlama

aldığı otomobile atıyor.

Hırsızlık otomobilde yapılabilir-
di. Fakat Lorans Marten Melamar-
ların itham edilmesini istiyordu.
Bunn için de Rejini kontun salo-
nunda soymaları lâzımdı. Tahki-
katı başka bir yola dökmenin bun-
dan başka çaresi var mıydı?

Rejini Valnerinin salonunda
soydular. Lorans parmağına ma-
dam Jilbertin parmağındaki yüzü-
ğün eşini taktı. Onun elbiselerinin
aynını giydi. Antuvan Fagerol,
kont gibi ayağına tozluk taktı,
açık renk iskarpin giydi... İki saat
sonra Lorans kontun konağına gel-
di, elmasları sökülmüş korsajı kü-
tüphaneye sakladı, bir kaç hafta
sonra Beşu onu buldu. Kont tev-
kif edildi. Kızkardeşi kaçtı. Üçün-
cü seferdir, ki Melamarlar lekelen-
diler.

Janın sözünü kimse kesmedi.

Antuvan güldü. Gülüşü oldukça
tabii idi.

— Pek eğlenceli bir hikâye. Gü-
zel bir hırsız polis romanı. Teb-
rik ederim Enneris. Martenlerle
akrabalığım üzerinde ısrar etmi-
yeceğim. Senin muhayyilende ya-
şayan ikinci bir konağı da bilmi-
yorum demekle iktifa edeceğim.
Yalnız bu işteki rolüm, senin an-
lattığının tamamen aksi. Ben ne
kimseyi kaçırdım, ne de elması
çaldım. Dostum Melamarlar da,
Arlet te, sen ve Beşu da benim

daima dürüst ve menfaatsiz hare-
ket ettiğimi gördünüz, ithamların
boştur Enneris...

Bu sözler bir bakımdan doğruy-
du. Kontla kızkardeşinin nazarı
dikkatini celbetti. Fagerol görü-
nüşte fevkalâde dürüst hareket et-
mişti. İkinci bir konak olduğunu
da bilmiyebilirdi. Enneris, gene
kontla kızkardeşine hitap ederek
devam etti:

— Zavahir çok aldatıcıdır. Ben
Fagerol cenaplarının görünüşüne
hiç aldanmadım. Daha teyzesinin
dükkanında gördüğüm ilk gün,
düşmanımızın o olduğunu anla-
dım ve bir gece perde arkasına
Beşu ile gizlenmiş onu dinlerken,
şüphem hiç kalmadı. Tamamile
kanaat getirdim. Fagerol cenpala-
rı bir rol oynuyordu. Fakat itiraf
edeyim, ondan sonra beni de şa-
şırttı. Kurduğu plânlarla yaptığı
işler biribirine zıttı. Hücum ede-
cek yerde Melamarları müdafaa
ediyordu. Bu hal neydi? Ne olu-
yordu? Mesele basitti. Arlet, gü-
zel ve sevimli Arlet hayatına gir-
mişti.

Antuan gülerək omuz silkti:

— Bütün bütün tuhaflaşıyor. En-
neris, Arlet huyumu değiştirebilir
miydi?

Enneris devam etti:

— Arlet bir kaç zaman evvel ha-
yatına girmişti. Hatırlıyorsunuz de-
ğil mi M. Melamar. Ölmüş bir kızi-
nıza benzediği için bir kaç kere

Arleti takip etmiştiniz. Sizi daima tarassut eden Antuan Arleti görür, etrafında dönmeğe başlardı, hattâ bir gece yolunu kesti... Antuanın hassas olduğunu söylemiştim. Kıza âşık oldu ve Rejini kaçırmamasından cesaretlendi, Loransla anlaştı ve onu da kaçırdı.

Fakat emeline muvaffak olamadı. Arlet firar etti. O zaman derin bir yeise düştü. Bir kaç gün hakikaten muztarip oldu. Artık onsuz yaşıyamıyordu. Onu görmek istiyordu. Kendini sevdirmek istiyordu. Nihayet bir gece kızın evine gitti. Kendini Melamarların eski

bir dostu diye takdim etti. Kontla kontesin masum olduklarını söyledi. Arlet bunu isbat için kendine yardım etmek istemez miydi?

Bu yeni rolden edeceği istifadeyi kavradınız mı mösyö Melamar? Derhal Arlete kendini sevdirdi. Kız kardeşinizin itimadını kazandı, sizi kurtardı. Bir tarafta ben düşünmek, kafa patlatmakla vakit kaybederken, o sizin konağa yerleşmişti... Milyonlar sarfederek Arletin arzularını yerine getiriyordu. Şereflerini kurtardığı insanların yardımına güvenerek, Arletten evlenme vadi aldı.

— 12 —

Arsen Lüpen

Antuan yaklaştı.

Bütün oynadığı roller öyle açık meydana konmuştu, ki lâkayt istihzasını devam ettiremeyecek hale geldi.

Esasen kloroformla sersemlemişti de... Hem kudretini takdir edemediği bir rakiple çarpışıyordu. Meydana vuramadığı bir hiddetle titriyor ve kendine çok faik bir kuvvetin karşısında olduğunu sezerek, mânasız sözler söylüyordu:

— Yalan!... Sen sefil bir herifsin!.. Beni kıskanıyorsun.

Enneris birdenbire ona döndü:

— Belki, dedi, belki, çünkü Arleti seviyorum. Fakat artık düşma-

nın ben değildim. Eski ortakların da sana düşman olmuşlardı. Büyük baban, teyzelerin sana düşman. Onlar maziye sadık, halbuki sen döndün..

— Ben o ortaklarımı tanımıyorum. Onları kendime her zaman düşman addettim. Onları takip ettim.

— Evet, çünkü onlardan korkuyorsun. Fakat onlar hem manyak hem haydut. Bir belediye kararı var. Mare sokağı genişlettirilecek. Eğer bu proje kabul edilirse, yol tam Valnerinin konağının ortasından geçecek. Buna ne Dominik ne de kızları razı olamazlar. Lorans

proejyi yazan bir âza ile görüşüyor. Tuzağa düştüğünü anlayınca ka-
çıyor, Dominik adamı öldürüyor.

— Ben ne bileydim bunu? Bu cinayeti bana sen haber verdin.

— Evet. Fakat katil büyük baban, şeriki teyzendi. Ve o gün senin sevdiğin kıza tasarrufa karar verdiler. Onu mahkûm etmişlerdi. Eğer Arleti tanımasaydın, onunla evlenmeği kurmasaydın ailene ihanet emiyecektin... Arletin vücudu kalkmalıdır. Eğer vaktinde yetişmemiş olsaydın, Arlet yanarak can verecekti.

— Şu halde Arletin dostu, o haydutların düşmanıyım.

— Evet, amma o haydutlar senin büyük babanla teyzelerin.

— Yalan.

— Doğru. O gece onlarla kavga ettin. Cinayet istemediğini, Arletin bir kılına bile dokunamayacaklarını haykırdın... Amma onları yola getiremedin. Yalnız kaldın ve boyun eğdin.

— İnsan haydutlara boyun eğmez.

— Beraber hırsızlık edince eğer.

— Ben hırsızlık yapmadım.

— Elmasları çaldın ve onları yalnız kendin için sakladın. Onlar haklarını istiyorlar, vermiyorsun. İşte bunun için de biribirinize giriyorsunuz. Artık aranızda mücadele başladı. Senden korktular, kendilerini zabıtaya ihbar etmekten çekindiler, konağı bırakıp baş-

ka bir yere gittiler. Amma mücadeleyi terketmediler. Elmasları istiyorlar. Konağı kurtarmak istiyorlar. Sana yazıyorlar, telefon ediyorlar. İlk gece üstüste Şan-dö-Mars bahçesinde buluşuyorsunuz. Anlaşamıyorsunuz. Evlenmekten vaz geçmiyorsun, elmasları vermiyorsun. Bunun üzerine seni öldürmeğe tezebbüs ediyorlar. Karanlıkta boğuşma başlıyor. Daha gençsin, daha kuvvetlisin, galip çıkıyorsun ve kendini müdafaa için bir bıçakla Lorans Marteni öldürüyorsun.

Antuvan sendeledi, sarardı. Bu anın yadı onu altüst etti. Alnından ter damlıyordu.

— Artık korkacak bir şeyin kalmadı sanıyorsun. Herkes seni seviyor. Madam Melamarın, kardeşinin itimadını kazandın. Van Hobenle dost oldun. Beşuya akıl öğretiyorsun. Vaziyete hâkmisin. Gayen mi? Maziyi silmek, Valneri konağını yıktırmak. Martenlerle alâkayı kesmek ve sırası gelince onlara biraz para vermek. Namuskâr bir hayat sürmek. Arletle evlenmek. Urfe sokağındaki konağı almak... İşte gayen bu...

Yalnız bir mâni var. Ben! Benim nasıl adam olduğumu biliyorsun. Arlete karşı olan hissiyatımı biliyorsun. Bunun için benim mevkiimi sarsmak istiyorsun. En iyi çare bu değil mi? İtham etmek kendini müdafaa etmek değil mi-

dir? Eskicinin cebine Arsen Lüp-
pen ismini yazdığın bir kâğıt so-
kuyorsun. Bu yeni kozu oynuyor-
sun. Jan Enneris Arsen Lüpendir.
Gazetelere yazdırıyorsun Beşu be-
nim aleyhime dönüyor. Hangimiz
partiyi kazanacağız? Kim kimi ev-
velâ tevkif ettirecek? Sen beni
tevkif ettireceksin değil mi? Buna
öyle eminsin, ki beni tahrik edi-
yorsun. İşin sonu geldi. Bu artık
saat, dakika meselesi. Polisin gö-
zü önünde karşı karşıyayız. Beşu
intihap etsin. Benim için tehlike
öyle yakın, ki vakit kazanmak için
sana bir yumruk sallıyorum.

Fagerol etrafına baktı. Yardım
arıyordu. Fakat hepsi ona dik
gözle bakıyorlardı. Arlet sanki
mevcut değildi Beşu, avını yaka-
lamış bir polis memuru tavrı takın-
mıştı.

Fagerol ürperdi, buna rağmen
doğruldu:

— Söylediklerini delillerle isbat
edebilir misin?

— Elbette, yirmi gündür Mar-
tenlerin gölgesinde yaşıyorum. Lo-
ransın sana, senin Löransa yazdı-
ğın mektuplar elimde. Not defter-
lerini elime geçirdim. Eskici tey-
zen, Valnerin hikâyesini yazmış...

Antuvan Beşuyu işaret etti:

— Neden bunları şimdiye ka-
dar zabıtaya vermedin?

Çünkü seni herkesin önünde
matetmek, ondan sonra da sana

bir kurtuluş yolu bırakmak isti-
yordum.

— Nasıl?

— Elmasları iade et.

Fagerol hiddetle haykırdı:

— Elmaslar bende değil.

— Sende. Lorans Marten sende
olduğunu söylüyor. Onları sakla-
dın.

— Nereye?

— Valnerin'in konağında bir
yere.

Antuan sabırsızlandı:

— Bu esrarengiz konağın nere-
de olduğunu biliyor musun?

— Elbette. Lorans bir sokağın
genişletilmesi meselesi için beledi-
ye âzasile görüşmeğe gittikten son-
ra sokağı buldum ve konağı keş-
fettim.

— Peki. Neye bizi o konağa gö-
türmüyorsun? Mademki benden el-
masları istiyecektin, beni o kona-
ğa götürmeliydin.

— O konaktayız.

— Ne söylüyorsun?

— Sana biraz kloroform koklat-
tım ve hep beraber o konağa gel-
dik.

— Burası mı?

— Evet burası. Valnerinin ko-
nağı.

— Hayır, burası Urfe sokağın-
daki konak.

— Hayır. Burası Arleti getirdi-
ğin, Rejini soyduğun salon.

Fagerol çileden çıktı:

— Yalan... Yalan söylüyorsun!

— Görüyorsun ya, sen, ki Valnerinin torunusun, sen bile nerede olduğunu anlıyamıyorsun.

— Yalan, yalan söylüyorsun!..

Fagerol, bir fark aramak ve bulmak ister gibi etrafına bakınıyordu.

Jan devam ediyordu:

— İşte burası. Martenlerle burada yaşıdın. Konak aşağı yukarı boşalmış. Yalnız avlu, antre ve bu salon aynı şekilde duruyor. Burası Valnerinin konağı.

Antuan azap içinde kekeliyordu:

— Yalan, yalan söylüyorsun!..

— Burası. Konak muhasara edildi. Beşu bizimle beraber geldi. Memurlar bodrumda ve antrede. Burası Antuan Fagerol! Dominikle Lorans arada sırada buraya geliyorlar. Onları görmek ister misin? Nasıl tevkif edileceklerini seyretmek ister misin?

— Onların mı?

— Evet... Onları burada görürsen, Ürfe sokağındaki konakta olmadığımızı anlarsın.

— Onları tevkif mi edecekler?

— Eğer Beşu tevkif etmek istemezse o başka...

Şöminenin üstündeki saat altıyı çaldı. Jan Enneris saydı:

— Tamam. Tam saatinde geleceklerini bilirsin. Geçen gece saat altıda konağa gelmeğe karar verdiler. Pencereden bak Antuan. Bahçenin nihayetindeki kapıdan girerler. Bak.

Antuan gayri ihtiyarî pencereye gitti, tüllerin arkasından baktı. Ötekilerde baktılar.

Arletin firar ettiği kapı usulca açıldı. Evvelâ Dominik, sonra Lorans girdi.

Antuan mırıldandı:

— Bu kâbus bu!..

— Kâbus değil Antuan, hakikat. Baba kız konaklarına geliyorlar. Beşu, adamlarını bu salonun altına getirir misin? Biliyorsun değil mi? Eski saksılar duran oda. Gürültü etmesinler. Şüphelenirler, baba kız kaçır. Gizli bir geçit vardır. Oradan تنها bir sokağa çıkılır. Pencereleere on adım kala üstlerine çullanırlar.

Beşu telâşla çıktı. Aşağıda bir gürültü oldu. Sonra ses sada kesildi.

Bahçede baba kız, etrafa kulak kabartarak ilerliyorlardı.

Antuan:

— Bu bir kâbus! diye söylüyordu.

Jilbert çok heyecanlıydı. Kalbi atarak iki haydudun yürüyüşlerine bakıyordu. Onların mahvına yürüyen ailenin iki ferdi yaklaşıyordu.

Jilbert yere diz çöktü. Kont yumruklarını sıktı.

Enneris:

— Rica ederim kımıldamayınız, dedi. Sen de kımıldama Fagerol.

Fagerol yalvardı:

— Onlara merhamet et. Eğer

bapsedilirlerse kendilerini öldürürler. Bana bunu kaç kere söylediler.

— Öldürsünler. Az mı fenalık yaptılar?

Artık yirmi otuz adım ötede idiler. Yüzleri görünüyordu. İkisi de sevimsiz, katı mahlûklardı. İfadelelerinde insanlıktan eser yoktu.

Birdenbire duraladılar.

Bir gürültü mü olmuştu? Bir şey mi kımıldamıştı? Yoksa sebepsiz korku mu duymuşlardı?

Tekrar ilerilemeğe başladılar.

Ve birdenbire tuzığa düştüler. Üç kişi üzerlerine atıldı. Hiç ses çıkmadı. Üç dakika sonra bodruma sürüklendiler. Bir çok cina-yetlerin faili Döminikle Lörans nihayet zabitanın eline düşmüşlerdi.

* * *

Derin bir sessizlik oldu.

Jilbert, diz çökmüş dua ediyordu. Adriyen Melamar derin bir nefes aldı. Enneris Fagerolun omuzunu tuttu:

— Sıra senin Fagerol. Sen o menhus ailenin son evlâdısın. Sen de borcunu ödiyeceksin.

O mesut, sevimli Antuvan Fageroldan eser kalmamıştı. Bir kaç saat içinde bambaşka bir adam olmuştu. Korkudan titriyordu.

Arlet Ennerise yaklaştı:

— Kuzum onu kurtarınız.

— İmkân yok, Beşu bekliyo.

— Kuzum... Siz isterseniz kurtarınız.

— O istemiyor Arlet... Bir kelime söylesin kâfi.

Antuvan Fegerol kendini topladı:

— Ne yapayım istiyorsun?

— Elmaslar nerede?

Antuan tereddüt edince Van Hoben atıldı:

— Elmasların yerini söyle yoksa ben seni gebertirim.

Enneris emretti:

— Vakit kaybetme Antuan. Tekrar ediyorum, konak muhasarada. Beşunun memurları zannettiğinden çok. Eğer onun elinden seni kurtarmamı istiyorsan söyle. Elmaslar?

Bir kolundan Enneris, öbür kolundan Van Hoben tutuyordu.

Antuan sordu:

— Serbest kalacak mıyım?

— Yemin ederim.

— Ne yaparım?

— Amerikaya gidersin. Van Hoben sana yüz bin frank gönderir.

Van Hoben vadedip vadini tutmağa hazırды. Haykırdı:

— İki yüz bin!... Üç yüz bin!..

Antuan hâlâ tereddütte idi. Jan:

— Beşuya sesleneyim mi? dedi.

— Hayır... Hayır... Dur biraz... Söyliyeim...

— Söyle.

— Yan odada... Küçük odada...

— Atma... O oda bomboş... Eşyaları satıldı.

— Avizo duruyor.

— Elmasları avizeye mi sakladın?

— Hayır. fakat bir çoğunu, avizenin küçük kristallarının yerine taktım.

— İyi, güzel. Bazı hususlarda seni beğeniyorum, takdirimi kazanıyorsun.

Van Hobenin yardımı ile perdeyi kaldırdı, kapıyı açtı. Oda boştu. Tavanda bir avize sarkıyordu.

Enneris sordu:

— Nerede elmaslar?

Üçü de başlarını kaldırmışlar tavana bakıyorlardı. Van Hoben kekeleydi:

— Ben bir şeyler görmüyorum... Tellerin uçlarında bir şeyler yok.

Jan duraladı:

— Öyleyse...

Van Hoben iskemleye çıktı, avizeyi yakından tetkik etti ve müvazenesini kaybederek düştü:

— Koparmışlar!. Gene çalmışlar!.

Antuvan Fagerol şaşalamıştı:

— Hayır... Olamaz... Burasını keşfetti mi dersiniz?..

Van Hoben inledi:

— Tabii... Elmasları şu tellerin uçlarına bağlamıştınız öyle mi?

— Evet.

— Martenler almışlar... İşte tellerin uçları kesilmiş... Bu felâket.. Tam ele geçireceğimiz sırada...

Birdenbire bir ses yükseldi, haykırarak dışarı fırladı:

— Hırsız var!.. Hırsız var!..

Dikkat et Beşu, elmaslarım onlarda...

Enneris salona girdi, kapıyı ve perdeyi kapadı, Antuvana sordu:

— Elmasları avizeye bağladığın doğru mu?

— Evet, çaldığım gece bağladım. Bir hafta evveline kadar yerinde duruyordu.

Arlet yaklaştı:

— Onun sözüne inan Jan doğru söylediğine eminim. O sözünde durdu ve onu kurtar.

Enneris cevap vermedi. Elmasların yokoluşu onu şaşırtmıştı. Düşünüyordu:

«Garip şey... Anlıyamıyorum. Mademki elmasları almışları, buraya ne diye geldiler?.. Acaba onlar nereye sakladı?..»

Vaziyetin uzamağa tahammülü yoktu. Arletle beraber kontla kardeşi de Fagerol lehinde bulunuyorlardı. Enneris tavrını değiştirdi:

— Görüyorum, ki Fagerol cenaplarına karşı hâlâ muhabbet besleniyor... Kendine gel yahu... Öyle idam mahkûmu gibi durma. Beşudan mı korkuyorsun?.. Bıçare Beşu?.. Sana onun elinden nasıl kurtulunur? Hapishanede yatılacak yerde Belçikada rahat bir yatakta nasıl yatılır? Öğreteyim mi?

Ellerini oğuşturdu.

— Evet Belçikada ya hemen bu

gece... Program hoşuna gitti değil mi?

Yere üç kere ayağıle vurdu. Üçüncü vuruşta kapı açıldı, Beşu içeri girdi:

— Kimse dışarı çıkamaz!

Enneris gülüyordu. Fakat ötekiler afalladılar.

Beşu kapıyı kapadı:

— Emir katidir. Benim iznim olmadan konaktan kimse çıkamaz.

Enneris bir koltuğa oturdu:

— Ha şöyle. Ben otoriteye bayılırım. Bu söylediğin söz sersemce bir söz, fakat kanaatle söylüyorsun. Anladın ya Fagerol, eğer gezmeğe gitmek istersen, evvelâ el kaldıracak, komiserden izin isteyeceksin.

Beşu kızdı:

— Sen gevezeliği bırak artık. Seninle görülecek bir hesabımız var.

Enneris gülmeğe başladı:

— Kabalık ediyorsun Beşu. Ortada sen varken mesele komiktir. Halbuki sen işi drama döküyorsun. Ben Fagerolle hesaplaştım. Bunun için âmirane tavırlar takınmana hacet kalmadı.

— Neler söylüyorsun?. Ne hesaplama?

— Fagerol bize elmasları iade edemedi. Fakat mademki Martenle kızını yakaladınız, elmasları alacağız demektir.

Beşu haykırdı:

— Elmasları bana veriniz?

— Amma terbiyesizsin! Biz burada anlaştık. Elmaslar mevzuu babis değil. Kontun, kontesin ve Arletin ısrarı üzerine Fagerole müsamahakâr davranacağım.

— Onun hakkında söyleyeceklerini söyledikten sonra, onun maskesini sıyrıp attıktan sonra mı?

— Ne yapayım? Bir gün hayatımı kurtardı. Böyle şey unutulmaz. Hem fena bir çocuk ta değil.

— Haydut!

— Hayır, yarı haydut. Becerikli, açık göz bir adam. Amma akıntıya kürek çekiyor... Namuslu olmağa namzet. Ona yardım edelim Beşu. Van Hoben ona yüz bin frank veriyor, ben de ona Amerikada bir bankada veznedarlık bulacağım.

Beşu omuz silkti:

— Sen anlat. Ben Martenleri tevkifhaneye götürüyorum. Arabada iki kişilik yer daha var.

— Âlâ, rahat oturursun.

— Fagerol...

— Ona el süremezsın... Arletin ismi dillere destan olur. Ben böyle şey istemem. Beni rahat bırak..

Beşunun öfkesi artıyordu:

— Söylediğimi anlamıyor musun? Martenlerden maada iki kişilik yerim daha var.

Fagerolü de mi götüreceksin?

— Evet...

— Başka?

— Seni.

— Beni!... Beni tevkif mi etmek istiyorsun?

Beşu, elini Ennerisin omuzuna koydu:

— Tevkif ettim bile.

Enneris şaşkın rolü oynadı:

— Çıldırdı! Bu adamı timarhaneye koymalı! Bütün muammayı hallettim. Ağır hizmet mahkûmları gibi çalıştm. Sana iyilik yaptım. Dominik Marteni, Lorans Marteni teslim ettim. Melamarların esrarını ifşa ettim, sana beynelmilel bir şöhrat temin ettim, bütün bunları ben yaptım diyeceksin, müsaade ediyorum. Terfi edeceğin de muhakkak. Bütün bunlara mukabil, mükâfat olarak bana bunu mu yapıyorsun?

M. Melamarla kardeşi ses çıkarmadan dinliyorlardı. Bu şeytan herifin maksadı ne idi? Her halde işi alaya vurması boş yere değildi. Antuanın endişesi de azalmıştı. Arlet gülmemek için kendini güç tutuyordu.

Beşu:

— İki Marten polis nezaretinde. Van Hoben de yanlarından ayrılmıyor. Aşağıda, antrede demir gibi üç memurm bekliyor. Bahçede de üç memur var. Onlar da ötekiler kadar dinç. Gel bir suratlarına bak ta, ne biçim insanlar olduklarını anla... Hepsine emir verildi. Kaçmağa teşebbüs edecek olursan, seni köpek gibi gebertecekler. Bir düdük çaldım mı, hepsi buraya ge-

lecek ve tabancalarını şakağına dayıyacaktı.

Enneris başını salladı. Bir türlü bunu havsalası almıyordu, tekrar ediyordu:

— Beni tevkif etmek istiyorsun ha! meşhur seyyah Ennerisi tevkif edeceksin öyle mi?

— Hayır, Ennerisi değil.

— Jim Barneti mi?

— Onu da değil.

— Ya kimi?

— Arsen Lüpeni.

Enneris gülmekten katıldı:

— Arsen Lüpeni mi tevkif edeceksin? İşte bu komik. Yavrum, Arsen Lüpen tevkif edilmez. Eğer Ennerisi veya Barneti tevkif etmek isteseydin ne ise... Fakat Lüpen! Galiba Lüpenin ne demek olduğunu düşünmedin?

Beşu haykırdı:

— O da herkes gibi bir insan... O da müstahak olduğu muameleyi görecektir.

— Hayır, Lüpen demek, hiç kimsenin sataşamadığı, hele senin gibi kızıtmıyoz bir adamın sataşamıyacağı insan demektir. Arsen Lüpen, kendinden başka kimsenin emrini dinlemiyen, aklına eseni yapan ve canının istediği gibi yaşayan bir insan demektir. Arsen Lüpen, kendi arzusuna göre zabıtaya yardım etmekten zevk duyan insan demektir. Haydi çek arabanı.

Beşu kıpkırmızı olmuş, hiddetle titriyordu.

— Gevezelik kâfi, ikiniz de arkam sıra geliniz.

— İmkânsız.

— Memurlarımı çağırayım mı?

— Bu odaya giremezler.

— Görürüz.

— Burası haydut yuvasıdır. Evin bir çok gizli geçitleri var dedim. Göstereyim mi?

Duvarın bir köşesindeki demir bir eli kaldırdı:

— Bütün kapılar sürmelendi. Sen buradan çıkmamak için emir verdin. Ben buraya girilmemesini emrediyorum.

Beşu çileden çıkmıştı:

— Kapıları kırarlar, duvarları yıkarlar.

— Öyleyse çağır.

Beşu cebinden bir düdük çıkardı.

Enneris:

— „Düdüğün çalmaz, dedi, bozuk.

Beşu şiddetle üfledi, tekrar tekrar üfledi, düdükten ses çıkmadı.

Ennerisin keyfi arttı:

— Aman ne tuhaf!.. Bir de uğraşmak istiyorsun! Yavrum, ben sahiden Lüpen olsaydım, buraya bir alay polisle beraber gelir miydim? İhtiyatlı davranmaz mıydım? Senin nankörlük edeceğini, ihanet edeceğini anlamadım mı? Bu konağın gizli geçitleri vardır, hepsini de biliyorum.

Beşuya yaklaştı, suratına haykırdı:

— Budala!.. Maceraya deli gibi atıldın. Yanına memurlar aldın diye beni tuttuğunu sanıyorsun ha!.. Ya bahsettiğim gizli geçit?.. Bu geçidi Martenlerle Valneriden başka bilen yoktu, hattâ Fagerol bile bilmiyordu.

Ben buradan istediğim zaman, elimi kolumu sallıyarak çıkarım. Fagerol da çıkar. Buna mâni olmana imkân yoktur.

Beşunun karşısında konuşurken Fagerolü pencereyle şöminenin arasına doğru itiverdi.

— Yandaki bölmeye gir Antuvan.. Orada bir pano ile eski bir resim var... Pano yerinden çıkar.. Oldu mu?

Enneris Beşuyu gözünden kaçırmıyordu. Beşu tabancasına davranmak istedi, Enneris koluna yaptı.

— Facia değil, vodvil oynuyoruz... Komik değil mi? Hiç bir şey düşünmedin, bir şeyin farkında olmadın. Düdüğünü alıp yerine başka bir düdük koyduğumu bile bilmiyorsun. Al düdüğünü. Şimdi artık kullanabilirsin.

Geri döndü ve gözden kayboldu. Beşu başını tahtaya çarptı. Yumruklarına bir kahkaha mukabele etti.

Beşu tereddüt etmedi, düdüğünü yerden aldı, pencereye koştı, açtı ve aşağı atladı.

Bahçede adamlarını buldu ve gizli geçidin açıldığı ıssız yola doğru koşarak düdüğü öttürmeğe başladı.

Mösyö Melâmarla kardeşi pencereden iğilmişler, merakla aşağı bakıyorlardı.

Arlet içini çekti:

— Yakalanmazlar değil mi?

Jilbert heyecanını gizliyemiyordu:

— Yakalanmazlar, dedi, ortalık kararmağa başlıyor.

Üçü de bu iki adamın haydut ve hırsız Fagerol ile, hüviyetini bildikleri o acayip maceraperestin kurtulmasını istiyorlardı.

Bir dakika ya geçti, ya geçmedi. Arlet tekrar etti:

— Yakalanırlarsa fena olur. Ama yakalanmalarına imkân yoktur değil mi?

— Imkân yoktur... Mevcut olmayan bir gizli geçit aradıkları için yakalanmalarına hiç imkân kalmıyacak.

Bölme açılmış, Ennerisle Fagerol çıkmışlardı.

Enneris kahkahayla gülüyordu.

— Gizli geçit yok! Yerinden çıkan pano yok! Bir demir el kalınca kapılar kapanmaz... Bu evde, her ev gibi bir ev. Fakat Beşunun zihnini öyle altüst ettim, onu öyle sinirttirdim, ki düşünecek hali kalmadı.

Soğukkanlılıkla Antuvana döndü:

— Görüyorsun ya Fagerol, sahneye konan bir piyes gibi, her şeyi evvelden ve iyi hazırlamalı. Hazırlık bitince, şiddetli konuşmak kâfidir. Beşuyu öyle bir kurdum, ki gizli geçit aramağa gitti. Bütün memurlar ahırlara hücum ediyorlar, kapıları kırıyorlar. Haydi gel, kaybedecek zaman yok.

Kont Ennerise elini uzattı:

— Bana ihtiyacınız var mı?

— Hayır. Yol, bir iki dakika için serbes.

Jilbertin önünde eğildi.. O da elini uzattı.

— Size ne kadar teşekkür etsek azdır.

Enneris Arlete döndü:

— Yakında görüşürüz küçücüm. Fagerol, veda et. Sana Buenos-Ayrese mektup yazar.

Bir masanın gözünden, kauçukla kapanmış küçük bir kutu aldı. Ne olduğunu söylemedi. Odakileri bir kere daha selâmladı, Fagerol ile beraber çıktı. Mösyö Melâmar, kardeşi ve Arlet, uzaktan takip ettiler.

Antre boştu. Avluda iki otomobil duruyordu. Müdüriyetin otomobiline, Martenle kızı bağlanmışlardı. Van Hoben, şoförün yanında, elinde tabancası onları bekliyordu.

Enneris yaklaştı ve haykırdı:

— Yaşasın!.. Bir dolapta şeriklerinden birini daha buldular. Elmasları çalan oymuş... Beşu ile adamları onun peşindeler.

Van Hoben hiç şüphelenmedi.

— Elmaslar ne oldu?

— Fagerol buldu,

— Nerede?

Enneris, elindeki kutuyu aradı.

— İşte.

— Elmaslarımı! Ver bana.

— Peki. Fakat bir şartla. Antuvanı kurtaracağız. Onu otomobiline kaçıralım.

Mademki elmasları bulunmuştu, Van Hoben her şeye razı idi, otomobile bindiler, Avludan çıktılar. Van Hoben sordu:

— Nereye gideceğiz?

— Belçikaya. Saatta yüz kilometre ile.

Van Hoben Ennerisin elinden kutuyu kaptı, cebine koydu:

— Peki.

— Bir şartım daha var. Eğer müdüriyetten hududa telgraf gelmeden evvel hududu geçemezsek, elmasları geri alırım.

Van Hoben şaşalamıştı. Elmaslar cebinde idi. Tekrar elinden kaçırmak tehlikesi vardı. Enneris ona gayri ihtiyari tahakküm ediyordu...

Otomobile son hızı vermişti, hattâ gölü bile geçerken hızı kesmiyordu.

Gece yarısından biraz sonra hududa vardılar.

Gümrükten iki yüz metre ötede Enneris otomobili durdurdu:

— Ben Fagerolu usulca geçirir, sonra gelirim, sen burada bekle. Bir saattan fazla bekletmem. Sonra gene beraber Parise döneriz.

Van Hoben bir saat bekledi, iki saat bekledi. İşte ondan sonra içine şüphe girdi. Yola çıktıklarındanberi Ennerisin neye bu yolculuğa katlandığını, eğer kutuyu geri almak isterlerse, nasıl mukavemet edebileceğini düşünmüş, fakat kutunun içinde elmastan başka şeyler olacağı şimdi, birdenbire aklına gelmişti.

Fenerlerden birinin önünde, elleri titriyerek kutuyu açtı. Kutuda, bir kaç tane işlenmiş cam vardı. Bu camlar, avizeden koparılmış olacaktı.

Van Hoben, geldiği hızla Parise döndü. Ennerisle Fagerolu hudut harici ettikten sonra, elmaslarını bulmak ümidi, ancak Martenle kızının ifadelerinde kalmıştı.

Fakat Parise gelir gelmez gazetelerde, iki haydudun öldüklerini okudu.

SON

Arlet ve Jan

Bu hâdisenin uyandırdığı galeyan malûmdur. Efkârı umumiye, meselenin bir kısmını öğrendi, fakat gizli kalan yerlerine nüfuz edemedi.

Martenlerin ölmesi, muammayı hal çarelerini ortadan kaldırmıştı.

Komiser Beşu, beklediği, katiyen ümit ettiği zaferden ve bu zaferin parlak neticelerinden mahrum kaldı.

Artık herkes Ennerisle meşguldü. Ennerisin Arsen Lüpen olduğu herkesin nazarında tahakkuk etmişti.

Lüpen maceranın biricik kahramanı idi. Tarihî muammayı o bulmuştu. Biribirine benzer iki konağı o meydana çıkarmıştı. Valnerinin macerasını o anlatmış, Melamarları kurtarmış, mücrimleri zabıtaya teslim etmişti.

Beşu gülünç mevkîe düştü. Van Hobeni zaten efkârı umumiye sevmiyordu.

Fakat pir şeye de kanaat getirmişlerdi. Elmasları Arsen Lüpen almıştı.

Mademki her şeyi yapan Lüpen-di, mademki muvaffak olmuştu, elmasları cebine atmış olması da pek tabîi idi.

Beşunun, Van Hobenin, Mela-

marların düşünmediği bu hadiseyi halk düşünmüş ve doğru diye kabul etmişti. Bu hem makuldü, hem de eğlenceli idi.

Beşunun hiddetine payan yoktu. Kuduruyordu. Budalaca iş gördüğünü itiraf ediyor ve hiddetini Van Hobenden alıyordu.

— Ben sana daha ilk zamanlarda söyledim. O herif elmasları bulacak, fakat sen göremiyeceksin, dedim. Her sefer olduğu gibi, biz uğraşacağız ona yarıyacak dedim. Zabıta ile beraber çalışır, kendine yardım ettirir ve nihayet arkasını döner, gider, kaçar, yok olur...

Van Hoben hastalanmış, yatağa düşmüştü. Homurdanıyordu:

— Öyle ise gitti gider dahi gider... Bir daha ele geçirmenin imkânı yoktur.

Beşu da itiraf etti:

— Çaresiz, o adama karşı bir şey yapılamaz. Plânlarını tatbik etmek için şayanı hayret usulleri var. Şayanı hayret enerji sarfediyor. Konakta bir gizli geçit olduğunu söyleyip beni savdı ve kaçtı. Bu olur şey mi? Mücadele manasızdır. Ben kendi hesabıma vazgeçiyorum.

Van Hoben doğruldu:

— Ben vazgeçmiyorum.

Beşu dedi ki:

— Bir şey sorayım, artık paranız yok mu?

— Var.

— İflâs etmiş değilsiniz ya?

— Hayır.

— Şu halde geri kalan servetinizle iktifa ediniz. Artık elmaslarınızı aklınızdan çıkarınız. Artık elmasların yüzünü göremezsiniz.

— Elmaslarımdan vazgeçemem! Hem ne, zabıta taharriyata devam ediyor.

— Amma pek gevşek.

— Ya siz?

— Ben artık karışmıyorum.

— Müstantiklik?

— Ne hakla?

— Martenler öldü. Fagerolu ittiham edecek delil yok.

— Arsen Lüpeni arasınlar.

— Ne için?

— Yakalamak için.

— Lüpen yakalanmaz.

— Arlet Mazolu tarassut etmek lâzım. Lüpen ona âşık, muhakkak evinin civarında dolaşacaktı.

— Bunu düşündüler. Nokta koydular.

— Bu kadarcık mı?

— Arlet kaçtı. Fransa haricinde Lüpenle buluştukları tahmin ediliyor.

Van Hoben haykırdı:

— Amma da talihsiz adamımı!

* * *

Arlet kaçmamıştı Lüpenle buluşmamışlardı. Fakat heyecandan yorgun düşmüştü. İşine başlayamı-

yordu. Paris civarında, bir orman kenarında, bahçesi Sen nehrine kadar uzanan güzel bir köşkte dinleniyordu.

Bir gün, Rejin Obriyi ziyarete gitti. Bir akşam, aksilik ettiğinden dolayı özür diledi. Rejin Obri şöretini ileriletmiş, büyük bir rövüde rol almıştı.

Biribirlerinin boynuna sarıldılar. Rejin, Arlet'i pek solgun gördü ve köşkünde gidip oturmasını söyledi.

Arlet derhal kabul etti. Annesine söyledi. Ertesi gün gidip Melâmarlarla vedalaştı. İki kardeş dertten kurtulmuşlardı. Enneris asırlık bir yükü omuzlarından atmıştı. Konaklarını yeniden döşemekle meşguldüler.

O akşam Arlet, bir otomobile binip gitti.

İki hafta sükûn içinde geçti.

Arlet kendini topluyordu. Yanakları kızarıyor, sıhhati iyileşiyordu. Hizmetçiler hep emin adamlardı. Bahçeden dışarı çıkmıyor, Sen nehri kenarında, ıhlamurlar altında oturuyordu.

Bazan, kıyıda iki sevdalıyı taşıyan bir kano geçiyordu. Hemen her gün, ihtiyar bir köylü, biraz ötede balık tutuyordu. Arlet, bu ihtiyar köylü ile arada sırada konuşuyordu.

Bir gün öğleden sonra, gene balıkçının yanına doğru giderken, adam elile konuşmamasını işaret

etti. Uzun kamışın ucundaki olta arada bir kımıldıyordu. Bir balık baş vurmağa çabalıyordu.

Nihayet olta kımıldamaz oldu.

Arlet güldü:

— Bugün tutamıyorsunuz... Eliniz boş kaldı.

— Bilâkis, bugün mükemmel avlandım.

— Hani nerede?.. Meydanda bir şeyler yok.

— Var.

— Ne var?

— Güzel, minimini Arlet var.

Birdenbire kavıyamadı. Bu adam onun ismini biliyor muydu?..

Fakat şüphesi çok sürmedi. Köylü tekrar etti:

— Minimini güzel Arlet oltaya yakalandı.

Birdenbire anladı. Bu Jan Enneristi. Muhakkak ihtiyar köylü ile anlaşmış, onun yerine bugün kendi gelmişti.

Korktu, mırıldanarak yalvardı:

— Siz misiniz? Kuzum gidiniz.

Geniş kenarlı şapkasını çıkardı, güldü:

— Neye gideyim?

— Korkuyorum... Yalvarırım aize...

— Neden korkuyorsun?

— Sizi arıyorlar... Pariateki evimi tarassut ediyorlar.

— Bunun için mi buraya saklandın?

— Evet... Çok korkuyorum! Be-

nim yüzümden tuzağa düştüğünü istemiyorum. Gidiniz.

Kız sararmıştı. Janın ellerini tutuyor, gözleri yaşarıyordu.

Jan dedi ki:

— Merak etme. Beni bulamıyacaklarına öyle eminler, ki aramıyorlar bile..

— Benim yanımda ararlar.

— Neye senin yanında arasınlar?

— Çünkü...

Arlet kıpkırmızı oldu. Jan devam etti:

— Seni sevdiğimi biliyorlar. Seni görmeden yaşıyamıyacağımı biliyorlar değil mi?

Biraz geriledi. Janın sükûtunu görünce telâşı da biraz geçmişti.

— Susunuz... Böyle şeyler söylemeyiniz... Yoksa giderim..

Göz göze bakıyorlardı. Jan eskisinden çok daha gençti. Açık boynu ile, hemen hemen Arletle aynı yaşta görünüyordu. Enneris, kızın bakışları önünde duraladı. Acaba kız ne düşünüyordu?

— Nen var Arlet? Beni gördüğüne çok memnun olmadın?

Cevap vermedi.

— Söyle. Aramızda ne var?.. Seni sıkan nedir? Anlıyamıyorum.

Ciddi bir sesle, düşünen, ağır başlı bir kadın tavrı ile sordu:

— Neye geldiniz?

— Seni görmeğe.

— Hayır, başka bir sebep olacak. Buna eminim.

Biraz sonra itiraf etti:

— Evet, daha bazı sebepler var Arlet. Anlatayım. Anlarsın. Fagerolu ele verirken, senin güzel emellerinin hakikat olmasına mâni oldum. Halbuki bu emellerini tahakkuk ettirmek vazifemdir... Sana yardım edeceğim.

Dalgın dinliyordu. Bu cevabı beklemiyordu.

Nihayet sordu:

— Elmasları siz aldınız değil mi?

— Demek seni düşündüren bu idi?. Bunu neye evvelâ söylemedin?

Gülümsüyordu:

— Evet, ben aldım. Bir gece evvel elmasları avizede gördüm... Martenlerden şüphe edilir sandım.. Elmasları benim aldığımı herkes anladı. Senin canını sıkan bu değil mi?

— Elmasları iade edeceksiniz tabii?

— Kime?

— Van Hobene.

— Van Hobene mi? Katiyen.

— O elmaslar onun...

— Hayır.

— Nasıl hayır?...

— Van Hoben bu elmasları İstanbul'da bir yahudiden çaldı. Bunu öğrendim.

— Öyleyse elmaslar o yahudinin.

— Yahudi derdinden öldü.

— Öyleyse ailesinin.

— Ailesi yok.

— Demek elmaslar size kalacak?

Enneris gülerek:

«Tabii değil mi? Elmasları almağa biraz hak kazandım sanırım» demek istedi.

Fakat demedi. Sade dedi ki:

— Bütün bu işte gayem Melâmarları kurtarmak, Fagerolü senden uzaklaştırmak, hakikati meydana çıkarmaktı. Elmaslar senin kuracağın işlere ve istediğin işlere sarfedilecektir.

Başını salladı:

— İstemem... Ben bir şey istemiyorum.

— Amma neden?

— Çünkü eski emellerimden şimdilik vaz geçtim.

— Nasıl olur?.. Demek azmini kaybediyorsun?

— Hayır, düşünüyorum. Biraz acele ettim...

— Neden fikrinden caydın?

— Çok gencim. Evvelâ çalışmak lâzım. İnsan benim yaşımdayken iyilik etmeğe kalkmaz.

Jan yaklaştı.

— İstemiyorsun, çünkü bu para seni tiksindiriyor... Benden nefret ediyorsun... Hakkın var... Benim hakkımda duyduklarım sende bu nefreti uyandırdı. Çünkü sen çok dürüst, namuslu bir kızsın... Ben

de hakkımda söylenenleri tekzip etmedim...

Arlet haykırdı:

— Rica eder mi tekzibe kalkışmayınız. Ben bir şey bilmiyorum, bir şey de bilmek istemiyorum.

Her halde Janın esrarengiz hayatı onu üzüyordu. Hakikati öğrenmek istediği de muhakkaktı.

— Kim olduğumu öğrenmek istiyor musun?

— Kim olduğunu biliyorum Jan.

— Kimim?

— Beni bir gece evime getiren ve yanaklarımdan öpen adamsınız... Beni öyle yavaş öptünüz, ki unutamıyacağım...

Enneris heyecanlandı:

— Ne diyorsun Arlet?

Arlet gene kıpkırmızı olmuştu. Fakat gözlerini indirmeden konuştu.

— Saklıyamıyacağım şeyi söylüyorum. Bu hissiyatım bana hâkim ve utanacak bir hissiyat değil, yalan da değil.. Doğruyu söylüyorum. İşte sen benim için bu adamsın. Üst tarafı beni alâkadar etmez.. Siz Jansınız.

Mırıldandı:

— Demek beni seviyorsun Arlet?

— Evet.

— Beni seviyorsun... Beni seviyorsun... İşte gönlünde sır...

Gülümsemedi:

— Evet. Evvelâ Melamarların sırrı vardı. Ondan sonra muamma dediğiniz Arletin sırrı başladı... Halbuki bu sadece bir aşk sırrı idi.

— Peki neden bunu hiç söylemedin?

— Size itimadım yoktu... Rejine öyle iltifat ediyordunuz ki... Madam Melamara da öyle... Fakat bilhassa Rejine karşı... Onu çok kıskanıyordum... Derdimi bağırma bastım, sustum. Yalnız bir kere kavga ettim. Sebebini anlayamadı. Siz de anlayamadınız Jan.

— Ben Rejini sevmedim ki...

— Ben ne bileyim. Meyustum. Fagerolun teklifini kabul ettim... Ümitsizlikten, hiddetten, kıskançlıktan ettim... Hem size ve Rejine dair yalanlar uyduruyordu, neden sonra, sizi Melamarlarda gördükten sonra anladım.

— Seni sevdiğimi anladın değil mi?

— Onu, bir kaç kere hissettim... Benim için tehlikeye atıldığınıza inandım... Antuandan beni kurtarmak, bana sahip olmak demekti... Fakat iş işten geçmişti...

Ennerisin heyecanı artıyordu:

— Korkmak sırası bana geldi Arlet.

— Neden Jan?

— Saadetimden... Korkarım sen de mesut olamayacaksın.

— Niçin olamayayım?

— Çünkü sana lâyük hiç bir şey veremem.

Yavaşça ilâve etti:

— Ennerisle evlenilmez... Barnetle evlenilmez... Lü...

Elile ağzını kapattı. Arsen Lüpen ismini işitmek istemiyordu. Hattâ Enneris ve Barnet ismini de istemiyordu. Onun için Jan da.

— Arlet Mazolla evlenilmez.

— Hayır, sen dünyanın en harikulâde bir mahlûkusun. Senin hayatını mahvetmek istemem.

— İstikbalдан bahsetmiyelim... Şimdilik çizdiğimiz huduttan çıkmıyalım... Dostluğumuz bozmayalım.

— Aşkımızı demek istiyorsun.

— Hayır, aşkımdan da bahsetmiyelim.

— Ya neden bahsedelim?.. Benden ne istiyorsun?

— Evvelâ bana sen diye hitap etmeyiniz.

— Garip şey.

— Senli benli konuşmak mahremiyettir... Halbuki ben...

— Biribirimizden uzaklaşmamızı istiyorsun.

— Bilâkis, yakınlaşalım. Biribirlerine sen diye hitap etmiyen arkadaşlar igibi yakın olalım...

İçini çekti:

— Ne güç şeyler istiyorsunuz... Sen... Siz artık benim küçük Arle-

tim değil misiniz?.. Ne ise, gayret edeceğim. Başka ne istiyorsunuz Arlet?

— Mühim bir şey.

— Söyleyiniz.

— Bir kaç hafta sizi istiyorum... İki ay... Üç ay... Beraber uzaklara gidelim. Bu kabil değil mi?.. İki arkadaş gibi seyahat edelim. Sonra gelir, tekrar işime başlarım... Bu gezmeğe, bu saadete ihtiyacım var.

— Benim küçük Arletim...

— Gülmüyorsunuz Jan?... Korkuyordum... Güneşin batışını, mehtabı benimle seyrederken vakit kaybetmiş olmazsınız..

Enneris sararmıştı. Kızın nemli dudaklarını, kırmızı yanaklarını, yuvarlak omuzlarını, güzel vücudunu seyrediyordu...

— Ne düşündünüz Jan?

— İki şey düşündüm. Evvelâ elmaslar. Onları geri vereyim mi?

— Evet.

— Öyle ise Beşuya yollarım, o bulup meydana çıkarmış olur.

Arlet teşekkür etti ve sordu:

— Öteki düşünceniz nedir?

— Bu korkunç bir muamma Arlet.

— Nedir?

— Bir güçlük var.

— Neye dair?

— Seyahatimize dair.

— Bu seyahat imkânsız mı?

— Hayır, fakat...

— Kuzum çabuk söyleyiniz.

— Ne kıyafetle yola çıkacağız?

Ben kendimi mavi gömlek, hasır şapkayla görüyorum... Siz basma bir entarile...

Arlet güldü:

— Sizin en fazla bu neşenizi seviyorum...

İgildi kızın ellerini öptü:

— Biliyor musunuz, ki Arlet seyahat başladı.

Hayretle etrafına baktı. Jan kayığı çözmüştü, uzaklaşıyorlardı.

— Nereye gidiyoruz?

— Çok uzaklara. Daha uzaklara...

— Nasıl olur?.. Eve gelmediği mi görünce ne derler? Ya Rejin? Bu kayık ta sizin değil...

— Bunları düşünmeyiniz. Keyfinize bakınız. Bana burada oldu-

ğunuzu Rejin söyledi. Bu kayığı, bu gömleği, bu şapkayı satın aldım. Mademki seyahate çıkmak istiyorsunuz, neye vakit geçirelim.

Arlet sustu. Başını kaldırdı, gökyüzünü seyretmeğe başladı.

Jan küreklere sarıldı.

Bir saat sonra, büyükçe bir motöre yanaştılar. İhtiyar bir kadın onları karşıladı.

Jan tanıttı:

— İhtiyar sütninem Viktuar.

Motörün içi döşeliydi. İki kamara vardı:

— Burası sizin Arlet.

Sofra başında buluştular. Jan demirin alınmasını emretti. Motörün homurtusu duyuldu.

Gece geç vakit Arlet güvertede uzanmış, saadetini ve neşesini yıldızlara anlatıyordu...

KONTES KAGLIOSTRO

Birinci Kısım

Arsen Lüpen yirmi yaşında

Raul Andrezi, feneri söndürdükten sonra bisikletini bir çitin arkasına attı. Bu esnada, Benurilin çan kulesindeki saat üçü çaldı.

Gece karanlığında He-Etig malikânesine doğru yürüdü. Duvar dibine gelince biraz bekledi. At kişnemeleri, araba sesi, çingirak, avlunun kapısı açıldı... Bir araba geçti. Raulun kulağına kalın erkek sesleri geldi, bir tüfeğin namlusunu gördü. Araba büyük yoldan, Etretaga doğru uzaklaştı.

Raul söylendi:

«Bunlar vakitsiz ne avına çıkı-

yorlar?... Meraklı bir av... Her halde ne olduğunu öğreneceğim...»

Duvar dibinden yürüdü. İkinci köşeyi saptı, dördüncü adımda durdu. Elinde iki anahtar vardı. Biriyle küçük bir kapıyı açtı, eski harap bir ambarın merdivenlerini çıkıttı... Öteki anahtarla, gizli bir geçitten, şatonun birinci katına girdi.

Cep fenerini yaktı. İhtiyata lüzum görmeden yürüdü. Şatonun bu cihetinde kimsenin oturmadığını biliyordu. Baronun yegâne kızı, Klaris Etig ikinci katta oturuyordu. Bir koridordan geçti, geniş bir

yazı odasına girdi. Bir kaç hafta evvel, bu salonda Raul barondan kızını istemişti. Baron bu teklifi şiddetle reddetmiş, öfkesini de gizliyememişti. Raul bu hiddeti, bu şiddeti unutamıyordu.

Bir aynada yüzüne baktı. Her zamandan daha sarıydı. Fakat heyecana alışkın olduğu için iradesine sahipti. İşe koyuldu.

Uzun sürmedi. Konuşurlarken, baronun mütemadiyen ağzı açık duran akajobir masaya baktığını farketmişti. Raul, masalarda gizli gözlerin nerelerde yapılacağını, bu gözlerin nasıl açılacağını biliyordu. Bir dakika içinde, gizli bir gözden, sigara gibi sarılmış ip incecik bir kâğıt buldu. Kâğıt yazılıydı. Adres, imza yoktu.

Yazılanlara dikkatle baktı, dikkatle okudu. Boşlukları doldurmak için yazılmış olan fuzulî cümleleri attı. Bazı kelimeler üstünde durdu ve şunları meydana çıkardı.

«Düşmanımızın izini Ruanda buldum. Gazetelere verdiğim bir ilânda Etretalı bir köylünün, tarlasını kazarken yedilik bakır bir şamdan bulduğunu yazdım. Hemen Etreta arabacısına telgraf çekti.. On ikisinde, saat üçte, Fekan garına bir kupa arabası gönderilmesini bildirdi. O günün sabahı, arabacıya ben başka bir telgraf vereceğim. Arabaya lüzum kalmıyacağını okuyacak. Fekan garında sizin kupanızı bulacak ve biz içtima halin-

deyken onu yanımıza getirecekler.

«Ondan sonra hâkimler kibi onu muhakeme edip hükmümüzü vereceğiz. Hayvan gebermeli, zehiri alınmalıdır. Siz artık intihap ediniz. Yalnız son görüştüğümüz zaman söylediğimi tekrar edeyim. Eğer başladığımız teşebbüste muvaffak olmak istiyorsak o mahlûktan sakınalım. Hattâ hayatımız bile onun elindedir. İhtiyatlı davranınız. Şüphe uyandırmamak için bir av partisi tertip ediniz. Ben iki dostumuzla beraber Havre yolile tam saat dörtte geleceğim. Bu mektubumu yırtmayın. Bana iade edersiniz.»

Raul, fazla ihtiyatın hata olduğunu düşündü. Eğer bu mektubu yazan barona itimat etseydi, baron mektubu yakardı, Raul da birinin kaçırılacağını, muhakeme edileceğini, hattâ katledileceğini bilemezdi.

«Benim müstakbel kayınpeder acayıp işler görüyor?.. Adam öldürmeğe kadar varacak mı? Göreceğiz...»

Raul ellerini oğuşturdu. Bu iş hoşuna gitmişti. Esasen bir kaç gündür, bazı şeyler nazarı dikkatini celbettiğinden, pek te şaşmamıştı. Otele dönmeğe, yatıp uymağa karar verdi. Tam zamanında baronla davetlilerin neler konuşacaklarını gelip dinliyecek, hayatlarını ellerinde tutan mahlûkun kim olduğunu görecekti.

Her şeyi yerli yerine koydu, fakat gidecek yerde, bir gridonun önüne oturdu, Klarisin resmini hayran hayran seyretmeğe başladı. Klaris Eting ondan biraz daha gençti. On sekiz yaşında!.. Kalın nemli dudaklar... Hülyalı gözler... Pembe beyaz, sarışın bir ten... Sevimli, cana yakın bir güzellik...

Birdenbire Raulün kaşları çatıldı. Aklına fena şeyler geliyordu. Klaris, yukarıdaki dairesinde yapıyaldı. Anahtarı bizzat Klaris vermiş ve Raul iki defa, kızın dairesine girmiş, onunla buluşmuştu... Bugün ne diye yukarı çıkmıyacaktı?.. Çıkmasına hiç bir mâni yoktu.

Raul hassas bir gençti. Yapılması lâzım gelen şeyleri yapmak istemezdi. Fakat böyle bir arzuya nasıl kapılmazdı? Gurur, istek, aşk onu yerinde rahat bırakmıyordu. Fazla tereddüt etmedi, merdivenleri çıkmağa başladı.

Kapalı kapının önünde duraladı. Bu kapıdan, gündüzün bir dost sıfatı ile girmişti. Gece vakti ne sıfatla girecekti?

Bu düşünceler de kısa sürdü. Kapıyı vurdu:

— Klaris... Klaris...

Dinledi, ses çıkmayınca tekrar vurdu. Daha hızlı vuracağı zaman, kapı aralandı, elinde lâmba ile Klaris göründü.

Kızın sapsarı olduğunu farke-

dince, geriledi, geri dönüp gitmeğe hazırlandı.

— Darılmayın Klaris... Dayanamadım, geldim... İstemezsen derhal giderim...

Klaris bu sözleri duyacak olsaydı korkulurdu. Fakat duyacak ve görecekti halde değildi. Kolunu bile kıvıldatamıyordu. Lâmbayı yere bıraktı. Sendeledi, düşüp bayıldı.

Üç aydır sevişiyorlardı. Klaris mektep arkadaşlarından birine misafir gitmişti. Orada biribirlerine tesadüf ettiler.

Derhal biribirlerine bağlandılar. Kız, daha ilk günden Raulün esrarengiz hallerine hayran oldu. Raul da Klarise bayıldı. Yalnız onun bazı hafifmeşrepliklerine, acı istihzalarına canı sıkılıyordu. Fakat bu huyu müstesna, Klaris harikulâde bir kızdı. Kusurları âdeta meziyet oluyordu.

Normandiyaya avdet ettikten sonra bir sabah, penceresinin karşısındaki duvarda Raulün yüzünü gördü. Raul duvara tırmanmıştı. Bir kaç kilometre ötede bir hana yerleşmişti. Hergün bisikletine binip şatonun civarında dolaşıyordu.

Klarisin anası yoktu. Babasının yanında rahat değildi. Babası hadit, şedit, kara taassubu olan, asalete düşkün, basis bir adamdı. Çifçileri krâsında titrerlerdi. Raul, kendisini hiç tanımadığı halde, karşısına çıkıp ta kızile evlenmek istediğini söylediği zaman öyle kız-

dı, öyle öfkelen-di, ki onu dövmeğe kalktı. Fakat bu matruş, ne idüğü bellisiz genç karşısında öyle vakur bir tavır takındı, ki baron fazla ileri gidemedi.

İşte bundan sonra Klaris hata işledi, Raulü iki kere odasına kabul etti. Babasının kabalığını tamir etmek istedi.

O sabah hasta gibi yaptı, yemeğini odasına getirtti, Raul, yan odalardan birine saklanmıştı, yemekten sonra kapıyı açtı. Raulü aldı, sarmaş dolaş açık pencerenin önünde saatlarca oturdular.

Buna rağmen Klaris ağlıyordu.

Saatlar geçti. Denizlerden esen hava saçlarını okşuyordu. Bahçe duvarlarının ötesinde alabildiğine uzanan tarlaların nihayetinde Fekan, solda Etreta koyu Aval kapısı ve iğnenin ucu görünüyordu.

Raul usulca mırıldandı:

— Ağlama sevgilim. Bizim yaş-tayken hayatın tadına doyum ol-maz. Birbirimizin olduktan sonra daha mesut olacağız. Ağlama.

Göz yaşlarını sildi, gülümsemeğe gayret ederek Raulün yüzüne baktı. Raul de kendi gibi zayıftı. Fakat geniş omuzlu, sağlam yapılı, fevkalâde şıktı, ayağında kısa pan-talon, yün bir gömlek, lácivert bir ceket vardı. Fevkalâde çevik oldu-ğu halinden anlaşılıyordu.

— Raul, Raul, dedi. Yüzüme ba-kıyorsun amma, beni düşünmüyor-sun. Ne düşünüyorsun Raul?

Gülerek cevap verdi:

— Babanızı.

— Babamı mı?

— Evet, baron Etiğle davetlile-rini düşünüyorum. O yaştaki adam-lar, kayalarda kuş öldürmekle na-sıl vakit kaybederler?

— Bu noların zevki.

— Emin misiniz? Ben çok me-rak ediyorum. Hani 1894 senesinde olmasaydık... Söylersem darılmaz-sınız ya?

— Hayır, söyleyin.

— Bir suikast hazırlıyor gibi geliyor bana... dediğim gibi Klâ-ris Marki Rollövil, Matyö dö la Vopalyer, kont Oskar Beneto, Ru Estiye, bütün o asilzadeler, Ko di-yarının eşrafı bir suikast hazırlı-yorlar.

Klâris somurttu:

— Saçmalıyorsun canım.

Raul, Klarisin hiç bir şeyden haberi olmadığına kanaat getirdi:

— Amma beni ne güzel dinli-yorsunuz... Mühim şeyler söyliyeyim diye bekliyorsunuz...

— Aşktan bahset.

Kızın başını çekti, bağrına da-yadı:

— Hayatım seni sevmekle ge-çecek Klaris. Eğer başka şeyler kuruyorsam, bu sana sahip olmak içindir. Klaris, Şöyle bir şey ta-savvur et: Baban bir suikast tertip ediyor, yakalanıyor, idama mah-kûm oluyor. Ben onu kurtarıyo-

rum. Ondan sonra seni esbette bana verir.

— Bir gün gelecek elbette razı olacak

— İmkân yok. Benim ne param var... Ne arkam var.

— İsmi var. Raul d'Andrezi...

— O da pek yok,

— Anlamadım?

— D' Andrezi annemin ismiydi. Dul kaldıktan sonra ailesinin emriyle gene kızlık ismini taşımağa mecbur oldu. Ailesi izdivacını hoş görmemişti.

Klaris beklemediği bu sözler karşısında şaşaladı:

— Neden?

— Çünkü babam meteliksiz biriydi... Basit bir muallimdi... Hem de ne muallimi? Jimnastik, boks, eskrim muallimi.

— Sizin isminiz nedir?

— Bayağı bir isim.

— Nedir?

— Arsen Lüpen.

— Arsen Lüpen mi?

— Evet, Pek parlak bir isim değil. Bu ismi değiştirmem lâzımdı ya?

Klaris pek müteessir oldu. İsmi ne olursa olsun, bunun onca ehemmiyeti yoktu. Fakat babası için asalet unvanının ehemmiyeti büyüktü.

Mırıldandı:

— Babanızı saklamamalısınız.. Muallimlik ayıp değil.

Raul bir kabkaha attı:

— Değil, dedi, daha bana beşik-

ten verdiği jimnastik ve boks derslerinden çok istifade ettim. Amma annemin inkâr etmesi için başka sebepler vardı demek. Ne ise, bu kimseye ait değil...

Klarisi sıkı sıkı öptü, sonra kendi kendine dönüp dansetti, nihayet Klarise yaklaştı:

— Gülsene güzel kız. Bütün bunlar tuhaf şeyler. Gül, Arsen Lüpen veya Raul d'Andrezi... Kime ne? Mesele muvaffak olmakta. Ben muvaffak olacağım. Buna hiç şüphem yok. Çelik gibi pazularım var,

birinci sınıftır. Ellerimin üstünde yürüyeyim mi? Seni parmaklarımın ucunda havaya kaldırayım mı? Sen farkına varmadan saatini alayım mı? İren sana Homeri, yunanca, Miltonu ingilizce okuyayım mı? Hayat ne güzeldir! Raul Andrezi, Arsen Lüpen... Heykelin iki cephesi! Bakalım hangisi meşhur olacak?...

Birdenbire sustu, birdenbire keyfi kaçtı. Etrafına bakındı, sonra Klarisin önünde diz çöktü:

— Beni affediniz. Buraya gelmemeliydim... Amma kabahat benim değil... Müvazenemi bulamıyorum... Hem iyilik, hem de fenalık, ikisi de beni cezbediyor... Bana yardım et Klaris, yolumu bulayım... Eğer yanılırsam beni mazur görmelisin...

Klaris, Raulü kendine çekti:

— Senin mazur görülecek hiç bir şeyin yok canım. Çok mesudum.

Beni çok muztarip edeceğini anlıyorum, fakat evvelden her ezaya hazırım. Al sana bir resmimi vereyim. Bu resme baktığın zaman yüzün kızarmasın, buna gayret et. Ben her zaman aynı kadın olacağım. Seni seven bir kadın. Seni seviyorum Raul.

Alnından öptü. Raulün yüzü güldü, doğruldu:

— Bana kuvvet verdin. Bundan sonra dünyaya meydan okuyabilirim. Cesareti olan çıksın karşıma..

Raulün plânı - Arsen Lüpeni bir tarafa bırakalım, çünkü o zamanlar henüz ismi malûm değildi - Raulün plânı gayet basitti. Şatonun bir tarafında, üstü yosun bağlamış bir kule vardı. Baron çiğçilerini bu kulenin mahzenine kabul ederdi. O günkü toplantı da her halde orada olacaktı. Raul Klaristen ayrıldı. Kuleye tırmandı. Yosunların arasına gömüldü ve bir tepe penceresinden içerisini gözlemeğe başladı.

Kırk dakika sonra baron, yanında bir arkadaşıyla girdi. Raul doğru tahmin etmişti.

Baron Etrig kırmızı yüzlü, pehlivan gibi bir adamdı. Sakallı idi. Dik bakışlı idi. Arkadaşı akrabalarından Oskar Beneto idi. O da iri yarı bir adamdı. İkisi de heyecanlıydılar.

Baron:

— Çabuk, dedi, Vopalyer, Rollörie, Opega nerede ise gelirler. Saat dörtte Bri ve prens Arkolle Boma-

gar gelecek... Onlardan sonra da... O gelecek... Eğer tuzağa düşerse...

Beneto:

— Şüpheli diye mırıldandı.

— Neden? Bir kupa arabası ısmarladı. Araba gelecek, binecek. Arabacı Ormon onu alıp buraya getirecek. Dört yol yamaçlarında Estiye basamaklara atlayacak. Araya girecek, kadını bağlayacak. Bütün bunların olmamasına imkân yok.

Raulün dinlediği yere yaklaştı. Beneto fısıldı:

— Peki, sonra?

— Ondan sonra vaziyeti, bu kadının rolünü dostlarıma anlatırım, izah ederim.

— Onların, kadını mahkûm edeceklerini mi bekliyorsun?

— Onlar ister etsinler, ister etmesinler, netice böyle olacaktır. Bomagan istiyor. Reddedebilir miyiz?

Beneto içini çekti:

— Bu adam bizi mahvedecek.

Baron Etig omuz silkti:

— Onun gibi bir kadının hakkından ancak onun gibi bir adam gelebilir. Sen her şeyi hazırladın mı?

— Evet. İki kayık Rahip Merdivenin altındaki plâjda. Küçüğü deldim. Suya girdikten on dakika sonra batar.

— İçine taş koydun mu?

— Evet. Delikli bir taş. Bu taş ipe bağlanacak.

Sustular.

Raul Andrezi konuşulanların tek kelimesini kaçırmadı. Her kelime merakını bir kat daha arttırıyordu.

«Bu yerimi saraya değişmem, dedi. Ne kerata herifler! Gömlek değiştirmek gibi öldürmekten bahsediyorlar!»

Bilhassa Godöfro Etige şaşıyordu. Klaris gibi munis, melek kız bu adamın kızı olabilir miydi? Bu herifin maksadı neydi? Kini mi vardı? İntikam mı güdüyordu? Yoksa cinayetten zevk alan bir haydut muydu?

Üç davetli daha geldi. Raul onları şatoda bir kaç kere görmüştü. Oturdular, pencereye arkalarını döndüler. Yüzleri karanlıkta kaldı.

Saat dörtte iki kişi daha geldi. Biri yaşlıydı. Asker biçimliydi. Redingotu tepeden tırnağa ilikliydi. 3 üncü Napolyon devrinde şahane denilen sivri bir sakalı vardı.

Eşikte durdu.

Herkes kalktı, ötekini karşıladı. Raul anladı. Bu gelen, imzasız mektubun sahibi olacaktı. Baronun Bomagan dediği adamdı. İçlerinde, asalet unvanı taşımayan bir o olduğu halde, bir şef karşılar gibi karşıladılar. Duruşu, bakışı âmiraneydi. Yüzü tıraşlı, avurtları çökük, siyah gözleri parlaktı.

Oturmalarını rica etti ve kont Briyi getiremediği için özür dile-

di, sonra eşikte duran arkadaşını takdim etti:

— Prens Arkol... Biliyordunuz değil mi! Prens Arkol bizden idi. Tesadüfler bizi ondan ayırdı. Toplantılarımızda bulunamadı. Bugün onun ifadesi bizim için çok kıymetlidir. 1870 de prens Arkol bizi tehdit eden cehennemî mahlûka iki kere rasgelmiş.

Raul zihnî bir hesapla biraz inkisari hayale uğradı. «Cehennemî mahlûk» dedikleri kadın ellisini geçmiş olacaktı. Öyle ya, prensle yirmi iki sene evvel raslaştığına göre yaşı elliden fazla olmak gerektili.

Prens oturdu. Bomagan, Etigi bir köşeye çekti. Bir zarf verdi. Muhakkak imzasız mektubu iade etmişti, sonra yavaş sesle hararetli bir şeyler söyledi. Bomagan katî bir işaretle susturdu.

Raul düşündü:

«Herif inatçı. Kararım karar diyor. Hayvan girsin, zehiri alınsın. Kayıñn batacağı anlaşıyor.»

Bomagan son sıraya geçti ve oturmadan evvel söz aldı:

— Dostlarım, vaziyetin ne derece vahim olduğunu biliyorsunuz. Maksadımıza ulaşmak için mühim bir işe giriştik. Memleket menfaati, bizim partinin ve dinimizin menfaati - bunları biribirinden ayırmıyorum - bizim projelerimizin tahakkukuna bağlıdır. Bu projelerin tahakkukuna bir kaç zamandır, bir

kadın küstahça mâni olmağa çalışıyor. Bizim bulmak üzere olduğumuz bir sırrı o da arıyor. Elinde bir kaç ipucu da var. Eğer bu sırrı bizden evvel bulursa, bütün gayretlerimiz heba olur. Ya o ya biz. İki kişiye yer yok. Mücadelede bizim muvaffak olmamızı temenni edelim.

Bomagan oturdu, iki kolunu bir dosyaya dayadı, sanki görülmek istemiyormuş gibi eğildi.

Dakikalar geçti.

Her halde mühim ve hayati bir meselenin müzakere-i için bir araya toplanan bu adamlar konuşmuyordu. Çıt çıkarmıyorlardı. Hepsinin kulağı kırıkte idi. Dışarıdan duyacakları bir sesi dinliyorlardı. O kadını, yakalanıp buraya getirilecek olan kadını düşünüyorlardı.

Baron Etig parmağını kaldırdı. Uzaktan bir hayvanın ayak sesleri geliyordu.

— Arabam, dedi.

Evet, fakat düşman içinde miydi?

Baron kapiya doğru gitti. Her zamanki gibi bahçede kimseler yoktu. Müstahdemin yalnız avluda dolaşırdı.

Ayak sesleri yakınlaştı. Araba yolu bırakıp tarlalara saptı, nihayet avlu kapısında göründü. Arabacı işaret etti. Baron:

— Müjde, dedi, yakalanmış!

Araba durdu. Arabacı yerinde oturan Ormon yere atladı. Ru Es-

tiye indi. Baronun yardımile elleri kolları, ayakları bağlı, yüzü sarıla bir kadını aldılar.

Ormon:

— Güç olmadı, dedi, trenden iner inmez arabaya bindi. Dört yol ağzında çullandık. Gak diyemedi.

Baron emretti:

— Yüzünü açın. Bağlarını da çözebiliriz.

Elile ipleri çözdü.

Ormon kadının yüzünü açtı.

Odadakiler hayretle haykırdılar. Raul de, tepeden baktı ve fevkalâde genç ve güzel bir kadın görünce o da şaştı.

Fakat bir ses, mırıltılara hâkim oldu. Prens Arkol yaklaştı ve gözleri yerinden uğrıyarak kekeledi:

— O... Ta kendisi... Tanıdım... Ne tüyleri ürpertici şey!

Baron sordu:

— Tüyler ürpertici olan nedir? Anlatırsanız?

Prens, şu anlaşılmaz cümleyi mırıldandı:

— Yirmi dört sene evvel kaç yaşında ise, gene aynı yaşta!..

Kadın oturmuştu. Vücudunu dimdik tutuyordu. Sıkık duran yumruklarını dizlerine dayamıştı. Şapkası yolda düşmüş olacaktı. Saçları sel gibi arkasına akmıştı.

Yüzü harikulâde güzeldi. Öyle munis bir ifadesi vardı, ki korktuğu halde, gülümsüyormuş gibi görünüyordu.

İnce çenesi, hafif çıkık elmacık

kemikleri, baygın gözleri, ağır göz kapaklarile Vençinin kadınlarını hatırlatıyordu. O kadınlar, ki bütün güzellikleri, görünmiyen gülümseyişlerindedir. Gülümseyişleri görünmez hissedilir ve hisle insan hem heyecanlanır, hem endişeye düşer. Giyinişi sade idi. Bir seyahat pardösüsünün altında düz yünlü bir elbise vardı.

Raul:

«Cehennemî harikulâde mahlûk zararsız bir insana benziyor. Halbuki onunla uğraşmak için dokuz on kişi bir araya toplanıyorlar.»

Kadın etrafındakilere baktı sonra sordu:

— Benden ne istiyorsunuz? Sizin hiç birinizi tanımıyorum. Beni ne diye buraya getirdiniz?

Etiğ:

— Siz, bizim düşmanımızsınız, dedi.

Kadın yavaşça başını salladı:

— Düşmanınız mı? Bir yanlışlık olacak. Aldanmadığınıza emin misiniz? Ben madam Pellegriniyim.

— Hayır.

— Ben madam Pellegriniyim.

— Hayır, değilsiniz.

Ve biraz evvel Arkolün söylediği anlaşılmaz söz kadar garip bir şey söyledi:

— *Pellegrini on sekizinci asrda sizin kızı olduğunuza iddia ettiğiniz bir adamın taşıdığı sahte isimdi.*

Cümlelerin manasızlığını kavramamış gibi birdenbire cevap vermedi. Neden sonra sordu:

— Sizce benim ismim nedir?

— *Jozefin Balsamo, kontes Kagliostro.*

— 2 —

1788 de doğan Jozefin Balsamo

Kagliostro!... On altıncı Lûi devrinde Avrupayı kuşkulandıran, Fransa hükûmetini sarsan şahsiyet. Kraliçenin gerdanlığı... Kardinal Kohan... Mari Antuvant... Esrarengiz bir şahsiyetin heyecanlı maceraları...

Garip, muammaengiz bir adam. Bir adam, ki dehası entrikadır... Hâkim olmanın sırrını bilir...

Raul Andozi bu vaziyetten pek keyifleniyordu. Hâdiselerin bu şekle girmesi hoşuna gidiyordu. Fakat odadakiler, her türlü garabete, muhayyirülükule evvelden hazırlanmışlar gibiydi. Kagliostromun kızı, babası gibi büyücü ve sihirbazdı.

Etiğ kadına eğildi ve dedi ki:

— Kagliostro sizin isminiz de-
ğil mi?

Kadın düşündü. Kendini müda-
faa için en kuvvetli mukabeleyi
arıyordu. Düşmanlarının silâhını
kavramağa çalışıyordu. Sakin bir
sesle cevap verdi:

— Sizin beni sorguya çekmek
ne kadar hakkınız değilse, benim
de size cevap vermeğe hiç bir mec-
buriyetim yok. Maamafih, nüfus
kâğıdında ismim Jozefin Pelleg-
rindir. Fakat ben lâf olsun diye
kendime Kagliostro kontesi Jozef-
in Balsamo ismini verdim.

— Demek siz Balsamo ailesine
mensup değilsiniz?

Omuz silkti, sustu. İhtiyatlı dav-
ranmak için mi susmuştu? Tenez-
zül mü etmemişti? Böyle manasız
bir suale cevap vermek mi isteme-
mişti?

Etig arkadaşlarına dönerek de-
vam etti:

— Bu kadının sükûtunu ikrar te-
lâkki etmiyeceğim, fakat inkâr da
telâkki etmiyeceğim. Bu kadının
sözleri bir şey ifade etmez, onu
dinlemek beyhude vakit kaybet-
mek olur. Buraya mühim bir iş hu-
susunda katî karar vermek için
toplandık. İşin ne olduğunu hep-
imiz biliyoruz, fakat bazı teferrüat-
tını bilmiyenler var. Bunun için ve-
kayii hülâsa etmek lâzım. Ben bu
hülâsayı yaptım. Okuyacağım. Dik-
katle dinlemenizi rica ederim.

Bir kaç sahifeyi okudu. Raul

bunları Bomaganın yazdığına
emindi.

«1870 de, mart iptidalarında,
henüz Fransa ile Almanya arasın-
da harp başlamadan; Parise gelen
ecnebler arasında en fazla nazarı
dikkati celbeden kontes Kagliostro
oldu. Güzeldi, şıktı, avuç dolusu
para sarfediyordu, ekseriyetle yal-
nız geziyor, veya bir gençle dola-
şıyor, bu gencin kardeşi olduğunu
söylüyordu. Her yerde, herkes
onunla meşguldü.

«Her şeyden evvel ismi dikkate
şayandı. O mahut ve meşhur Kag-
liostro ile akraba oluşu merak
uyandırmaya kâfidi... Bir kaç
hastayı, mucize kabilinden iyi etti.
Bir çok kişinin falına baktı ve her
söylediği doğru çıktı. Aleksandr
Dümanın romanı Jozef Balsamoyu
ihya etmişti. Kagliostro ismi esasen
ağızlardaydı. Kadın daha ileri git-
ti. Kagliostronun kızı olduğunu ve
müebbeden genç kalmanın sırrını
bildiğini iddia etti. Gülererek, soğuk
kanlılıkla, birinci Napolyon dev-
rinde şahit olduğu vakaları anlattı.

«Herkesin teveccühünü kazandı
ve nihayet Tüilöri sarayının kapı-
ları kendisine açıldı. Üçüncü Na-
polyonun yakınları arasına girdi.
Hattâ kraliçe Öjeninin kontesle
mahrem dost olduğu bile söyleni-
yordu. Şarivari isimli siyasî mizah
gazetesinde şöyle bir de yazı çıktı.

*Yokonda benzer tarafları var.
Yüzünün ifadesi değişmemekle be-*

raber, tarif etmek imkânsız. Hem masum, munis, hem zalim, ahlâksız bir çehre. Gözlerinin tecrübeli bakışlarına, gülümseyişindeki acılığa göre seksen yaşında olmadığına şüphe yok... Bu esnada cebinden küçük altın bir el aynası çıkarıyor, görünmez bir şişeden iki damla akıtıyor, siliyor, bakıyor ve derhal gençleşiyor.

Sorduk, dedi ki:

— Bu ayna Kagliostronun aynasıdır. İşte tarih yazılı: 1783. Yanında dört çizgi var. Bu çizgiler dört muammadır. Halletmeğe uğraştığı bu dört muammayı kraliçe Mari-Antuanetin ağzından dinlemiş. Bu muammayı halledenin, krallar kralı olduğunu söylüyor.

Biri sordu:

— Bu muammaların ne olduğunu anlıyabilir miyiz?

— Elbette. Ne olduğunu anlamak, halletmek değildir. Kagliostro bile halledecek zaman bulamadı. Size muammaların isimlerini sayayım:

In robore fortuna

Bohemya krallarının taşı

Fransa krallarının serveti

Yedi mamlu şamdan

Bundan sonra hepimizin falına baktı. Öyle bildi, ki hayretten küçük dülümüzi yutacaktık. İmparatoriçe kendi hakkında bir şey sormak istemedi amma, istikbale dair bir kaç şey sordu.

Kontes aynayı uzattı:

— *Halifçe hohlayınız.*

Hohladı, sonra sildi, söylendi:

— *İyi şeyler görüyorum... Bu yaz büyük bir harp... Zafer... Ordu dönüyor... İmparatoru alkışlıyorlar...*

Etig kâğıtları katladı:

— İşte elimizdeki malûmat. Bu makale, harbin ilânından bir kaç gün evvel neşredilmiş... O kadın kimdi? Bir gün biri sormuş:

— Kagliostronun kızıdır, fakat anneniz kim?

— Annemi çok gerilerde arayınız... Jozefin dö Boarve... Bonapartin karısı... İmparatoriçe...

Üçüncü Napolyon zabıtası faaliyete geçti. En iyi memurlarından birinin raporunu okuyorum:

«Sinyoritanın pasaportunda, Jozefin Pellgrini-Balsamo ismi var. Kontes Kagliostro imiş. 29 temmuz 1788 de Palermoda doğmuş. Palermo'ya gittim. Nüfus kayıtlarını aradım. 29 temmuz 1788 de Jozef Balsamo ile Jozefin P. nin Jozefin Balsamo ismile bir kızları doğduğunu kayıtlarda gördüm. Annesile babasının Fransız tebaasından oldukları yazılı.

«Bu kadın vikont Boarneden ayrılan, sonra Bonaparta varan Jozefin Tazer dö la Pegeri miydi? Nihayet taharriyatım neticesi elime bir mektup geçirdim. 1788 de, gerdanlık meselesinden sonra Fransadan kaçan Kagliostronun Pellegrini ismile Fontenbloda bir otelde

rek asırlık bir hatıranın ihyasıle kendinden geçti:

— Vay anasını... dedi.

Fakat birden kendini topladı:

— Unuttum madam. Eğer ilk tesadüfün hatırası bende iyi bir iz bıraktıysa, ikinci tesadüf o eski hatırayı sildi.

— İkinci tesadüf nerede oldu?

— Ertesi sene Versayda. Sulh muahedesini müzakere etmeğe gelen murahhaslara refakat ediyordum. Sizi bir kahvede gördüm. Yanınızda Alman zabıtları vardı. gülüyor ve içiyordunuz. Zabıtlardan biri Bismarkın yaveri idi. O zaman Tüillerideki rolünüzü anladım.

Bütün bir hayatın esrarı on dakikada hulâsa edilmişti. İnanılmaz bir tezin müdafaası için mütalea serdetmeğe lüzum yoktu. Vakalar meydandaydı. Genç bir kadının başına, bir asırlık hâdisat yumruk gibi indiriliyordu.

Raul Andrezi şaşalamıştı. Bu adamların meşhur insanlar olmadığını biliyordu. Fakat ne olursa olsun, kadın gözlerinin önündeydi. Bu genç kadını nasıl oluyor da asırdide bir kadın telâkki edebiliyorlardı?

Onların karşısında Kagliostro'nun hali daha garipti. Neden bazan ikrarı andıran sessizliği tercih ediyor? Müebbeden genç kalmanın sırrını bildiğini neden reddetmiyordu? Kabul ediyor muydu?

Yoksa başında dolaşan felâketin farkında değildi de, alay mı ediyordu?

Baron Etig devam etti:

— İşte mazi. Jozefin Balsamo, kontes Kagliostro, kuliste durarak Balanjizm trajedisine, Panama hâilesine karıştı. Memleketimizin her fana hâdiselerinde onun ismi vardır. O hâdiselere dair elimizde delil bulunmadığından geçelim ve bugünkü vakayie gelelim. Fakat bir kere de kendine sorayım: Bunlara dair bir diyeceğiniz var mı madam?

— Var.

— Söyleyiniz.

Genç kadın, gene müstehzi bir sesle konuştu:

— Evvelâ bir şey anlamak istiyorum. Mademki burada beni, evvel zaman hâkimleri gibi muhakeme ediyorsunuz. Bugüne kadar benim hakkımdaki ithamlara bir kıymet verip vermediğinizi bileyim. Eğer veriyorsanız, derhal mahkûm ediniz. Beni diri diri yakınız. Enkizisyon büyücülerini, casusları affetmezdi. Siz de affetmemelisiniz.

— Hayır, bütün bunları, sizin kim olduğunuzu daha vazih bir surette anlatmak için okudum. Artık kim olduğunuz vazih bir surette anlaşıldı.

— Buna emin misiniz?

— Bizim noktai nazarımıza göre evet.

— Garip şey. Bu muhtelif ma-

cera arasında nasıl bir bağlılık tasavvur ediyorsunuz?

— Bir kere sizi muhtelif devirlerde görenlerin şهادetleri var. Sonra siz ağzınızla itiraf ettiniz.

— Ne itiraf ettim?

— Modan garında prens Arko-lün söylediklerini aynen kendisine tekrarladınız.

— Sahi... Peki sonra?

— İşte üç resim var. Bu üç resim de kendi resminiz.

Resimlere baktı:

— Evet dedi, benim resimlerim.

— Birinci resim 1816 da Moskova da yapılmış. Kagliostro kontesi Jozefinin resmi. Bu ikinci resim 1870 de yapılmış. Sonuncusu son zamanlarda Pariste alınmış. Üç resimde de imzanız var. Aynı imza. Aynı yazı.

— Bundan ne çıkar?

— Demek ki aynı kadın...

— 1816 da, 1870 ne ise, 1892 de de o... Hiç ihtiyarlamamış, binaenaleyh idam edilmeli.

— Gülmeyiniz madam, bizim aramızda gülmenin küfretmek olduğunu bilirsiniz.

Sabırsızlandı, masayı yumrukladı:

— Artık kısa keselim. Ne istiyorsunuz? Günahım nedir? Buraya neye getirildim?

— Buraya işlediğiniz cinayetlerin hesabını vermeğe geldiniz.

— Ne cinayeti?

— Biz on iki arkadaşık, aynı maksadı güden on iki kişi idik. Dokuz kaldık. Üçü öldü. Onları siz öldürdünüz.

Jokondun tebessümünü bir gölge kaplar gibi oldu, fakat derhal kendini topladı. Hiç bir şey bu yüzün sükûnunu ihlâl edemezdi... Kim olsaydı isyan ederdi. Canı de olsa, masum da olsa bir şey söylerdi. Halbuki genç kadın susuyordu.

Baronun arkadaşları da susuyorlardı.

Raul, en arkada duran Jozefin Balsamonun göremediği Bomaganı görüyordu. Yüzünü avuçlarının içine almıştı. Fakat parmaklarının arasından gözleri ışıldıyordu.

Sessizlikte, Etig ittihama başladı:

— Bundan o sekiz ay evvel, ele geçmez olan Döniz Sen-Heber Havre civarında avlanıyordu. Öğleden sonra tüfegini omuzuna vurdu, adamlarından uzaklaştı. Sahilin yüksek bir yerinden güneşin batışını seyredeceğini söylemişti. Gece görünmedi. Ertesi gün cesedini kayalıklarda buldular.

İntihar mı etmişti? Sen-Heber zengindi, sıhhatli idi, neçeli idi. Kendini öldürmesi için hiç bir sebep yoktu. Cinayete mi kurban gitmişti? Bunu kimse aklına bile getirmede. Kaza dediler.

Haziran ayı gene bize matem ayı oldu. Diyep kayalıklarında marti

avlıyan Jorj Inoval, ayağı kaydı, düştü, başı bir kayaya çarptı. İki saat sonra balıkçılar gördüler. Ölmüştü. Arkasında karısıyla iki çocuğu kaldı.

Bu da kaza değil mi? Evet, karısı, öksüzleri, ailesi için bu bir kaza idi... Fakat bizim için? Grupumuzun bu âzası da mı kazaya uğramıştı? On iki arkadaş bir araya geliyorlar ve mühim bir sırrı keşfetmek üzere bulunuyorlar. İkisi aralarından ayrılıyor. Bunların cinayete kurban gitmedikleri iddia olunabilir mi?

Nazarı dikkatimizi prens Artol celbetti. Bize yol gösterdi. Bu büyük sırrı bilenlerin yalnız biz olmadığımızı söyledi. İmparatoriçe Öjeninin bulunduğu mecliste, Kagliostro'nun dört muamması mevzuu bahsedilmişti. Bu muammalardan sonuncusu, yedi mumlu şamdandı. İşte bizim peşinde olduğumuz muamma. Binaenaleyh bu muammayı bilenleri gözlememiz lâzımdı.

Tahkikatımız on beş gün sürdü. Parisin 1612 bir sokağında, bazan aylarca meydandan kaybolan bir madam Pellegrini oturuyordu. Çok güzel bir kadındı. Bu kadın sihir, büyü yapılan, fal bakılan muhitlerde kontes Kagliostro ismile tanınıyordu.

Resmini bulduk - işte - prens Artule gönderdik. Eskiden gördüğünü kadını hayretle tanıdı.

Bu kadının nerelere gittiğini tahkik ettik. Sen-Heber, Havrede öldüğü gün Havrede, Jorj Inoval, Diyepte öldüğü gün Diyepte imiş. Bunu da öğrendik.

Ailelerle görüştük. Jorj Inovalin karısı, son zamanlarda kocasının bir kadınla münasebette olduğunu söyledi. Sen-Heberin hatıra defterini annesi saklamıştı. Okuduk. Sen-Heber bir deftere on ikimizin de isimlerini yazmış ve yedi mumlu şamdana dair bazı şeyler not almıştı. Bu defterin bir kadın tarafından aşırıldığını itiraf ediyordu.

Bundan sonra iş anlaşıldı. Bizim bildiklerimizin bir kısmını bilen bir kadın, daha fazlasını öğrenmek için kendini evvelâ Sen-Hebere, sonra Joz Inovale sevdirmişti. Ağızlarından alacağını almış ve kendisini ele verirler korkusile ikisini de öldürmüştü. Bu kadın burada, karşımızdadır.

Etig gene sustu. Sessizlik öyle ağırlaşmıştı, ki dinliyenlerin omuzlarını çökertmişti. Yalnız kontes Kagliostro sakin ve lâkayttı. San ki söylenenler kendisine ait değildi.

Raul Andrezi hep yüzükoyun gözlüyor, genç kadının güzelliğine hayran oluyordu. Kadının bu derece sarıh ve kuvvetli itham edilmesi onu üzüyordu.

Baron sordu:

— Üçüncü cinayetten bahsediyim mi?

Kadın yorgun bir tavırla, usanç getirmiş gibi:

— Canınız istiyorsa bahsediniz, dedi. Söylediklerinizin hiç birini anlamıyorum. Bana isimlerini bile bilmediğim insanlardan bahsediyorsunuz. Ha bir cinayet fazla, ha eksik olmuş, ne çıkar...

— Demek Sen-Hoberle Jorj Inovali tanı mıyorsunuz?

Cevap vermeden omuz silkti.

Etig eğildi:

— Ya Bomaganı?

Kadın hayretle Etig'in yüzüne baktı:

— Bomagan mı?

— Evet, öldürdüğünüz üçüncü arkadaşımız... Hem de yakın zamanda... On beş gün kadar oluyor... Onu zehirlediniz... Tanımıyor musunuz?

— 3 —

Enkizisyon mahkemesi

Bu ne biçim ittihamdı? Raul Bomogana baktı. Kalkmış, âdeta dikilmişti. Arakadaşlarını siper alarak yürüdü, Jozefin Balsamonun yanına oturdu. Kadın barona baktığı için onu görmemişti.

Raul, Bomoganın neye saklandığını, kadına nasıl feci bir tuzak kurduğunu o zaman anladı. Eğer hakikaten Bomoganı zehirledi ise, onu öldü sanıyorsa, nasıl afallıyacaktı, nasıl korkacaktı!.. Eğer al-dırış etmezse, gene lâkaydisini muhafaza ederse bu onun çok lehine olacaktı.

Raul heyecan içinde idi, kabil olsa kadına vaziyeti haber verecekti.

Baron devam etti:

— Bu cinayeti de hatırlamıyor musunuz? Bundan da mı haberiniz yok?

Kadın kaşlarını çatı, gene sabırsızlandı ve sustu.

— Belki onu da tanı mıyorsunuz? Söylesenize, Bomoganı da tanıdınız mı?

Kadın cevap vermedi.

Bu ısrardan şüphelenmişti. Gülmseyişi endişelendi. Tuzağı arıyormuş gibi etrafına baktı.

Evvelâ gözlerini Etige dikti. Sonra Vopolyerle Benetoya döndü, sonra başını Bomoganın tarafına çevirdi.

Birdenbire, sanki bir hortlak görüyormuş gibi irkildi, gözleri kapandı. Bir hayali uzaklaştırmak istiyormuş gibi kollarını uzattı ve mırıldandı:

— Bomogan... Bomogan...

Bu itiraf mıydı? Cinayetlerini söyleyecek miydi? Bomogan bekliyordu. Yumruklarını sıkıyordu, alın

damarları kabarmıştı. Bütün iradesini toplamış, kadını söyletmek için korkunç bir tavır takınmıştı.

Benet muvaffak olacağına aklı kesti. Genç kadın düşünüyordu. Fakat kadın kendini toparladı. Doğruldu. Her geçen saniye ona biraz daha kuvvet verdi ve tamamiyle hakikati söylüyormuş hissini katiyetle veren bir sesle makul mukabele etti:

— Ödümü patlattınız Bomogan. Öldüğünüzü gazetelerde okumuştum. Arkadaşlarınız neye beni aldatmak istediler?

Raul vaziyeti anladı, o ana kadar olup bitenlerin hiç bir ehemmiyeti yoktu. Asıl iki rakip karşı karşıya gelmişlerdi... Bu mücadele anî ve sert başladı. Bomogan hiddet ve kinle haykırdı:

— Yalan! Yalan!... Siz tepeden tırnağa yalansınız! Siz iki yüzlü, riyakâr, menhus bir kadınsınız!... Yeryüzünde mevcut bütün ahlâksızlıklar, sizin tebessümünüzde gizli. Ah bu gülümseyişiniz!.. O ne iğrenç bir maskedir!.. Bu gülümseyişinizi kızgın maşa ile yüzünüzden söküp atmalı... Bu gülümseyişinize yakalanan ölür... Bu kadının ne sefil bir mahlûk olduğunu tasavvur edemezsiniz..

Raul daha başlangıçta, bir enkizasyon muhakemesi göreceğini anlamıştı. Bu adamın sözleri, tahmininde aldanmadığını isbata baş-

ladı. Bomogan bir evvel zaman rahibi gibi konuşuyordu.

Kadın, munis, tatlı bir sesle:

— Asabileşmeyiniz Bomogan, dedi.

Bomogan, gayri ihtiyarî kendini topladı Söyliyeceği sözleri tartmağa başladı. Fakat sesi titriyordu. Konuşurken göğsünü yumrukluyordu.

— İnoval ölür ölmez ilk harp ilân eden ben oldum. Evet, büyüçünün yakamıza yapıştığını anladım ve ötekiler gibi boyun eğmeğe karar verdim. Verdiğim kararı biliyorsunuz, rahip elbisesi giyecek, kiliseye girecektim... Bir gün onun bulunduğuna emin olduğum ispiritizma tecrübeleri yapılan bir meclise gittim.

Oradaydı. Beni oraya götüren arkadaşımın göstermesine lüzum kalmadı. Tanıdım.

Benim talimatıma göre, arkadaşım onun yanına oturdu ve onun grupundakilerle konuşmağa başladı. Sonra hızlı sesle beni ismimle çağırdı. O, bu ismi duyunca ürperdi, heyecanlandı. Döniz Sen-Herberin defterinde benim ismimi de görmüştü. O ana kadar derin bir rüyada imiş gibi duran kadın uyandı. Biraz sonra benimle konuştu. İki saat bana dil döktü ve ertesi günü gidip kendisini göreceğime dair vait aldı.

Ondan ayrılır ayrılmaz, dünyanın öbür ucuna kaçmalıydım. Fa-

kat iş işten geçmişti. Artık azmim, iradem, açıkgozlülüğüm kalmamıştı. Yalnız bir tek isteğim vardı: Onu tekrar görmek. Ben bu isteği kendi kendime mazur göstermeğe çalışıyordum. Ben vazifemi yapıyordum. Düşmanın dalaveresini yakından tetkik lâzımdı. Cinayetlerini meydana çıkaracak, cezasını verecektim. Bütün bunlar bahaneydi. Daha ilk görüşte onun masum olduğuna kanaat getirmiştim.

Dostlarım Sen-Heberle, Inovalın başına gelenler bana ders olmadı. Gözüm ondan başka bir şey görmüyordu. Bir kaç ay karanlıkta, dünyanın en büyük zevkini tadarak yaşadım.

İtiraf ediyorum. Hattâ sizlere ihanet bile ettim. Başarmağa çalıştığımız iş hakkında kimseye bir şey söylememeye andetmiştik. Bu andı bozdum.

Bu kadın, büyük esrara dair bizim bildiklerimizin hepsini biliyor.

Bu itirafı homurtular takip etti. Bomogan başını önüne iğdi.

Raul artık önünde oynanan faciayı daha iyi anlıyordu. Artık aktörlerin hakikî hüviyetleri meydana çıkmıştı. Bomogan onların hepsini bir nefeste tahrik ediyordu. O, onların peygamberi gibi bir şeydi.

Bomogan için dünyada hail yoktu. Ulaşmak istediği gayesile arasına bir kadın mı girmişti? Kadın gebermeliydi. O kadını sevmiş

miydi? Bunu alenen itiraf edinco günahı kalmıyordu.

Artık hiddeti geçmişti. Sakin, vakur bir sesle devam etti:

— Neden yumuşadım? Bilmiyorum. Benim gibi bir insan yumuşamaz. Hattâ bana bir şey de sormadı. Yalnız arada sırada Kagli-ostronun ima ettiği dört muammandan bahsedirdi. Bir gün, nasıl olduysa oldu, tamir edilmez sözü ağzımdan kaçırıverdim. Onun hoşuna gitmek için söyleyiverdim... Gözünde daha fazla ehemmiyet kesbetmek, kendimi göstermek istedim. İçimden: «O da bizimle birlik olur, bize yardım eder, açıkgoz kadın, fal ve sihir biliyor» diyordum. Çıldırılmışım. Günahın sarhoşluğu beni çileden çıkarmıştı.

Uyanışım çok feci oldu. Bir gün - üç hafta oluyor - İspanyaya gitmem lâzım geldi. Sabahleyin onunla vedalaştım. Öğleden sonra Lüksemburgtaki evimden çıktım. Yolda aklıma geldi, uşağıma söyleyecek şeylerim vardı. Geri döndüm, arka kapıdan girdim, arka merdivenden çıktım.

Uşağı yoktu, mutfak kapısı açıktı. Bir gürültü duydum. Yavaşça yaklaştım. Odamda biri vardı. Bu kadın vardı. Yüzünü aynadan gördüm.

Valizimin üstüne eğilmiş ne yapıyordu?

Uzaktan gözledim

Seyahatte uyku uyumam. Uyu-yabilmek için uyku hapları alırım. Bu hapların kutusunu açmıştı. Haplardan birini çıkardı, yerine başka bir hap koydu.

Öyle heyecanlanmışım, ki üzerine atılmak bile hatırıma gelmedi..

Odaya girdiğim zaman o gitmişti.

Hemen bir eczaneye koştum, hapı tahlil ettirdim. Birinde çok kuvvetli bir zehir vardı.

Artık emin olmuşum. Ona boş bulunup sırrı söylemişim, o da beni ölüme mahkûm etmişti. Günün birinde pay istiyecek olan birini yeryüzünden kaldırmak en iyi şeydi. Sen-Heber, Inoval nasıl öldülerse ben de ölecektim.

İspanyada arkadaşlarıma yazdım. Bir kaç gün sonra gazetelerde bir havadis çıktı. Madritte Bomagan isminde bir zat ölmüştü.

Ondan sonra gizli yaşadım ve onu adım adım takip ettim. Evvelâ Ruana, sonra Havreye, daha sonra Diyeye gitti. Yani bizim taharriyat yaptığımız yerlerde dolaşıyordu. Benden Diyekte ne yapmak istediğimizi biliyordu. O da gitti ve bir gün istediği gibi aradı. Sonra izini kaybettim. Üst tarafını dostumuz Etig anlattı. Tuzağı kurduk, onu düşürdük... Bir köylünün tarlasına yedi mumlu şamdan diktiğini okuyunca geldi.

İşte bu kadın böyle bir mahlûktur. Onu zabıtaya neye teslim edemediğimizi anladınız. Zabıtaya bi-

zim ismimiz aksetmemelidir, yoksa projelerimiz altüst olur. Bu kadını biz bizzat muhakeme etmeliyiz.

Bomogan sustu. Ağır ittihamını bitirmişti. Kadın, hakikaten korkunç bir mahlûk görünüyordu. Raul ne düşüneceğini şaşırmıştı. Bu kadını seven ve ondan aldığı zararları ürpererek itiraf eden adamdan nefret ediyordu.

Kontes Kagliostro kalkmış, düşmanının gözlerine bakıyordu. Bakışları hâlâ müstehziydi.

— İyi anlamışım, dedi. Beni diri diri yakacaksınız?

— Düşünüp hükmümüzü vereceğiz.

— Ne hakla hüküm veriyorsunuz? Bunun için hâkimler var. Siz hâkim değilsiniz... Zabıtaya isminiz aksetmemeliymiş. Bundan banna ne? Beni serbest bırakınız.

Homurdandı:

— Serbest bırakalım da, cinayetlerinize devam ediniz değil mi Hayır, hükmümüze itaat edeceksiniz.

— Hangi hükmünüze? Eğer içinde bir tek hâkim olsaydı, benzeyişle hakikati tefrik edecek bir kişi bulunsaydı, ittihamlarınızın manasızlığını anlardı.

— Bunlar lâf!.. Kuru söz bunlar... Öyle bir delil lâzım, ki beni gözlerime inandırmasın..

— Kendimi müdafaadan ne çıkar?... Siz kararınızı vermişsiniz.

— Verdik çünkü mücrimsiniz.

— Sizinle aynı maksadı güttüğüm için mücrimim. Bunun için bana aşk komedisi oynıyarak beni tarassut ettiniz. Eğer tuzağa düştünüzse kabahat benim mi? Eğer esasen bildiğim muamma hakkında gevezelik ettinizse kabahat benim mi? Şimdi artık ben de aklıma koydum. Maksadıma ulaşacağım ve buna mâni olamayacaksınız. İşte sizin nazarınızda asıl cinayet bu.

Bomogan gene hiddetlendi:

— Hayır, cinayet işlediniz, öldürdünüz...

Katî bir sesle haykırdı:

— Öldürmedim.

Sen-Heberi uçuruma ittiniz, İnovalın kafasını yarıdınız.

— Onları tanımıyorum. İnoval kimdir? Sen-Heber kimdir? Bu isimleri ilk defa duyuyorum.

— Ya ben?.. Ben!.. Beni de tanımadınız mı? Beni zehirlemek istemediniz mi?

— Hayır.

Bomogan kudurdu:

— Seni gördüm Jozefin Balsamo.. Şimdi gördüğüm gibi gördüm gözlerimle gördüm. Zehirli hapi kutuya koyarken korkunç bir gülüşle gülüyordun...

Kadın başını salladı:

— O, ben değildim.

Bomogan boğulacaktı. Bu ne küstahlıktı? Nasıl inkâr edebiliyordu? Kadın elini Bomoganın omuzuna koydu ve devam etti:

— Kin gözlerinizi bürümüştü sizi çıldırtıyor Bomogan... Sen mutakit bir adamsın. Aşkla günahı işlediğini düşünüyorsun, aklın oynuyor. Fakat bunlara rağmen kendimi müdafaa etmeme müsaade vereceksiniz ya?

— Bu hakkınızdır. Yalnız çabuk olunuz.

— Kısa söyleyeceğim. Arkadaşlarınız da kontes Kagliostro'nun 1816 da Moskovada yapılan minyatürünü isteyiniz. (Bomogan minyatürü aldı) iyice, dikkatli bakınız. Benim resmim değil mi?

— Ne demek istiyorsunuz?

— Cevap verin benim resmim değil mi?

— Evet.

— Mademki benim resmimdir, şu halde o zaman yaşıyordum. Bundan seksen sene evvel, ben o zaman yirmi beş, otuz yaşında idim değil mi? Cevap vermeden evvel iyi düşününüz... Bu mucize karşısında tereddüt ediyorsunuz... Katî bir şey söylemiyordunuz. Minyatürün arkasını açınız. Bir resim daha var. Bir kadın resmi. Gülümseyen bir kadın. Kadının başında, kaşlarına kadar inen bir tül var. Tülün altından, saçlarının ikiye ayrık olduğu görünüyor. O resim de benim resmim değil mi?

Bomogan onun dediklerini yaparken o başına bir tül sardı, kaşlarına kadar indirdi, gülümseyerek gözlerini yardı yumdu.

Bomogan kekeledi:

— Sizin resminiz... Sizin...

— Buna şüphe yok ya?

— Yok... Sizsiniz...

— Âlâ... Şimdi yan taraftaki tarihi okuyunuz.

Bomogan heceledi:

— 1498 de Milanda yapılmıştır.

Kadın tekrar etti:

— 1498!... Dört yüz sene evvel.

Güldü, açık açık güldü:

— Mahcup bir tavır takınmayınız... Ben bu iki resmin mevcut olduğunu biliyordum ve arıyordum. Sizi temin ederim, bunda mucize yok. Dört yüz yaşında olduğumu ve o zaman bu resmi yapan ressamın modellik ettiğini iddia etmiyeciğim. Bu resim Meryem'in resmi. Leonar dö Vençinin tilmizi, Bernardinonun meşhur «Mukaddes aile» tablosundan kopya edilmiştir.

Birdenbire ciddileşti ve karşındakine nefes alacak vakit bırakmadan devam etti:

— Ne demek istediğimi şimdi anladınız değil mi Bomogan? Meryem, Moskovalı kız ve ben biribirimize aynen benziyoruz. Bir yüzde üç kadın yüzü toplanmış. Bunlar üç kadının yüzü değil, aynı kadının yüzü. Odanızda gördüğünüz kadının da bana çok benzeyen, aynen bana benzeyen başka bir kadın olduğunu neden kabul etmiyorsunuz?.. İşte arkadaşlarınızı öldüren o kadındır.

Bomogan sararmıştı. Titriyordu, kekeliyordu:

— Gördüm... Gördüm... Gözlerimle gördüm.

— Yirmi beş sene evvelki portreyi seksen sene evvelki minyatürü, dört yüz sene evvelki resmi de gözlerinizle görüyorsunuz. Bu resimler benim resmim mi?

Genç taze yüzünü Bomogana uzatıyordu. Yanakları henüz olmağa başlamış bir şeftali kadar pürüzsüzdü. Gözleri canlıydı. Eksiksiz dişleri pırıldıyordu.

Bomoganın üstüne fenalık gelecekti.

— Ah büyücü!.. Öyle zamanlar oluyor, ki bu manasızlığa inanıyorum. Sen ne mahlûksun! Senden her şey ümit edilir. İşte, minyatürdeki kadının beyaz omuzlarında bir siyah leke var... Bu siyah leke senin omuzunda da var... Onu da gördüm... Aç, herkese göster... Onlar da görsünler...

Alnından ter damlıyordu. Elini kadının korsajına attı. Kadın itti:

— Artık yetişir Bomogan. Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz, aylardanberi ne yaptığınızı bilmiyorsunuz. Biraz evvel söylediklerinizi hayretle dinledim. Benden metresinizmiş gibi bahsediyordunuz. Halbuki ben sizin metresiniz olmadım. Herkesin içinde göğüs dökerek konuşmak iyi gösteriştir, fakat söylenenlerin doğru olması şartı... Amma siz alçakça davrandı-

nız... Doğruyu itiraf etmek izzeti nefsinize ağır geldi ve olmıyan bir şeyi var gibi gösterdiniz. Aylarca ayaklarımda süründünüz. Yalvardınız, tehdit ettiniz, fakat bir kere bile dudaklarınız elime dokunmadı. İşte bunun için bana kin bağladınız...

Beni elde edemediniz, mahvetmek istiyorsunuz. Beni arkadaşlarınıza katil, casus, büyücü diye tanıtıyorsunuz. Evet büyücü!... Siz yumuşıyacak bir adam değildiniz. Sizi büyüledim Hayır Bomogan, siz yaptığınızı bilmiyorsunuz. Ne söylediğinizi bilmiyorsunuz. Beni odanızda, hap kutusuna zehirli hap koyarken gördünüz öyle mi? Haydi canım siz de!. Gözlerinizin şehadeti neye yarar? Gözleriniz ha?.. Gözlerinizin önünden ben gitmiyorum ki... Gözlerinizin önünde her zaman ben olduğum için, odanızda da beni gördüğünüzü sandınız...

Tekrar ediyorum Bomogan, öteki kadını gördünüz, ben sandınız. Başka bir kadın var. Bu kadın da Kagliostronun sırlarını biliyor. O da muhtelif isimler taşıyor. Markiz dö Belmont, kontes dö Feniks... İyi düşününüz Bomogan... Gördüğün o kadındır. Hayal dolu dimağının serabına kapılıyor ve beni ağır suçlarla itham ediyorsunuz.

Bütün bunlar manasız bir komedi. İşte bunun için telâş etmiyordum. Evvelâ masum bir kadın sı-

fatı ile, sonra da hiç bir tehlikeye maruz kalmadığımı bildiğim için içim rahattı.

Karşımda takındığınız hâkim tavırlara rağmen, mühim bir sırrın keşfi ile uğraşmakta olmanıza rağmen, hepiniz iyi insanlarsınız ve beni öldürmek elinizden gelmez... Belki siz bu işi yapabilirsiniz Bomogan, çünkü siz kara mutaassıpsınız. Fakat bunun için vicdansız cellâtlar bulmanız lâzım, burada bulamazsınız... Şu halde beni hapis mi edeceksiniz? Karanlık, kuleye mi kapıyacaksınız?.. İsterseniz bunu yapınız. Yalnız şunu biliniz ki, benim rahat rahat çıkamıyacağım hiç bir delik yoktur. Şimdi muhakeme ediniz, mahkûm ediniz. Ben artık bir şey söyleyecek değilim.

Oturdu, tülü başından çıkardı. Elini şakağına dayadı. Rolü bitmişti. Coşarak konuşmamış, yalnız katî ve imanlı söz söylemişti. Sözleri gayet makuldü.

«Hepiniz, eski maceralarıma dayanarak işe başladınız. Yüz senelik hâdiseleri tetkik edip, son zamandaki cinayetlere geldiniz. Eğer bu yeni cinayetlerin faili bensem, yüz sene evvelki hâdiselerin kahramanı da ben olmalıyım?»

Buna ne cevap verilebilirdi? Ne denirdi? Bu mücadelede Bomogan mağlûptu. Bunu gizliyemedi. Arkadaşları da artık ona eskisi kadar inanmıyorlardı. Onlar da şüphey-

düşmüşlerdi. Raul bunu anladı. Sevindi. Eğer Beneto ile Etigin ölüm hazırlıkları olmasaydı, daha da sevinecekti.

Bomoganla baron Etig yavaşça konuştular. Bomogan tekrar söze başladı:

— Davayı etrafı ile teşrih ettik arkadaşlar. Biz söyledik. O da söyledi. Ben ve Etig onu nasıl ittiham ettik, o kendini nasıl müdafaa etti duydunuz. Bir benzeyiştten bahsediyor. Buna inanmak imkânsızdır. Vaziyet çok açıktır, meydandadır. Bu kadın bize rahat vermez artık. Birer birer bizi ortadan kaldıracak. Onun yaşaması için bizlerin ölmemiz lâzım.

Bu, onu mutlaka öldürelim demek değildir. Hayır. Fakat ortadan çekilsin, bize fenalık edemiyecek vaziyete gelsin. Biz burada kimseye işkence yapmıyoruz, kendimizi müdafaa ediyoruz.

Bu gece, bir İngiliz vapuru, açık-larda demirliyecek. Bir kayıkla bu kadını o vapura koyacağız. Londra-ya göndereceğiz. Orada bir timar-haneye koyacağız, biz burada işimizi bitirinceye kadar orada kalacak. Her halde bunda hiç bir fenalık yoktur sanırım, bunu siz de tasvip edersiniz elbette.

Raul Bomoganın oyununu anladı.

«Öldürecekler. Açıkta demirliyecek vapur yok. Delik bir kayık

var. Biraz açılınca batacak. Kontes Kagliostro boğulacak. Cesedi bile meydana çıkmıyacak.»

Teklifi kimse reddetmedi... Fakat onların haberi olmadan, kadını ölüme mahkûm etmişlerdi.

Hepsi birden gitmek üzere kalktılar. Bu işten ucuz kurtulduklarına memnundular. Hiç bir şey söylemediler. Keyifli bir topluluktan dağılıyorlardı sanki. Hepsi çıktılar. Yalnız Bomogan, Beneto, Etig kaldı.

Raulün bir şey canını sıktı. Üstünkörü bir iki sözle bir kadını el altından ölüme mahkûm etmişler ve toplantı, vaktinden evvel biten bir piyes gibi, pek anî bitivermişti.

Bomoganın ne tıynette bir adam olduğu pek çabuk meydana çıkmıştı. Bir taraftan aşkın, bir taraftan kinin, bir taraftan da taassubun esiriydi. Ölüm hükmü vermişti. Fakat aynı zamanda da vicdan azabından ve kim bilir sırasında, adliyenin pençesinden de kurtulmanın çarelerini düşünüyordu.

Şimdi kapının eşiğinde durmuş, ölecek olan kadına bakıyordu. Damarları kabarmış, şakaklarının zonkladığı anlaşılıyordu. Dudaklarında korkunç bir kıvrım vardı. Düşünüyordu.

Acaba son dakikada tereddüde mi düşmüştü?

Düşüncesi pek uzun sürmedi. Etigin omuzuna vurdu:

— İyi muhafaza ediniz... Mü-nasebetsizlik istemem. Yoksa...

Kontes Kagliostro sakindi. Yüzünün ifadesinde korku ve endişe yoktu. Halbuki bu sükûneti vaziyete hiç uymuyordu.

Raul düşündü:

«Tehlikemin farkında değil. Bir timarhaneye kapanacak. Bunu da pek mühim bulmuyor.»

Bir saat geçti. Odaya yavaş yavaş karanlık basıyordu. Kadın iki kere saatine baktı.

Bir kaç kere Beneto ile konuşmak istedi. Sesi bir okşayışı andırıyor, insanı iliklerine kadara hazla titretiyordu.

Beneto homurdandı, kaşlarını çattı, cevap vermedi.

Yarım saat daha geçti... Kadın sağına soluna baktı. Kapının aralık durduğunu gördü. O zaman kaçmağı düşündü Vücudu, anî bir hamleyle gerildi... Atılmak istiyor-muş gibi toparlandı.

Bu esnada Raul, ona yardım çarelerini tasarladı. Eğer bir tabancası olsaydı, Benetoyu öldürürdü... Odaya atlamağı düşündü, pencere dardı.

Beneto tabancasını masanın üstüne koymuştu.

— Eğer kımıldarsan vururum, dedi.

Sözünü tutacak adamlardandı. Kadın artık kımıldamadı. Raul,

boğazı kurumuş, gözlerini ondan ayırmıyordu.

Saat yediye doğru Etig geldi.

Bir lâmba yaktı, Benetoya:

— Her şeyi hazırlıyalım, dedi, ondan sonra gider yemeğini yersin... Garaja kadar uzan da lâzım olanı getir.

Kadınla yalnız kalınca baron tereddüt etti. Gözleri dönmüştü. Bir şey söylemek istiyordu... Fakat söyleyeceğı söz pek kolay olmadığı için çekiniyordu.

Nihayet birdenbire:

— Dua ediniz, dedi.

Kadın hayretle sordu:

— Neden?

Sesini alçalttı:

— Siz bilirsiniz... Fakat ben haber veriyorum...

Kadın bütün bütün meraka düştü:

— Neyi haber veriyorsunuz?...

— Bazı zamanlar vardır, insan sabaha kavuşamayacakmış gibi dua etmelidir.

Kadın anî bir korku ile yerinden fırladı. Vaziyeti kavramıştı. Titremeğe başladı.

— Ölecek miyim?... Ölecek miyim?... Hayır değil mi?... Bunu demek istemediniz değil mi?... Bommogan bundan bahsetmedi... O timarhaneden bahsetti...

Baron cevap vermedi. Kadın mırlılandı:

— Beni aldattı öyle mi?... Ti-marhaneye gönderileceğim yalan... Gece beni denize atacaklar... Hayır, buna imkân yok... İmdat!... Etig büyük bir örtü getirmişti.

Kadının üstüne attı, başını sardı, elini ağzına dayadı.

Beneto da geldi.

Bir sedye getirmişti. Kadını yatırdılar.

— 4 —

Batan Kayık

Gece ortalığı sardı. İki yeğen, lâmba ışığında, kadına nöbetçilik ediyorlardı.

Beneto homurdandı:

— Bir şişe konyak getirmeliydin. Bazı zaman insan ne yaptığını bil-memelidir.

— Bilâkis, yaptığımızı bilmemiz lâzımdır. Çok dikkatli davranma-lıyız.

— Keyifli şey doğrusu.

— Bomoganla konuşmalıydık, itiraz etmeliydik. Yardım etmeme-liydik.

— İmkânı yoktu.

— Öyle ise söz dinle.

Bir müddet daha geçti. Ne şato-da, ne de dışarıda çıt yoktu. Bene-to kadına yaklaştı, kulak kabarttı:

— İnlemiyor bile... Yaman ka-dın.

Ve korkulu bir sesle sordu:

— Bunun hakkında söylenenle-re inanıyor musun?

— Nelere?

— Meselâ yaşı?... O eski zaman maceraları?...

— Manasızlık.

— Amma Bomogan inanıyor.

— Onun neye inanıp inanmadığı bilinir mi?

— Fakat itiraf et, ki garip şeyler var Etig... Her halde dünkü çocuk diyemeyiz...

— Hayır. Ben bile eskiden bah-sederken ona hitap ediyordum. Sanki o devirlerde yaşamışmış gi-bi...

— Demek inanıyorsun?

— Kâfi. Artık bunlardan bah-setmiyelim. Bu işe karıştığım piş-manım. Yemin ederim ki (sesini yükseltti) eğer reddetmeme imkân olsaydı... Amma ne yapayım ki...

Etig esasen konuşmak istemi-yordu, konuşacak, münakaşa ede-cek halde değildi. Hiç hoşuna git-miyen bu mübahasayı uzatmadı.

Fakat Beneto devam etti.

— Ben de yemin ederim ki fır-satını bulsam sıvışacağım, bu işte aldatıldığımıza da eminim. Sana evvelden de söyledim. Bomogan bizden çok daha fazlasını bili-yor. Onun elinde oyuncak olduk.

Bugün değilse yarın, bize ihtiyacı kalmayınca, hepimize tekme yi atacak ve bütün kârı kendine maledecek.

— Buna imkân yok.

— Evet amma...

Etig elile Benetonun ağzını kapattı:

— Sua, işitecek...

— İşitirse işitsin biraz sonra...

Sustular ve artık sessizliği bozmağa cesaret edemediler. Çeyrekte bri çalan kilisenin saatini dudak kımıldatarak sayıyorlar ve bakıyorlardı.

Saat onda Etig masaya bir yumruk vurdu. Lâmba yerinden oynadı:

— Haydi bakalım, iş başına!

— Beneto yüzünü ekşitti.

— Bu olur şey mi?. Bu işi biz yalnız mı yapacağız?

— Ötekiler bizimle beraber gelmek istiyorlar. Fakat onları yarıyolda bırakacağız. Malûmya, onlar İngiliz gemisi var sanıyorlar.

— Hepimiz beraber gitsek iyi olur.

— Çok söylenme, emri biz aldık.. Hem ötekiler gevezelik edebilirler. İşte geliyorlar.

Gelenler trene binip gitmiyenlerdi: Ormon, Ru Etiye ve Rollövil. Elllerinde fener vardı. Baron söndürttü:

— Işık istemez. Sahilde ışık gören olursa üstümüze söz getiririz

belki. Uşakların hepsi yattı mı?

— Evet.

— Klaris?..

— Odasından çıkmadı.

— Sahi, o bugün biraz rahatsızdı. Haydi gidelim.

Ormonla Rollövie sedyenin bir kolunu tuttular, indiler, bahçeyi geçtiler, yola çıktılar. Gökyüzü yıldızsız, kapkaranlıktı. Ayakları öteye beriye sürçerek yürüyorlardı. Arad asırada küfürler savruluyor, baron kızılıyordu.

— Gürültü etmeyin... Seslerimizi tanırlar.

— Kim? Kimseler yok. Kolcular için de tertibat aldın tabii?

— Evet. Onları itimat ettiğim biri meyhaneye davet etti. Maaha za belki de devre çıkarlar.

Nihayet, kayalıklar arasında açılmış sarp merdivene geldiler. Bu merdivenden doğrudan doğruya sahile iniliyordu.

Rollövil:

— Buradan inmek güç olacak, dedi. Size yardım edeyim. Işık gösterelim.

Baron:

— Hayır, dedi, ayrılalım artık.

Söz dimlediler, uzaklaştılar. İki yeğen sarp merdivenden inmeğe başladılar.

Uzun sürdü. Basamaklar yüksekti ve dönüm yerleri öyle dardı, ki sedyeyi geçirmek için havaya kaldırmak mecburiyetinde kalıyorlardı. Cep feneri kâfi ışık vermi-

yordu. Beneto öfkelen-di. Sedyeyi olduğu gibi uęuruma atmađı teklif ediyordu.

Neden sonra ince kumlu sahile indiler. Nefes aldılar. Biraz ötede iki kayık görünüyordu. Deniz sakin-di. Dalgadan eser yoktu. Beneto küçük kayığa açtığı deliği göster-di. Muvakkaten samanla tıka-mıştı.

Sedyeyi kayığa koydular. Baron:

— Sedye ile beraber bağlıyalım, dedi.

Beneto düşündü:

— Eğer günün birinde denizin dibinde bulurlarsa, bu sedye aley-himize ne kuvvetli bir delil teşkil eder.

— Uzaklara gidelim... Hem sedye yirmi senedenberi kullanılmıyan eski bir sedye. Metruk bir ambar-dan çıkardım.

Sesi titriyordu. Beneto onu hiç bu halde görmemişti.

— Nen var Etig?

— Benim mi? Nem olsun istiyorsun?

— Öyle ise:

— Öyle ise kayığı itelim... Amma evvelâ Bomoganın emri veçhi-le, ağızdan tıkaçı çıkarıp vasiyeti olup olmadığını soralım. Bunu sen yapar mısın?

Beneto mırıldandı:

— Ona el sürmektense, yüzünü görmektense gebermeđi tercih ederim... Ya sen?

— Ben de yapamam... Yapamı-yacağım...

— Amma katil... Adam öldür-dü...

— Evet evet... Yani belki de öldürmüştür... Amma yüzü öyle ma-sum ki...

— Güzel de... Melek kadar gü-zel...

Diz çöktüler ve hızlı sesle, ölecek olan için duaya başladılar. Bu onlara kuvvet verdi. Doğrul-dular. İşi bir an evvel bitirmek istiyorlar-dı. Beneto getirdiği koca taşı, genç kadının belindeki ipe bağladı, kayığı itti. Sonra öteki kayığı itip bindiler. Etig küreklere yapıştı, Beneto öteki kayığın ucundaki ipi tuttu.

Yavaş yavaş açıldılar... Yirmi dakika sonra baron kürekleri bıraktı:

— Çok yorul-dum, dedi, biraz da sen çek.

— Benim kuvvetim yok.

Etig tekrar kürek çekmeğe uğ-raştı, fakat bitkin bir halde idi:

— Hacet yok, dedi, kâfi dereco açıklardayız. Öyle değil mi?

— Filvaki öyle.

— Şu halde samanları çekip çıkar.

— Bunu sen yap.

— Münasebetsizliğe lüzum yok, bu işi bitirelim.

Beneto ipi çekti. Samanlara el attı, duraladı:

— Korkuyorum Etig... Bunu ya-

pan ben değilim sensin... Mesuliyeti sana ait...

Etig ona doğru atıldı, eğildi, samanları çıkardı. Sular gulugululu bir ses çıkararak kayığa dolmağa başladı. Bu ses onu öyle heyecanlandırdı, ki az kalsın deliği tekrar tikiyacaktı... Fakat Beneto kürekleri çekmeğe başlamıştı. Kayığa dolan suların çıkardığı sestten o da korktuğundan var hızile kürek çekerek uzaklaşmak istiyordu.

Etig emretti:

— Dur!... Onu kurtaracağım... Dur diyorum sana!... Görüyorsun ya, onu sen öldürdün... Katil... Katil... Ben onu kurtaracaktım.

Fakat Beneto, korkudan deli olmuştu, mütemadiyen kürek çekiyordu.

Ceset kayıkta yalnız kalmıştı. Öyle ya, ölüme mahkûm, eli kolu bağlı, ağzı tıkaçlı bir vücuda cesetten başka ne denebilirdi? Sular doluyordu... Nerede ise kayık batacaktı.

Bunun böyle olacağı muhakkaktı.

Etig de küreklerden birine yapıştı ve o da bütün kuvvetile çekmeğe başladı. Artık o da kaçmak, uzaklaşmak istiyordu.

Uzaklaştılar.

Öteki kayık yan yattı. Yarı baygın bir halde bulunan genç kadın, son saatinin geldiğini hissetti. Ürpermedi, isyan etmedi. İnsan ölü-

mü kabul edince, daha ölmeden ölüm haline geçer...

Fakat vücudunda suyun temasını duymuyordu. Hayır, kayık batmıyordu. İçine biri binmiş gibi yattı ve doğruldu.

Bu kimdi? Baron mu? Arkadaşı mı? Ne o, ne de ötekiydi. Kulağının dibinde yabancı bir ses duydu:

— Merak etmeyiniz, ben dostum.

Bu dost eğildi ve anlattı:

— Beni tanımazsınız... İsmim Rauldür... Raul Andrezi... Deliği tıkadım... Bu taşı da atalım...

Bir bıçakla ipi kesti, taşı denize fırlattı, kadının üstündeki örtüyü açtı.

— Çok memnunum. Vaziyet ümidimin fevkinde değişti. İste kurtuldunuz. Sular size kadar yükselmedi değil mi?... Taliiniz varmış... Bir yeriniz ağrıyor mu?

Bitkin bir sesle mırıldandı:

— Evet... Ayak bileğim ağrıyor... İpler acıttı.

— Ehemmiyeti yok, bu geçer... Şimdi iş sahile kavuşmakta. Cellâtlarınız sahile çıkmışlardır. Korkacak bir şeyimiz yok demektir.

Hazırlıklarını bitirdi. Kayığın dibine evvelden sakladığı kürekleri çıkarıp yerine taktı. Oturdu, çekmeğe başladı ve sanki hiç bir şey olmamış, hoş bir macera geçirmiş gibi anlatmağa başladı:

— Takdim edilecek kıyafette

değilim amma... Ayağımda deniz mayosu gibi bir şeyle belimde bir bıçak var... Amma size kendimi biraz daha etraflı takdim etmeliyim... Ben Raul Andrezi... Tesadüfen konuşulanları dinledim... Bir kadına bir suikast hazırlandığını duydum... Bunun üzerine daha atik davrandım. Sahile indim, iki yeğen sahile gelince ben suya daldım. Ondan sonra kayığınızın arkasına yapışmaktan başka çarem yoktu. Böyle yaptım. Cellâtlarınız sizinle beraber, bir yüzme şampiyonu sürüklediklerini bilmiyorlardı, farkına bile varmadılar? Sözlerimi anlıyacak hale geldiğiniz zaman bunu bütün teferrüatı ile anlatırım, şimdilik havaya konuşuyorum zannederim...

Biraz sustu, kadın:

— Çok acıyor, dedi, çok yorgunum...

— Size bir tavsiye: Bayınlıktır. Baygınlık insanı dinlendirir.

Söz dinledi galiba. Biraz inledi, sonra daldı. Raul:

— Alâ, dedi, serbes hareket eder, kimseye hesap vermem.

Ve keyifli keyifli, kendi kendine söylenerek sahile geldi. Kayığın başı kumlarda çıtırdandı. Raul kalktı, kadını tüy gibi kucağına aldı, sabile çıkardı.

— Ben aynı zamanda boks ve güreş şampiyonuyum. Mademki söylediklerimi işide miyorsunuz. İtiraf edebilirim, bu şampiyonluk

bana baba mirasıdır... Bunlar gibi daha çok mirasım var. Neyse, gevezelik yetiştir. Siz şurada, şu kayanın dibinde dinlenin. Ben gene denize açılıyorum... Her halde iki yeğenden intikam almak istiyeceksiniz değil mi? Bunun için kayığı bulmamaları ve sizi boğuldu sanmaları şarttır. Biraz sabrediniz

Raul kayığa bindi, açıldı. Ta uzaklarda kayığı batırdı ve yüze yüze geri geldi. Bir kaya kovuğuna sakladığı elbiselerini buldu, mayosunu çıkardı, giyindi.

Kadının yanına geldi:

— Şimdi yukarı çıkmak lâzım, bu da pek basit değil.

Kadın yavaş yavaş ayılıyordu. Raul cep fenerini yüzüne tuttu. Kadın gözlerini açtı. Raul elinden tutup kaldırmak istedi. Fakat ayılamıyordu. Ve gene düştü. Raul iskaripini çıkardı, kadının ayak bileği kan içindeydi. Tehlikeli bir yara değildi amma, çok ağrıyordu. Mendilile yarayı sardı, sonra kadını sırtına aldı.

Ağır ağır merdivenleri tırmanmağa başladı. Üç yüz elli basamak! Etigle Beneto ne kadar güç indilerse, Raul bin kat fazla güç tırmandı. Dört defa, kanter içinde, nefes nefese durdu. Buna rağmen yoluna devam etti. Bütün çektiği zahmete rağmen keyfini bozmuyordu Üçüncü duruşunda oturdu,

kadını kucağına aldı, Raul sözlerine gülümser gibi yaptı. Bundan kuvvet alan Raul, yoluna daha cesaretle devam etti. Artık kadını kollarının arasına almış, bağrına bastırmıştır.

Yukarıda durup nefeslenmedi... Soğuk bir rüzgâr esiyordu. Taralardan yürüdü, evvelden peylediği boş bir ambara geldi. Oraya iki şişe su, konyak ve biraz yiyecek bırakmıştı.

Merdiven dayadadı, yükü sırtında tırmandı, içeri girdi. Merdiveni aşağı, devirdi.

— Burada on iki saat uyuyup rahat edebiliriz. Bizi kimse rahatsız etmez. Yarın sabah öğleye doğru bir araba bulur ve sizi istediğiniz yere götürürüm.

Başbaşa kalmışlardı. Feci ve harikulâde bir maceradan sonra, bir yere beraber kapanmışlardı. Günün fena safahatından artık uzaktılar. Enkizisyon mahkemesi, merhametsiz hâkimler, kalpsiz cellâtlar, Bomogan, Etig, idam hükmü, deniz kenarına iniş, kayığın batması, bütün bu kâbuslar artık yokolmuştu.

Lâmbasını bir çiviye astı, kadını saman yığınlarının üstüne yatırdı. Su verdi, konyak verdi, yarasını yıkadı. Jozefin Balsamonun düşmanlarından korkusu kalmamıştı. İçi rahatlamıştı. Gözlerini kapadı, daldı.

Lâmbanın ışığı yüzüne vuruyordu. Raul önünde diz çöktü, uzun uzun, hayran hayran seyretti.

Ambarın içi sıpsıcak olduğundan korsajını açmıştı. Raul, genç kadının yuvarlak omuzlarını görüyordu.

Raul Bomoganın bahsettiği, minyatürde görülen siyah noktayı hatırladı. Aynı siyah lekenin genç kadının göğsünde de olup olmadığını anlamak istememesine imkân var mıydı? Yavaşça yakasını çekti. Göğsünün sağ tarafında, küçük siyah bir ben gördü.

Heyecanla mırıldandı:

— Siz kimsiniz?.. Kimsiniz?.. Hangi dünyadan geliyorsunuz?..

Onun da, ötekiler gibi içine bir kurt düşmüştü. Gönlünde bir sıkıntı hissediyordu. Bu esrarengiz kadın neydi?.. Nereden geliyordu? Nereye gidiyordu? Ve kadına, sanki o minyatüre modellik eden kadınmış gibi bakıyordu.

Kadının dudakları kımıldadı. O kadar yüzyüzeydiler, ki Raul, dudakları titriyerek bu nefesi ciğerlerine doldurdu.

Kadın içini çekti, gözlerini açtı, önünde Raulün diz çöktüğünü görünce kızardı. Gülümsüyordu da... Gözlerini tekrar yumdu, fakat gülümsemesi silinmedi.

Raul kendinden geçti. Bir maubut karşısındaymış gibi ellerini kavuşturdu:

— Ne kadar güzelsiniz... Ben yeryüzünde bu kadar güzel bir kadın mevcut olabileceğine inanamazdım. Artık gülümsemeyin!.. Sizi ağlatmak istemelerine hak ver-

riyorum. Gülümseyişiniz beni altüst ediyor... Bu gülümseyişi kimse görmesin istiyorum... Yalvarırım size, bundan sonra yalnız bana gülümseyiniz...

Sesini biraz daha alçalttı:

Jozefin Balsamo!. Ne güzel isim... Bu isim sizi bütün bütün sırlaştırıyor... Bomogan büyücü dedi. Hayır, sihirbaz, karanlıklardan doğuyorsunuz, güneşin nuru gibisiniz. Jozefin Balsamo... Ef-suncu... Önüme mesut ufuklar açılıyor... Hayatım, sizi kucağıma aldığımda başladı. Sizden başka hatıram yok... Bir tek ümidim sizsiniz. Yarabbi ne kadar güzelsiniz!..

Bunları, dudaklarını dudaklarına yaklaştırmış söylüyordu. Usul-cacık öpüverdi. Jozefin Balsamonun gülümseyişinde öyle bir utançalık vardı, ki Raul bu hicaba hürmet etti.

— Size yardım edeceğim... Onlar size bir şey yapamıyacaklar... Eğer onların varmak istedikleri gayeye daha evvel varmak isterse-niz temin ederim ki muvaffak olacaksınız. Sizden uzak ta olsam,

size yakın da olsam, sizi daima müdafaa ve himaye edeceğim... Sizi kurtaracağım, bana itimat ediniz...

Nihayet uyudu, derin ağır bir uykuya daldı.

Kilisenin saati on biri çaldı. Hayretle saydı:

— Saat on bir olmuş...

Aralıklardan ışıık süzülüyordu. Bir yerden güneş girdi.

— Neredesiniz? dedi, göremiyorum.

Lâmba sönmüştü. Kalktı, kapağı açtı. Jozefini göremedi.

Saman yığınlarını altüst etti. Jozefin Balsamo yoktu. Kaçmıştı.

Aşağı indi, her tarafı aradı. Kadın yoktu. Ayağının yaralı olmasına rağmen kaçmağa muvaffak olmuştu.

Raul tekrar geri döndü, ambara girdi. Etrafı fazla aramağa lüzum kalmadı. Yerde bir mukavva gördü. Aldı. Bu kontes Kagliostronun resmiydi.

Arkasına kurşun kalemle şu cümle yazılmıştı:

Kurtarıcıma teşekkür ederim, fakat bir daha beni görmek istemesin.

— 5 —

Yedi daldan biri

Bazı masallar vardır. Kahramanı başından harikulâde maceralar geçeceğini tasavvur eder ve sonun-

da anlar, ki gördüğü bir rüya imiş..

Raul, bıraktığı çitin arkasından bisikletini aldığı zaman, kendi

kendine acaba bir rüya görüp görmediğini soruyordu. Fakat rüya görmediği delili ile meydana idi. Kontesin resmi elinde idi. Güzel kontesi usulcacık öpmüştü. Hayır, gördüğü rüya değildi.

Nihayet, dündenberi ilk defa hatırına Klaris Etig geldi. Geçirdikleri tatlı saatları düşündü.

Raul çağdaki gençlerde, bu mütezat hisler, bu nankörlükler pek çabuk yoluna girer.

O çağda iki şahsiyet vardır. Biri gayri şuuri sevmekte devam ederken, öteki yeni bir sevdanın peşine düşer.

Gözlerinin önüne Klarisin hayali, bir mihrap arasında geliyordu. Onun önünde diz çöküp dua etmek arzusuna kapılıyordu. Fakat birdenbire kontes Kagliostroyu görüyordu. O, ibadet edilecek yegâne mabudeydi.

Raul Andrezi - bir zaman sonra meşhur Arsen Lügen olan gence gene biz Raul Andrezi demekte devam edelim - hayatında hiç âşık olmamıştı. Âşık olmağa ne vakit bulmuştu, ne de eline fırsat geçmişti. Haristi. Fakat hırsı sarıh ve muayyen değildi. Zengin olacak, şöhret kazanacak sahayı arıyordu. Zekiydi, azimkârdı, çevik ve kuvvetliydi, hayatta muvaffak olmak için her şeye sahipti.

Aynı zamanda da yaşaması lâzımdı. Halbuki parası yoktu. Öksüzdü, kimsesizdi, ahbabı yoktu,

tanıdığı yoktu, işi gücü yoktu. Buna rağmen geçiniyordu. Nasıl? Bunu pek anlatamazdı, esasen kendisi de nasıl geçindiğini pek bilmiyordu.

Kendi kendine söylenirdi:

«Tali bir gün bana gülecek. İleri atılayım. Her halde bir şey olacak ve olan şey de mükemmel olacak, harikulâde olacak...»

İşte bu sıralarda yoluna Jozefin Balsamo çıktı. Derhal hissetti. Onu elde etmek için topladığı, biriktirdiği bütün azmini, iradesini sarfedecekti. Bütün meharetni, zekâsını, kuvvetini bu işe bağliyacaktı.

Onun için Jozefin Balsamo, Bomoganın dediği gibi «cehennemî mahlûk» değildi. Resimdeki lekesiz dudaklara, berrak gözlere baktıkça, Bomoganın tasvir ettiği kanlı hâdiseler, cinayetlerden eser kalmıyordu. Böyle bir kadın ne büyücü olabilirdi, ne de katil.

Resmi öperek yemin etti:

«Seni bulacağım. Sen de beni, benim seni sevdiğim kadar seveceksin. Benim olacaksın. Senin esrarengiz hayatını, açık bir kitap okur gibi okuyacağım. Ötekilerin zihninde büyüttükleri büyücülüklerle, inanılmaz gençliğinle beraber alay edeceğiz. Onlar şaşaladılar, biz güleceğiz. Benim olacaksın Jozefin Balsamo.»

Bu söylediklerinin imkânsızlığını kendisi de kavırıyordu. Jozefin

kadaşı aldılar... Raul peşlerine düştü.

On kilometre sonra, Gör şatosunun önünde durdular. Raul parmaklıklardan baktı, bahçede bir çok amele vardı. Her tarafı kazıyorlardı.

Saat ondu. Raul usulca amelelerin arasına karıştı. Şatoyu Mar-ki Rollövilin satın aldığını ve o sabahtan itibaren çalışılmağa başlandığını öğrendi.

Raul, amele başlarından birinin baron Etige:

— Evet efendim, talimat verildi, adamlarımız yerden çıkaracakları demir, maden, bakır şeyleri para mukabilinde size verecekler, diyordu

Bütün bu hafriyat bir şey bulmak içindi. Amma neyi bulmak için? Aradıkları neydi?

Parkta dolaştı, şatonun etrafında dönendi, bodrumlara girdi. On bir buçukta bir şey anılamamıştı. Fakat bir şeyler yapmak, faaliyet göstermek arzusile yerinde duramıyordu. Gecikmemesi lâzımdı. Bir dakikalık taahhür onu bir emri vakile karşılaştırabilirdi.

O esnada beş arkadaş, şatonun arkasındaydılar. Biraz ileride bir duvar, bu duvarın üstünde on bir tane saksı konacak tuğladan yapılmış yer vardı. Hepsi de kırık.

Ameleler duvarı yıkmağa başladılar. Raul, sigarası ağzında, elleri cebinde onları seyrediyordu.

Etig sigara sarıyordu. Kibrit bulamıyınca Raule yaklaştı, ateş istedi.

Raul sigarasını uzattı ve o anda zihninde bir plân kurdu. Hemen başından beresini çıkardı.

Baron Etig ona dikkatle baktı ve birdenbire tanıdı, kızdı:

— Gene mi sen?.. Üstelik bir de kıyafet değiştirmişsin!.. Bu da ne demek?.. Ne cesaretle beni buraya kadar takip ettin?..

Raul kolunu tuttu:

— Gürültüye lüzum yok. İkimiz de zararlı çıkarız. Arkadaşlarınızı buraya getiriniz.

Etig uzaklaşmak istedi. Raul tekrar etti:

— Arkadaşlarınızı buraya getiriniz. Size hizmet için geldim. Aradığınız nedir? Bir şamdan değil mi?

Baron gayri ihtiyarî:

— Evet, dedi.

— Yedi mumlu bir şamdan değil mi? Nerede olduğunu biliyorum. Daha sonra size daha başka şeyler de söylerim, işinize yarar. O zaman kızınızdan bahsederiz. Bugün ondan bahsetmiyelim... Arkadaşlarınızı çağırınız.

Etig tereddüt etti. Fakat gencin tavrı öyle katî idi, ki arkadaşlarına seslendi.

Geldiler.

— Bu çocuğu tanırım, dedi, söylediğine göre belki aradığımızı buluruz..

— Raul sözünü kesti:

— Belki değil. Ben buralıyım. Çocukken bu parkta, bahçıvanın çocuklarile oynardım. O bahçıvan bize bir bodrum duvarında bir halka gösterdi: «Burada gizli bir göz var, derdi. Buraya antikalar, meşaleler, şamdanlar konduğunu gördüm.»

Bu sözler hepsini heyecanlandırdı.

Yalnız Beneto:

— Bodrumları gezdik, dedi.

— İyi gezmemişsinizdir. Gelin gidelim.

Bodrumlara indiler. Büyük bir kapıdan bir kaç basamak merdiven iniliyordu. Ondan sonra bodrum odaları sıralanmıştı.

Raul parmağıle işaret etti:

— Soldan üçüncü... İşte bakınız.

Beşini de karanlık bir mağaraya soktu.

Ru Estiye:

— Gözgözü görmüyor, diye şikâyet etti.

Raul geri döndü:

— Durunuz, merdivenbaşında kibrit bıraktım. Bekleyin.

Çıktı, bodrum kapısını kapadı, kilitledi, anahtarı aldı ve içeride kalanlara seslendi:

— Yedi mumlu şamdanı yakınız. Mağaranın ta nihayetinde örümcek ağlarının altındadır.

Beş arkadaşın, kapıyı yumrukladığını duydu. Kapı eski idi, harap-

tı, ancak bir kaç dakika dayanabilecekti.

Bu kâfi idi.

Koştı, amelelerden birinin elindeki kazmayı aldı. Dokuzuncu saksı yerini parçaladı. Alçıları kazdı, elini soktu ve uzun bir şamdan kolu çıkardı.

Ameleler Raulün elindeki kolu görünce haykırıştılar. Sabahtanberi ilk defa bir şey bulunmuştu.

Raul soğuk kanlılığını kaybetmeyecek ve bulduğu şeyi beş arkadaşına getiriyormuş gibi yürüyecekti.

Fakat tam bu esnada beş arkadaş bodrumdan çıkmışlar:

— Hırsız var!... Yakalayın!... diye bağırarak koşuyorlardı.

Raul kaçmağa başladı. Bu yaptığı da mânasızdı. Biraz evvelki yaptığıının da mânası yoktu. Baronla arkadaşlarının emniyetini kazanmak isterken ne diye onları bodruma hapsedmişti?

O Jozefin Balsamo hesabına çalışıyordu. Bir gün bu bulduğu kolu ona vermek istiyordu.

Parmaklıklı kapıdan geçmek imkânsızdı. Bir su boyunu takip etti. Yirmi metre arkasından koşuyorlardı... Raul dört tarafı yüksek duvarlarla çevrilmiş bir avluya girdi.

«Tamam, dedi, kapana girdim...»

Etrafına bir göz attı, bir demir kapı vardı. Bu kapıdan ilerideki kiliseye ve mezarlığa geçiliyordu. Fakat kapı kapalıydı.

Kapı açıldı, bir kol uzandı, Raulü yakaladı. Raul karanlık bir yere girdi. Kapıyı açan kadın, arkadan koşanların yüzüne kapıyı kapadı.

Raul pek görmedi, fakat anladı. Bu kadın Jozefin Balsamo idi.

— Geliniz, dedi.

Önlerine başka bir kapı çıktı. Bu kapı da mezarlığa açılıyordu.

Kilisenin önünde, bir eski zaman arabası duruyordu. Hayvanları bakımsız ve cılızdı. Arabacı tümsek sırtlı, beyaz sakallı bir ihtiyardı. Üstünde mavi gömlek vardı.

Kontesle Raul arabaya bindiler. Onları kimse görmemişti.

Kontes arabacıya:

— Leonar dedi. Lünerey ile Duvil yoluna çabuk.

Kilise köyün sonundaydı. Lünerey yolu üstünde ev yoktu. Yokuştan bir tepeye tırmanılıyordu. Cılız hayvanlar, kendilerinden ümit edilmez bir kuvvetle yokuşu tırmanılıyordu.

Eski arabanın içi mükellef ve rahattı, genişti. Ne içeriden dışarı görülüyordu, ne de dışarıdan içerisi.

Raul diz çöktü ve aşkını ilâna başladı.

Sevinçten deli olmuştu.

Kontes onun bu sözlerine ne diyordu? Bu umurunda değildi. Bu ikinci tesadüfleri bambaşka olmuş ve ilk tesadüflerinin hatırasını: bu ikinci tesadüfün inzımamı Raulün

çenelerini açmış, dilini çözmüştü. Öyle bir ilâm aşketti, ki en vahşi, en ürkek kadını mat edebilirdi.

— Siz, sizsiniz ha?... Olur şey değil bu... Tam ellerine geçeceğim sırada, karanlıklardan Jozefin Balsamo çıktı ve beni kurtardı. Hayatımı kurtardı, çünkü herifler beni parçalarlardı... Ne kadar memnun olduğumu ve sizi ne kadar sevdiğimi tasavvur edemezsiniz. Sizi senelerdenberi seviyorum... Bir asırdanberi seviyorum! Evet, gönlümde bir asırlık aşk var.. Sizin kadar genç eski bir aşk... Ve bu aşkım da sizin kadar güzel... Siz çok güzelsiniz... İnsan size heyecanlanmadan bakamıyor... Size bakmak zevk ve ne olursa olsun, bu güzelliğe sahip çıkılamıyacağı akla geliyor da bu zevk bir eza oluyor... Bakışlarınızın ifadesine, gülümseyişinize erişmek imkânsız...

Urperdi ve mırıldandı:

— Yüzüme neye öyle bakıyorsunuz? Bana darılmadınız mı? Size aşkımdan bahsetmeme müsaade ediyor musunuz?

Kadın arabanın kapısını açtı:

— İnmenizi rica etsem?

— İnmem.

— Ya arabacıyı çağırıp zorla indirirsem?

— Onu öldürürüm.

— Ya ben istersem?

— Yolda ilânı aşkıma _devam_ ederim.

Kadın gülmeğe başladı:

— Hazır cevabımız. Peki etmeyin. Amma gevezeliği bırakın. Bana başınıza gelenleri anlatın... O adamlar neden peşinizden koşuyorlardı?

Sevinçle haykırdı:

— Mademki aşkımı kabul ettiniz, mademki beni koymadınız, size her şeyi anlatırım...

— Hayır, hayır... Bana durmadan aşkınızı ilân ediyorsunuz, halbuki beni tanımıyorsunuz bile...

— Tanımıyor muyum?

— Yüzümü bir gece fener ışığında gördünüz.

— Ya o gün sizi görmedim mi? Şatoda, kule odasında sizi görüp hayran olmadım mı?

— Ya!.. demek oradaydınız?..

— Evet oradaydım. Sizin kim olduğunuzu biliyorum. Kagliotronun kızı.

Sizi tanıyorum... Maskenizi çıkarınız. Birinci Napolyon sizinle senli benliydi. Üçüncü Napolyona ihanet ettiniz, Bismarkın casusuydunuz, ceneral Bulanjenin ölümüne sebep oldunuz... Abıhayat çekmesinde yıkanıyorsunuz... Yüz yaşındasınız... Sizi seviyorum.

Genç kadının alnı kırmıştı. Tekrar etti:

— Demek oradaydınız... Tahmin etmiştim. Bana çok azap çek-tirdiler... Beni nelerle itham ettiklerini duydunuz mu?

— Mânasız bir çok şeyler duydum. Sizden nefret eden bir alay

sersem gördüm. Onlar bunak, söyledikleri sözler mânâsız. Bugün onlardan bahsetmiyelim. Ben bugün, bastığınız yerde bir çiçek gizin ebedî gençliğinize inanmak istiyorum. Eğer sizi kurtarmasaydım siz gene ölmeyecektiniz. Buna inanmak istiyorum... Benim aşkım beşerî bir aşk değildir ve siz karşıma gökten düşüp çıktınız.

Başını salladı:

— Görün bahçesine bir kaç sefer o kapıdan girmiştım. Bu sabah bahçede hafriyat yapılacağını haber aldım, bunun için geldim.

— Size mucize diyorum. Haftalardan, aylardanberi bu bahçede yedi mumlu bir şamdan arıyorlar. Bense, sizin çok sevineceğinizi aklıma getirince, beş dakika içinde..

Kadın şaşaladı:

— Ne?.. Ne dediniz?.. Yoksa buldunuz mu?

— Şamdanı bulamadım, fakat mumluklarından birini buldum. İşte.

Jozefin Balsamo demir parçasını kaptı, dikkatle muayene etti. Bu yuvarlak, yosun tutmuş, paslanmış bir şamdan mumluğu idi. Bir yerinde menekşe rengi bir taş vardı.

Mırıldandı:

— Evet, evet. Tamam... Bu mumluk şamdandan koparılmış... Size minnettarım.

Raul onlara oynadığı oyunu anlattı. Kadın inanamıyordu:

— Bu nasıl aklınıza geldi? Neden dokuzuncu saksılığı kırdınız da başka birini kırmadınız. Tesadüf mü?

— Hayır, emindim. On iki saksıdan on biri 17 inci asır sonlarından evvel yapılmıştı. Yalnız dokuzuncusu sonra yapılmıştı.

— Nereden biliyorsunuz?

— On birinin kiremitleri iki yüz senedenberi kullanılmıyan kiremit. Halbuki dokuzuncu saksılık bugün hâlâ kullanılan kiremitlerle yapılmıştı. Demek sakarlık yıkılmış, yeniden yapılmış. Sebebi? İçine bzir şey saklamak için.

Jozefin Balsamo uzun müddet sustuktan sonra:

— Şayanı hayret, dedi... Bu kadar çabuk ve bu kadar kolay bulunabileceğini tasavvur etmemiştim.. Hiç birimiz bulamadık... Evet, hakkınız var, bu mucize...

— Aşkın mucizesi...

Araba hızlı hızlı, dolambaçlı yollardan geçiyordu. İki hayvanın soluğu ne inişlerde kesiliyor.. Ne de yokuşlarda.

Kontes sordu:

— Bomogan orada mıydı?

— Yoktu. Olmadığına şükretsin.

— Neden?

— Çünkü onu boğardım. O adamdan nefret ediyorum.

— Benim kadar değil.

Kıskançlığını saklıyamadı:

— Amma her zaman nefret etmediniz.

— Yalan, iftira. Bomogan haris, müvazenesiz bir adam. Mariz bir gururu var. Aşkını reddettim diye beni öldürecekti... Bunu yüzüne karşı da söyledim. İnkâr etmedi... İnkâr edemezdi.

Raul gene kadının önünde diz çöktü:

— Demek onu hiç sevmediniz... Oh, ne iyi... Üzüntüden kurtuldum... Hem bu olacak şey miydi? Jozefin Balsamo bir Bomogana âşık olabilir mi?...

Gülüyor, ellerini çırpıyordu.

— Bundan sonra size Jozefin de-

miyeceğim. Jozefin güzel bir isim değil. Sizi Jozin diye çağırayım mı?... Evet, size Napolyonun dediği gibi Jozin diyeceğim. Olur değil mi? Siz Jozinsiniz... Benim Jozi-nim...

Genç kadın gülümsedi:

— Evvelâ hürmet. Ben sizin Jozininiz değilim.

— Hürmet mi?... İçimden hürmet taşıyor. Burada başbaşayız, yanyana kapandık... Sizi müdafaa edecek kimse de yok... Buna rağmen önünüzde, bir mabudenin önünde imişim gibi diz çöküyorum ve korkuyorum! Titriyorum! Eğer öpeyim diye elinizi uzatsanız cesaret edemiyeceğim...

— 6 —

Polisler ve jandarmalar

Yol müddetince genç kadına âdeta tapındı. Kontes, Raulü tecrübe için elini uzatmadığına belki de iyi etti. Fakat Raul, her ne pahasına olursa olsun genç kadını elde etmeğe karar vermişti. Bunun için de mütemadiyen aşkından bahsetti.

Kadın söylenenleri dinliyor muydu? Arada sırada, bir çocuğu dinler gibi dinliyordu. Fakat bazan dalıyordu, ne dinliyor, ne de konuşuyordu.

Nihayet Raul haykırdı:

— Bir şey söyleyenize. Ben cid-

dî bir tavırla söylemeğe cesaret edemiyeceğim şeyleri alaya vurup söylüyorum. Fakat için için sizden korkuyorum, ne söylediğimi bilmiyorum. Kuzum bir şey söyleyin. Bir kaç kelimecik...

— Bir kaç kelimecik mi?

— Evet, fazla değil.

— Söyliyeyim. Duvil istasyonu buraya yakın. Tren sizi bekliyor.

Kollarını kavuşturdu:

— Ya siz?

— Ben mi?

— Evet, yapıyorsunuz ne yapıyorsunuz?

— Bu zamana kadar ne yaptım-
sa gene onu yaparım.

— İmkânsız! Artık bensiz bir
şey yapamazsınız. Öyle bir müca-
deleye girdiniz, ki benim yardımı-
ma muhtaçsınız. Bomogan, Etig,
Arkol sizi bir kaşık suda boğarlar.

— Onlar beni öldü sanıyorlar.

— İyi söylediniz. Ölüler iş göre-
mezler.

— Merak etmeyin, ben onlara
kendimi göstermeden işimi görü-
rüm.

— Amma benim vasıtamla çok
daha kolay olur. Rica ederim, bunu
ciddî söylüyorum, benim yardımı-
mı reddetmeyiniz. Öyle şeyler var-
dır, ki bir kadın yalnız başaramaz.
O adamlarla aynı gayeyi güttü-
nüz, onlarla mücadeleye giriştiniz
diye size müthiş bir suikast hazır-
ladılar. Sizi öylesine ittiham etti-
ler, ki ben bile bir aralık sizi canı
ve büyücü gibi gördüm.

Mazur görünüz. Esasen onlara
mukabele etmeğe başlar başlamaz
hakkınızdaki ilk hükmüm değişti.
Onlar karşınızda cellât mevkiine
düştüler. Artık onların yalanlarına
inanmıyorum. Fakat size yardım
etmeliyim. Eğer aşkımı ilân ettim
diye darıldınızsa, bundan böyle
bahsetmem artık.

Kadın razı oldu. Duvili geçtiler.
Biraz daha ötede, İveto yolunda,
araba söğüt ve elma ağaçlıklı bir
çiflik avlusuna girdi.

Kontes:

— İnelim, dedi. Bu avlu Vasör
kadınındır. Bende ahçılık etmişti.
Şimdi küçük bir otel işletiyor. Ba-
zan gelir orada iki güç gün dinle-
nirim. Yemek yiyelim. Leonar bir
saat sonra gideceğiz.

Caddeye çıktılar. Bir genç kız
gibi hafif yürüyordu. Üstünde dar
beili gümüşü bir esvap, başında me-
nekşe demetli mor bir şapka vardı.
Raul Andrezi onu gözden kaybet-
memek için biraz geriden yürü-
yordu.

Yolun ilk dönemecinden sonra
bahçe içinde küçük bir bina gö-
ründü. Doğrudan doğruya kiraat-
haneye giriliyordu.

Raul nihayetle bir kapıyı işaret
ederek:

— Bir erkek sesi var, dedi.

— Evet. Benim daima yemek
yediğim oda. Bir müşteri olacak.

Sözünü bitirmeden kapı açıldı
ve oldukça yaşlı bir kadın çıktı.
Jozefini görünce bozuldu, kapıyı
kapadı ve usulca bir şeyler mırıl-
dandı.

Jozefin endişeli bir sesle sordus

— Ne var?

Vasör kadın yere çöktü:

— Gidiniz... Kaçınız... Çabuk
olunuz...

— Neden? Sebebini söyle.

— Polis... Sizi arıyorlar... San-
dıklarınızın durduğu odayı aradı-
lar... Jandarmaları bekliyorlar...
Kaçınız, yoksa mahvolursunuz..

Kontesin başı döndü, sendeledi,

bir büfeye yaslanmak mecburiyetinde kaldı. Yalvaran, himaye isteyen gözlerle Raule baktı.

Raul şaşalamıştı, dedi ki:

— Jandarmalardan size ne?.. Sizi aramıyorlar ya?..

Vasör kadın:

— Onu arıyorlar... Onu kurtarın kaçırsın...

Raul sararmıştı. Vaziyeti pek iyi kavrayamadı, yalnız kontesi kolundan sürükliyerek dışarı çıkardı.

Fakat kadın daha dışarı adım atar atmaz geriledi:

— Jandarmalar... Beni gördüler..

İkisi de geri döndüler, tekrar içeri girdiler. Vasör kadın tirtir titriyor ve sersem sersem mırılda-
nıyordu:

Jandarmalar... Polisler...

Raul emretti:

— Susunuz... Mesuliyeti üzerime alıyorum... Kaç polis var?

— İki.

— İki de jandarma. Zorla bir şey yapmak imkânsız. Aradıkları sandıklar nerede duruyor?

— Yukarıda?

— Yukarının merdiveni nerede?

— Şurada.

— Siz burada bekleyin. Korkunuzu belli edip kendinizi ele vermeyin. Tekrar ediyorum, mesuliyeti kabullendim.

Kontesin elinden tuttu. Gösteri-

len kapıya yürüdü. Merdivenden yüklük gibi bir yere çıktılar. Sandıklar açılmış, içindekiler etrafa yayılmıştı. Onlar yüklüğe girdikleri zaman polisler kahveye girdiler. Raul pencereden baktı. İki jandarma atlarından inmiş, hayvanlarını bağlıyorlardı.

Jozefin Balsamo kıınıldamıyordu. Korku ve heyecan yüzünü altüst etmişti. İhtiyarlıyordu.

Raul dedi ki:

— Çabuk elbisenizi değiştirin. Siyah bir elbise giyin.

Tekrar pencereye gitti. Bahçede polislerle jandarmalar konuşuyordu. Genç kadın siyah bir elbise giydikten sonra Raul kadının çıkardığı gümüşî elbiseyi aldı ve giydi. Elbise vücuduna uydu.

— Kulak verin, dedi.

Jandarmalarla polislerin konuştukları birbir duyuluyordu. Jandarmalardan biri, kalın bir sesle soruyordu:

— Bazan burada oturduğuna emin misiniz?

— Katiyen eminim... İki sandığı da burada bulduk. Birinde ismi yazılı: Madam Pellegrini... Vasör kadın da doğru sözlü bir kadındır değil mi?

— Ondan doğru sözlü kimse alamaz.

— Vasör kadın, bu madam Pellegrininin arada sırada gelip bir kaç gün kaldığını söyledi.

— Her soygunculuktan sonra buraya geliyormuş demek.

— Öyle olacak.

— Şu halde madam Pellegriniyi yakalarsak iyi bir şey yapmış olacağız?

— Elbette. Hem hırsız, hem dolandırıcı, hem sahtekâr, hem yankesici... Birçok ta şeriki var.

— Kadının şekli şemaii tarif edildi mi?

— Hem edildi hem edilmedi.

— İki şekilde tarif edildi. Biri genç, biri ihtiyar. Yaşına gelince, otuzla altmış arası.

Gülmekten katıldılar. Kalın ses tekrar duyuldu:

— İzini buldunuz mu?

— Hem bulduk hem bulmadık. On beş gün evvel Diyeple Roandeydi. Oradan sonra izini kaybettik. Hat boyunda bulduk, gene kaybettik. Havreye mi gitti, yoksa Fekanı mı boyladı? Anlamanın imkânı yok. Ortadan yok oldu.

— Neye buraya geldiniz?

— Tesadüfen. İstasyon hamallarından biri, taşıdığı sandıklardan birinde bu ismi okuduğunu hatırladı.

— Bu otelde oturanları sorguya çektiniz mi?

— Burada müşteri bulunmaz, pek ender gelenler olur.

— Her halde bir kadın var. Buraya gelirken gördük.

— Bir kadın mı?

— Evet, bu kapıdan çıkıyordu.

Hattâ kendini bize göstermek istemiyormuş gibi gene geri dönüp içeri girdi.

— Kabil değil... Bu otelde bir kadın mı var?

— Var ya... Gümüşî elbiseli, ef-lâtun şapkalı bir kadın. Yüzünü görmedik amma, kıyafetini gördük.

Sustular.

Bu konuşulanları, Raul ile Joze-fin göz göze bakışarak dinlemişlerdi. Her sözde Raulün yüzü katılaşıyordu. Kadın bir kere bile cerhetmedi.

Boğuk bir sesle:

— Geliyorlar... Geliyorlar... di-yordu.

— Evet geliyorlar... Eğer faaliyete geçmezsen gelip sizi bu odada bulurlar.

Başından şapkasını çıkarmamıştı. Raul şapkayı kaptı, başına geçirdi, yüzünü göstermiyecek surette kordelerlerini boynuna bağladı. Son talimatı da verdi:

— Size yol göstereceğim. Yol boş kalınca gider arabanıza binersiniz. Leonar dizginler elde beklesin.

— Ya siz?

— Yirmi dakika sonra gelirim?

— Ya sizi tevkif ederlerse?

— Ne beni tevkif edebilirler, ne de sizi. Yalnız telâş etmeyiniz. Koşmayınız. İtidalinizi muhafaza ediniz.

Gene pencereye yaklaştı. İğildi: Adamlar içeri giriyorlardı. Ba-

çağını attı. Babçeye atladı, sonra memurları görüp korkmuş gibi bir çığlık bastı, koşmağa başladı.

Arkasından sesler duyuldu:

— O... Gümüşî elbiseli... Şapkası eflâtun... Dur yoksa ateş ederim...

Raul koşuyordu. Caddeyi geçti, tarlalara daldı, çitlerden atladi, bendecklerden aştı.

Arkasına baktı... Dört kişi hayli uzaklardaydılar, onu göremiyorlardı. hemen elbisesini, şapkasını çıkardı, otlar bürümüş bir hendeğe attı. Gemici kasketini geçirdi, sigarasını yaktı, ellerini cebine sokup geri döndü.

Çiftliğin köşesinde iki memurla karşılaştı.

— Hey gemici?.. Bir kadın gördün değil mi?.. Gümüşî elbiseli bir kadın?..

— Gördüm... Deli gibi koşuyordu..

— Evet, nereye gitti?

— Çiftliğe girdi.

— Nasıl?..

— Parmaklıktan.

— Çok oldu mu?

— Yo... Biraz evvel...

İki polis uzaklaştı. Raul yoluna devam etti. Arkadan koşan iki jandarmayı selâmladı...

Elma ve söğüt ağaçlıklı avluya yaklaştı.

Arabacı elinde dizginler bekliyordu. Jozefin kapıyı aralamış tutuyordu. Raul bindi:

İvetoya doğru Leonar...

Kontes itiraz etti:

— Otelin önünden mi geçeceğiz?

— Mesele bizim buradan çıktığımızı görmesinler. Yol tenha. Bu fırsattan istifade edelim...

Otelin önünden geçtiler. Bu sırada jandarmalarla polisler tarlalardan doğru geliyorlardı. Birinin elinde gümüşî elbiseyle eflâtun şapka vardı.

— Eşyalarınızı bulmuşlar. Artık sizi değil, beni, tesadüf ettikleri gemiciyi arıyorlar. Arabaya dikkat bile etmiyorlar. Eğer bu arabada madam Pellegrini ile benim bulunduğumu söyleseler gülmekten katılırlar da inanmazlar.

— Vasör kadını sorguya çekecekler.

— Ne yapayım?..

Biraz daha uzaklaştıktan sonra Raul hayvanların hızını arttırdı.

— Hayvanlar bu hıza çok dayanamazlar. Kim bilir ne vakitten beri böyle koşuyorlar.

— Sabahtanberi, Diyeptenberi.. Geceyi orada geirdim.

— Nereye gidiyor?

— Sen nehri kıyısına.

— Bir günde bu kadar yol... Olur şey değil!

Kadın cevap vermedi.

Öndeki iki camın arasında ince bir ayna vardı. Oradan kadının yüzünü görüyordu. Üstünde koyu bir elbise, başında hafif bir tok

vardı. Yüzünü kalınca bir peçe ile örtmüştü. Birdenbire peçeyi çıkardı, çantasından küçük bir ayna aldı.

Yorgun ve ihtiyarlamış yüzüne uzun uzun baktı. Sonra küçük bir şişeden bir iki damla damlattı, ipek bir bezle sildi ve gene aynaya baktı.

Raul evvelâ anlıyamadı. Bitkin, harap yüzünü gören kadının gönül sıkıntısını sezerdi.

On dakika, on beş dakika sessiz geçti. Kadın gözlerini aynaya dikmiş gözlerine bakıyordu.

Evvelâ gülümseyiş belirdi. İlk anlarda bir kış güneşi gibi çekimliliği idi. Yavaş yavaş kuvvetlendi. Dudak kenarları kalktı. Tenine renk geldi. Cilt tazeleşti. Jozefin Balsamo gençleşip güzelleşti.

Mucize olmuştu.

Raul düşünüyordu:

Mucize mi? Hayır, azmin, iradenin mucizesi. Sağlam bir irade ile teşevvüğe uğrıyan maneviyat düzeltiliyor. Üst tarafı, şişe, âbihayat, bütün bunlar komedya.

Kadının bıraktığı aynayı aldı. Bu ayna Etig şatosunda konuşulan Kagliostro'nun, imparatoriçe Öjeninin meclisinde kullandığı ayna idi.

Yanları pürüzlenmiş, arkası ezilmişti.

Sapında bir kontluk arması, bir tarih (1783) ve dört muammanin listesi.

Raul kadını biraz hırpalamak istedi:

— Babanız size mükemmel bir miras bırakmış. Bu tılsımlı ayna sayesinde insan heyecanını çabuk yatıştırıyor.

— Birdenbire şaşırdım, çok heyecanlandım. Halbuki ben bundan daha vahim şeyler atlatmışımdır.

— Ya... Demek daha vahim şeyler geçti başınızdan...

Bundan sonra tek kelime konuşmadılar. Hayvanlar aynı hızla koşuyordu. Kontes Kagliostro peçesini örtmüştü. Raul, iki saat evvel kendine çok yakın olan bu kadının, ilânı aşkettiği bu kadının birden kendinden uzaklaştığını, kendine yabancılaştığını anlıyordu. Bu esrarengiz ruhu, tasavvur ettiğinden bambaşka idi.

Hırsız ruhu... Kaçıcı, endişeli ruh... Gün ışığından korkan bir ruh... Bu sahi miydi?.. Bu saf gözler, bu masum yüz, bu berrak bakışlar sahte miydi?..

Öyle bir inkisari hayale uğramıştı, ki Ivote köyünden geçerlerken arabadan ineceği geldi. Karar veremedi ve öfkesi daha fazlalaştı. Klaris Etigi düşündü. O necip kız aklına geldi.

Fakat Jozefin Balsamo avını bırakmıyordu. Mabude yanbaşıdaydı. Teshir eden bir kokusu vardı. Ona değiyordu. Şu eli tutup öpebilirdi...

Klârisin hayali gene silindi, usulca:

— Jozin... Jozin... diye mırıldandı.

Kadın duymadı.

Aşkını veya elemini söylemek neye yarardı? Artık ona itimat edebilir miydi? ona hürmet besleyebilir miydi?

Sen nehrine yaklaşıyorlardı. Kodobek sırtlarından saptular, Sen-Vandril mabedinin harabelelerinden geçtiler, Ruan yoluna girdiler.

Biraz sonra araba durdu. Ormanın kenarına indiler. Araba uzaklaştı.

Jozefin Balsamo arkadaşına elini uzattı:

— Vedalaşalım Raul. Meyere istasyonu biraz ötededir.

— Ya siz?

— Benim evim de yakın.

— Görmüyorum.

— Şurada, şu dallar arasındaki kulübe...

— Sizi oraya kadar götüreyim.

Yürüdüler. Kulübeye geldiler. Onları kimse göremezdi. Sazlar önlerini kapatıyordu. Gökyüzünün altında yapılmışlardı. Ömürleri oldukça unutamıyacakları bir kaç dakika yaşadılar.

Jozefin tekrar:

— Güle güle Raul, dedi.

Raul, uzatılan elin karşısında müteredditti.

Kadın sordu:

— Elimi sıkırmak istemiyor musunuz?

— İstiyorum... İstiyorum amma, neden ayrılıyoruz?

— Çünkü artık birbirimize söyleyecek sözümüz kalmadı.

— Doğru. Halbuki bir şey de konuşmadık.

Ilık, yumuşak eli avuçlarına aldı:

— O adamların söyledikleri doğru muydu?

Onu şüphede bırakacak bir cevaba bile razıydı. Fakat kadın şaşmış gibi göründü:

— Size ne?

— Anlamadım.

— O sözler size tesir etti galiba?

— Ne demek istiyorsunuz?

— Çok basit. Bomoganın ithamları önünde heyecanlanmanızı haklı buldum. Fakat bugün bu mevzuubahs değil.

— Amma onların ithamları da aklımda.

— Onlar markiz Belmontu itham ettiler. Fakat ortada cinayet yok, biraz evvel söylenenlerden de size ne?

Kadın gülümsiyerek devam etti:

— Vikont Raul Andrezi mi bu sözlerden müteessir oldu? Vikont ahlâkı kuvvetli bir adam deseneze...

— Olabilir... İnkisarı hayale uğramış olamaz mıyım?

— Ha şöyle, doğruyu söylediniz. Siz bir rüya peşinde idiniz, uyan-
dınız. Kadın olduğu gibi meydana
çıktı. Doğru söyleyin, inkisari ha-
yale mi uğradınız?

Birden cevap verdi:

— Evet.

Bir sessizlik oldu, kadın derin
derin bakıyordu. Mırıldandı:

— Ben hırsızım değil mi? Bunu
demek istiyorsunuz.

— Evet.

Gülümsedi ve sordu:

— Ya siz?

Raul irkilince omuzuna yapıştı
ve alay etti:

— Ya sen nesen yavrum?... Kim-
sin? Sen de maskeni at bakayım.
Kimsin sen?

— Raul Andreziyim.

— Yalan. Senin ismin Arsen Lü-
pen. Baban Teofrast Lüpen hem
boks hocalığı, hem de dolandırıcı-
lık yapardı. Amerikada yakalanıp
hapsedildi, orada öldü. Annen dul
kalınca akrabalarından dük Drö-
Subizin yanına sığındı. Bir gün dü-
şes en kıymetli mücevherinin, kra-
lice Mari- Antuanetin gerdanlığı-
nın kaybolduğunu gördü. Bu hır-
sızlık ve hırsız meydana çıkmadı.
Ben hırsızın kim olduğunu biliyo-
rum. Sendin. Altı yaşında idin.

Raul sararmış, çeneleri kilitlen-
miş dinliyordu.

Mırıldandı:

— Annem bedbahttı. Onu esa-
retten kurtarmak istedim.

— Hırsızlık ederek mi?

— Altı yaşında idim.

— Bugün yirmi yaşındasın, an-
nen öldü. Sağlamsın, akıllısın, gü-
cün kuvvetin var. Nasıl geçiniyor-
sun?

— Çalışıyorum.

— Başkalarının cebinde.

İtiraza vakit bırakmadı.

— Bir şey söyleme Raul. Senin
hayatını bütün teferrüatı ile biliyo-
rum. Senin bu sene ve geçen sene
yaptığın her şeyi söylersem, otelde
duyduğun sözlerden daha iyi bir
şey dinlemiş olmazsın. Çoktanberi
seni tarassut ediyordum. Senin de
peşine polis, jandarma düştü. Sen
de takip edildin. Senin de başın-
dan bütün bu maceralar geçti, he-
nüz de yirmi yaşındasın. Bibirimize
söz söylemeğe ne hakkımız var?
Ben senin hayatını biliyorum, tesa-
düfen sen benim hayatımdan bir
kısımını öğrendin. Bunların üstünü
örtelim. Hırsızlık iyi bir şey değil-
dir. Gözümüzü başka yere çevire-
lim ve susalım.

Sustular.

Raulün gözleri yaşardı.

Kadın.

— Son defa tekrar ediyorum,
dedi, ayrılalım.

Mırıldandı:

— Hayır, hayır...

— Böyle lâzım yavrum. Sana
fenalık edecek değilim. Hayatını
benim hayatıma bağlamak isteme.
Senin yüksekte gözün var. Azmin,

iraden kuvvetli. Sen yolunu bulabilirsin.

Sesini biraz alçalttı:

— Benim yürüdüğüm yol doğru yol değil Raul.

— Neden o yolda yürüyorsunuz?

— Artık geri dönemem.

— Ben de dönemem öyleyse.

— Hayır, sen gençsin. Kendini kurtar.

— Ya siz Jozefin? Siz...

— Bu benim hayatım.

— Bu hayat sizi muztarip ediyor.

— Ne diye bu hayatı paylaşmak istiyorsun?

— Çünkü sizi seviyorum.

— Bunun için benden kaç ya... Aramızda sevgi olamaz. Sen benden utanırsın, ben sana itimat edemem.

— Sizi seviyorum.

— Bugün, ya yarın? Raul, sana ilk günü verdiğim emri dinle: «Beni arama, görmeğe çalışma.» Bunu sana yazdım. Haydi git.

— Hakkınız var... Ne yazık, ümide kapılmağa vakit bulamadan ayrılıyorum ve siz beni derhal unutacaksınız.

— İnsan, hayatını iki kere kurtaranı unutmaz.

— Hayır, amma sizi sevdiğimi unutacaksınız.

Başını salladı:

— Unutmayacağım.

Ve birdenbire senli benli konuşmaktan vaz geçti:

— Hamleniz, heyecanınız, anı hareketleriniz, daha iyi tahlil edemediğim bir çok hissiyatınız beni memnun etti.

Elele ve göz göze idiler. Raul şefkatle titriyordu.

Kadın usulca:

— Resmimi geri veriniz, dedi.

— Hayır, buna imkân yok.

Raulü mesteden bir gülümseyle:

— Öyle ise ben daha cömert davranacağım, bana verdiğini iade edeceğim...

— Nedir o Jozin?

— İlk gece... Ambarda... Ben uyurken sen eğildin, dudaklarının yanaklarıma dokunduğunu hissettim.

Kollarını uzattı, Raulün boynuna sarıldı, öpüştiler.

Raul kendinden geçmişti:

— Seni seviyorum, seviyorum, Jozin...

— Nehir tarafına yürüdüler. Kışılarda sazlar dalgalanıyordu. Sadete doğru yürüyorlardı.

Jozin durdu:

— Bir şey daha söyleyeyim Raul. Hayatında başka kadın yokmu?

— Yok.

Başını salladı:

— Yalana başladın bile.

— Yalan mı?

— Ya Klaris Etig? Onunla tarlalarda dolaşırken seni görmüşler.

Kızdı. «Eski bir masal... Geçici bir heves...»

— Yemin eder misin?

— Yemin ederim.

— İsabet, isabet, ki hayatında o yok. Aramıza girmek istemesin yoksa...

Genç kadının koluna girip çekti:

— Yalnız seni seviyorum Jozin.. Senden başka hiç kimseyi sevmedim. Hayatım bugün başlıyor.

— 7 —

Nouşalaut her mavuna gibi bir mavunaydı.. Boyaları biraz eski-mişti, fakat içi temizdi. Mavunaya, M. Dölatre ile karısı bakıyorlardı. Dışarıdan bakıldığı zaman, mavunanın sepet, fıçı yüklü olduğu sanılırdı, fakat içine girince yükü olmadığı anlaşılırdı.

Mavunanın içi üçe bölünmüştü. İki oda ve bir salon vardı. Raulle Jozefin Balsamo bir ay orada yaşadılar.

Dölatre ile karısı ağız açıp tek kelime söylemeyen iki insandı. Yalnız işle meşgul oluyorlardı. Raul bir kaç kere onlarla konuşmağa çalışmış, fakat ağızlarından tek kelime alamamıştı.

Arada sırada bir romorkör geliyor, mavunayı yedeğe alıp çekiyordu.

Sen nehrinde geziyorlardı.

Raul mesut ve bahtiyardı. Zevk içindeydi. Jozefin de, güzel, tatlı bir rüya görüyormuş gibi bayal içinde yaşıyordu.

Her gün Raule biraz daha yakınlaşıyordu, ilk zamanlar bir hevese kapılmıştı, fakat artık âşıktı. Aşkın emrine tâbi olmuştu. Yürek çarpıntıları çok sevmenin acılarını ona tattırıyordu.

Maziden, gizli hayatından tek kelime konuşmuyorlardı. Yalnız bir defa Raul ebedi gençliğine takıldı. Bunun üzerine dedi ki:

— Mucize anlaşılmıyan şeydir. Meselâ. Bir günde iki yüz kilometre yol aldık. Sen mucize dedin. Amma dikkat etseydin, bu yolu iki hayvanla değil, dört hayvanla aldığımızı görürdün. Leonar Duvilde hayvanları değiştirdi.

Raul güldü.

— Âlâ!.. Mükemmel!..

— Bir misal daha: Yeryüzünde senin Lüpen olduğunu bilen yok. Senin beni kurtardığın gece senin Lüpen olduğunu biliyordum. Mucize? Hayır. Ben kont Kagliostra ile alâkadar her şeyi tetkik ederim. On dört sene evvel düşes Drö-Şerbizden kraliçenin gerdanlığı çalındı diye duyunca tetkikata başladım, Raul Andreziyi, sonra Teofrast Lüpenin oğlu Lüpeni buldum. Ondan sonra bir iki işte senin parmağını keşfettim.

Raul bir müddet düşündü, sonra ciddî bir tavırla:

— O zaman, dedi, sen ya on yaşındaydın.. Bu yaşta bir çocuğun o işi meydana çıkarmasına ihtimal yoktur. Veya gene buyaştaydın,

ki bu şayanı hayrettir. Kagliostro-
nın kızı!..

Kaşlarını çattı. Bu şaka hoşuna
gitmemişti.

— Bir daha bundan bahsetmi-
yelim olmaz mı Raul?

Raul, Arsen Lüpen olduğunu an-
lıyan bu kadından intikam almak
istiyordu:

— Maalesef bu mesele beni çok
meraklandırıyor. Senin yaştın ve
bir asır içinde yaptığın işler hak-
kında benim şahsî kanaatim var.

Genç kadın merakla baktı. Raul
kadının tereddünü fırsat bildi ve
alaylı bir lisanla devam etti:

— Benim noktai nazarım iki
hakikate dayanıyor. 1 — Mucize
yoktur. 2 — Ananın kızıdır.

Gülümsedi:

— Başlangıç iyi.

— Ananın kızıdır. Bu bir kon-
tes Kagliostro vardır demektir.
Yirmi beş otuz yaşında güzelliği
ile bütün Parisi, üçüncü Napolyon
sarayını tesbir ediyor. Gûya kar-
deşim dediği adamla (o adam kar-
deşi mi, âşık mı, arkadaşı mı her
neyse) Kagliostro masalını uydu-
ruyor, tertip ediyor, yanlış ve sah-
te bir takım evrak düzüyor, zabıta
bu evrak üzerine üçüncü Napolyo-
na özde Kagliostro ile Boharve-
nin kızı Jozefin hakkında malû-
mat veriyor. Hudut harici edili-
yorlar. İtalyaya, Almanya'ya gidi-
yorlar, sonra meydandan kaybolu-
yorlar. Yirmi iki sene sonra, güzel

kızı şeklinde tekrar meydana çıkı-
yor. Sen ikinci kontes Kagliostro-
sun. Bu hususta mutabık mıyız?

Jozefin cevap vermedi.

Raul devam etti:

— Ana kız tıpkı birbirlerine
benziyor. O kadar benziyorlar, ki
macerada yeniden başlıyor. Neden
iki kontes olsun? Bir, bir tek kontes
olacak. Bu kontese de sözde babası
Kagliostro kontu Jozefin Balsamo-
don mucizeler miras kalıyor.

Bomogan araştırmaya başlayın-
ca, üçüncü Napolyonun zabıtasını
şaşırtan ve aldatan evrakı ele geçi-
riyor. Biribirine benzien asırlık ve
muasır resimleri buluyor.

Bir de şahit var: Prens Arkol,
Prens Arkol kontesi bir kere gör-
müş. Onu Modana götürmüş. Ver-
sayda tekrar rasgelmiş. Şimdi gö-
rünce feryadı basıyor:

«O, ta kendisi... Hâlâ aynı yaştı-
ta?...»

Onun bu kanaatini kuvvetlendi-
riyorsun. Onunla annenin görüş-
tükleri zamana ait bir iki söz söy-
luyorsun. Bu sözleri sen de anne-
nin günü gününe, bütün teferrüatle
yazdığı hatıra defterinde okudun.
maceranın içyüzü bu. Gayet basit.
Biribirine benzien bir ana kız.
İşte mesele bu. Bu kadar. Bir de
markiz Belmon var. Fakat o sana
çok benzemiyor. Sizi birbiriniz-
den ayırt edememek için insan Bo-
mogan kadar sersem olmalıdır...
Hulâsa ortada faciaya benzer bir,

şey yok. Eğlenceli bir entrika.

Raul sustu.

Jozefin Balsamo biraz sararmıştı. Biraz da kızmıştı

— Ben teline bastım değil mi?

Kaçamaklı mukabele etti:

— Mazim bana aittir. Yaşım kimseyi alâkadar etmez. Buna dair sen istediğin kanaati besliyebilirsiniz.

Gene boynuna sarıldı ve öptü:

— Sen bana yüz dört yaşında imişsin gibi geliyor. Asırlık bir kadını öpmek te hoş şey... Belki de Robespiyeri, belki de on altıncı Luiyi tanıdın.

Bu mübahase orada kaldı. Tekrar edilmedi. Raul kadının fena halde kızdığını anladığından ona buna dair artık bir şey sormadı. Lüzum da yoktu. Hakikati biliyor muydu?

Hakikati bildiğine emindi.

Üçüncü haftanın sonunda Leonar geldi. Bir sabah Raul, kontesin araba ile uzaklaştığını gördü.

Akşam geç vakit geldi. Leonar mavunaya peçetelere sarılı paketler taşıdı, Raulün o zamana kadar görmediği bir dolaba koydu.

Gece Raul usulca paketlere baktı. Danteller ve kumaşlar vardı.

Ertesi gün kadın gene gitti. On altıncı asırdan kalma nefis bir secade ile geldi.

O gün Raulün çok canı sıkılıyordu. Manta çıktı, bir bisiklet kiraladı, gezmeğe gitti. Küçük bir şehirde yemek yedi, yemekten sonra

büyük bir evin bahçesinde kalabalık gördü.

Yaklaştı.

Gümüş takımları, oda eşyaları müzayede ile satılıyordu.

Evin arka tarafına dolandı. Bir merdiven gördü. Dayadı, açık duran pencereden girdi.

Kısık bir feryat duyuldu. Raul Jozefin Balsamoyu gördü. Genç kadın derhal kendini topladı:

— Siz misiniz Raul... Ciltli bir kitap koleksiyonuna bakıyordum. Harikulâde bir koleksiyon...

Bu kadar konuştular. Raul kitaplara baktı, üç tanesini cebe indirdi. Kontes, Raule göstermeden, bir vitrindeki ufak tefeği çantasına koymuştu.

Aşai indiler. Kalabalık arasında onların çıkıp gittiğini farkedemediler.

Üç yüz metre ötede araba bekliyordu.

Ondan sonra Pontuazda, Sen-Jermende, Nouşalantın polis müdüriyetinin karşısında durduğu Nouşalantta oturuyorlar ve artık beraber çalışıyorlardı.

Raul:

— Mademki doğru yoldan şaşmıyım, bu işi suratla değil, keyifle yapmam lâzım... Senin gibi Joziyim...

Her seferinde Raulde bir iş için büyük kabiliyet görüyordu. Meselâ bir mağazadan, tiyatrodan, kalabalık bir yerden çıktılar mı, Rau-

lün ağız şapırdattığını duyar ve elinde başka bir saat, kırıvatında başka bir iğne görürdü. Ve her seferinde Raul soğukkanlılığını muhafaza ederdi. Sanki hiç bir tehlikeye geçirmiyormuş, yakalanmasına ihtimal yokmuş gibi hareket ederdi.

Fakat gene de Jozefinin istediği ihtiyatı elden bırakmazdı. Mavunadan başka kıyafetle çıkar, arabada kıyafet değiştirirdi. Kagliostro büyük çiçekli bir danteli üstünden ekşik etmezdi.

Bütün bunlar Raule kadının kim olduğunu ihsas ediyordu. Kadın muhakkak büyük bir çetenin başında idi. Şeriklerle Leonar vasıtasile muhabere ediyor ve muhakkak yedi kollu şamdan işinin peşini bırakmıyor, Bomoganla dostlarını gözletiyordu.

Bu gizli hayat, bu esrar, Jozefinin evvelden tahmin ettiği gibi, Raulü sinirlendiriyordu. Kendi yaptıklarına rağmen, kadının huyunu affedemiyordu. Hırsız ve çete reisi bir metresi olması asabını bozuyordu. Bir kaç kere bir hiç için, yok yere kavga ettiler.

Bir gün bir hâdise bu aşkın zevkine nihayet verdi.

O gün Bomogana, Etige, Benetoysa rasgeldiler.

Üç kafadar tiyatroya girdi.

Raul:

— Takip edelim, dedi.

Kontes tereddüt etti. Raul şaşı:

— Böyle bir fırsat çıkar da onu kaçıtır mıyız?...

Girdiler, karanlık bir locaya oturdular. Sahneye yakın bir locada üç kafadarı gördüler.

Ortada bir mesele vardı. Kiliseden çıkmıyan, müteassıp Bomogan nasıl oluyordu da çok dekolte bir revü oynanırken bir bulvar tiyatrosuna geliyordu?

Raul bu suali Jozefine sordu.

Genç kadın cevap vermedi. Raul anladı. Kadın ondan uzaklaşıyor ve bu içinden çıkılmaz işi kendisile beraber takip etmek istemiyordu.

Kendi kendine söylendi:

«Öyle olsun, herkes kendi hesabına çalışsın. Kimin muvaffak olacağını görürüz.»

Sahnedeki baleler raksediyordu. Bir kadın, başına sahte elmaslar takmış, saçlarının arasına ampuller koymuş, en önde, ortada zıp zıp sıırıyordu.

İki perde oynandı, üç kafadara locasının perdesi çekilmişti, içeridekileri görmek kabil değildi.

Raul o tarafa gitti ve loca kapısının aralık durduğunu gördü. Baktı. Kimseler yoktu.

Sorup öğrendi. O locayı tutanlar, revü başladıktan yarım saat sonra gitmişlerdi.

Kontese:

— Burada yapılacak iş kalmadı, dedi, gitmişler.

Bu esnada perde açılıyordu. Sahte elmalı kadın göründü. Bu sefer

başının etrafına sırmalı bir kordelâ sarmıştı. Kordelâya şamdan mumlukları iliştirilmişti. Raul saydı. Yedi tane idi.

Raul başını kaşdı:

«Yedi, Bomoganın neye geldiği anlaşıldı.»

Jozefin seyrederken o çıktı ve locaları açanlardan birinden sahte elmaslı kadının Brigit Rusölen olduğunu öğrendi. Monmartrede eski bir evde oturuyormuş. Kendisine fevkalâde sadık Valantin isimindeki hizmetçisile hergün gelecek revünün provalarında bulunmak üzere tiyatroya geliyormuş.

Ertesi gün Raul mavunadan çıktı. Monmartrede bir lokantada yemeğini yedi. Tozlu dar bir yoldan yürüdü. Arkası duvar eski bir evin önünden geçti. Bu evin yanında başka bir binaya bitişikti. Bu binanın en üst kat pencereleri perdesizdi. Boş olduğu anlaşıyordu.

Raul derhal plânını kurdu ve tatbiki geçti.

Randevusu varmış, birini bekliyormuş gibi bir aşağı bir yukarı dolaşmağa başladı.

Üst katı boş binanın kapıcısı kaldırımları süpürüyordu. Kadın arkasını dönmüşken Raul içeri girdi, merdivenleri çıktı. Üst kattaki dairenin kapısını kırdı, bir pencere açtı, yandaki evin damına atladı.

Damda tepe penceresi vardı. Öteberi eski püskü dolu bir yere indi. Bir kapak gördü, kaldırdı,

başını uzattı. İkinci katın sahanlığı ile merdivenin bir kısmı göründü. Inecek merdiven yoktu.

Altta, yani birinci katta iki kadının konuşuyorlardı. Biraz daha uzandı, kulak verdi. Revü aktrisi odasında yemek yiyor, hizmetçisi de ortalığı topluyordu.

Brijit Russölni:

— Bitti dedi. Valântinim bugün pruva da yok. Akşama kadar yatacağım.

Bu istirahat Raulün işini biraz bozdu. Kadın gidince o evi arıyacaktı. İş tesadüfe bıraktı ve bekledi.

Bir kaç dakika geçti. Brijit 10-lık çalışıyordu. Tam bu aralık kapı çalındı.

Kadın söylendi:

— Tuhaf şey, kim geldi acaba? Gidip bak Valântin.

Hizmetçi indi. Kapı açılıp kapandı. Hizmetçi tekrar yukarı çıktı:

— Tiyatrodan. Kâtip müdürden şu mektubu getirdi.

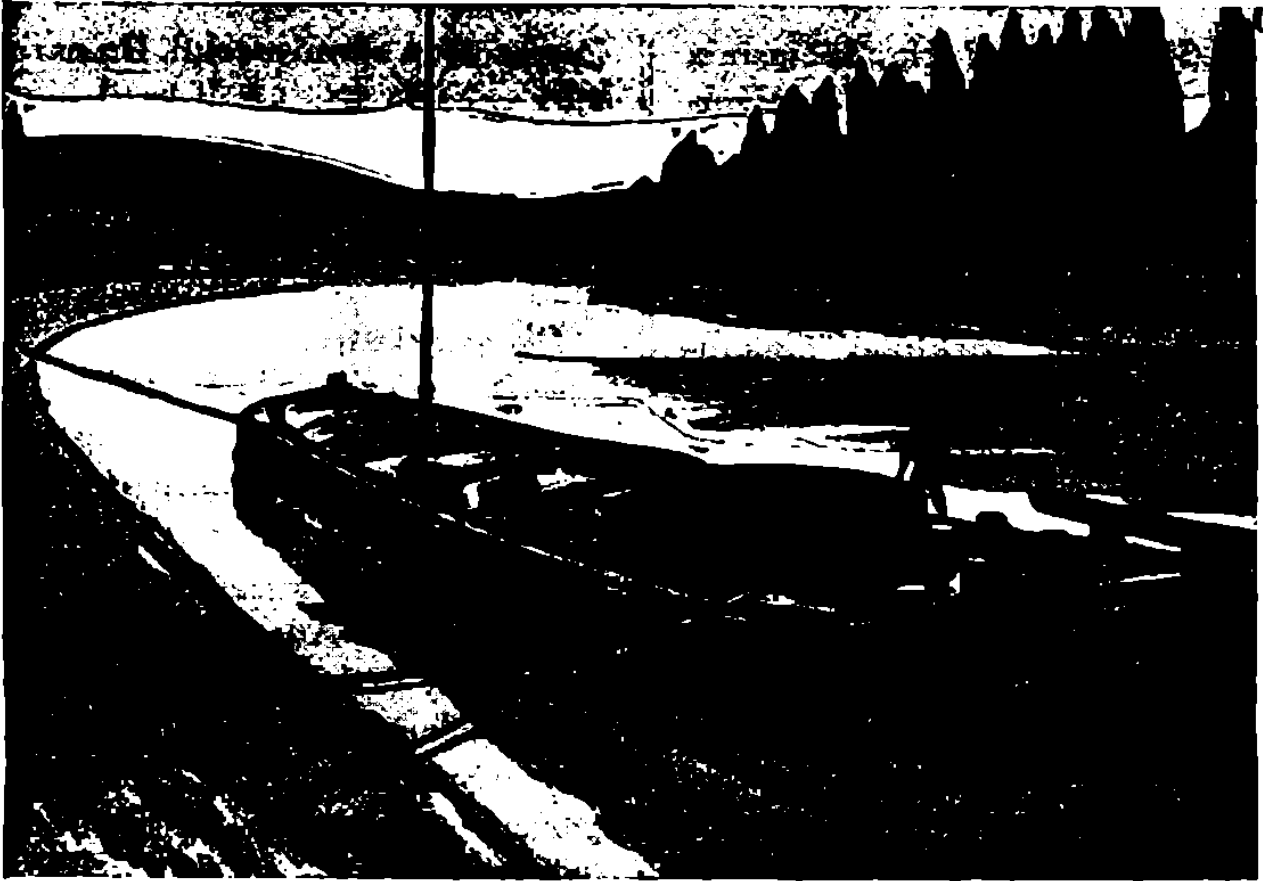
— Ver. Kâtibi salona mı aldın?

— Evet.

Raul genç aktrisin etek uçlarını görüyordu. Zarfı aldı, açtı, okudu:

«Güzel Russölinim, bana başına bağladığın sırma kordelâyı kâtibimle gönder. Bir eşini daha yaptıracağım. Akşam tiyatroya geldiğin zaman fade ederim.

Raul düşündü:

«Vay, acaba tiyatro müdürü de aynı işin peşinde?. Acaba kadın verecek mi?..»

İç i rahat etti:

— Veremem, başkasına yade-
tim.

Hizmetçi:

— Yazık dedi, müdürün canı
sıkılacak.

— Ne yapayım vadettim. Çok
para verecekler.

— Ne diyeyim?

Odasına girdi, bir şeyler yazdı.
Valântine uzattı:

— Kâtibi tanıyor musun?

— Hayır, yeni gelmiş olacak.

— Müdüre veremiyeceğimi, se-

bebini akşama kendisine anlata-
cağımı söylesin.

Valântin aşağı indi.

Uzun müddet daha geçti. Brijst
piyanoya oturmuş şarkı pruvası
yapıyordu. Sesi, kapının açılıp
kapandığını işittirmedi.

Raul endişeye düştü. Vaziyeti
pek kavrayamıyordu. Tanınmıyan
kâtip, kordelânın istenmesi pek
tuzığa benziyordu.

İç i rahatladı. Kapıdan bir göl-
ge geçti. Raul içinden:

«Valântin geliyor, dedi. Aldan-
mışım. Adam gitti.

Fakat birdenbire piyano sustu.
Bir iskemle itildi, şantözün sesi
duyuldu:

— Siz kimsiniz? Ha, kâtipsiniz değil mi? Yeni kâtip... Ne istiyorsunuz?..

— Müdür kordelâyı muhakkak istiyor.

— Kendisine cevap verdim... Hizmetçimden mektubu almadınız mı?.. O nerede? Valântin...

Bir kaç kere seslendi.

— Valântin!.. Beni korkutuyorsunuz mösyö... Gözlerinizden korkuyorum...

Kapı şiddetle kapandı. Raul iskemlelerin devrildiğini, itişip kakışıldığını sonra bir feryat duydu:

— Can kurtaran yok mu?

Bu kadar. Raul kapağı kaldırdı. Aralığından aşağı doğru sarktı, atladı. Karşısına üç kapalı kapı çıktı.

Birine atıldı. Altüst olmuş bir odaya girdi. Kimseyi göremeyince tuvalet odasına koştu. Oradan öteki odaya geçti.

Yarı karanlıkta - perdeler kapalıydı - yere diz çökmüş bir adam gördü. Bir kadın yere uzanmıştı. Adam kadının gırtlığını sıkıyordu. Kadın inliyor, adam homurdanıyordu.

— Allah belânı versin... Kes sesini... Demek vermek istemiyorsun...

Raul öyle bir hücum ediş etti, ki adam kadını bıraktı, bir dedeleşmeğe başladılar. Raul başını çömişmeye çarptı, bir müddet sersemledi.

Katil ondan çok daha iriydi. Bo-

ğuşma uzun sürmiyecekti. Bu narın cılız çocukla iri cüsseli katil nasıl mücadele edebilirdi? Nasıl, ki biraz sonra biri doğruldu. Öteki yerde inliyordu. Fakat kalkan Rauldü.

Diş gıcırdattı:

— Yaman yumruk değil mi? Bunu Teofrast Lüpen denen zattan öğrenmiştim... Bu yumruğu yiyen bir kaç dakika kendine gelemes.

Eğildi, aktrisi kucağına aldı, yatağına yatırdı. Adam kadının gırtlığını pek fazla sıkamamıştı. Brijit Russölen rahat nefes alıyordu. Yarası yoktu. Fakat tir tir titriyor, gözleri yerinden uğramış deli gibi bakıyordu.

— Bir yeriniz ağrı mıyor ya matmazel? Bir şey değil geçer. Korkmayınız. Artık ondan korkacak bir şeyiniz kalmadı. Daha da ihtiyatlı davranalım..

Prdeleri açtı. Bağlarını çıkardı. Adamın ellerini, ayaklarını bağladı. Sonra yüzünü ışığa tutup baktı.

Haykırdı. Aflladı. Mırıldandı:

— Leonar... Lenora...

Başını omuzlarının arasına sıkıştırıp, arabacı yerinde kambur gibi oturan bir adamın yüzünü bu zamana kadar böyle yakından görmemişti. Fakat onu gene de tanıdığı. Bu Jozefinin sağ kolu Leonardı.

Onu ipe bağladıktan sonra ağzına da bir tıkaç soktu. Başına bir bez sardı. Küçük odaya sürükledi,

büyük divanın ayağına bağladı, Sonra inlemekte devam eden genç kadının yanına geldi.

— Bitti, dedi, bir daha onun yüzünü görmezsiniz. Dinleniniz. Ben gidip hizmetçinize bakayım, o ne oldu?

Onu fazla merak etmiyordu. Nasıl, ki kadını aşağıki odada eli ayağı bağlı buldu. Akli başında bir kadındı. Bağlarından ve tıkaçından kurtulduktan sonra telâşlanmadı. Raulün sözlerini dinledi:

— Ben taharri memuruyum. Hanımınızı kurtardım. Yanına gidiniz ve tedavi ediniz. Ben o adamı sorguya çekeceğim.

Kadın gitti. Raul düşünmeğe başladı. Aklına öyle şeyler geliyordu, ki bunları düşünmek bile istemiyordu. Buradan kaçacaktı. Çıkıp gidecekti. Arkasından ne isterse o olsun...

Fakat bunu yapmadı. İtidalini topladı. Fikrini topladı. Ne yapması lâzım geldiğini tasarladı.

Avluya çıktı. Sokak kapısını araladı.

Biraz ötede araba bekliyordu.

Arabacı yerinde genç uşak Dominik vardı. Fakat arabanın içinde kimse yok muydu?... Bu kimdi acaba?

Raul kapıyı kapamadı. Artık sonuna kadar yürüyecekti. Yukarı çıktı, Leonara doğru eğildi.

Boğuşurlarken bir şey gözüne çarpmıştı. Leonarın cebinden bir

zencire bağlı kalın tahta bir düdük çıkmış ve adam, her tehlikeyi unutup düdüğü düşürmemeye çalışmıştı.

Raulün hatırına şu geldi: Düdük, tehlike baş gösterirse, aşağıda bekliyen uzaklaştırmaya mı yarıyacaktı? Yoksa iş bitince öttürüp aşağıda bekliyen mi çağıracaktı.

Bu ikinci şıkı kabul etti. Pencereyi açtı, düdüğü öttürdü.

Tül perdelerin arkasına saklanıp bekledi.

Kalbi çarpıyordu. Hiç bu derece ıztırap duymamıştı. Ne olacağını tahmin ediyor, kimin geleceğini biliyordu. Bu hakikate rağmen şüphe etmek istiyordu... Bu cinayette katil Leonarın arkadaşı olmamasını temenni ediyordu.

Sokak kapısı açıldı.

Raul göğüs geçirdi.

Jozefin Balsamo giriyordu.

Bir dostu ziyarete geliyormuş gibi rahat rahat girdi. Mademki Leonar düdük öttürmüştü, yol açık demekti.

Jozefin Balsamo avluyu geçti, eve girdi.

Raul asabını yatıştırdı, çarpıntısı durdu. Bu rakibi de, ilk rakibi gibi tepeliyeceğine emindi. Yalnız bunu başka suretle yere vuracaktı.

Yavaşça Valântini çağırdı:

— Ne olursa olsun sakın ses çıkarma. Brijit Russöline bir su-

kast hazırlandı. Cürmü meşhut halinde yakalamak istiyorum. İşte suikastçılardan biri. Hiç ses istemem.

Hizmetçi:

— Size yardım edeyim, dedi, merkeze haber vereyim..

— Şimdilik istemez. Bu mesele ortalığa yayılmamalıdır. Hanımınız için fena olur. Ben her mesuliyeti üzerime alıyorum, yalnız sizin odadan hiç ses çıkmasın.

— Peki.

Raul ara kapıları kapadı. Brijitin bulunduğu odayla, Jozefini karşılayacağı oda birbirinden ayrılmıştı.

Bu esnada Jozefin merdiven başında göründü.

Raulü gördü.

Elbiselerinden Leonarı tanıdı.

Raul, tehlike anlarında kadının ne derece soğukkanlı olduğunu biliyordu. Nasıl ki alt bir oda, eli kolu bağlı Leonarı görünce düşünmeğe başladı. Titriyen asabını geriordu ve kendi kendine soruyordu:

«Bu ne demek? Raulün burada işi ne?.. Leonarı kim bağladı?»

Nihayet yüzünün peçesini açtı ve en fazla çekindiği şeyi öğrenmek istiyormuş gibi sordu:

— Bana niye böyle bakıyorsun Raul?

Bir müddet cevap vermedi. Söyliyeceği şey öyle korkunçtu, ki

kadının yüzü bakış ifadesini kaçırmamak için gözlerini ona dikti.

Mırıldandı:

— *Brijit Russölen katledildi.*

— Brijit Russölen mi?

— Evet dün geceleri elmaslı sırma kordelâlı aktris. Tanımıyorum diyemezsin, çünkü onun evindesin ve Leonara, işi bitirince haber vermesini tembih ettin.

Kadın sendeledi:

— Leonar... Bu işi Leonar mı yaptı?

— Evet. Brijiti o öldürdü. Boğazını iki elile sıkarken gördüm.

Kadın titredi, bir iskemleye çöktü. Fısıldadı:

— Katil... Katil... Bunu nasıl yaptı?...

Ve sesini biraz daha alçalttı: .

— Öldürdü ha... Demek öldürdü... Halbuki bana bir daha öldürmeyeceğine yemin etmişti...

Sahi miydi, yoksa komedya mı oynuyordu! Acaba Leonar anı bir cinnetle mi cinayete kalkmıştı, yoksa Jozefinin talimatı dairesinde mi hareket etmişti?

Raul kendi kendine bunları soruyor, cevap bulamıyordu.

Jozefin Balsamo başını kaldırdı. Yaşlı gözlerle Raule baktı. Sonra ellerini dua eder gibi birleştirerek yaklaştı:

— Raul... Raul... Neden bana böyle bakıyorsun?... Hayır, hayır değil mi?... Beni ittiham etmiyorsun değil mi?... Bu cinayete mü-

saade ettim zannedebilirsin... Böyle bir zannın olmadığına yemin et... Raul... Raulüm...

Raul, biraz sertçe kadını oturttu, Leonarı divanın altına itti, bir müddet dolaştı, sonra Kagliostroya yaklaştı:

— Beni diale Jozin. Eğer yarım saate kadar bu esrarengiz muam-

manın ne olduğunu olduğu gibi ve bildiğin kadar anlatmazsan, sana bundan sonra can düşmanı muamelesi yapacağım. Seni bu evden uzaklaştırırım ve en yakın merkeze Leonarı teslim ederim, işlediği cinayeti anlatırım ve ondan sonra ne yaparsan yap... Anlatacak mısın?

— 8 —

İki irade

Harp ilân edilmişti.

Raul kavgaya tam sırasında başlamıştı. Jozefin Balsamoyu ansızın yakalamış ve fena bir mevkide iken sorguya çekmişti.

Onun gibi bir kadının mağlûbiyeti kabul etmiyeceği muhakkaktı. Mukavemete yeltendi. Raul gibi müşfik ve munis bir âşıkın birdenbire kendisine hükmetmeğe kalkacağını kabul etmedi. Yalvardı, ağladı, vaitlerde bulundu. Kadınlığın her kurnazlığına baş vurdu.

Raul yumuşamadı.

— Anlatacaksın. Ben artık muammadan bıktım... Bu meseleyi aydınlat

— Hangi meseleyi?... Hayatımı mı?

— Hayatın senin olsun. Eğer onu bana söylemekten yüzün kızarıyorsa söyleme. Sen herkes gibi benim için de bir muamma olarak kala-

caksın. Yüzünün ifadesinden ruhunun manası anlaşılmıyacak, bunu kimse anlayamıyacak. Ben, hayatının benim hayatıma temas eden tarafını öğrenmek istiyorum.

Ayni maksadı güdüyoruz. Bana yürüdüğün yolu göster. Yoksa ben de cinayet işlerim, bunu da istemiyorum.

Masaya yumruk vurdu.

— Anlıyor musun Jozefin? Öldürmek istemiyorum. Hırsızlık neyse, fakat cinayet hayır, bunu istemiyorum.

— Ben de istemiyorum.

— Belki, fakat öldürtüyorsun.

— Yalan!

— Öyleyse anlat. İzah et.

Kadın ellerini büküyor, inliyordu:

— Anlatamam... Anlatamam..

— Neden? Bomogandan öğren-

diklerini neden bana anlatamıyorsun?

— Seni bu işe karıştırmak, o adamla mücadeleye sokmak istemiyorum.

Kakhaka ile güldü.

— Bana bir hal olur diye mi korkuyorsun? Ne bahane... Merak etme Jozefin. Ben(Bomogandan korkmam. Benim korktuğum başka bir düşmanım var.

— Kim.

— Sen.

Tekrar etti:

— Sen Jozefin, senden korkuyorum. İşte bunun için aydınlık istiyorum. Bir kere meseleyi ııkta görsem korkmıyacağım. Karar verdin mi?

Başını salladı:

— Hayır.

Raul kızdı:

— Demek bana itimadın yok. İş mükemmel bir iş: Hepsini kendine saklıyorsun. Öyle olsun. Gidelim. Dışarıda belki düşünürsün de aklın başına gelir.

İlk gece deniz kıyısında yaptığı gibi, kucakladı, sırtına aldı. Karpıya doğru yürüdü.

Kadın:

Dur, dedi.

Maddi ve manevî kuvvet karşısında Jozefin yumuşadı ve Raulü fazla kızdırmaması lâzım geldiğini anladı.

Yerine oturduktan sonra sordu:

— Ne öğrenmek istiyorsun?

— Her şeyi. Bir kere burada ne işin var? Bu sefil herif Brijiti neye öldürdü?

— Taşlı sırma kordelâ...

— Taşların kıymeti yok. Onlar cam...

— Amma yedi tane.

— Bundan ne çıkar? Öldürmek mi lâzımdı? Beklemek, odasını aramak olmaz mıydı?

— Doğru, fakat başkaları da izin üstündeymişler.

— Başkaları mı?

— Evet, bu sabah şafakla beraber Leonara bu aktrisi gözlemesini tembih etmişim. Evin etrafında bazı kimselerin dönendiğini haber verdi.

— Kimler olsa gerek?

— Belmonun adamları.

— Bu işe ismi karışan kadının mı?

— Evet, her yerde o kadın.

— Peki amma bundan da ne çıkar?... Öldürmek mi icap ederdi?

— Birdenbire kendisinden geçmiş olacak. «Her ne pahasına olursa olsun o kordelâ bana lâzım» demişim.

— İşte görüyorsun ya, kendinden geçip cinayet işliyen bir adamın elindeyiz. Buna bir nihayet vermeli. Burada dönenenlerin Bomoganın adamları olduğunu zannediyorum. Sen Bomoganla başa çıkamazsın. İdareyi bana bırak. Eğer muvaffak olursan ancak benim sayemde muvaffak olursun.

Jozin bütün bütün yumuşadı. Raul faikiyetini öyle bir kanaatle söylüyordu, ki kadın maddî kuvveti hissetti. Gözlerinde Raul madde-ten büyüdü. Boyu daha uzun, omuzları daha geniş, zekâsı daha parlak, bakışları daha sertti. Bu kuvvetli iradenin önünde boyun eğdi.

— Peki dedi, anlatayım. Amma burada anlatmağa ne lüzum var?

Kadın kendisini toplıyacak olursa hiç bir şey söylemiyecekti. Buna emin olan Raul:

— Burada anlatacaksın dedi, başka yerde değil.

— Mademki aşkımız tehlikeye giriyor peki. Senin aşkımız umurunda değil amma, benim umurunda...

Raul göğüs kabarttı. Karşısındakileri nasıl nüfuzuna aldığını gördü de gurur duydu.

Filvaki Kagliostro pek kendinde değildi. Brijidi öldürüldü sanması, Leonarı eli ayağı bağlı görmesi onun elinden silâhlarını almıştı. Fakat Raul de, bu kurnazlığı düşünmüş fırsattan istifade ederek silâhlarını almasını bilmişti ya.

Artık hâkimdi. Artık aşka, sevilmeğe, okşanmağa, tatlı dile ehemmiyet vermiyecekti.

Kalktı, masa örtüsünü alıp Leonarın üstüne örttü, Jozinin yanına oturdu:

— Dinliyorum.

Kadın dik dik baktı. İzhar ede-

mediği hiddetini yenmeğe çalışarak mırıldandı:

— Hata ediyorsun. Bir gün nasıl istiyeye istiyeye anlatacağım bir şey bana geçici bir heyecandan istifade ederek zorla söyletiyorsun.

Tekrar etti:

— Dinliyorum.

— Peki. Kabahat benden gitsin. Çabuk bitirelim. Teferrüatı atlayıp sadede geleceğim. Uzun ve muğlâk şeyler söylemiyeceğim. Sade bir rapor vereceğim.

Bundan yirmi iki sene evvel 1870 ve benden sonra Ko eyaletinde dolaşan Ruan peskoposu âyandan kardinal Bonşoz yolda bir kasırgaya yakalandı ve Gör şatosuna iltica etti. O zaman şatonun sahibi Ob şövalyesiydi.

Yemekten sonra kardinal odasına çekileceği sırada Ob şövalyesi - iki büklüm ihtiyar - onunla hususî görüşmek istedi. Çok uzun müddet görüştüler. İşte görüştüklerinin bir hulâsası. Bunları o zaman kardinal defterine yazmış. Bir kelimesini de değiştirmiyeceğim. Ezbere biliyorum:

«İhtiyar şövalye: Çocukluğum ihtilâl senelerinde geçti, dedi. Terrör devrinde on iki yaşındaydım. Öksüzdüm. Her gün halamla beraber hapishaneye giderdim. Halam yaralılara, muhtaçlara yardım eder, öteberi dağıtırdı. Hapishaneye rasgeleni tıkmışlar, sudan bir muhakeme ediyorlardı.

Orada kim olduğunu, niçin tevkif edildiğini bilmedikleri birile tanıştım. Ona acıdım, çok yardım ettim. Adam benden hoşlandı. İtimadını kazanmıştım. Mahkûm olduğu gün dedi ki:

«Yarın şafakla beraber jandarmalar beni idam yerine götürecekler, kim olduğum meydana çıkmadan öleceğim. Ben böyle istedim. Sana da kim olduğumu söylemeyeceğim. Fakat sana bir sır tevdi edeceğim. Sözlerimi iyi dinle ve büyüdüğün zaman soğukkanlılıkla ve namuskârane yapacağını yap. Sana söyleyeceklerim çok mühimdir... Her halde senin bu sırrı saklıyacığına, kimseye ifşa etmiyeceğine eminim.

«İhtiyar şövalye şöyle devam etti: Rahipmiş, paha biçilmez bir servetin idaresi onun elindeymiş. Bu servet bir hazineymiş, elmas ve mücevher hazinesi. Para ile dünyanın en pahalı elmasları alınmış bu elmaslar da dünyanın en küçük elmaslarıymış. Her alınan taş akla gelmez bir yere saklanmış... Ko vilâyetinde, herkesin dolaştığı bir yere. Tarla hudutlarını ayıran büyük taşlar vardır. Bu taşlardan biri oyukmuş, taşlar orada saklıymış.

«İşte taşlar o taşın içindedir. O taşın delikleri çoktan tıkanmış için, yeni alınan taşları rahip bir kutuya koyup toprağa gömmüş. Rahip o yeri de bana söyledi. Ye-

rini anlattı. Ben de, ihtilâl bittikten sonra oraya gideceğimi, elmasların yerli yerinde durup durmadığına bakacağımı ve ondan sonra her sene paskalyada Gör kilisesindeki âyinde bulunacağımı vadedtim.

«Bir paskalya günü, mukaddes su dağıtan adamın yanında siyahlı birini gördüm. O adama isimimi söyleyecektim o da beni yedi kollu bir şamdanın yanına götürecekti. Ben de ona elmasların yerini bildirecektim.

«Bu biribirimizin tanışması demek olacaktı. Ondan sonra beraber taş gidecektik. Bu dediklerini yapacağıma yemin ettim. Ertesi gün rahip idam edildi.

«Çok gençtim, fakat sözümü tuttum. Halam öldü. Ben öksüzler yurdunda büyüdüm. Direktuar ve imparatorluk harplerinde bulundum. Napolyonun sukutundan sonra otuz üç yaşındaydım. Askerlikten iskat edildim. Doğru elmasların saklı bulunduğu taşın yerine gittim. 1816 paskalyasında Gör kilisesine gittim. Mukaddes su dağıtanın yanında siyahlı kimse yoktu.

«Ertesi sene gene gittim. Artık her sene gidiyordum. Gör şatosunu da satın almıştım. Yirmi beş senedir, elmaslara nöbetçilik ediyorum. Kimse gelmedi. Bu hikâyeye dair hiç bir şey duymadım. Taş yerinde duruyor. Yedi kollu

şamdan dinî bayram günleri yakılıyor. Fakat siyahlı adam randevuya gelmiyor.

«Ne yapacaktım? Kime ne söyleyecektim? Fransa kralından randevu mu istiyecektim? Hayır, benim yapacağım şey evvelden taayyün etmişti. Kendi başıma hüküm veremezdim.

«Bu akşam nihayet yapacağımı anladım. Siz geldiniz. Hem âyan âzasınız, hem de peşkopossunuz. Hem kiliseyi, hem Fransıyı temsil ediyorsunuz. Size bunları anlattım. Siz artık ne isterseniz onu yapınız. Elmasların kime verilmesi lâzım geldiğini bana haber veriniz, elmasları size teslim edeyim.

«Kardinal Bonçoz sözü kesmeden dinlemişti. Böyle bir hazinenin mevcudiyetini o da duymamıştı. Şövalye çıktı ve biraz sonra elinde bir kutu ile geldi:

«İşte bana bahsedilen kutu. Onu topraktan çıkardım, yanımda saklamağı tercih ettim. Alınız ve içindeki yüz kadar taş fiat takdir ettiriniz. Söylediklerimin doğru olduğunu anlarsınız. Büyük hudut taşının içinde de on bin kadar mücevher varmış.

«Kardinal bu işle meşgul olacağını ve sırası gelince şövalyeyi çağdırttıracağını söyledi.

«Fakat kardinal sözünü tutamadı. Araya mâniler girdi. Bunların ne olduğunu biliyorsa Raul. Fransa Prusya harbi. Harpten sonraki

felâket. İmparatorluk çöktü. Fransa istilâ edildi. Aylar geçti.

«Ruan sukut etmek tehlikesini gösterince kardinal bazı mühim vesaikle beraber elmas kutusunu da İngiltereye göndermek istedi. Almanların şehre gireceğı gün, 4 kânunuevvel günü, kardinalın sadık uşağı Jubber bir araba ile Havre yoluna çıktı. Oradan vapura binecekti.

«kî gün sonra kardinal Juberni öldürüldüğünü ve cesedinin Ruan'dan bir kaç kilometre ötedeki bir ormanda bulunduğunu haber aldı.

«Valizle vesikaları kardinala getirdiler. At, araba ve elmas kutusu yoktu. Yapılan tahkikat, biçare Juberni, oralarda yol kesen Alman süvarilerinin eline düştüğünü meydana çıkardı.

«Talisizlik devam ediyordu. Kardinal Ob şövalyesinden bir mektup aldı. İhtiyar ölürken bir iki satır karalamıştı: «Hudut taşının yerini gösteren tek kelime ve formül elmasların bulunduğu kutunun dibinde yazılıdır... Şamdanı bahçeme sakladım.»

«Hazineden hiç bir iz kalmamıştı. Kutu çalınmıştı. Elmasların saklı bulunduğu taşın yerini bilen yoktu. Taşları kimse görmemişti. Acaba sahici miydi? Hattâ mevcut muydu? Kutunun içindeki taşların cam olmadığı ne malûmdu?

«Kardinal şüphelendi ve bundan kimseye bahsetmedi. Şövalyenin

iddialarını bunak birinin sözleri telâkki etti. Hikâyenin şüyu tehlikeli olabilirdi. Fakat...

— Bütün bu bunağın söyledikleri ile alâkadar oluyordu değil mi?

Jozefin biraz düşündü:

— Evet. Hatıralarında bunları yazdı ve yakmağı unuttu. Ölümünden sonra kütüphanesinde bulundu.

— Kim buldu?

— Bomogan.

Jozefin Balsamo, bütün bunları, başı önünde, ezbere ders okur gibi anlatmıştı.

Başını kaldırdığı zaman Raulün hali nazarı dikkate çarptı:

— Nen var?

— Ben de çok alâkadar oldum. Uç ihtiyarın sözleri bize evvel zamana ait bir sırrı ifşa ediyor. Zencir kopmamış. Her şey yerinde. Bu zencirin son halkasından Bomogan ortaya çıkıyor. Bomogan ne yaptı? Acaba bu işi başarmağı muktedir mi? Onunl anlaşıyım mı, yoksa işi elinden alayım mı?

Raul coşkundu. Kagliostro müteredditti.

— Devam et Jozin, iyi yoldayız. Beraber yürüyelim. Mükâfatı paylaşırız.

Devam etti:

— Bomogan bir kelime ile tarif edilir: Haris. Hatıraları okuyunca sarhoş oldu. Önüne geniş ufuklar açılıyordu. Büyüklerini kandırdı ve

bu hazineyi bulmak için bütün cizvitlerin yardımını temin etti.

Etrafına isim sahibi, fakat gırtlaklarına kadar borçlu bir kaç asilzade topladı. Onlara meselenin bir kısmını anlattı. Bir çete teşkil etti. Para kuvveti ile onları nüfuzu altına aldı.

İki sene araştırma ifeticesi bazı şeyler ele geçirdiler. Bir kere idam edilen adamın Fekan manastırında haznedar rahip Nikola olduğunu öğrendiler. Hazinei evrakı karıştıra karıştıra, Fransa kiliselerinin muhaberatını buldular. O devirlerde, bütün kiliseler arasında «dim» denen bir akçenin geçtiğini ve bu akçelerin mühim bir servet tuttuğunu ve bu servetin nerede saklandığını yalnız bir kişinin bildiğini meydana çıkardılar.

İhtilâlde b kiliseler yıkılmıştı. Fakat servet mevcuttu. Bu servetin son bekçisi rahip Nikola olmuştu.

Jozefinin bu sözlerinden sonra derin bir sessizlik oldu. Raulün merakı artmıştı. Heyecanlanıyordu.

Mırıldandı:

— Ne enfes şey! Ne mükemmel macera! Muhakkak, ki maziden kalıp meydana çıkmıyan defineler vardır. Bunun aksi kabil değildir. Ecdadımız paralarını bankaya koymazlardı. Bazı yerlere saklardı. Ağaç kovukları, taşlar, mağaralar, toprak hazinelere kasa

olurdu. Ve bir zelzele bu serveti, bu hazineleri mahvederdi.

Sesini yükseltti:

— Bu sefer kaybolmıyacak Jozefin Balsamo. Ve bu servet muazzam bir servet. Eğer rahip Nikola doğru söylediye, eğer bir taşın içinde on bin mücevher varsa, bu taşların kıymeti bir milyardan fazladır.

Birdenbire genç kadının yanına oturdu ve sordu:

— Bu macerada senin rolün nedir Jozefin? Ne biliyorsun? Kagliostro'dan başka bir şey öğrendin mi?

— Bir kaç kelime. Arkasında kalan «Fransa kralının serveti [*] ile bunun arasına şunları yazmış:

«Ruan, Havre ve Diyepe arasında (Mari-Antuvant söylüyor)».

— Doğru... Fransa kralının serveti de orada saklıydı. Bu serveti de orada bulacağım... Muhakkak bulacağım.

Jozine döndü:

— Sende mi arıyordun?

— Evet.

— Senden başka bir kadın daha mı arıyordu?

Kadının gözlerinin içine baktı:

— Bomoganın iki arkadaşını o kadın mı öldürdü!

— Evet, markiz Belmon, o da Kagliostro ahfadından zannedirim.

— Sen bir şey bulamadın mı?

— Bomogana tesadüf ettiğim güne kadar bir şey bulamadım.

— Bomogan arkadaşlarının intikamını almak istiyordu değil mi?

— Evet.

— Bomogan sana yavaş yavaş bildiklerini söyledi öyle mi?

— Evet.

Kendiliğinden mi söyledi.

— Evet.

— Yani onun da aynı yolda yürüdüğünü sezdin ve sana olan sevgisineden istifade edip ağzından söz aldın.

Açıkça itiraf etti:

— Evet.

— Mühim bir oyun oynamışsın.

— Hayatımla oynuyorum. Beni öldürmek istemesinin sebebi beni sevdiği ve ben onu sevmediğimden benden kurtulmak içindir. Bir sebebi de korkusudur. Benim de kendi bildiklerini bildiğimi biliyor. Birdenbire ben onun düşmanı oldum ve gayeye ondan evvel varabilirdim. Hatasını anladığı gün ben mahkûm olmuştum.

— Bildikleri tarihî ve eski bir iki fıkradan ibaret değil miydi?

— O kadar.

— Ya benim bahçede bulduğum şamdanın bir kolu?.. Bu ilk delildir.

— İlk mi?

— Ben öyle sanıyorum. Ayrıldığınız gündenberi onun bir kaç adım ilerilemediği ne malûm?

[*] Oyuk İğne macerasını okuyunuz.

Endişeye düştü:

— Acaba?

— Her halde bir adım ilerledi. Dün gece Bomogan tiyatroya geldi. Sebabi? Çünkü Brijitin başında yedi elmaslı bir kordelâ vardı. Bunun ne olduğunu anlamak istedi ve bütün gün Brijitin evini tarassut ettirdi.

— Öyleyse bir şey öğrenemeyiz.

— Öğrenebiliriz Jozin.

— Kimden?

— Brijit Rmsölenden.

Kadın ürperdi; «Brijit?..»

— Evet, Brijitten, sorar öğreniriz.

— Anlamadım.

— Anlaşılmıyacak bir şey yok.

Brijite sorarız.

— Demek... Ölmedi... Yaşıyor?.

— Elbette.

Kalktı, topuklarının üstünde, döndü, dansetti:

— Kuzum kontes Kagliostro bana öyle hiddetli hiddetli bakma... Eğer senin asabını altüst etmeseydim maceraya dair tek kelime söylemeyecektin. O zaman halimiz mi-ce olurdu? Bugün değilse yarın Bomogan milyarlara alır, Jozefin de avucunu yalardı... Haydi, bana böyle kinci kinci bakacağına külcük yap...

Mırıldandı:

— Demek bunu da yaptın... Bu küstahlığa da cesaret ettin... Ağzımdan harf kapmak için beni böy-

le aldattın... Bunu affetmiyeceğim Raul.

— Affedersin, edersin... Bu bir izzeti nefis meselesi, aşkımızla alâkası yok. Bizim gibi sevişenler arasında böyle şey olamaz. Bir gün birimiz tırmalıyor, ertesi gün birimiz... Nihayet her noktada birleşip anlaşacağız.

Diş gıcırdattı:

— Meğer ki o zamana kadar ayrılmıyalım.

— Neye ayrılalım?... Seni biraz söyledim diye mi?..

Jozin kaşları çatık duruyordu. Nihayet Raul kahkaha ile gülmeğe başladı:

— Aman ne komik!.. Madam kızdı!.. Bunda kızacak ne var?..

Jozefin dinlemiyordu. Leonarın üstünü açtı, bağlarını çözdü.

Leonar, kudurmuş bir hayvan gibi Raule atıldı.

Kadın emretti:

— Dokunma!

Yumruklarını Raulün suratına doğru sıktı... Raul güldü:

— Herif cehennem zebanisi gibi...

— Bir gün görüşürüz... Yüz sene sonra bile olsa elimden kurtulamazsın.

— Sen de patronun gibi, asır hesap ediyorsun.

Kadın Leonarı dışarı itti:

— Haydi git... Git artık... Arabayı da al...

Raulün anlamadığı bir dille bir

şeyler konuştular. Yalnız kaldıktan sonra Jozefin Raule yaklaştı ve acı bir sesle:

— Şimdi ne olacak? dedi.

— Ne demek?

— Ne yapmak fikrindesin?

— Masum fikirlerim var.

— Gevezelik yetişir. Ne yapmak fikrindesin?

Birden ciddileşti:

— Senin yapamadığın bir şeyi yapacağım, senin gibi hareket etmiyeceğim. Ben senin gibi değilim. Dostça hareket edeceğim.

— Yani?

— Birini sorguya çekeceğim. Onunla konuştuklarımı duyacaksın. İşine geliyor mu?

Hiddetli cevap verdi:

— Evet.

— Öyle ise burada bekle. Uzun sürmez, Gaybedecek vakit yok.

— Anlamıyorum.

— Anlarsın Jozin, kımıldama.

Raul ara kapıyı açtı, aralık bıraktı, Brijetin yatağına yaklaştı. Valantin ayak ucunda idi.

Genç aktris gülümsedi. Can kurtaranını görünce, meseleyi tamamen kavrayamamış olmasına rağmen, içinde bir ferahlık duymuştu.

— Sizi yoracak değilim, bir iki dakika konuşalım. Cevap verecek halde misiniz?

— Elbette.

— Size taarruz eden bir deliymiş. Zabıta esasen onu arıyormuş. Yakaladılar, timarhaneye koydular. Tehlike kalmadı, artık kork-

mayın. Yalnız anlamak istediğim bir nokta var.

— Sorunuz.

— Başınıza sardığınız kordela nedir? Onu nerede buldunuz?

Aktrisin tereddüt ettiğini sezdi. Buna rağmen itiraf etti:

— Eski bir kutuda bulduğum taşlar...

— Tahta bir kutu mu?

— Evet. Annemin taşradaki evinin çanı arasında buldum.

— Bu ev nerede?

— Ruanla Havre arasında Li-löbonda.

— Biliyorum. Bu kutu oraya nasıl gelmiş?

— Bilmem. Anneme sormadım.

— Taşları bu şekilde mi buldunuz?

— Hayır, gümüş halkalı yüzüklerde idi.

— Halkalar ne oldu?

— Düne kadar tiyatrodaki mak-yaj kutumda duruyordu.

— Ne oldu?

— Oyundan sonra biri geldi, beni tebrik etti. Tesadüfen halkaları gördü, satın almak istedi, sattım.

— Yalnız mıydı?

— İki kişi daha vardı. Koleksiyon meraklısıymış. Bugün saat üçte taşları da götüreceğimi vadettim. Çok para vereceğini söyledi.

— Halkaların içinde yazı var mı?

— Var... Amma eski yazı, anlamadım.

Raul düşündü.

— Bütün bunları kimseye söylememenizi tavsiye ederim. Yoksa annenizin hayatı tehlikeye girer. Paraca değil, fakat tarihçe kıymeti olan şeyleri evinde saklaması garip...

Brijit korktu:

— İade edeyim...

— Hacet yok. Taşlar sizde kalsın. Yalnız sizin namınıza halkaları geri istiyeceğim. Adam nerede oturuyor?

— Vojirar sokağında.

— İsmi?

— Bomogan.

— Bir tavsiye daha matmazel. Bu evden çıkınız. Bu ev çok ıssız. Bir müddet, bir ay kadar hizmetçinizle beraber otelde oturunuz. Kimseyi kabul etmeyiniz. Olur mu?

— Olur.

Dışarıda Jozefin Balsamo Raul Andrezinin koluna girdi. Heyecan içinde idi:

— Oraya gidiyorsun değil mi?

— Evet Bomogana.

— Deli misin?

— Neden?

— Bu saatta, onun ötekilerle beraber evde olduğunu bildiğin bir zamanda...

— İki zait bir üç eder.

— Kuzum gitme.

— Ne çıkar? Beni yerler mi?

— Bomogan her şey yapar.

— Yamyam mı?

— Alay etme Raul.

— Ağla Jozefin.

Kadının samimî olduğunu anladı. Kadınlık şefkati kabarmıştı. Dargınlığını unutmuştu, Raulün üzerine titriyordu.

— Gitme Raul. Bomoganın evini bilirim. Uç haydut seni yakarlarsa kimse kurtaramaz.

— İsabet, demek onları da kimse kurtaramıyacak.

— Rual alay ediyorsun amma...

Kadına sokuldu:

— Beni dinle Jozin. Muazzam bir işin ortasına son geliyorum. İki muntazam teşkilâtla karşılaşıyorum, senin ve Bomoganın teşkilâtı. Bittabi ne sen, ne de o beni istemiyorsunuz... Bense bu işi bırakmak niyetinde değilim. Seninle nasıl analştımsa, düşmanımız Bomoganla da anlaşmalıyım. Seninle fena davranmadım, bunu inkâr edemezsin; elimden iş geldiğini de gördün.

Kadının gene izzeti nefsinı kırmış oldu. Kolundan çıktı. Sessiz yürümeğe başladılar.

Raul için için düşünüyordu: Asıl düşmanı şu güzel yüzlü, çok sevdiği kadın değil miydi?

— 9 —

— Mösyö Bomogan burada mı? İçeriden bir kapak açıldı, ihtiyar bir uşağın yüzü parmaklıklardan göründü:

— Burada, fakat kimseyi kabul etmez.

— Matmazel Brijit tarafından geldiğimi söyle.

Bomoganın oturduğu bina iki katlıydı. Kapıcı yoktu, zil yoktu. Kapı tokmakla çalınıyordu.

Raul beş dakikadan fazla bekledi. Genç aktrisin yerine genç bir erkek gelmesi üç kafadarı şaşırtmıştı.

Uşak göründü:

— Kartvizitinizi istiyorlar.

Raul verdi.

Gene bekledi. Nihayet zincirler çıkırdadı, kol da bir gıcırdadı. Raul tertemiz büyük bir antreye girdi.

Bir kaç kapı sıraladılar. Son kapı meşin kaplıydı.

İhtiyar uşak kapıyı açtı, Raulün arkasından kapadı. Raul üç düşmanile yalnız kaldı. Bu üç kişiye düşman demekte haklıydı. İkisi ayağa kalkmışlar. yumruklarını sıkmışlar, üzerine atılmağa hazırdılar.

Ettig haykırdı.

— Ta kendisi. Görde şamdanın kolunu çalan. Bu ne küstahlık!.. Bugün neye geldiniz? Eğer kızım la evlenmek istediğinizi söylemeğe geldinizse...

Raul gülümsedi:

— Sizin de aklınız fikriniz hep bunda. Kızınız hakkındaki düşüncelerim ve hürmetim değişmedi. Fakat ne bugün ne de o gün izdivaca dair konuşmağa gelmedim.

— Ya neye geldiniz?

— Göre, sizi bodruma kapamağa geldim. Buraya da...

Eğer Bomogan mâni olmasaydı, Etig Raulün gırtlığına sarılacaktı:

— Bırakınız Etig. Oturunuz da gelmesinin sebebini izah etsin.

O da oturdu. Raul de yer aldı.

Sözç başlamadan evvel muhataplarına baktı. Etig şatosundaki toplantıdanberi çok değişmişlerdi. Baron biraz daha ihtiyarlamıştı. Avurtları avurtlarına çökmüştü, arada sırada gözleri yerinden uğruyordu. Fikri sabit ve vicdan azabı insanı bu hale sokar. Bu hali Bomoganda da gördü.

Buna rağmen o biraz daha itidalini muhafaza ediyordu. Jozefinin ölümü ona vicdan azabı çektiyordu amma, bu derunî bir azaptı. Bu azabı ancak buhran anları dışarı durdurabilirdi.

Raul düşündü: «Böyle bir buhran uyandırmalıyım. İkimizden birinin yumuşaması lâzım.»

Bomogan sordu:

— Ne istiyorsunuz? Matmazel Brijitin ismini vererek girdiniz. Maksadınız?

— Kendisile tiyatrodaki görüşmüştünüz. Aynı meseleyi görüşmeğe geldim.

Raul doğrudan doğruya hücum geçmişti. Bomogan kaçınmadı:

— Bu meseleyi ancak kendisile konuşabilirim, kendisini bekliyorum.

— Mühim bir sebep çıktı, gelemedi.

— Nedir bu mühim sebep?

— Taarruza uğradı, öldürmek istediler.

— Ne?... Ne dediniz?... Öldürmek mi istediler?... Neden?

— Siz nasıl yedi halkayı aldınızsa, öldürmek isteyen de yedi taş almak istedi.

Beneto ile Etig, iskemlelerinin üstünde sallandılar.

Bomogan küstahça ve sert konuşan çocuk denecek kadar genç adama baktı ve hiddetini yendi.

Her halde bu rakip pek entipüftendi. Mukabelesinde bunu anlattı:

— İşte iki seferdir üzerinize vazife olmıyan şeylere karışıyorsunuz. Lâzım gelen dersi almanız sırası geldi. Görde arkadaşlarımı bodruma kapadıktan sonra, sizin olmıyan bir şeyi aldınız. Buna hırsızlık derler. Bugün de, daha büyük bir küstahlıkla karşımıza çıkıyorsunuz ve bizi tahkire yelteniyorsunuz. O halkaları çalmadığımızı bilmeniz lâzım. Satın aldık. Bu hareketinizin sebebini izah edebilir misiniz?

— Siz de iyi biliyorsunuz, ki ben hırsızlık yapmadım. Ben de sizin güttüğünüz maksadı güdüyorum. Bomogan gülümsedi:

— Vay, demek aynı maksadı güdüyorsunuz ha!.. Bu nedir lütfen söyler misiniz?

— Bir hudut taşına gizlenmiş olan on bin elması bulmak.

Bomogan afalladı, afalladığını

gizliyemedi. Raul soluk vermeden devam etti:

— İkimiz de kadim manastırların servetini aradığımız için yollarımız birleşiyor, çarpışıyoruz. Mesele burada.

Manastırların serveti! Hudut taşı! On bin elması! Bu sözler Bomoganın kafasına dank ediyordu. Şimdi de bu rakip mi ortaya çıkmıştı? Kagliostro'dan kurtulduktan sonra bununla mı uğraşacaklardı?

Etigle Beneto göğüs şişiriyorlar, dövüşe hazırlanıyorlardı. Bomogan itidalini muhafazaya çalışıyordu.

— Efsane! dedi. Kadın uyduurması. İnanılır şey değil. Böyle şeylerle mi vaktinizi öldürüyorsunuz?

Raul Bomagana kendini toparlıyacak vakit bırakmıyordu.

— Sizin gibi... Hepiniz bu servetin peşindesiniz... Kardinal Bonşoz da bu servetin peşinde koşmuş Siz de on iki kişilik bir çeteyi bunun için idare ediyorsunuz..

Bomogan gene alay etti:

— Amma da malûmat toplamışsınız?

— Zannettiğinizden fazla.

Bunları nereden öğrendiniz?

— Bir kadından.

— Bir kadından mı?

— Kagliostro, kontes Jozefin Baleamodan!

Bomogan sarardı:

— Onu tanıdınız mı?

Raulün plânı muvaffak oldu. Ortaya Kagliostro ismini atınca Bomogan altüst oldu. Öylesine şaşaladı, ki Balsamodan artık dünya yüzünde olmıyan birinden bahseder gibi bahsetmeğe başladı:

— Tanıdınız mı? Nasıl? Nerede? Size ne söyledi?

Raul hücumunu ağırlaştırdı:

— Geçen kışın başlangıcında tanıdım, sizin gibi... Ve bu kış, baron Etiğin kızını tanıyınca ya kâlar onunla hemen hemen her gün görüştüm.

Bomogan haykırdı:

— Yalan söylüyorsunuz! Eğer sizinle her gün görüşmüş olsaydı isminizi ağzından kaçırmazdı, ben-

den böyle bir sırrı gizlemiyecak kadar dosttuk.

— Bunu söylemedi.

— İftira! Onunla aranızda mümkün olmıyan bir mahremiyet varmış gibi konuşuyorsunuz' Yalan! Jozefin Balsamo kendini beğendirmek ister, kurnazdır, fakat ahlâksız değildir.

— Aşk ahlâksızlık değildir.

— Ne?.. Aşk mı?.. Jozefin Balsamo sizi seviyor muydu?

— Evet.

Bomogan çileden çıkmıştı. Yumruklarını sıkmış sallıyordu. Alnından ter damlıyordu. Hiddetten titriyordu.

Teskin edilmek sırası ona gelmişti, teskin ettiler.

Raul için için sevinliyordu:

«Onu avucuma aldım. Cinayet ve vicdan azabı sözile yumuşamıyor. Fakat aşk kalbini kemiriyor.»

Bir iki dakika geçti. Bomogan terini kuruladı. Bir bardak su içti. Düşmanın, cılızlığına rağmen, kolay kolay bertaraf edilecek takımdan olmadığını da anladı. Dedi ki:

— Sadetten ayrılıyor. Bugün bizi meşgul eden mesele ile sizin kontes Kagliostroya beslediğiniz hissiyat arasında münasebet yok. İlk sualimi tekrar soruyorum: Buraya neye geldiniz?

— Anlatmak gayet basit. Kısa bir izahatla anlarsınız. Evvel zamandan kalan bir servet var. Bu serveti siz Cezvitlerin kasasına mal etmek istiyorsunuz. Bu servet vaktile Ko eyaletindeki yedi manastıra aitmiş. Para manastırların yedi reisine gönderilirmiş, fakat servetin yerini bunlardan yalnız bir tanesi biliyormuş. Her manastırın bir yüzüğü varmış. Bu yüzükler reisten reise intikal edermiş. Bu yedi reisin timsali de yedi kollu bir şamdanmış... Bu şamdanların her mumluğunda yüzüklerde bulunan taşın bir eşi varmış. Görde bulduğum kolda kırmızı bir taş var. Sahte bir taş. Her manastırın timsali rengi ayrı olduğundan taşların rengi de başka başka imiş. Servetin yerini bilen son rahip Nikola Fekan manastırının reisi idi, tamam mı?

— Evet.

— Servetin nerede gizli olduğunu bilmek için, yedi manastırın isimlerini bilmek lâzım. Dün matmazel Brijitten aldığınız yedi halkada yedi isim yazılı. Halkaları görmek istiyorum.

— Biz senelercedir arıyoruz, bulamadık, siz bir bakışta bizim senelerdenberi bulamadığımızı bulacak mısınız?

— Evet.

— Ya reddedersem?

— Affedersiniz, reddediyor musunuz? Ancak katî söze cevap veririm.

— Elbette reddediyorum. İsteddiğiniz şeyde mana yok. Elbette reddediyorum.

— Şu halde ben de sizi ele veriyorum.

— Ele mi veriyorsunuz? Bu da ne demek?

— Üçünüz de Kagliostro kontesi Jozefin Balsamonun katilisiniz.

Hiç itiraz etmediler.

Hiç biri kımıldamadı. Etigle Beneto oturdukları yerde biraz daha çöktüler.

Bomogan sapsarı oldu. Yüzü kıvrıştı, buruştu.

Kalktı, kapıyı kilitledi, anahtarı cebine soktu.

İki kafadar biraz rahatladılar. Şeflerinin canlanması ve harekete geçmesi onların da kalbine biraz kuvvet verdi.

Raul alay etmek küstahlığında bulundu:

— Ata binmeğe yeni başlıyan süvariye evvel üzensiz ata bindirirler. At üzerinde durmasını öğrensini diye.

— Yani?...

— Ben yanımda tabanca taşımağa yemin ettim. Her vaziyetten ancak zekâm sayesinde muzaffer çıkmasını öğreneyim diye. Haber veriyorum: Üzengim yok. Daha doğrusu tabancam yok. Üçünüz de silâhlısınız. Ben yalnızım... Bunun için...

Bomogan tehditkâr bir sesle:

— Bunun için gevezelik yetişir, dedi. Kısa konuşalım. Bizi cinayetle ittiham ediyorsunuz?

— Evet.

— Böyle bir ithamı serdetmek için elinizde delil var mı?

— Var.

— Dinliyorum.

— Anlatayım. Bir kaç hafta evvel matmazel Etiği görürüm ümidile Etiğ şatosu civarında dolaşıyordum. Bir araba gördüm. Araba şatoya girdi. Ben de girdim. Jozefin Balsamoyu kule salonuna çıkardınız. Siz de orada toplanmıştınız. Gûya hâkimdiniz. Muhakemesi haksızca görüldü. Siz müddeiumumî sıfatile itham ediyordunuz ve kadının metresiniz olduğunu söyleyecek kadar iftirayı ileri götürdünüz. Bu iki zat ta cellât oldu.

Bomoganın yüzü tanınmaz bir hal aldı, haykırdı:

— Delil, delil göster!.. İsbat et.

— Ben, kulenin üstünde, tepo penceresinden seyrediyordum.

— Yalan!.. Eğer orada bulunsaydınız araya girer, onu kurtarmağa kalkardınız.

— Neden kurtaracaktım? Onu - arkadaşlarınız gibi - İngilterede bir timarhaneye göndereceksiniz sandım. Ben de ötekilerle beraber gittim. Etretaya koştum. Bir kayık kiraladım. Bahsettiğiniz yata gittim. Kaptana işi söyleyecektim.

Yanlışı yapmışım. Çok sonra cinayetinizi anladım. Çok sonra meseleyi tenvir ettim. Delik kayığı...

Üç kişi hem korkuyorlar, hem de yavaş yavaş Raule sokuluyorlardı. Beneto aradaki masayı kaldırdı. Etiğ dişlerini gıcırdatıyordu. Yüzü korkunçtu. Baron bir işaret edecek olsa tabancasını çekip Raulün beynini patlatacağı.

Bomogan işaret etmedi, mırıldandı:

— Tekrar ediyorum. Hata etmişsiniz. Üstünüze vazife olmıyan şeye karışmışsınız. Yapılan şeyi inkâr edecek değilim. Yalnız bir şey anlamak istiyorum. Bu sırta vâkıf olduğunuz halde buraya gelmeğe nasıl cesaret ettiniz? Deli misiniz?

— Neden?

— Çünkü hayatınız elimizde. Omuz silkti:

— Benim hayatım tehlikede değildir.

— Amma üç kişiyiz.

— On kişi olsanız ne çıkar? Ben rahatım. Korkum yok.

— Muhakkak mı?

— Mademki beni şimdiye kadar öldürmediniz. Elbette muhakkak.

— Ya karar verirsem?

— Bir saat sonra üçünüz de yakalanırsınız.

— Haydi canım siz de!

— Söylediğim gibi. Dördü beş geçiyor. Arkadaşlarımdan biri polis müdüriyeti önünde bekliyor. Eğer beşe çeyrek kala oraya gitmezsem müdüriyete ihbar edecek.

— Yalan! Saçma!... Beni herkes tanır. İsmi söyler söylemez arkadaşını kapı dışarı ederler.

— Hayır, sözlerini dinlerler.

Bomogan Etige döndü:

— Hele şimdi...

Ölüm emri verilecekti. Raul tehlikenin zevkini duydu... Beklediği işaret verilecekti.

— Bir şey daha söylüyeyim.

— Söyleyiniz, yalnız bu söz bir isbat teşkil etsin. Artık ittiham istemiyorum. Zabitanın ne düşüneceği de bana ait. O tarafı düzeltirim. Yalnız bir delil gösteriniz de sizinle boş yere münakaşa etmediğimi anlayayım. Derhal bir delil gösteriniz, yoksa...

Gene kalktı. Raul önüne dikildi, gözlerinin içine baktı ve katî, âmir bir sesle:

— Yoksa ölüm öyle mi?

— Evet.

— Cevabım. Hemen yedi halkayı veriniz yoksa...

— Yoksa

— Arkadaşım zabıtaya baron Etige yazdığınız ve Jozefin Balsamonun katline dair olan mektubu verecek.

Bomogan şaşmış göründü:

— Mektup mu?...

— Evet, bir mektup. Cümleleri değiştirilmiş mektup.

Bomogan kahkaha ile güldü:

— Ha... Hatırladım... Bir karalama...

— Bu karalama yetişir bir delildir.

Bomogan istihzada devam etti:

— Evet, evet... Amma ben mektup talebesi değilim. İhtiyatlı davranırım. O mektubu baron bana toplantının başlangıcında verdi.

— Kopyasını iade etti. Aslını baronun masasında buldum, sakladım. Arkadaşım zabıtaya bunu verecek.

Artık baronla Beneto korkuyorlardı. Korktuklarını gizliyemediler. Raul anladı. Mücadele bitmişti. Boğazlaşmağa meydan kalmadan nihayete ermişti. Manevrasilo Bomoganı öyle afallatmıştı, ki adamın beyni sarsılmış, fikri dağınıktı. Muhakeme edecek vaziyette değildi artık.

Bu mektubun aslı Rauldeydi. Bunu katî söylüyordu, bunu nasıl

isbat edebilirdi. Edemezdi. Fakat gene de bu ittihamlarının katî delili idi.

Pazarlığı bıraktı, sözü uzatmadı. Çekmecasını açtı. Yedi halkayı çıkardı ve dedi ki:

— Bize karşı bu mektubu bir daha kullanmıyacağınıza bizi kim temin eder?

— Söz veriyorum. Esasen aramızda büyük fark var. Bir daha sefer bunun acısını çıkarırsınız.

Bomogan homurdaandı:

— Buna şüphe etmeyiniz.

Raul, eli titriyerek halkaları aldı. Her birinin içinde bir isim vardı. Bir kâğıda yedi manastırın ismini yazdı.

Fekan

Sen - Vandril

Jüniyer

Valmon

Grüşe - lö - Valas

Montivilye

Sen - Jorj - dö - Boşervil

Bomogan zile bastı. Uşağı içeri sokmadan Raule yaklaştı.

— Ne olur ne olmaz, bir teklifte bulunayım... Ne kadar gayret gösterdiğimizi, emek sarfettiğimizi biliyorsunuz. Yolun neresinde olduğumuzu, Amaunuza yaklaştığımızı da biliyorsunuz.

— Evet.

— Bizimle beraber olmak ister misiniz?

— Arkadaşlarınızla aynı mevki de mi?

— Hayır, benimle aynı mevkide.

Teklif dürüsttü. Raul göğüs kabarttı. Koltukları kabardı. Eğer Jozefin Balsamo olmasaydı belki de kabul ederdi. Fakat Jozefinle Bomoganın anlaşmalarına imkân yoktu.

— Teşekkür ederim. Fakat öyle sebepler var, ki kabul edemiyeceğim.

— Demek düşmanınız?

— Hayır bir rakip.

— Hayır düşman... Hem de...

— Öylesine düşman, ki bana da kontese yaptığınızı yapacaksınız.

— Evet, doğru söylediniz. Gayemiz o kadar büyük, ki ortadan her manii ne suretle olursa olsun kaldırmağa azmettik... Eğer başınıza bir hal gelirse kabahat sizindir.

— Kabahat benimdir.

Bomogan uşağa seslendi:

— Yol göster.

Raul üçünü de selâmladı. Koridordan geçti, kapının önüne geldi. Orada ihtiyar uşağa:

— Biraz bekleyiniz, dedi.

Geri döndü, üç kafadarın konuştukları odaya geldi, kapı tokmağını bırakmadan eşikte durdu, dedi ki:

— Hani mektuptan bahsettim ya. O mektubun bende ne kopyası var ne de aslı, arkadaşım olmıyan bir şeyi zabıtaya veremez. İçiniz rahat etsin. Hem siz polis müdüriyeti önünde beni saat beşe çeyrek

kalaya kadar bekliyecek arkadaş hikâyesine inandınız mı?... Ne ise, hoşça kalınız...

Kapıyı kapadı, koşarak koridoru geçti. Kendisini sokağa attı.

* * *

Yolun nihayetinde Jozefin bekliyordu. Arabanın penceresinden sarkmış bakıyordu.

Raul:

— Arabacı, dedi, Sen-Lazar garına.

Arabaya bindi. Sevinçten titriyordu:

— Al dedi, işte yedi halka, işte manastırların isimleri.

— Ne yapacağız şimdi?

— Bir şey yapacak değiliz. Bir günde iki muvaffakiyet. Hem de bu ne muvaffakiyet! İnsanları aldatmak ne kolay! Biraz cesaret, küstahlık, vazih fikir, mantık, irade olup bitiyor. Ortadaki engelle kendiliğinden kalkıyor. Bomogan kurnazdır değil mi? O da senin gibi aldandı Jozinim. Nasıl, talebenle iftihar ediyor musun? Bomogan ve Kagliotronun kızı gibi iki üstat bir çırpıda kafese girdiler. Ne dersin Jozefin?

Sesini değiştirdi:

— Böyle şeyler söylüyorum diye bana darılmadın ya canım.

Gülümsedi:

— Hayır.

— Biraz evvelki hâdiseyi unuttun mu?

— Çok varma. İzzeti nefsimle

oynamağa pek gehmez. İzzeti nefsim büyüktür ve kinciyim. Amma seninle insan uzun müddet dargın duramıyor... Öyle bir hususiyetin var, ki insanın elinden silâhını alıyorsun.

— Bomogandan alamadım ama...

— Bomogan erkek.

— Ben de erkeklerle savaşıacağım. Ben bunun için yaratılmışım Jozin. Macera için, harikulâde maceralar için yaratılmışım.. Hiç bir vaziyet yoktur ki muvaffakiyetle çıkamıyayım. İnsan muzaffer olacağını bilirse dövüşmekten haz duyar değil mi?

Sen nehrini geçtiler. Araba son hızla yol alıyordu.

— Daha bugünden onları mağlûp edeceğim Jozin. Bütün kozlar elimde. Bir kaç saat sonra Lilöbna çıkacağım. Brijitin anasını bulacağım, kutuyu alacağım. Muammanın anahtarı kutuda yazılı. Yetiştir. Manastırların isimlerini biliyorum, muammanın anahtarını da alınca elmasların yerini bulmak kolaydır.

Raul coştukça Jozin gülüyordu. Raul Bomoganla nasıl uğraştığını anlatıyordu. Genç kadını öpüyor, yoldan geçenlere nanik yapıyor, atı kaplumbağa gibi yürüyen arabacıya çıkıyordu.

— Dört nala git yahu! Arabanda servet kralı ile güzellik kraliçesi

varken hayvanların dörtlüna gitmez olur mu?

Araba Opera caddesinden geçiyordu. Pöti-Şan ve Kapüşin sokaklarına saptı. Komarten yolunda dörtlüna kalktı.

Raul:

— Mükemmel, dedi. Beşe on iki var. Yetiyeceğiz. Benimle beraber Lilöbona geliyorsun tabii?

— Neden? Birimizden birinin gitmesi kâfi.

— Ha şöyle, nihayet bana itimat ettin. İhanet etmiyeceğimi biliyorsun. Birimizin muzafferiyeti ötekinin muzafferiyeti demektir.

Olur sokağına yaklaşırlarken bir kapı açıldı, araba hızını azaltmadan saptı, bir avluya girdiler.

İki tarafta üçer kişi duruyordu.

Raulü derhal yakaladılar.

Raul ancak arabada kalan Balsamonun sesini duydu:

— Sen-Lazar garına, çabuk.

Altı kişi Raulü bir evin yarı karanlık bir odasına attılar, kapıyı üstünden kapadılar.

Raulün sevinci öyle coşkundu, ki birdenbire kesilmedi. Gene alaylı alaylı söyleniyordu:

«Sıra benim!... Bravo Jozin!...

Bu ustaca oynandı. Bir ok attı, tam yerine işbet ettirdi... Doğrusu bunu beklemiyordum... Sözlerimle de kim bilir ne eğlendi. «Ben muvaffak olmak için yaradılmışım! Harikulâde maceralar için yaradılmışım!...» Vay sersem vay! İnsan

böyle kafese girecek insansa ağzını kapar oturur... Amma ne yuvarlandım!»

Kapıya atıldı. Ümit yoktu. Hapishane kapısı. Hafif sarı bir ışık sürünen dar bir pencereye tırmanmak istedi. İmkânsızdı. Bir gürültü duydu. Yarı karanlıkta başını kaldırdı. Bir tepe camından bir tüfek namlusu uzanmıştı. O ne tarafa giderse, namlu o tarafa dönüyordu.

Bu öfkesini bu görmediği nişancıdan aldı:

— Rezil! Sefil!... Eğer kabada-yı isen yanıma gel, benim kim olduğumu anlarsın... Hem git hanımına söyle, mezara götüremez...

Birdenbire sustu. Gevezeliğe ne lüzum vardı? Bakındı. Köşelerden birinde bir karyola gördü. Yattı:

— Canın istiyorsa öldür beni fakat bırak uyuyayım.

Uyumak mı? Bunu aklından bile geçirmiyordu. Fakat düşünmesi ve bir şeye karar vermesi lâzımdı. Vaziyeti kavraması lâzımdı. Bu da güç değildi. Jozefin Balsamo onun sayesinde servete tek başına konuyordu.

Peki amma bu kadar az zamanda muvaffak olabilmesi için ona kim yardım etmişti? Her halde Leonar onunla beraber Bomoganın evi civarına gelmiş, konuşmuşlar ve Leonar Komarten sokağında bu tuzağı kurmuştu.

Bu yaşta, böyle düşmanlara kar-

şı ne yapabilirdi? Bir tarafta Bomogan vardı. Dünyayı tanıyordu, çete teşkilâtı mükemmeldi. Diğer tarafta Balsamo vardı. Onun da çetesini mükemmeldi.

Raul karar verdi:

«Bundan sonra ister doğru yolu tutayım, ister eğri yolda yürümeye devam edeyim, ben de her şeyi yapacağım. Dünyada şef olmak lâzım. Ben Jozefine hâkim oldum, halbuki bugün servete o konacak. Bense burada inliyeceğim...»

Birdenbire üzerine fenalık geldi. Uyuştu. Gözleri kapandı. Sanki midesine bastırılıyordu. Gönlü bulanıyordu.

Son bir gayretle kalktı. Biraz dolaştı. Gene yattı ve birdenbire ürperdi: Arabada Jozefin altın şeker kutusundan her zamanki gibi bir şeker alıp yemiştir, ona da vermişti.

«Tamam, beni zehirledi... Verdiği şeker zehirliydi...»

Bunun ne dereceye kadar doğru olduğunu anlayamadı. Baş döndü, döndü, döndü, karanlık bir çukura yuvarlandı.

Raul öldüğüne öyle kanıdı, ki uyandığı zaman yaşadığına hemen inanmadı. Ayaklarını, kollarını kıınıldattı, derin derin nefesler aldı, etlerini çimdirdi, hızlı sesle konuştu.

Yaşıyordu!

Dışarının gürültülerini duyunca tamamilen inandı.

«Demek ki ölmemişim. Fakat sevdiğim kadın hakkında ne güzel fikrim var. Beni uyuttu. Uyutmakta haklıydı. Halbuki hemen zehirlediğine hükmettim.»

Ne kadar uyuduğunu kestiremedi. Bir gün mü? İki gün mü? Daha mı fazla? Baş ağrıdı. Müfekkiresini toparlıyamıyordu. Elliyi tutmuyordu.

Duvarın dibinde bir yiyecek sepeti gördü. Yukarıda artık tüfek namlusu yoktu.

Hem acıkmış hem susamıştı. Yedi içti. Yiyip içtiklerinin ne olduğunu düşünecek halde değildi. Uyku ilâcı mıydı? Zehir miydi? Ne olursa olsun? Ha muvakkat uyku ha daimî uyku, vız geliyordu. Tekrar yattı ve gene saatlarca, gecelerce ve günlerce uyudu.

Nihayet, uykusu ne kadar ağır olursa olsun, Raul Andrezi iyi şeyler hissetmeye başladı. Bu muhakak tatlı bir rüya idi. Arada bir gözlerini açıyor ve her an değişen bir tablo görüyordu. Bol ışık görüyordu.

Artık yiyecekleri almak için elini uzatması kâfiydi. Lezzetini daha iyi duyuyordu. İçerken vücuduna can geliyordu. Gözlerine ışık doluyordu. Gördüğü tablo açık bir pencere oldu. Pencereden dağlar, tepeler, bir kilise kulesi görünüyordu.

Küçücük bir odada idi. Bu odayı tanıyordu. Ne zaman oturmuştu? Elbiseleri, çamaşırları, kitapları vardı.

Bir merdiven dayanmıştı. Mademki yürüyecek kuvveti vardı, merdivenden çıkabilirdi. Çıktı. Başile bir kapak kaldırdı. Oh!... İki taraf su. Mırıldandı:

«Nouşalaut mavunasi... Sen nehri...»

Bir iki adım yürüdü.

Jozin hasır bir koltukta oturuyordu.

Kin, öfke, aşk birbirine karıştı. Aşk galip geldi. Sanki o kadına hiç kızmamış, ona hiç kin duymamıştı... Kadını bağrına bastırmak arzusile yandı.

Düşman mıydı? Hırsız mıydı? Katil miydi? Hayır. Sadece kadındı. Her şeyden evvel kadındı. Hem de ne kadın!..

Her zamanki gibi sade giyinmiş. Başına tülünü sarmıştı.

Boynu açtı Ellerini dizlerine koymuştu. Uzaklara dalmıştı.

Raul dokunacak kadar yaklaşıncaya gördü. Biraz kızardı. Önüne baktı...

Masum bir genç kız bu derece masum görünemezdi.

Raul heyecanlandı. Bu ilk temastan korkuyordu. Onu tahkir etmiyecek miydi? Üzerine atılmıyacak, küfrederek döğmiyecek miydi? Başını alıp kaçmıyacak mıydı?

Raul çocuk gibi titriyordu.

Onun için aşktan başka düşümlücek bir şey yok. Birleşen eller, birleşen gözler...

Kadının önünde diz çöktü.

— 10 —

Bu gibi aşklar sessizliğe mahkûmdur. Ağız konuşurken sözler, düşünceleri ihlâl etmez. Herkes bildiği gibi düşünür ve ötekinin düşüncesine nüfuz edemez.

Jozefin bir kere Raulün kollarında hıçkırarak ağlamağa başladı. Fakat kendini çabuk topladı. Raul kadını kendinden biraz daha uzak hissetti.

«İtimat edemiyor. Yalnız yaşamağa mahkûm insanlardan. Kendi kendinin esiri. Kagliotronun kızı olmak itibarile muammalara, esrara, karanlık dehlizlere, yeraltı maceralarına alışık...»

O da buna mukabil maceraya, beraber halle çalıştıkları muammaya dair tek söz söylemiyordu.

Acaba elmas kutusunu bulmuş muydu?

Kilidi açan kelimeyi öğrenmiş miydi?

On bin elmasa el koymuş muydu?

Buna dair konuşmuyorlardı.

Ruanı geçtikten sonra samimiyetleri azaldı. Leonar göründü. Yavaş sesle konuşmalar başladı. İki küçük atlı araba gece gündüz yol alıyordu.

Nereye gidiyorlardı?

Ne yapacaklardı?

Raul üç manastırın şehrin sonunda olduğunu not etmişti; Sen-Vandril, Jümyer ve Sen - Jorj - dö - Boşervil.

Mademki hâlâ bu cihetlerde arıyordu, demek ki hâlâ bulamamıştı.

Bunu düşününce hareket geldi. Balsamo onu Etig şatosu civarındaki otelde bırakmıştı. Bisikletini getirtti. Brijitin annesinin oturduğu Lilöbona gitti.

On iki gün evvel... Jozefinin yola çıktığı gün... Kadın evini kapamış, Parise, kızının yanına gitmişti.

Komşuların söylediklerine bakılırsa bir akşam evvel evine bir kadın misafir gelmiş.

Raul gece saat onda mavunaya döndü. Yolda Jozefinin arabasına rasladı. Araba mavunanın önünde durdu. Leonr indi. Arabadan Jozefini çıkardı, kucagında taşıdı.

Beraber yatağına yatırdılar. Arabacı:

— Bayıldı, dedi. Fakat iş yolunda. Kimse buradan kımıldamasın.

Tekrar arabasına döndü ve gitti.

Jozefin sayıklıyordu, fakat Raul söylediklerini anlıyamıyordu. Ertesi gün Balsamo iyileşti. Akşam Raul yakın köye gitti, bir gazete aldı ve şu havadisî okudu:

«Dün öğleden sonra Kodölük jandarmasına bir köylü Molenriye ormanının kenarındaki kireç kuyusunda: «Can kurtaran yok mu?» diye haykıran bir kadın sesi duy-

duğunu ihbar etmiştir. Bu ihbar üzerine jandarma kumandanlığı ormana bir müfreze göndermiştir... Müfreze kumandanları, ocaktan iki erkeğin bir kadını çıkarıp bir arabaya doğru sürüklediklerini görmüşlerdi. Arabada bir kadın daha varmış.

Arabayı takibe başlamışlar. Fakat atlar o kadar süratli imiş ve arabacı yolları o kadar iyi biliyormuş, ki Kodobekle, Montövil arasında sapayollarla gözden kaybolmuş... Gece de bastırmış. Bunların kim olduklarını, ne yaptıklarını anlamak kabil olamamıştır.»

Raul söylendi:

«Olamıyacak ta. Benden başka bu hâdiseyi kimse izah edemez. Çünkü başlangıcı ile sonunu yalnız ben biliyorum.»

Raul düşünmeğe başladı:

«Anlaşıldı, Brijitin annesi kireç kuyusunda. Başına bir nöbetçi koymuşlar. Leonarla Jozefin her gün gidip kadını sorguya çekiyorlar. Dün sorgu biraz şiddetli olmuş. Kadın bağırarak. Jandarmalar gelmiş. Kaçmışlar. Yolda kadını başka bir yere bırakmışlar. Bu heyecan Jozefinin asabını bozmuş, bayılmış...»

Raul bir erkânı harbiye haritası açtı. Mavnadan Molevriye ormanı arasında otuz kilometre mesafe var. Brijitin annesi bu yolun üstünde bir yere konuldu.

«Mücadele sahası taayyün etti. Sahneye girme saatim yaklaşıyor.»

Hemen ertesi sabah işe koyuldu. Normandiya sokaklarında, yollarında dolaştı, gelip geçene «iki atlı eski bir arabanın» nerelerden geçtiğini, nerede durduğunu sormaya başladı.

Nasıl olsa öğrenecekti.

O günler, Jozefin Balsamo ile Raul Andrezinin arasındaki aşkın en acı ve en hararetli günleriydi. Genç kadın, zabitanın kendisini aradığını bildiği ve Vasördeki otel hadisesini unutmadığı için Nouşalanttan çıkamıyor, Ko eyaleti kıyılarında geziyordu.

Raul, her sokağa çıkıp gelip kadını mavunada buluyordu. Birbirlerine sarılıyorlardı. Ayrılık günlerinin yaklaştığını sezdiklerinden daha hummalı bir zevkle sevişiyorlardı.

Bu acıklı bir zevkti. Şüpheli bir zevkti. Şüphe bu aşkı zehirliyordu. Ayrılmak endişesi bu aşkı acıktırıyor. İkisi de biribirinin düşüncesini biliyordu. Öpüşürlerken birinin ötekinden nefret ettiğini anlıyordu.

Raul, içinden Brijitin annesini kurtarmanın çaresini düşünürken, can ve gönülden:

— Seni seviyorum, seviyorum, diyordu.

Bazan, dövüşen iki rakip hırsıyla biribirlerini boğazlamak istiyorlar-

mış gibi sarılıyorlardı. Biribirlerini okşayırları haşindi. Bakışlarında tehdit vardı. Düşünceleri kinci idi. Umitsiz bir şefkatle sevişiyorlardı. Biribirinin can damarını arıyorlardı sanki.

Bir gece Raul acı ile uyandı. Jozefin yatağına gelmiş, yüzüne ılık tutmuş bakıyordu.

Raul ürperdi.

Neden? Jozin her zamanki gibi gülümsüyordu. Fakat bu gülümseyiş Raule kötü göründü.

— Nen var? dedi, ne istiyorsun?

— Hiç... Hiç...

Bunu dalgın söyledi, lâkaydane uzaklaştı.

Fakat birden geri döndü ve Raule bir resim gösterdi:

— Bunu cüzdanında buldum. Ne diye cebinde bu kadının resmini taşıyorsun. Kimdir bu?

Raul Klaris Etigi tanıdı, çekingili cevap verdi:

— Bilmem... Tesadüf...

— Haydi yalan söyleme... Klaris Etig. Onu tanımıyor muyum, aranızdaki münasebeti bilmiyorum mu sanıyorsun? Senin metresindi değil mi?

— Hayır katiyen.

tekrarladı:

— Senin metresindi. Buna eminim. Seni seviyor. Aranızdaki münasebet devam ediyor.

Omuz silkti, fakat genç kıızı müdafaa etmek isteyince Jozin sözünü kesti:

— Yetişir Raul. Sana ihtar etmem iyi oldu. Onu arıyacak değilim, fakat bir gün yoluma çıkarsa karışmam, mehildir ona.

— Eğer onun bir kılına dokunursan ben de karışmam Jozin mehildir sana.

Raulün sesi dik ve sertti.

Kadın sarardı. Çenesi hafifçe titriyordu. Elini Raulün boğazına koydu:

— Bana karşı onu müdafaa ediyorsun demek?... Bana karşı?...

Parmakları buz gibi olmuş, takallûs ediyordu. Raul boğulacağını anladı. Yataktan fırladı. Bu sefer kadın, Raulün taarruzuna uğramaktan korktu. Göğsünden ince bir kama çıkardı.

Bir müddet, iki can düşmanı gibi bakıştılar. Bu o kadar fecidi ki Raul mırıldandı:

— Jozin biz bu hale gelecek miydik?

Jozefin heyecan içinde idi. Oturdu. Raul dizlerine kapandı:

— Öp beni Raul... Öp te bunu unutalım.

Biribirlerine sarıldılar. Fakat kadın elinden kamayı bırakmamıştı. Kolunu oynatacak olsa, kamayı ense köküne saplıyabilirdi.

O gün saat sekizde Raul Nauşalanttan çıktı.

«Artık ondan ümidim kalmadı, diye düşünüyordu. Beni seviyor, buna eminim. Sevgisinde samimî. Bu aşkın devamını istiyor. Amma

devam edemez, ruhu bana düşman. Her şeyden ve herkesten şüphe ediyor. Kimseye itimadı yok. Hele bana hiç yok.»

Kadının içine bir türlü girememişti. Ondan her şey ümit ediyordu. O kadın fenalık yapmak için yaratılmıştı. Fakat insan öldürebileceğine ihtimal veremiyordu. Bütün kinin, hiddetin, bırsın güzelliğini bozmadığı bu tatlı yüzün, bir katil olmasına imkân yoktu. Hayır, Jozinin eline kan sürülmemiştir, o narin ellerde kan lekesi yoktu.

Fakat Leonar aklına geliyordu. O adam Brijitin anasına her işkenceyi yapabiliirdi.

Ruandan Düklere kadar yol Sen nehri kıyılarındaki bostanlarla, karşı yakadaki kayalıklar arasından geçer. Kayalarda oyuklar vardır. Yol amelesi çok kere bu oyuklarda barınırlar, aletlerini o kovuklara saklarlar.

Raul, bu kovuklardan birinde üç kişi gördü. Bu adamlar sahilden saz koparmışlar, sepet örüyorlardı.

Raul onları tarassut etti, hallerinden şüphelendi, bir tahmin koydu. Baba Korlû ile iki oğlu üç meşhur kaçakçı idiler. Serseri dolaşırlardı. Geçtikleri yerlerde herkes onlardan yıldı. Bunlar muhakkak Jozefin Balsamonun çetesine mensuptular. Jozefini sırasında saklıyacak, han, otel, taş veya ağaç kovuk buluyorlardı.

Bu tahmininin ne dereceye kadar doğru olduğunu öğrenmesi ve nazarı dikkati celbetmemesi lâzımdı.

Düşmanın vaziyetini değiştirmek istedi.

Geri döndü, karşı yakadan sahile doğru ileriledi. Uç serserinin bulundukları kovuğun üstüne geldi.

Orada iki gün iki gece kaldı. Açıkta yatıp uyudu, cebine doldurduğu öteberi ile karnını doyurdu.

Boy atmış otların arasına gizlenmişti.. Görünmeden üç kişiyi rahat rahat gözlüyordu.

İkinci gün konuştuklarını duydu: Uç kişi Brijitin anasını bekliyordu. Molevriyede takip edildikten sonra, kadını bu kovuğa atmışlardı.

Nasıl kurtaracaktı? Veya kadının yanına nasıl yaklaşacaktı? Kadının, Jozefine söylemek istemediklerini söylemesi şarttı.

Korbülerin yatıp kalkma tarzlarına göre bir çok plânlar kurdu.

Üçüncü günün sabahı, Nongalantın yaklaştığını gördü. Mavna mağaraların bir kilometre ötesinde durdu.

Akşam saat beşte, iki kişi çıktı, kıyı boyu yürümeğe başladılar. Yürüyüşünde Jozefin Balsamoyu tanıdı. Köylü kıyafetine girmişti. Yanında Leonar vardı.

Korbülerin kovuğunda durdular ve biribirlerine tesadüf eden yabancılar gibi konuştular. Yol 15-15'izdi. Bir atılısta kovuğa girdiler.

Leonar gözden kayboldu. Jozefin Balsamo dışarıda kaldı, bir tahta sandığa oturdu.

İhtiyar Korbü, kovuğun önüne diktiği çiçekleri sulamağa koyuldu. Çocukları bir ağacın dibine çömeldiler.

Raul Andrezi:

— İçeride sorgu başladı, dedi. Ne yazık, ki dinliyemiyorum.

Jzefine baktı. Kadının yüzü geniş kenarları hasır şapkanın altında kalıyordu. Başındaki şapka, köylü kadınlarının güneşli sıcak günlerde giydikleri şapkalar gibiydi.

Dirseklerini dizlerine dayamış kıınıldamıyordu.

Vakit geçit Raul ne yapabileceğini düşünürken yanbaşımda bir inilti duydu. Boğuk bir feryat işitti.

Evet, bu sesler yanbaşımdan geliyordu. Otların içinde yükseliyordu, nasıl oluyordu bu?..

Sesinin geldiği yere kadar emekledi ve anladı. Orada bir kiremit yığını gördü. Bu yığın bir ocak bacasıydı.

Mesele anlaşıldı. Korbülerin kovuğu çok derindi ve barınanlar bir zaman ocak ta yapmışlardı.

Bu kiremit yığını o ocak bacasının harabesiydi.

İki acı feryat daha duyuldu. Raul Jozefin Balsamoyu düşündü. Döndü, biraz ötede Jozefini gördü. Gene yerinde idi. Dirsekleri dizle-

rine dayanmış kımıldamıyordu. Muhakkak feryatları işitmemişti. Belki de kadına işkence yapıldığını bilmiyordu.

Bu düşüncesine rağmen Raul nefretle ürperdi... Bu işkenceyi görmemekle, onun mesuliyetinden kurtulmuş sayılmazdı... Bugüne kadar şüphe ediyordu. İşte şüpheleri hakikat olmamış mıydı artık? Tahminleri doğru idi. Leonara kadına işkence yapması emrini veren Jozefin değil miydi?

Raul, yavaş yavaş kiremitleri kaldırdı. Baca deliğini açtı. Feryatlar kesilmişti. Fısıltı gibi sesler geliyordu. Başını bacadan soktu, aşağı sarktı.

İki ses birbirine karışıyordu. Biri Leonarın sesiydi. Öteki de Bri-jitin anasının sesi olacaktı.

— Peki peki... Devam edeceğim... Mademki söz verdim... Fakat çok yorgunum... Kusura bakmayınız... Hem öyle eski şeyler ki.. Yirmi iki sene evvel...

Leonar homurdandı:

— Gevezelik yetiştir.

— Yirmi dört sene evvel, Prusya harbi zamanında idi... Biz o zaman Ruanda oturuyorduk... Prusyalılar Ruana yaklaşıyorlardı... Bir gün kocama hiç tanımadığımız iki kişi geldi... Eşyalarile beraber, birçok kişi gibi, onlar da kaçmak istiyorlardı. Pazarlıkta uyuşuldu, kocam onları arabasına aldı, yola çıktılar... Araba tek atlıydı. Zayıf bir

hayvandı. Çok kar yağıyordu. Hayvan Ruandan on kilometre ötede düştü, bir daha kalkmadı...

Yolcular korkudan titriyorlardı. Prusyalıların eline düşmeleri ihtimali vardı... O sırada yoldan bir araba geçti. Bu araba kardinal Bonşozun mutemedi mösyö Juberindi. Kocam mösyö Juberi tanır-dı... Konuştular... İki yolcu atı satın almak için mösyö Jubere çok para teklif ettiler. Juber reddetti. Yalvardılar, tehdide başladılar... Nihayet üzerine atıldılar ve kocamın yalvarmalarına kulak asmayarak onu öldürdüler... Sonra arabasını aradılar. Bir kutu buldular. Atı kocamın arabasına koştular, tekrar yola çıktılar.

Leonar sordu:

Juberi öldürmüşler miydi?

— Evet, kocam bir kaç ay sonra Kuana dönünce haber aldı.

— O zaman öldürenleri ele vermedi mi?

Kadın tereddüt etti:

— Şey... Evet... Ele vermeliydi... Amma..

— Amma ona bir şey söylememesi için para verdiler değil mi? Kutuyu onun önünde açtılar, kutuda elmaslar vardı... Kocana da biraz elmas verdiler.

— Evet, evet... Yedi yüzüğü verdiler... Amma o bunun için susmadı. Biçare adam hastaydı. Ruana gelir gelmez öldü.

— Kutu ne oldu?

— Boş arabada kalmıştı. Kocam yüzüklerle beraber kutuyu da getirdi. Ben de onun gibi sustum... Bir kere üstünden aylar geçmişti, sonra korktum.. Kocamı itham edebilirlerdi. Susmak daha hayırlıydı. Kızımınla beraber Lilöbona çekildim. Kızım tiyatroya girdikten sonra yüzükleri aldı... Ben elimi bile sürmemiştim... İşte bildiğim bundan ibaret fazla bir şey sormayın. Leonar dış gıcırdattı. Bildiğim bundan ibaret ne demek?

— Başka bir şey bilmiyorum.

— Bu söylediklerinin kıymeti yok... Seninle gırtlaklaşıyorsak bunun için değil. Sen ne için olduğunu pekâlâ biliyorsun.

— Ne için?

— Kutuda hakkedilmiş olan harfler için. Bütün mesele bu harflerde.

— Yemin ederim ki o harfler yarı silinmişti, okumak aklıma bile gelmedi.

— Peki, haydi bu sözüne inanayım. Gene aynı noktaya geldin: Kutu nerede?

— Söyledim. Bir kadınla beraber Lilöbona geldiğiniz günün sabahı çaldılar...

— Kim aldı.

— Bir kadın.

— O da o kutuyu mu arıyormuş?

— Hayır, tesadüfen gördü, antika diye aldı.

— Yüz kere sordum, o kadının ismi nedir?

— Söyliyemem. Bana çok iyilik etmiştir, onun çok iyiliğini gördüm, ona fenalık edemem... Söylemiyeceğim.

— O kadın seni söylemekten menetmezdi.

— Belki... Belki... Amma bunu nasıl bileyim?... Yüzünü arada sırada görüyorum... Gelecek perşembe saat üçte görüşecektik.

— Nerede?

— Söyliyemem... Hakkım yok...

Leonar sabırsızlandı:

— Gene başlıyayım mı?

Kadın haykırdı:

— Haydut?... Ne yapıyorsun?... Eelim...

— Söyle diyorum sana!

— Peki peki... Söyliyeceğim...

Zavallının sesi kısıldı. Artık takatı kalmamıştı. Fakat Leonar ısrar ediyordu. Kadın mırıldandı:

— Perşembe günü... Eski fenerde... Amma hayır... Hakkım yok... Ne yaparsanız yapınız... Ölmeğe razıyım... İstedığınızı yapınız... Öldürünüz beni...

Sustu.

Leonar homurdandı:

— İnatçı bunak!... Ne oluyor sun be... Söyle diyorum... On dakika mühlet veriyorum... Söyliyeceksin.

Leonar çıktı. Biraz sonra Raul onu Jozefinin yanında gördü. O anlatıyor, Jozefin dinliyordu.

Haydutlar! Raul ikisinden de nefret ediyordu. İhtiyar kadının

feryatları, iniltileri onu berbat etmişti. Hiddetten titriyordu. Dünyada hiç bir kuvvet o kadını kurtarmasına mâni olamazdı.

Bermutat derhal harekete geçti. Yapılacak en makul hareketi derhal tasarladı. Böyle vaziyetlerde tereddüt en fena şeydir.

Raul düşmanlarına bir göz attı. Beşi de kovuktan uzakta idiler. Hemen bacanın içine girdi. Bu sefer dimdik duruyordu. Maksadı yavaş yavaş bacadan aşağı kaymaktı. Fakat kiremitler kaydı ve gürültü ile aşağı düştü.

— Allah vere de gürültüyü duymamış olsalar?

Kulak verdi. Gelen yoktu.

Etraf öyle karanlıktı ki kendini hâlâ bacanın içinde sandı. Elini uzattı, araştırdı...

Ateş gibi yanan bir el tuttu.

Gözleri karanlığa alışıyordu. Ateş gibi yanan iki göz gördü.

Kadının elleri bağlı değildi. Ne lüzum vardı. Kadın korkudan bitik bir haldeydi. Kaçmasına imkân yoktu.

İğildi:

— Korkmayınız. Bu yedi yüzük ve kutu yüzünden sizin gibi kızınızı da öldürmek istediler. Brijiti kurtardım. Lilöbondanberi izinizdeyim. Sizi de kurtaracağım, fakat onlara hiç bir şey söylememeniz şartile.

Biçare kadın söz anlayacak halde

değildi. Kadını sırtladı. Yürüdü. Kovuğun kapısını itti.

Biraz ötede Leonarla Jozefin konuşuyordu. Arkalarında Düklerle giden yol vardı. Köylü arabaları gidip geliyordu.

Raul fırsat gözettili, dışarı fırladı, meyilli bir yerden kaydı.

Arkasından sesler duyuldu. Leonarla beraber atıldılar. Fakat ne yapabilirlerdi? Yolum sağından bir araba, solundan bir araba geliyordu. Şahit huzurunda Raule hücum edip kadını olinden almak, kabahati yüklenmek, zabitanın eline geçmekti.

Duraladılar, durdular ve kımıldamadılar.

Raul de böyle tahmin etmişti.

Soğukkanlılıkla iki tekerlekli tek atlı bir arabaya seclendi. Arabada iki rahbie vardı.

— Bu kadını yol kenarında baygın buldum. Bir araba çignemiş olacak. Yardım ediniz..

Rahibeler Düklere gidiyorlardı. Arabadan indiler. İhtiyar kadını kucakladılar, arabaya bindirdiler.

Kadın ayılmamıştı. Kan akan elini acile sallıyor, inliyordu.

Araba uzaklaştı.

Raul meyustu. İhtiyar kadının kanlı eli gözünden gıtmıyor ve Leonarla Korbülerin üzerine atılmağa hazırlandıklarını farketmiyordu.

Yaklaştılar, Leonar bıçağını çekti. Yol ıssızdı, tam fırsattı. Birdenbire Jozefinin sesi duyuldu:

— Onu cebine sok bizi yalnız bırak. Siz de Korbüler. Münasebetsizliğe lüzum yok

O dakikaya kadar yerinden kılmıdamamıştı. Şimdi koşarak gelmişti.

Leonar itiraz etti:

— Münasebetsizlik onu bırakmaktır. Bir kere mademki ele geçirdik...

— Haydi git.

— Ya o kadın... O kadın bizi ihbar eder.

— Hayır, madam Russölinin bir şey söylemek işine gelmez.

Leonar uzaklaştı.

Jozin Raula yaklaştı.

Raul kadına kötü kötü baktı. O kadar kötü baktı, ki Jozin işi şakaya bozdu:

— Sırasında değil mi Raul? Bir kere ben, bir kere sen muvaffak oluyoruz. Bugün sen üste çıktın. Yarın... Nen var? Ne oluyorsun?.. Neye dik bakıyorsun?..

— Allaha ısmarladık Jozin.

— Güle güle... Gene görüşürüz.

— Hayır, görüşmemek üzere gidiyorum.

— Demek beni bir daha görmek istemiyorsun?

— Seni artık göremem.

Jozin önüne baktı. Göz kapak-

ları titriyordu. Dudaklarının ucunda bir tebessüm vardı.

Nihayet mırıldandı:

— Neden Raul?

— Çünkü öyle bir şey gördüm ki, elimde değil, seni affedemiyecğim.

— Ne gördün?

— O kadının elini.

Sararır gibi oldu:

— Anladım... Leonar gene bir kötülük yaptı... Bin kere de tembih ettim... Onu sadece tehdit ediyor sanıyordum.

— Yalan söylüyorsun Jozin. O kadının feryatlarını duydun. Leonar yapıyor, fakat sen yaptırıyorsun. Ruhan katilsin. Onu Brijiti öldürmek emrile sen kızın evine yolladın. Bomoganın yutacağı hapların birinin yerine sen zehirli bir hap koydun. Bomoganın iki arkadaşını sen öldürdün. Sen-Heberle Jorj Inovalin katili sensin.

İsyan etti:

— Sus... Böyle şeyler söyleme... Yalan bunlar, yalan olduğunu sen de biliyorsun Raul.

Omuz silkti:

— Evet, sırasında işin içinden sıyrılmak için başka bir kadın efsanesi uydurdun. Sana benziyen ve cinayet işliyen bir kadın efsanesi.. O öldürüyor, sen sadece çalılıyorsun.. Evvelâ bu efsaneye inandım... Kagliostronun torununun, torununun, . torunu masalina inandım. Fakat artık inanmıyo-

rum... Bir zaman hakikati görmemek için gözümü yumuyordum, ihtiyar kadının kanlı eli gözlerimi açtı artık... Hakikati görüyorum.

— Hayır görmüyorsun. Ben bahsettiğin iki adamı tanımadım.

— Olabilir. Belki biraz aldaniyorum. Fakat seni eskisi gibi esrarengiz bir peçe altında görmüyorum. Benim için artık esrarengiz değilsin Jozin. Seni olduğun gibi, yani katil gibi görüyorum.

Sesini alçaltarak ilâve etti:

— Hattâ bir hasta gibi görüyorum. Ortada bir yalan varsa o da güzelliğindir.

Susuyordu.

Şapkasının kenarları yüzünü gölgeliyordu. Bu gölge onu biraz daha güzelleştiriyordu. Dostunun ithamları bu güzelliği azaltmıyor, bilâkis arttırıyordu.

Raul iliklerine kadar ürperdi.

Jozini hiç bu kadar güzel görmemişti. Bu güzel kadından ayrılmamanın delilik olup olmadığını düşündü.

Kadın dedi ki:

— Güzelliğim yalan değil Raul. Gidersen gene gelirsin, çünkü ben senin için güzel oluyorum.

— Gelmiyeceğim.

— Geleceksin. Bensiz yaşayamazsın. Nanşalant yakın. Yarın bekliyorum..

— Gelmiyeceğim.

— Öyledir de neden titriyorsun? Neye sapsarı oldun?

Konuşmamak hayırlıdır. Ses çıkarmadan, başını dönmeden kaçması lâzımdı.

İki omuzuna asılan Jozinin kollarını itti ve gitti...

— 11 —

Eski Fener

Bütün gece Raul bisiklet üstünde yol aldı. Hem izini kaybettirmek, hem de yorulmak istiyordu.

Sabaha karşı Lilöbonda bir otele girdi.

Uyandırmamalarını tembih etti. Kapıyı kilitledi, anahtarı pencereden attı. Yirmi dört saat uyudu.

Giyinip karnını doyurduktan sonra bisikletine binip Nonşalanta gitmeği düşündü.

Aşka karşı mücadele gene başlıyordu.

Bedbahttı. O güne kadar kendi keyfinden başka bir şey dinlememişti. Ümitsizliğine karşı kızıyordu. Bu rabıtaı kesmek kolay iken ne diye böyle üzülyordu...

Bu rabıtaı kesmek kolay mıydı?

«Gitsem sanki ne olur?.. İki gün sonra oradayım.. Bir kaç gün oturur ve ayrılırım. Ayrılığa kendimi hazırlarım.»

Fakat gidemiyordu. Gözlerinden ayrılmıyan o kanlı el gitmesine mâni oluyordu. Hayalinde Jozinin yaptığı fenalıkları canlandıırıyordu.

Jozin öldürmüştü. Buna alışmıştı. Kârına engel olanları gene de öldürürdü, muvaffak olmak için cinayetten çekinmezdi. Çekinmemişti, çekinmeyecekti.

Raul cinayetten korkardı.

Cinayete bütün mevcudiyeti ile isyan ederdi. Kazara kan dökceğini düşünecek olsa korkudan ürperirdi.

Katil demek onun için insan demek değildi. İşte sevdiği kadın katildi.

Gitmedi. Nefsini zorladı, hıçkırıklarını boğazında düğümledi, göz yaşlarını kalbine akıttı, gitmedi... Fakat Jozin gözlerinin önündeydi. Ona kollarını açıyordu, dudaklarını uzatıyordu.

Bu davete icabet etmemek kabilmidi?

Birden Klarisi hatırladı ve ona çektiirdiği azabı düşündü. Onu ağlatmıştı. Oturdu kıza bir mektup yazdı:

«Beni affet Klaris. Sana karşı fena davrandım. Gelecek zamanların daha iyi olacağını temenni edelim. Beni düşündüğün zaman mazur gör. Tekrar tekrar af dileirim Klaris. Beni affet — Raul.»

Düşünüyordu:

«Onun yanında olsam, bütün bu

kötülükleri unutacağım. Bir kadının güzel olması elvermez. Klaris gibi temiz yürekli, dürüst olması gerektir.»

Fakat sevdiği Jozinin güzel yüzüydü. Onu düşündüğü zaman, yüreğinin temiz olup olmadığı aklına bile gelmiyordu.

Bu arada Brijitin anasının ağzından kaçırdığı eski feneri arıyordu. Kadın mademki Lilöbonda oturuyordu, fener o civarda olacaktı. İşte bunun için daha ilk günden Lilöbon yolunu tutmuştu.

Tahmini doğru çıktı. Tanharvil şatosu civarındaki ormanda bir eski fener vardı. Sahibi anahtarını madam Russöle vermişti. İhtiyar kadın haftada bir kere, perşembe günleri fenere gider, silip süpürürdü.

Bir gece seyranında anahtarı ele geçirdi.

Madam Russölinle görüşmeğe gelecek olan kadında elmas kutusu vardı. Bu kadın iki gün sonra gelecekti. Tabii ihtiyar kadını bulamıyacaktı. Bundan Raul istifade edecekti.

Bu ümitle biraz sükûn buldu. Gene haftalardanberi zihnini yoran muammayı düşünmeğe başladı. Bir gün evvel feneri gezdi. Ertesi gün, randevudan bir saat evvel Tranhavil ormanında yürürken muvaffak olacağından o kadar emindi, ki sevinçle göğsü kabarıyordu.

Bu ormanın bir kısmı Sen nehrine kadar iner... Eski fener, samit bir uçtaydı. Hafta içinde civar ıssızdır. Yalnız pazar günleri gezmeğe gelenler bulunur.

Fenere çıkınca, manzaraya doyum olmaz. Tranhavil koyu ve nehrin son dönüm yeri görünür.

Aşağısını otlar bürümüştür.

Fenerin alt kısmı, iki pencerele bir odadan ibaretti. İki ismekle vardı. Pencerele otlar bürümüştür bir sahaya açılıyordu.

Raul yaklaşırken adımlarını seyrekletirdi. Mühim vekayi ve hâdisatın hazırlandığını hissediyordu. Burada yalnız birine tesadüf edip mühim bir sırtı öğrenmiyecekti. Düşmanile son mücadeleye girişecek ve katiyen galip gelecekti. Buna emindi.

Bu düşman Kagliostro idi. Kagliostro da ihtiyar kadının söylediğini biliyordu. Elbette kalkıp buraya gelecekti. O da elbette bu fenerin yerini bulmuştu. O da son perdenin burada oynanacağına emindi.

«Ben de geleceğine eminim. İkimiz de bu işten muzaffer çıkacağız ve biribirimizin kollarına atılacağız.»

Bir parmaklıktan fenerin otlu bahçesine girdi. Ayak izi görünmüyordu. Fakat parmaklığı başka bir noktadan aşmışlar ve pencereden içeri atlamışlardı.

Kalbi çarpıyordu. Yumruklarını

sıktı. Bir tuzığa düştüyse kendini müdafaaya hazırды.

«Ben de budala mıyım neyim?.. Neden burası tuzak olsun?»

Kapının kilidini oynattı, girdi.

Girer girmez taarruza uğradı. Kim olduğunu göremedi. Yalnız boynuna bir ip geçti, beline bir diz dayandı.

Kımıldamadı, sendelemedi, yere yuvarlandı.

Mırıldandı:

— Aşkolsun Leonar... İyi oynadın. İntikamını alıyorsun...

Aldanıyordu. Bu Leonar değildi. Adamı tanıdı. Bomogandı. Adam ellerini bağlarken söylendi:

— Vay canına, rabip kıyafetini çıkaran adam!..

Bağlandı, ipin ucu duvardaki bir halkaya düğümlendi. Bomogan şaşalamış bir halde pencereyi açtı, çürük pancurları araladı. Sonra ipi çekti. Raulü sürükledi ve pencerenin önüne dikti. İpleri kesti. Pancurları bağladı.

Vaziyet şu idi: Eğer Raul ileri atılmak isterse, boynundaki iple boğulacaktı. Yok, eğer Bomogan canı isterse Raulü göğsünden itecek, çürük pancurlar kırılacak, Raul boşluğa sarkıp asılacaktı.

Homurdandı:

— Tehlikeli bir iş için mükemmel bir vaziyet.

Kararını vermişti. Eğer Bomogan ne bildiğini, neler öğrendiğini soracak olursa söyleyecekti.

— Emrediniz, dedi, sorunuz.

Öteki hiddetle emretti:

— Sus?

Ağzına bir avuç pamuk tıkadı, bir bezle sardı.

— Eğer homurdanırsan, kımıldarsan, bir yumrukta seni boşluğa sallandırırım.

Dediğini derhal yapmak isteyen bir adam tavrı ile baktı. Fakat birdenbire uzaklaştı. Ağır basarak yürüdü. Kapının önüne yürüdü. Çömeldi. Aralıktan gözetledi.

Raul endişe duydu:

«Fena gidiyor iş... Çünkü vaziyetten bir şey anlamıyorum. Buraya nasıl geldi? Madam Russölinin ismini söylemek istemediği Bomogan mı?...»

Aklı yatmadı:

«Hayır. Ben çocukça davran-dım. Bomogan gibi bir adam elbette madam Russölini bilirdi. Kiminle, ne gün, kaçta randevusu olduğunu bilir. Kadının kaçırıldığını da bildiğinden Lilöbonla Tranhavil civarını tarassut ettirmiştir... Benim oralarda dolaştığını görmüşlerdir... Tuzığa düşürdüler.»

Raul buna tamamilen kanaat getirdi. Pariste alt ettiği Bomogan bugün üste çıkmıştı. Bomogan onu fare gibi kapana kısırmıştı. Şimdi de öeki gelecek olanı bekliyordu. Onu da yakalıyacaktı. Onu kısıkrak bağlayıp esrarını öğrenecekti.

Yalnız bir nokta karanlık kalıyordu... Neden vahşi bir hayvana atılacakmış gibi bir tavır takınmıştı? Bomogan kapının önüne çıkmalı, gelecek olana sadece:

— Madam Russölin hasta, yerine beni gönderdi. Kutudaki yazıların ne olduğunu öğrenmek istiyor demeliydi.

«Galiba üçüncü birini daha bekliyor... Bir üçüncünün geleceğini ümit ediyor... Ondan korkuyor... Hücuma hazırlanıyor...»

Raule, meseleyi halledebilmek için bu bir sual kâfiydi. Bomoganın yalnız kendine bir tuzak kurmuş olması tam bir hakikat değildi. Tuzak çiftleme kurulmuştu.

Bomoganın bu kadar heyecanla beklediği kim olsa gerekti?

Jozefin Balsamodan başka kimse olamazdı.

Raulün zihninde hakikat şimşegi çaktı:

«Tamam, tamam... İyi buldum. Balsamonun ölmediğini anladım. Evet, geçen gün benim karşımda bu korkunç hakikati kavradım.. Orada da pot kırdım... Tecrübesizlik potlarından birini daha kırmış oldum. Eğer Jozefin Balsamo hayatta olmasaydı öyle konuşabilir miydim? Öyle davranabilir miydim? Baron Etige yazdığı mektuptan ne demek istediğini anladığımı söyledim. Kule odasındaki muhakemeyi dinlediğimi, gördüğümü itiraf ettim. Kagliostronun akibe-

tini bilmemem kabil miydi? Benim gibi cesur bir genç, kadının peşini bırakabilir miydi? Buna imkân yoktu. Mademki kulede olup bitenden haberim vardı, sahile indiğim de muhakkaktı. Kadını kayığa koyduklarını da gördüm. Jozefin Balsamoyu kurtardım! Onunla seviştik... İşte Bomogan bunu anladı.»

Delillere deliller katılıyordu. Hâdisat zincir halkaları gibi birbirlerine geçiyor, bağlanıyordu.

Jozin de, Russölinin peşine düşünce eski fener civarında dolaşmağa başlamıştı. Bomogan da buralardaydı. Tuzağı kurdu. Evvelâ Raulü düşürdü. Biraz sonra Jozefin düşecekti.

Sanki kader, Raulün tahminlerini doğru çıkarmak için inat ediyordu. Tam bu esnada bir araba gürültüsü duyuldu. Raul, nal seslerinden Leonarın küçük hayvanları olduğunu anladı.

Bomogan da anlamıştı. Bir hamlede doğruldu, kulak kabarttı.

Nal sesleri kesildi. Sonra tekrar duyuldu. Hayvanlar daha yavaş yürüyordu. Araba, sarp ve çakıl yollardan, orman içerisinden fenere doğru geliyordu.

Nihayet beş dakika sonra Jozefin Balsamo görünecekti.

Her geçen dakika, Bomoganı çıldırtıyordu. Çileden çıkarıyordu. Anlaşılmaz sözler homurdanıyordu. Yüzü her zamankinden da-

ha korkunç bir hal almıştı. Sura-tında vahşi, hayvanî bir iğrençlik vardı.

Sevki tabii, cinayet arzusu asabını geriyordu. Birdenbire bu arzu Raule, Jozefinin âşıkına beslenmeğe başladı.

Ayağını kaldırdı, bir tekmede pancoru yıkmak istedi... Şuursuzca yaklaşıyordu, şuursuzca öldürecekti.

Kolları gerildi.

Yumrukları sıkıldı, tos vurmağa hazırlanan bir koç kafasını andırırdı...

Raulün göğsünü yumruklıyacaktı.

Bir iki adım daha... Raul boşlukta asılacaktı.

Raul gözlerini kapadı... Her şeye rağmen ölmeğe razı olmuyordu. Hayattan ümidini kesmiyordu.

«İp kopar, taşlar yumuşak yosun bağlamış olabilir, diye düşünüyordu. Her halde Arsen Lüpen Andrezinin âkibeti asılmak değildir. Eğer bu yaştayken böyle bir maceradan kurtulamazsam, talih yıldızım söndü demektir. Böyleyse ölümüne acımam.»

Babasını düşündü. Uzun ve yüksek atlama jimnastik talimlerini hatırladı.. Klaris diye mırıldandı.

Amma yumruk yemedi...

Bomoganın ta yanında durduğunu hissediyordu amma, adamın hamlesi kesilmişti, bunu da anlıyordu.

Raul gözlerini açtı.

Bomogan, uzun boyu ile karşısına dikilmişti. Fakat kımıldamıyordu. Kollarını kavuşturmuştu. Ölüm isteği ile kırışan yüzünde, katî karar verememenin kırışıkları vardı.

Raul dinledi. Bir şey duyamadı.

Acaba asabı gergin olan Bomogan, Jozefin Balsamonun yaklaşmakta olduğunu duyuyor muydu?

Bomogan adım adım geriledi, birdenbire atıldı, kapının sağ tarafında gene bükülüp pusu kurdu.

Raul yüzünü görüyordu. Korkunç ve iğrençti. Pusudaki avcı, arada bir tüfeğini sırtlayıp nişan alır. Bomogan da arada bir yumruklarını sıkıyor, ileri atılmak idmanı yapıyordu.

Raulün yüreği oynadı. Aczi öyle müthişti, ki onu kudurtuyordu.

Beyhude olduğunu bildiği halde, ipleri koparmağa gayret ediyordu. Ah, bağırabilseydi. Ağzındaki tıkaç sesini boğuyordu. İpler etlerine geçiyordu.

Dışarıda bir ayak sesi sessizliği bozdu.

Parmaklık gıcırdadı.

Bir etek otlarda hışırdadı.

Çakıllar çıkırdadı.

Duvar dibine çömelen Bomogan dirseklerini kaldırdı.

Rüzgârda titriyen iskelete benzer elleri, bir gırtlak sıkmağa hazırlandı.

Raul, için için haykırdı.

Kapı açıldı. Facia oynandı.

Facia Raulün tahmini, Bomoganın istediği gibi oynandı.

Jozefin Balsamonun gölgesi göründü ve derhal Bomoganın yumruğu altına düştü. Yere yuvarlandı.

Katilin gırtlakından çıkan havlama gibi bir ses, kadının hafif iniltisini örttü.

Raul tepiniyordu. Jozefini can çekişir vaziyette gördüğü zaman çok daha fazla sevmişti, onu bu kadar hiç bir zaman sevmemişti, ne olursa olsun, cihanın en güzel mahlûkuydu. Bu güzellik, tapınılmağa lâyık gülümseyiş, enfes vücut, okşanmak için yaradılmış harikulâde vücut yok olacaktı.

İmdat imkânı yoktu.

Bu hayvan herifin kuvvetini yenecek kuvveti yoktu.

Jozefini kurtaran, ancak ölmün doyurabileceği duyulmamış, katılmamış aşk oldu. Katil işini tamamlıyamadı. İradesi kırıldı. Çılgın bir ümitsizliğe kapıldı, saçını, başını yolarak yerlerde yuvarlanmağa başladı.

Raul nihayet nefes alabildi.

Görünüşe rağmen, Balsamonun kımıldamamasına rağmen yaşadığı muhakkaktı. Ölmemişti. Neden sonra, bir kâbustan uyanır gibi silkindi. Yavaş yavaş doğruldu. Gene düştü, gene doğruldu. Nihayet kalktı.

Üstünde pelerinli bir manto, ba-

şında çiçek işlemeli peçeyle örtülmüş bir tok vardı.

Mantosunu attı.

Elbisesi yırtılmış, omuzları çıplak kalmıştı.

Peçesile tokunu fırlatıp yere çaldı. Saçları, pırıltılı bir akar su gibi omuzlarına düştü.

Yanakları daha kırmızı, gözleri daha ışıltılı idi.

Uzun bir sessizlik oldu. İki adam ona, düşman gibi, metres gibi, kurban gibi, harikulâde bir kadına bakar gibi bakıyorlardı. Bakıyorlar ve büyüleniyorlardı.

Raul heyecan içinde, Bomogan bitkin bir halde, aynı duygularla gözlerini kadından ayırmıyorlardı.

Kadın evvelâ ağzına, Raulün tanıdığı düdüğü götürdü. Biraz ötede bekliyen Leonar koşup gelecekti.

Fakat vazgeçti.

Hâdisata hâkim olmuşken Leonarı çağırmakta mana yoktu.

Raule yaklaştı, tıkaçı çıkardı, ipleri çözdü, dedi ki:

— Bir daha gelmedin Raul. Geleceksin sanıyordum. Gelecek misin?

Eğer serbest olsaydı, kadını kollarının arasına alır, bağrına bastırır, sıkı sıkı sarardı.

Bunu nasıl gizli bir düşünceyle yapmadı?

Dedi ki:

— Hayır... Artık bitti.

Parmaklarının ucuna basarak kalktı, dudaklarını Raulün çene sine dokundurdu:

— Aramızda biten bir şey olur mu?... Deli misin Raulüm?

Bomogan bu hali görünce kudurmuş gibi yerinden fırladı. Kadının kolundan tutmak istedi.

Jozefin Balsamo irkildi. Soğukkanlılığını kaybetti.

Bomogana karşı beslediği kin kabardı.

Raulün ümit etmediği, iştmediği bir sesle haykırdı:

— Bana el sürme sefil!... Senden korkuyorum da şanma... Bugün yapılmızsın. Beni öldüremeyeceğini de biraz evvel anladım. Sen sefilin, korkağın birisin. Ellerini titiriyordu. Vakit ve saat geldiği zaman, benim ellerim titremiyecek Bomogan.

Bomogan geriliyor, Jozefin Balsamo devam ediyordu:

— Henüz vaktin, saatin gelmedi. Daha kâfi derece ıztırap çekmedin... Hatta beni öldü sandığın içini hiç muhtarip olmadın... Bundan sonra ıztırap çekeceksin, yaşadığımı ve sevdiğimi bileceksin ve azap içinde kıvranacaksın.

Evet, işt, Raulü seviyorum. Evvelâ seni intikam almak kastile sevdim. Bunu sana söylemiyeyip seni kudurtacaktım. Fakat bugün artık sevgimin sebebi yok. Seviyorum, Raul diye seviyorum, onu

unutamıyorum. Unutamadığım için seviyorum.

O bunu ancak biliyor, ben de ancak biliyordum.

Fakat bir kaç gündür benden kaçıyor, uzaklaşıyor... Bu bir kaç gün içinde Raluün hayatım olduğunu anladım.

Aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Aşk buymuş, beni ürperten ispazmozmuş...

Tatlı bir rüyada sayıklıyormuş gibi konuşuyordu, fakat söylediği sözler, Bomoganı müteessir ettiği kadar onu da müteessir ediyordu. Bu aşk sözleri, Bomogan kadar onu da yaralıyordu.

Raul, onu böyle gördükçe, sevinecek yerde ondan uzaklaşıyordu.

Tehlike anında vücudunu saran, gönlünü kavuran aşk ateşi birdenbire sönmüştü. Jozefinin güzelliği bir serap gibi siliniyor, kayboluyordu. Halbuki kadının yüzü değişmemişti. Fakat Raul bu yüzde kötü bir ruhun aksini görüyordu.

Bomogana hücumu devam ediyor, Bomogan her sözde ispazmoza yakalanmış gibi titriyordu.

Senelerdenberi aradıkları muammanın anahtarını tam bulacakları sırada, her şeyi unutan ve birbirlerine karşı besledikleri hisleri ortaya koyan bu iki kişinin hali görülecek şeydi... Hissiyatlarına kapılmışlardı, başka şey düşünmüyorlardı.

Geçen asırların esrarı, kıymetli taşların bulunması, efsanevî hudut taşı, kutuda yazılar, Russölen kadın, buraya gelecek ve onlara hakikati söyleyecek olan kimse... Bütün bunlar lâfügüzaftı, meşgul olmuyorlardı bile... Aşkın kasırgasına yakalanmışlardı. Arzu ve kin, sevdalıların ebedî mücadelesi onları birbirine düşürmüştü.

Bomoganın parmakları yeniden pençeleşti. Titriyen elleri boğmağa hazırlandı. Fakat kadın kinini gene de haykırmaktan çekinmiyordu.

— Onu seviyorum Bomogan. Seni yakan ateş beni de yakıyor. Ben de onu senin beni sevdiğin gibi seviyorum, ben de onu öldürmek istiyorum. Onun başka birinin olacağını bilirim öldürürüm. Beni sevmediğini anlarsam öldürürüm. Amma beni seviyor, Bomogan, anlıyor musun, beni seviyor, seviyor...

Bomogan acı acı güldü. Öfkesi şeytanî bir neşeye çevrildi:

— Seni seviyor mu Jozefin Balsamo? Hakkın var, seviyor? Her kadını sevdiği gibi seni de seviyor. Güzelsin, seni arzuluyor. Karşısına biri çıksın, onu da ister. Sen de, itiraf et Jozefin Balsamo, cehennem azabı çekiyorsun. Haydi itiraf et...

— Evet, bana ihanet ettiğini bilsem cehennem azabı çekerdim.

Fakat bana ihanet etmiyor, beyhude iftiraya kalkma...

Sustu.

Bomogan öyle neşeliydi, ki korktu. Daha yavaş bir sesle konuştu:

— İsbat edebilir misin?.. Bana bir tek delil göster... Bir şey göster, ki şüphem kalmasın... Onu köpek gibi gebertirim.

Göğsünden bir demir tokmak çıkardı. Bakışları katılaştı.

Bomogan:

— Sana, seni temin edecek bir şey getirdim.

— Söyle... İsmi söyle.

— Klâris Etiğ.

Omuz silktili:

— Biliyorum... Ehemmiyetsiz bir sevdacık...

— Onun için ehemmiyetli... Evlenmek istiyor. Babasından istedi.

— İstedi mi?.. İmkânı yok... Ben soruşturdum... Bir kaç kere çurda burda gezmişler... Hepsi bu kadar..

— Hayır, kızın odasında buluyorlardı.

— Yalan!.. Yalan söylüyorsun!.

— Ben değil, öyleyse babası yalan söylüyor. Evvelki akşam bana bunu Etiğ anlattı.

— O nereden biliyormuş?

— Klaris söylemiş.

— Manasızlık, saçma... Bir kız böyle şey itiraf etmez.

Bomogan alay etti:

— Bazan itiraf etmeğe mecbur kalır.

— Ne?.. Ne dedin?.. Böyle bir şey söylemeğe nasıl cesaret ediyorsun?

— Hakikati söylüyorum... İtiraf eden kız değil ,anne... Karnında taşıdığı çocuğun habasını arıyor, evlenmek istiyor.

Jozefin Balsamo boğulacaktı. Çileden çıkıyordu.

— Evlenmek! Raulle Klarisin düğünü!... Baron Etiğ kabul edecek mi?

— Ne yapsın?

— Yalan! Dedikodu! Hayır, sen uyduruyorsun. Söylediklerinin bir kelimesi bile doğru değil. Onlar birbirlerinin yüzünü görmüyorlar.

— Mektuplaşıyorlar.

— İsbat et Bomogan! Hemen isbat et.

— Bir mektup yetişir mi?

— Mektup mu?

— Evet, Klarise yazdığı mektup.

— Dört ay evvel yazdığı mektup mu?

— Dört gün evvel yazdığı.

— Yanında mı?

— İşte.

Bütün kulak kesilmiş dinliyen Raul iliklerine kadar ürperdi. Lillöbondan Klaris Etige gönderdiği mektubun zarfını tanıdı.

Jozin aldı. Yavaş sesle, dikkatli dikkatli okudu.

«Beni affet Klaris... Sana fena davrandım. İstikbalimiz daha iyi olur diye ümit edelim. Beni düşünürken müsamaha göster. Tekrar af dilerim Klaris... Raul.»

Onu tahkir eden, zelil eden, inkâr eden bu satırları güçlkle tamamladı. Sendeliyordu. Gözleri, Raulün gözlerini aradı. Klarisin ölüme mahkûm olduğunu anladı ve hissetti, ki bundan böyle Jozefin Balsamoya yalnız kin besliyecektir.

Bomogan izah ediyordu:

— Etiğ bu mektubu bana verdi ve akıl danıştı. Mektubun üzerinde Lillöbon damgası vardı. İzinizi böyle buldum.

Kadın susuyordu. Yüzünden, ıztırabının büyük olduğu anlaşılıyordu. Göz yaşları yanaklarından süzülüyordu. Hincını, intikam almak hırsile yeniyordu. Plân tasarlıyordu. Tuzak kuruyordu.

Başını sallıyarak Raule:

— Sana söylemiştim, dedi.

— İyi ya işte, ben de ona göre hazırlandım.

— Alay etme. Sana söylediğimi biliyorsun. Aşkımızın arasına girmemeliydi.

— Ben de sana o zaman ne söylediyimi unutma. Eğer onun bir kılına dokunursan..

Kadın ürperdi:

— Benim ıztırabımla nasıl alay

ediyorsun?.. Bana karşı başka bir kadını nasıl müdafaa ediyorsun? Bana karşı Raul ha!... Gösteririm ben ona...

— Hiç merak etme, ona hiç bir şey yapamazsın, çünkü onu ben himaye ediyorum.

Bomogan için için seviniyordu. Onların biribirleriyle kavgaları içine su serpiyordu.

Jozefin Balsamo devam etmedi. Vakıt saat gelince alacağı intikam hakkında şimdiden konuşmak beyhudeydi. Vakıt kaybetmektir...

Kulak kabarttı:

— Islık çalındı değil mi Bomogan? Adamlarım yol başlarında bekliyorlar... Gelecek olanı görünce haber vereceklerdi... Her halde beklediğimiz görünmüş olacak... Her halde sen de buraya onu beklemeğe geldin.

Bomoganın buraya neye geldiği pek belli değildi. Radevunun gün ve saatini nasıl öğrenmişti? Rusölen kadın hakkında neler biliyordu?

Kadın Raule bir göz attı' Raul sıkı sıkı bağlıydı. Onu rahatsız edemezdi. Bu son mücadeleye karışamazdı.

Fakat Bomogan endişe ediyordu. Onu kolundan tuttu, kapıya doğru sürükledi. Bu aralık dışarıda ayak sesleri duyuldu.

Geri döndü, Bomoganı itti. İçeri Leonar girdi.

Leonar iki adama baktı, sonra Kagliostronun kulağına bir şeyler fısıldadı.

Kadın şaşaladı, kekeledi:

— Ne söylüyorsun?... Ne söylüyorsun?...

İçinden geçenleri yüzünden anlaşılmaması diye başını çevirdi. Fakat Raul, kadının çok sevindiğini anladı.

— Kımıldamıyalım, dedi... Geliyorlar... Leonar, tabancanı çıkar. Eşikten adım atınca nişan al.

Kapıyı açmak isteyen Bomogana haykırdı:

— Çıldırdınız mı? Ne var? Olduğunuz yerde durunuz.

Bomogan ısrar edince kızdı:

— Neden çıkmak istiyorsunuz? Sebebi? Gelecek olan kadını tanırıyorsunuz, mâni olmak istiyorsunuz değil mi?... Yahut ta onunla beraber kaçmak istiyorsunuz... Cevap versenize...

Bomogan kapının tokmağını, Jozefin Bomoganın elini tutuyordu.

Kadın, Bomoganla başa çıkamayacağını anladı. Döndü, Leonara, Bomoganın omuzunu gösterip vurmaları işaretini verdi. Fakat yavaş yurması lâzım geldiğini anlattı.

Leonar belinden bir hançer çıkardı, Bomogani omuzundan yaraladı.

Bomogan:

— Alçak!...

Diye mırıldandı, yere düştü.

Kadın soğukkanlılıkla Leonara emreyledi:

— Bana yardım et... Çabuk.

Raulün bağlı olduğu ipin uzun kalan ucunu kestiler, Bomogani bağladılar. Duvara dayayıp oturtular.

Jozefin omuzundaki yaraya baktı. Üstünü mendilile örttü:

— Bir şey değil dedi, iki üç saat azap verir... Nöbete geçelim.

Karşılıklı kapının iki yanında durdular.

Her şeyi ölçü ve tartı ile, soğukkanlılıkla yapıyordu. Her şey evelden düşünülmüştü sanki... Bir iki kelime ile emirler veriyordu.

Fakat sesinde öyle neşeli bir ahenk vardı, ki Raulün endişesi her an artıyordu.

Tuzağa düşecek olana gelmemesini haykırmak için kıvranıyordu.

Amma neye yarardı? Kagliostro kararını vermişti. Bundan sonra geleni yoldan çevirmenin faydası olamazdı.

Hem artık ne yapacağını şaşırmıştı. Aklına binbir manasız şey geliyordu... Hem... Hem... iş işten geçmişti.

Boğuk boğuk inledi.

Kapıdan Klaris Etig giriyordu.

Deha ve bunaklık

Raul o zamana kadar manevî bir endişe duyuyordu. Çünkü tehlikede olan yalnız kendisi ile Jozefindi. Kendisini düşünmüyordu. Becerikliliği ile taliine güveniyordu. Kagliostroda, Bomoganı alt edecek kabiliyetleydi.

Ya Klaris!

Jozefinin karşısında Klaris, atmaca pençesine düşmüş serçe gibiydi. Ondan sonra Raulün tüyleri korkudan sahiden diken diken oldu.

Leonarın bulunması da korkusunu artırıyordu. Russölen kadını, kadının kanyan elini düşünüyordu.

Buraya bir saat evvel gelirken doğru tahmin etmişti. Balsamo ile arasında son ve katî mücadele burada olacaktı.

Şimdiye kadar, ufak tefek keşif müsademeleri olmuştu.

Şimdi artık ölesiye çarpışacaklardı. Bağlı olmasına rağmen, bütün kuvvetini, kudretini, azmini topladı.

Fakat Klarisin gelmesi takatını kesmişti.

«Dur bakalım, daha birçok şey öğreneceğim. Bu vaziyetin mesulü de benim. Klaris gene bana kurban gitti.»

Genç kız, Leonarın tabancası önünde afallayıp kalakaldı.

Buraya, güle söyliye, sevdiği birini görmek ümidile gelmişti. Buna mukabil bir tabanca ile karşılaşmıştı. Önünde de, sevdiği adam, eli kolu bağlı duruyordu.

Mırıldandı:

— Ne var Raul?... Neye bağladılar sizi?

Ondan yardım ister gibi değil, ona yardım etmek ister gibi kollarını uzatıyordu..

Fakat ne yapabilirlerdi? İkisi de âcizdi.

Kızın süzgün yüzünü, gözlerinin çürüğünü farketti. Babasına olan itirafı aklına geldi. Göz yaşlarını güç zaptetti ve her şeye rağmen:

— Korkacak bir şey yok Klaris, dedi, ne benim, ne de senin için... Bütün mesuliyeti üzerime alıyorum.

Klaris etrafındakilere baktı. Bomoganı tanıdı ve şaştı. Usuletle Leonara sordu:

— Benden ne istiyorsunuz?.. Beni buraya kim getirdi?

Jozefin Balsamo:

— Ben getirdim matmazel, dedi.

Jozefinin güzelliği Klarisin gözüne çarptı. Kalbine biraz kuvvet

geldi. Bu güzel kadın ona fenalık edemezdi. Ancak onu himaye ederdi.

— Kimsiniz madam? Sizi tanı mıyorum...

Klarisin zarif güzelliğine kızan Balsamo hiddetini yendi:

— Ben getirttim matmazel... Baron Etig'in kızıdır. Raul Andreziyi sevdiğinizi de biliyorum.

Klaris kızardı, ses çıkarmadı.

Jozefin Balsamo eLonara döndü:

— Git, parmaklığı kapa. Zinciri vur, kilitle «hususî meskendir» yaftasını da yapıştır.

Leonar sordu:

— Dışarıda mı bekliyeyim?

Raulü tütreden bir sesle:

— Evet, dedi. Şimdilik sana ihtiyacım yok. Dışarıda bekle. Bizi kimse rahatsız etmemelidir.. Ne pahasına olursa olsun, buraya kimse girmemelidir.

Leonar Klarisi bir gaz sandığına oturttu. Kollarını arkasına kavuşturdu, bağlamak istedi.

Jozefin Balsamo mâni oldu:

— Lüzum yok, Haydi git.

Leonar gitti.

Jozefin sıra ile üçüne de göz attı. Üçü de güçsüz, kuvvetsiz kalmışlardı. Harp meydanına hâkimdi. Vereceği idam hükümlerini infaz edebilirdi.

Raul gözlerini ondan ayırmıyor, tasarladıklarını anlamağa çalışıyordu. Jozefinin sükûneti hiç ho-

şuna gitmiyordu... Onun yerinde hangi kadın olsa telâş gösterirdi. Jozefinde telâştan eser yoktu.. Sevinmiyordu da. Hattâ biraz canı sıkılıyordu. Bütün bunları, içten gelen ve önüne geçemediği bir kuvvetin nüfuzundaymış gibi yapıyordu sanki...

Klarisin yanına oturdu. Gözlerini kıza dikti ve ağır ağır söze başladı.

— Bundan üç ay evvel matmazel, trenden gizlice inen bir kadın, yakalanıp kaçırıldı. Ko eyaletinde, Etig şatosuna getirildi. Orada bir çok kişi toplanmıştı. Onlar arasında Bomoganla babanız da vardı.

O toplulukta neler konuşulduğunu anlatacak değilim. O kadına neler çektirdiklerini de söylemeyeceğim. Yalnız topluluk dağıldıktan sonra, babanızla yeğeni Beneto kadını deniz kıyısına indirdiler. Delik bir kayığa koydular. Açıldılar ve denizin ortasında bıraktılar.

Klaris mırıldandı:

— Yalan! Yalan!... Babam böyle şey yapamaz... Yalan!...

Jozefin Balsamo, kızın sözlerine kulak asmadan devam etti:

— O topluluğu gören, katillerin - bundan başka söylenecek söz yok - yaptığını gören, gizlice onları gözliyen biri daha vardı. Kadını muhakkak bir ölümden kurtardı. Bu adam nereden çıkmıştı?..

Geceyi ve bir günü sizin odanızda geçirmiş olduğu muhakkak... Onu siz - nişanlı gibi değil, çünkü babanız evlenmenize razı olmuyordu - âşık gibi odanıza kabul etmişsiniz.

Bu sözler, Klarisin yüzüne kırbaç gibi iniyordu... Daha ilk hamlede mücadele harici kalmıştı. Kendini müdafaa bile edemiyordu.

Sarardı, üzerine fenalık geldi. Önüne baktı:

— Neler söylüyorsunuz madam?

— Evvelki gece sizin ağzınızla babanıza itiraf ettiğiniz şeyleri söylüyorum... Âşıkınızın ne olduğunu daha fazla izah etmeğe bilmem hacet kaldı mı? Sizin namusunuzu lekelediği gün Raul Andrezi canını kurtardığı kadının peşine düştü. Ona hayatını vakfetti. Kendini kadına sevdirdi ve artık ondan ayrılmıyacağına yemin etti... Sizin hakkınızda da şunları söyledi: Sevmiyordum. Geçici bir bevesti, artık bitti.

Metresile arasında geçen hafif ve ehemmiyetsiz bir anlaşmazlık sırasında, kadın, sizinle mektuplaştığınızı haber aldı, şu sizden af dilediği ve istikbalden ümit verici mektubu ele geçirdi... Şimdi artık sizi düşman telâkki etmeme biraz hak verirsiniz değil mi?... Hem de ölesiye düşman...

Klaris susuyordu.

Yavaş yavaş korku kalbini sarmağa başladı. Raule sahip çıkan ve kendini düşman sayan kadının

tatlı, fakat korkunâ yüzüne, gözlerini dört açarak bakıyordu.

Raul, Jozefine ehemmiyet vermeden tekrarladı:

— Ben yalnız bir şeye yemin ettim, bir şeye söz verdim. O da senin bir kılına bile kimseyi dokundurmayacağımdır. Buna ah-dettim. Bunun için merak etme. On dakika sonra buradan sağ salım çıkacaksınız. On dakika sonra Klaris, bir dakika fazla değil.

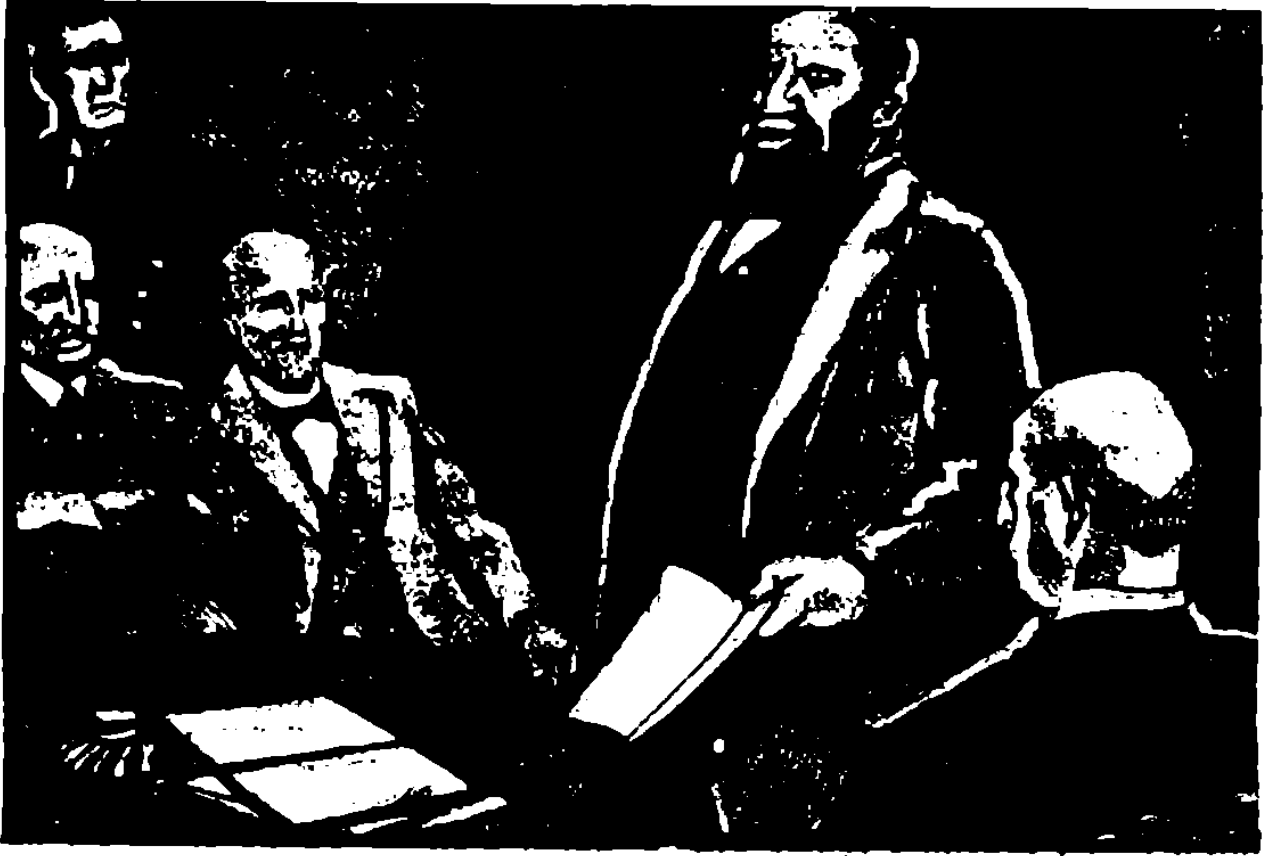
Jo zefin Balsamo mukabele etmedi. Serinkanlılıkla konuştu:

— İşte biribirimize karşı olan müteakıl vaziyetimiz. Şimdi vekayie gelelim. Bunu da kısa söyleyeceğim. Babanız, arkadaşı Bomogan ve daha bir kaç kişi bir iş peşindeler. Bu işin ben de, Raul de peşindeyiz. Bunun için biribirimizle mücadele ediyoruz. Hepimiz madam Russölenle tanıştık. Bu kadının elinde eski bir kutu vardı. Bu kutu bize elzem. Halbuki o bu kutuyu başka birine vermiş.

Onu sıkı bir sorguya çektik. Kutuyu kime verdiğini söyletmeğe çalıştık. Kutuyu verdiği kimseden çok iyilik gördüğünü söyledi. İmini bir türlü söyleyemedi.

Bize ancak eski bir hikâye anlattı. Size onun anlattıklarını hulaâ edeceğim. Bizim ve sizin noktai nazarınızın ne olduğu anlaşılır.

Raul, kadının neroye varacağını anladı. Bu öyle feci bir şeydi ki biddetle haykırdı:

— Hayır, hayır, bunu söylemeyeceksin. Bu söylenmez. Öyle şeyler vardır, ki gizli kalmalıdır.

Kadın içitmemezlikten geldi. devam etti:

— Bundan yirmi dört sene evvel, Prusya ile Fransa harbi esnasında, Fransadan kaçan iki kişi mösyö Russölenin arabasıyla kaçılırken - Ruan civarında, arabasının hayvanını almak kastile Jo-ber isminde birini öldürdüler.

Atla beraber, elmas dolu bir de kutu alıp kaçmağa muvaffak oldular.

Neden sonra, Russölinle beraber avdet ettiler. Ona kıymetsiz bir kaç yüzük verdiler. Yüzükleri karısına hediye etti ve öldü...

O öldükten sonra, katillerle Rus-

sölinin dul karısı arasında görüşmeler başladı. Katiller kadının ağzından bir şey kaçıracağından korkuyorlardı. Nihayet... İşin sonunu anlıyorsunuz değil mi matmazel?..

Klaris öyle bitkin bir halde dinliyordu ki, Raul haykırdı:

— Sus Jozin, bir kelime daha söyleme... Bu yaptığın rzeilce bir alçaklıktır. Neye yarar?

Kadın ona döndü:

— Neye mi yarar?.. Her hakikatin söylenmesi lâzım. Bizi biribirimize kattın. O da benim kadar muztarip olsun.

— Vicdansız!..

Jozefin Balsamo gene Klarise döndü:

— Babanızla Beneto kadını tarassuda başladılar. Onu Lillöbona

baron Etig yerleştirdi. Tarassut etmek daha kolay olacaktı. El altında bulunacaktı. Seneler geçtikten sonra, ona gözcölük yapacak biri bulundu. Siz yapacaktınız. Russölin kadın sizi öyle sevdi, ki artık düşmanlık etmek ihtimali kalmadı. Arada sırada evine gelip oynayan küçük kızın babasına ihanet edemezdi... Bittabi siz onu gizlice görmeğe gidiyordunuz. Bulunuşla geçmişin arasında rabıta olmaması içini gizli yerlerde buluşuyordunuz. Meselâ şu eski fenere geliyor-dunuz.

Lillöbona geldiğiniz bir gün, tesadüfen tavan arasında elmas kutusunu gördünüz, hoşunuza gitti. Kutuyu Etig şatosuna götürdünüz. Bu benimle Raulün aradığımız kutuydu.

Russölin kadın, bize kutuyu iyilik gördüğü birine verdiğini, kutuyu verdiği kimseyle arada sırada buluştuğunu söylediği ve ismini vermediği zaman, bir kısım daha hakikati öğrenmek emelile Russölin kadının yerine buraya geldik.

Siz içeri girdiniz. Siz girince şüphemiz kalmadı. Katiller, beni denize atan babanızla Beneto idi.

Klaris, omuzları titriyerek hıçkırıyordu. Raul hissetti. Kız babasının işlediği cinayeti biliyordu. Fakat onu mazur görmüştü. Katil telâkki etmemiştir. Jozefinin iza-

hatından sonra işin içyüzünü öğrenmişti.

Bu yüreğini kanattı. Jozefin Balsamo tam yerine vurmuştu... Ona işkencelerin en feciini yapmıştı.

Yavaş sesle devam ediyordu:

— O katildir... Serveti, şatosu, atı, arabası hep o cinayetin mahsulü. Öyle değil mi Bomağan? Sen bana şahitlik edebilirsin. Sen de onun katil olduğunu bildiğin için avucuna aldın. Bu sırrı öğrendin, ondan sonra onu parmağının ucunda oynatmağa başladın. Mademki bir kere öldürmüştü, işine engel olanları, önüne çıkanları da öldürebilirdi. Bunu da bana sor... Ah siz ne haydutsunuz!

Gözleri Raulün gözlerini arıyordu. Bomağanla arkadaşlarının cinayetlerini sayıp, kendi cinayetlerini affettirmeğe çalışıyordu sanki.

Raul dik sesle dedi ki:

— Daha ne istiyorsun? Bitmedi mi? Hâlâ kızla uğraşacak mısın? Daha ne istiyorsun?

— Anlatsın.

— İstediklerini söylerse bırakacak mısın?

— Evet.

— Öyle ise sor. Ne soracaksın? Kutunun nerede olduğunu mu? Kapağında ne yazılı olduğunu mu?

Klaris cevap vermek istesin istemesin, hakikati bilsin bilmesin,

ağzını açıp tek kelime söyleyecek halde değildi. Hattâ soruları bile anlayamıyordu.

Raul ısrar etti:

— Klaris kendini topla. Bu son badiredir. Rica ederim, yalvarırım size cevap veriniz... Söyliyeceğiniz şeylerde vicdanınıza giran gelecek hiç bir şey yok. Kimseye söz vermediniz, yemin etmediniz... Kimseye ihanet etmiyorsunuz...

Klarise kuvvet verdiğini sezdi, sordu:

— Kutu ne oldu? Şatoya götürdünüz değil mi?

— Evet.

— Neden?

— Hoşuma gitmişti..

— Babanız gördü mü?

— Evet.

— Götürdüğünüz gün mü gördü?

— Hayır, bir kaç gün sonra gördü.

— Aldı mı?

— Evet.

— Ne diye aldı?

— Bir şey söylemedi.

— Siz kutuya iyice bakmadınız mıydı?

— Baktımdı.

— Kapağındaki yazıyı gördünüz tabii?

— Evet.

— Eski zaman yazısıydı değil mi?... Büyük bir yazı.

— Evet.

— Okuyabildiniz mi?

— Evet.

— Kolayca okudunuz mu?

— Hayır, çok çalıştım.

— Ne yazılı olduğunu hatırlıyorsunuz?

— Belki... Bilmem... Lâtince idi.

— Lâtince mi?.. Düşününüz.

— Hakkım var mı?.. Mademki bu bir sır... Nasıl söylerim...

Klaris tereddüt ediyordu.

— Söyliyebilirsiniz Klaris... Sizi temin ederim söyleyebilirsiniz... Çünkü bu sır kimsenin değil... Bu sır herkesindir. Yalnız babanıza ve dostlarına ait bir sır değildir. Bu sır ilk keşfedenindir. Bu sırı kim keşfederse o istifade eder.

Kız razı oldu... Raulün sözü doğru idi.

— Evet evet... Hakkınız var... Amma ne yapayım?.. O yazıya hiç ehemmiyet vermediğim için unuttum... Hafızamı toplamalıyım... Bir kraliçe? Ve bir taşa dairdi...

Raul yalvardı:

— Hatırlamalısınız Klaris...

Kagliostronun duruşundan endişeye düşüyordu.

Klaris derin bir düşünceye daldı. Şakaklarını uğuşturarak düşündü, düşündü, nihayet:

— Buldum, dedi... Evet, okuduğum cümle aynen hatırıma geldi... Bu lâtince idi... İşte şöyle:

Ad lapidem currebat olim regina

Son kelimeyi daha söylemeden Jozefin yumruklarını sıktı, haykırdı:

— Yalan! Bu formülü çoktan biliyoruz. Bomogan tasdik etsin. Biliyoruz değil mi Bomogan?.. Yalan söylüyor Raul, yalan söylüyor.. Bu cümleye kardinal Bonşoz öyle az kıymet bilmiş ki sana bahsetmedim... Manasız bir şey:

Vaktile kraliçenin gittiği taş...

Bu taş nerede? Hangi kraliçe?.. Beş senedir arıyoruz. Hayır, başka bir formül olacak.

Gene hiddetlenmişti, gene çileden çıkmıştı. Hiddeti, öfkesi gözlerinin bakışından anlaşılıyordu.

Kıza yaklaşıp, titriyerek söyleniyordu:

— Yalan!.. Yalan söylüyorsun!. Bu beş kelimeyi hulâsa eden bir şey daha olacak... Nedir bu?... Bir formül... Başka bir formül var... Onu söyle... Cevap ver...

Klaris, ödü patlamış susuyordu.

Raul gene yalvardı:

— Düşününüz Klaris... Hatırlayınız... Bu beş kelimedenden başka bir şey görmediniz mi?...

— Bilmem... Zannetmem...

Kız inliyordu.

— Hatırlayınız... Hatırlamanız lâzım... Hayatınız bu sözünüze bağlı..

Raulün tatlı dille Klarise hitabı, konuşurken sesinin büyük bir şef-

katle titremesi Jozefin Balsamoyu daha fazla kızdırıyordu.

Kızın kolunu şiddetle tuttu:

— Söyle, yoksa...

Klaris mırıldandı, fakat bir şey söylemedi.

Kagliostro düdüğünü öttürdü.

Kapının eşiğinde Leonar derha! göründü.

Jozefin ahenksiz, boğuk bir sesle emretti:

— Al şunu götür ve... sorguya çek...

Raul çırpındı:

— Vicdansız, alçak!... Ona ne yapacaksınız?... Sen kadın değil canavarsın... Leonar, kızın bir teline dokunursan, günlerden bir gün elbet elime geçersin...

Jozefin Balsamo diş gıcırdattı:

— Onu ne kadar da seviyorsun?... Biraz canı acıyacak diye telâş ediyorsun... Tam anlamak için yaratılmış mahlûklarsınız. Bir hırsızla bir katilin kızı!

Klarise doğru atıldı:

— Evet, sevdiğin adam bir hırsızdır. Bir hırsızdan başka bir şey değil... O yalnız çalarak geçmiyor. Hırsızlığa daha çocukken başladı. Sana çiçek vermek, senin parmağına nişan yüzüğünü takmak için de çaldı. O haydudun, dolandırıcının biri. İsmi o güzel Raul Andrezi ismi de çalma isimdir. Raul Andrezi ha?.. Yok canım, sadece Arsen Lüpen! Bu ismi aklında iyi tut Klaris, meşhur bir isim olacaktır.

Aşkınlı iş başında gördüm. Ustat! Maharetin timsali! Eğer araya girmesem ne mükemmel bir çift olurdu!... Dünyaya ne yaman bir çocuk getirecektiniz. Arsen Lüpemin oğlu, baron Etigin torunu.

Çocuk sözü öfkesini arttırdı. Fecelik damarları kabardı:

— Leonar...

Raul haykırdı:

— Haydut!.. Vicdansız!... Maskeni atıyorsun Jozefin Balsamo!. Artık komedi oynamaya hacet yok değil mi?.. Cellât sensin değil mi?

Kadın, kıza işkence yapmak için sabırsızlanıyordu. Bu sabırsızlığını ancak işkence giderebilirdi. Klarisi itti, Leonar sürükleyip götürdü.

Raul bağırdı:

— Sefil, katil!... Eğer bir teline dokunursan Leonar, anlıyor musun, bir teline dokunursan ikinizi de gebertirim... Bırakınız...

İleriye öyle bir atılış atıldı, ki pancur yerinden söküldü, civatalarından kopup öne doğru düştü.

Biraz telâşa düştüler. Fakat ip-ler sağlamdı. Raul ilerliyemezdi, Leonar tabancasını çıkardı, Klarisin şakağına dayadı.

Kagliostro emretti:

— Eğer bir adım daha ileri atarsa ateş et!

Raul kımıldamadı.

Leonarın emri derhâl yerine getireceğine şüphesi yoktu. Kımıldı-

yacak olursa Klarisi öldürmüş olacaktı.

Ne yapmalıydı?

Bu işe razı mı olacaktı? Kızı kurtarmanın çaresi yok muydu?

Jozefin Balsamo gözünü ondan ayırmıyordu.

— Haydi, dedi, biraz daha sükûnet... Vaziyeti kavradın. Uslu dur.

— Hayır, düşündüğün gibi değil... Ben tasarlıyorum.

— Ne?

— Ona vadettim. Korkacak bir şeyin yok, kurtulacaksın dedim. Sözümü tutmalıyım.

— Tutacaksın amma, biraz geç.

— Hayır Jozefin, onu kurtaracaksın.

Kadın Leonara döndü:

— Hazır mısın Leonar... Haydi çabuk ol.

Raul:

— Dur!...

Diye haykırdı. Bunu öyle katî ve âmirane söyledi ki Leonar durdu.

Raul tekrar etti:

— Dur ve onu kurtar... İhtiyarım Jozin, onu kurtar diyorum.. İşkenceyi geciktirmeni istiyorum. Hayır, kapıyı aç ve bırak gitsin. Bunu yapmak lâzım. Şart.

Öyle kuvvetli bir kanaatle söylüyor, kendine öyle güveniyordu ki sayanı hayretti.

Kendi de heyecanlandı. Leonar şaşalamıştı. Vaziyetin feciatını,

vehametini pek kavrayamıyan Klaris bakınıyordu.

Kagliostro mırıldandı:

— Gene kuru lâf söyleyeceksin...
Bu da yeni bir kurnazlık...

— Hayır vaka... Öyle bir vaka, ki hepsinin, her şeyin üstünde...
Sen de razı olacaksın.

— Bu da ne demek!.. İstedğin nedir?

— İstemiyorum... Emrediyorum.

— Ne?

— Klaris derhal, hemen şimdi serbest kalacak. Ne sen, ne de Leonar buradan dışarı adım atmıyacaksınız. Yalnız o çıkıp gidecek.

Kadın bir kahkaha ile güldü:

— İstedğin bu mu?

— Evet bu.

— Buna mukabil ne vereceksin?

— Muammanın halli için lâzım olan şeyi söyleyeceğim.

Kadın iliklerine kadar ürperdi:

— Biliyor musun?

— Evet.

Dram birdenbire değişti.

Bu raddeye kadar yalnız aşk ve ihtiras, kıskançlık dramı olan bu oyun, birdenbire şekil değiştirdi, aşk yokoldu. Menfaat belirdi, üste çıktı.

Kagliostronun intikam hissi, arzusu ikinci plânda kaldı. Gözlerinde binbir elmas parıldamağa başladı.

Bomogan yarı doğrulmuş dinliyordu.

Jozefin Raule sokuldu:

— Söyliyeceğini dinlemek کافی mi?

— Hayır değil. Yapmak, yapabilmek lâzım. Formül gizli bir perde arkasında. Bu perdeyi açmasını bilmeli.

— Sen açabildin mi?

— Evet. O hususta biraz fikrim vardı. Birdenbire hakikat gözümlün önüne geldi.

Kadın Raulün böyle noktalarda şaka etmediğini bilirdi:

— Anlat dedi, anlat, Klarisi serbes bırakırım.

— Hayır, evvelâ gitsin, sonra anlatırım. Hem de böyle kolum ayağım bağlı anlatamam. Serbes kalınca konuşurum.

— Şaçmalama. Vaziyeti değiştirme. Hâdisata hâkimim.

— Hayır artık değilsin. Artık bana muhtaçsın. Ancak ben şart koşabilirim.

Omuz silkti, fakat dedi ki:

— Doğru söylediğine yemin et. Annenin ruhuna yemin et.

Annemin ruhuna yemin ederim, ki Klaris buradan gittikten yirmi dakika sonra, sana taşın, elmasların saklı bulunduğu taşın nerede olduğunu söyleyeceğim.

Birden, Raulün tahakkümünden kurtulmak istedi, siklindi, irkildi:

— Hayır, hayır ...Bana tuzak kuruyorsun... Hiç bir şey bildiğin yok...

— Biliyorum, hem de bilen yalnız ben değilim.

— Başka kim biliyor?

— Bomoganla baron da biliyorlar.

— İmkânsız?

— Düşün biraz. Evvelki gün Bomogan Etiğ şatosuna gitti? Sebebi? Çünkü baron elmas kutusunu bulmuştu. Eğer kutuda o beş kelimeden başka bir kelime varsa. Muammanın asıl anahtarı başka bir kelime yazılı ise onlar gördüler tabii.

Bomogana baktı:

— Bundan ne çıkar?.. Bomogan elimde.

— Amma Etiğ elinde değil. Belki de Beneto ile beraber şu dakikada oralardadır... Tehlikeyi anlıyor musun? Bir dakika kaybedersen, bütün partiyi kaybetmek tehlikesine maruzsun... Bunu anlamıyor musun?

Kadın inat ediyordu:

— Klarisi söyletirsem kazanırım.

— Söyletemezsin, söylemeyecek..

— Söyleteceğim, söyleyecek.

— Söylemeyecek, çünkü söylemeyecek, çünkü o da bilmiyor.

— Öyleyse sen söyle. Mademki bir kere itiraf ettin, söyle. Onu ne diye serbes bırakayım? Senin sözünü neye dinliyeyim? Klaris Leonardın eli altında oldukça sana her istediğimi yaptırırım. İstedim mi, seni söyletirim.

Başını salladı:

— Hayır, artık tehlike geçti, fırtına uzaklaştı. Evet, istesen belki söyletirsin. Fakat artık istiyemezsin. Artık takatin kalmadı.

Doğruydu. Raulün hakkı vardı. Jozefin, Bomoganın dediği gibi, sertti, kaya gibi yalçın, çelik gibi kaviydi. Fakat ne olsa kadındı. Kagliostro buhran esnasında fenalık yapardı. İsterikti. Yoksa fenalık arzusu yoktu. Buhran geçince üzerine kesil gelirdi.

O esnada Raul kadına kesi geldiğini sezdi.

— Jozefin Balsamo, dedi, biraz makul düşün. Bir iskambile hayatını oynadın: Bitip tükenmek bilmiyecek bir servete sahip olmak. Sana bu serveti vereceğim zaman istemem mi diyeceksin?

İnadı kırılıyordu. Mırıldandı:

— Sana itimadım yok.

— Yalan. Sözümde duracağıma eminsin. Eğer tereddüt ediyorsan.. Amma hayır, tereddüt etmiyorsun... Kararını verdin. İyi bir karar verdin.

Kadın, bir iki dakika dalgın durdu. Sonra:

«Adam sen de, nasıl olsa kızı gene ele geçiririm» demek isteyen bir işaret yaptı ve tekrar etti:

— Annenin ruhuna yemin ettin değil mi?

— Evet, annemin ruhuna ve mekaddes, temiz kalan ne varsa onla-

ra yemin ediyorum, sana her şeyi söyleyeceğim.

— Peki. Fakat Klarisle beraber yalnız kalıp konuşmıyacaksınız.

— Tek kelime konuşmıyacağız. Esasen ona söyleyecek gizli bir şeyim yok. Serbes kalsın, istediğim bundan ibaret.

Emretti:

— Leonar, kızı bırak. Bunu da çöz.

Leonar itiraz etmek istedi. Fakat kadının her söylediği sözü itirazsız yapmağa alışmıştı. Ona çok sadıktı. Klaristen uzaklaştı, Raulün bağlarını çözdü.

Raulün vaziyeti ile, vaziyetin vahameti arasında hiç bir münasebet yoktu. Bacaklarını uğuşturdu, kollarını gerip salladı:

— Uf, dedi, ha şöyle!.. Ben hapsedilmeğe alışık değilim. Bağlı durmak kabiliyetim yok. Ben iyilere iyilik, fenalara ceza yapmak istiyorum. Aç gözünü Leonar...

Klarise yaklaştı:

— Affedersiniz, sizden özür dilerim. Bir daha başınıza böyle bir şey gelmez. Buna emin olunuz. Bundan böyle himayemdesiniz. Gidecek haliniz var mı?

— Var, var... Ya siz?

— Benim için tehlike yok. Mesele sizin kurtulmanızda... Uzun yol yürüyemiyacaksınız zannederim.

— Uzun yolum yok. Dün babamla beraber arkadaşlardan birine

geldim. Yarın gene babam gelip alacak.

— Buraya yakın mı?

— Evet.

— Fazla bir şey söylemeyim Klaris, gene aleyhinize olur.

Kız, kapıya kadar yürüdü, kilidi açıp kol demirini kaldırması için Leonara işaret etti.

Leonar kapıyı açtıktan sonra devam etti:

— İhtiyatlı davranınız ve hiç korkmayınız. Sizin için de, benim için de artık tehlike yok. Vakit zaman gelince buluşacağız, vakit zaman da gelecek, gecikmiyecektir. Aramızdaki hailler ne olursa olsun buluşacağız.

Arkasından kapıyı kapadı.

Klaris kurtulmuştu.

Öndan sonra geniş bir nefes aldı ve küstahça:

— Ne nefis kız! dedi.

Bundan sonra Arsen Lüpen Jozefin Balsamonun bu harikulâde macerasından bahsederken gülmekten katılırdı:

— O zaman güldüğüm gibi gülüyorum. İşte ilk o zaman çevirdiğim bir dalavere öndan sonra çok işime yaradı... Oradaki oynadığım oyun çok güçlü...

Sahiden de keyifli idim. Klaris kurtulduktan sonra benim için, her şey bitmiş oldu. Bir sigara yaktım. Jozefin Balsamo, verdiğim sözü hatırlatmak istiyormuş gibi karşı-

ma dikildi. Sigaramın dumanını yüzüne savurdum, kızdı:

— Serseri! dedi.

Mukabelemi tekrar etmiyeyim, çünkü çok ağırdı, çirkindi. Maa-
mafih mazurdum. Hem özür dile-
meğe mecburiyetim var mıydı? O
kadının bana telkin ettiği hisleri
tahlile imkân görmüyorum. Onu
hem seviyor, hem de ondan nefret
ediyordum, vahşice seviyor, vah-
şice nefret ediyordum. Klarise hü-
cumundan sonra nefretim ve kinim
arttı. Artık yüzünün güzelliği bile
gözüme görünmüyordu. Onun yal-
nız ve sade yırtıcılığını, haydutlu-
ğunu görüyordum.

Arsen Lüpen her iş olup bittik-
ten sonra gülebilirdi. Feci bir an
geldi. Kaghistro ile Leonar onu
bir kurşunda gebertebilirlerdi.

Jozin diş gıcırdattı:

— Senden nasıl nefret ettiğimi
bilsen!..

Raul homurdandı:

— Ya sen... Sen benim sana ne
kadar nefret ettiğimi bilsen...

— Jozefinle Klaris arasındaki
dava bitmedi. Bundan da haberin
olsun.

— Klarisle Raul Andrezi ara-
sında da bitmedi.

— Serseri... Hani kendimi tut-
masam...

— Tabancayı atardın... İşte bu
imkânsız azizim.

— Damarıma çok basma Raul.

— İmkânsız diyorum sana.. Şim-

dilik senin için mukaddesim. Ben
hiç değilse bir milyarlık bir ada-
mım. Beni ortadan yok edersen,
koca bir servet elinden kaçır Ka-
ghistro'nun kızı!... İşte bunun için
bana hürmete borçlusun... Beyni-
min her zerresi bir elmas parçası
demektir.

Eğer oraya bir kurşun girerse,
ağzını poyraza açarsın... Avucuna
değil elmas, taş bile girmez... De-
dim ya, senin için mukaddesim.
Baştan aşağı, tepemden tırnağa
kadar mukaddesim. Diz çok. Eli-
mi öp... Yapacağın en iyi şey bu-
dur...

Arkadan bir pencere açtı, derin
nefes aldı:

— İnsan burada soluk alamıyor.
Boğuluyorum. Rutubet kokuyor de-
ğil mi Leonar?.. Jozin, cellâdının
eli hep böyle tabancasının cebin-
de mi dursun?.. Böyle mi istiyor-
sun?...

Jozefin yere bir tekme vurdu:

— Münasebetsizlik yetişir. Şart-
larını koştun. Benimkileri biliyor-
sun.

— Ya canın, ya malın!..

— Söyle Raul, derhal anlat.
Haydi.

— Amma da acele ediyorsun.
Bir kere yirmi dakikalık mühlet
istedim. Yirmi dakika zarfında
Klaris uzaklaşacağı için bu müh-
letti istedim. Daha yirmi dakika ol-
madı, hem sonra...

— Daha ne var?

— Hem sonra, seneler ve senelerdenberi halle uğraştıkları bir muammayı bir solukta nasıl hallediyim istiyorsun.

Kadın şaşkına döndü:

— Ne demek istiyorsun?

— Söylediğim meydanda. Mühlet istiyorum.

— Mühlet mi?

— Evet mühlet.

— Ne için?

— Düşünmek için.

— Ne?... Ne dedin?... Bilmiyor muydın?

— Muammanın anahtarını mı?.. Hayır.

— Ya!... Demek yalan söyledin!

— Kabalığa lüzum yok Jozefin..

— Yemin ettiğin halde yalan söyledin...

— Evet, annemin ruhuna yemin ettim. Amma yalan yere yemin etmedim. Hakikati bildiğime yemin etmedim, hakikati söyliyeceğime yemin ettim.

— Söylemek için bilmek lâzım.

— Bilmek için düşünmek lâzım. Vakit bırakmıyorsun ki... Biraz dur, biraz sus yahu!... Leonar da tabancasını bıraksın, elini oradan çeksın, rahatsız oluyorum.

Şakası değil, bu alayı, sesinin ahengi, ıslık çalar gibi konuşması Kagliostroyu çileden çıkarıyordu.

Fakat bir şey söylemedi. Boyun büktü. Tehdidin para etmiyeceğini anladı:

— Sen bilirsin, dedi. Seni tanırım, sözünde durursun.

Raulün yüzü güldü:

— Bak, böyle güzellikle konuşursan iş değişir... Ben tatlılığa ömrümde dayanamadım... Garson, kalem kâğıt getir... İnce saman kâğıdı, tavuk tüyü, kara dut mürekkebi...

Cüzdanından bir kurşun kalemle bir kartvizit çıkardı. Kartvizite ayrık ayrık bir kaç kelime yazılmıştı. Bu kelimelerin arasını çizip birbirine bağladı. Sonra tersine cümleyi yazdı:

Ad lapidem currebat olim regina

— Ne de kötü lâtince!. Ben rahiplerin yerinde olsaydım başka türlü yazardım, aynı manayı çıkarırdım. Neyse, bunu kabullenelim. Demek kraliçe dötrnalla taşla doğru gidiyormuş... Saate bak Jozefin.

Artık gülmüyordu. Bir iki dakika çatık kaşla durdu. Gözlerini boşluğa dikti. Derin bir düşünceye daldı.

Buna rağmen, Jozefinin büyük bir itimat ve hayranlıkla baktığını gördü. Kadının bakışlarında sonsuz bir itimat vardı.

Raul düşüncelerini bozmadan ona gülümsedi.

Jozefin sordu:

— Hakikati görüyorsun değil mi?

Bomogan, kımıldamadan, nefesini tutarak dinliyordu.

Sahiden muamma halledilecek miydi?

Derin bir sessizlik içinde bir iki dakika daha geçti.

Jozefin Balsamo:

— Neri var Raul?.. Ne oldun? Neye heyecanlısın?

— Evet, heyecan içindeyim, bir kabrin ortasında. Bir taşın içinde gizli bulunan bu servetin düşüncesi incana heyecan veriyor. Fakat bütün bu maceraya hâkim olan belli başlı düşünme harikulâde. Bu düşüncenin yanında o servet hiç kalıyor. Bunun ne garip... Ve ne kadar güzel olduğunu tasavvur edemezsin... Ne şiir ve ne masum şiir!..

Sustu.

Bir müddet sonra dedi ki:

— Jozin, evvel zaman rahipleri çok enayi şeylermiş!

Ayağa kalktı:

— Evet, mutakit insanlarmış, fakat enayi şeylermiş. Çok budala, çok beyinsiz insanlarmış... Doğru söylüyorum. Meselâ bir zengin paralarını bir çekmeceye koysa, üzerine de: «Açmak yasaktır» diye yazsa, enayilik etmiş olmaz mı? İşte rahipler de, servetlerini saklamak için, aşağı yukarı, buna yakın bir şey yapmışlar.

Kadın fışladı:

— Hayır... Hayır... İnanılır şey değil bu... Keşfedememiştir... Yanılıyorsaun...

— Senelerdenberi arayıp bula-

mıyanlar da enayi. Onların hepsi körmüş... Dar kafalı imişler. Sen Jozefin Balsamo, Kagliostronun kızı, Leonar, Etiğ, Bomoğan, dostları, bütün Jezvitler, Ruan kardinalı, bu beş kelimeyi gördünüz de anlayamadınız mı?. İlk mektep talebeleri, bundan çok daha güç muammaları hallediyorlar..

Kadın:

— Beş değil, bir kelime lâzım.

— O kelime var yahu. Sana biraz evvel Bomoganla baron o kelimeyi görmüşler diye mahsus söyledim. Seni korkutmak için söyledim. Onlar bir şey göremediler. O elzem olan kelime var. Beş lâtın kelimesinin içinde mevcut! Bu beş kelimeye dudak bükecek yerde ilk harflerini alıp bir araya getirmeli sonra okumalıydınız.

Kadın yavaş sesle:

— Bunu da yaptık dedi. Alcor çıkıyor değil mi?

— Evet Alcor.

— Peki?

— Pekisi yok. Mesele meydana. Alcor ne demektir bilir misin?

— Evet, tecrübe demekmiş.

— Bu nenin ismidir?

— Bir yıldız ismi?

— Hangi yıldız?

— «Büyük ayı yı teşkil eden yıldızlardan birinin ismi... Bunun ne münasebeti var?..

Raul gülümsedi:

— Evet, doğru. Bir yıldız ismiyle bir servetin saklı bulunduğu ye-

rin anasında ne münasebet olabilir? Bunu düşündünüz mü artık bir daha aklınıza getirmezsiniz. Sersem! Benim nazarı dikkatimi bu Alcor sözü celbetti ya.. Bu sözü buldum, sonra bütün muammanın yedili olduğunu düşündüm. (Yedi manastır, yedi rahip, yedi şamdan kolu, yedi renkli taş, yedi yüzük) ve derhal Alcorun «büyük ayı» yıldızının bir yıldızı olduğunu hatırladım. Muamma halledildi.

— Halledildi mi?.. Nasıl?

— «Büyük ayı» burcu da yedi yıldızdan müteşekkildir, dedi? Hem yedi sayısı! Münasebeti anlamağa başladın mı? «Büyük ayı» nın Alcor yıldızı, göz hekimlerine göz muayenesinde tecrübe aleti olmuştur. Birinin gözünü muayene için o yıldızı gösterirlermiş. Çünkü Alcor yıldızı en sönük ve en küçük yıldızdır. Güç görünür.

İşte bunu görmek lâzım. Aranılan şey bu, Alcor... Elmaslar orada saklı. Elmasların kasası o...

Jozin hakikat yaklaştıkça titriyordu:

— Anlıyamıyorum...

Raul, Leonorla pencerenin arasında oturuyordu, sırası gelince, pencereden atlayıp kaçmağa karar vermişti. Hem konuşuyor, hem de gözünü Leonardan ayırmıyordu. Leonarın eli cebindeydi.

— Anlarsın. O kadar berrak, ki... Karakulak suyu gibi.. Bak.

Elindeki kartviziti gösterdi:

— Bak. Haftalardır yanımda taşıyorum. Daha işin başlangıcında, bir haritada yedi manastırın yerini buldum, isimlerini yazdım. İşte yedisinin de isimleri. Haritada bu şekildeler. Biraz evvel aralarına birer çizgi çizdim ve hayretten donakaldım. Bak, tıpkı «büyük ayı» nın şekli değil mi? Hakikati anlıyor musun? Yedi manastırın bulundukları noktalar arasında çizgiler çizilecek olursa, meydana «büyük ayı» geliyor. Bir harita alıp tecrübe yapılsın.

Bundan sonra şöyle düşünülecek. Mademki «büyük ayı» da Alcor yıldızı neredeyse, yeryüzündeki elmasların saklı olduğu yer de aynı yerde olacak. Gök yüzünde Alcor kuyruğun ortasındaki yıldızın altında, biraz sağda. Yerdeki Alcor da, kuyruğun ortasını teşkil eden manastırın biraz aşağısında, sağda olacak... Yeryüzündeki bu manastır Jümyer manastırıdır. Vaktile en zengin ve en nüfuzlu manastırdı. Hudut taşı oradadır. Başka yerde olamaz.

Evvelâ şöyle düşünmemek kabîl mi: 1 — Jümyerin biraz cenubunda, biraz şarkında, pek az mesafede Menil-su-Jümyer taraflarında, Sen nehrinin yanı başında 7 inci Şarlin metresi Anyes Sorelin şatosu var. 2 — Manastırla şato, yeraltı dehlizi ile birbirine bağlıdır, dehlizin ağzı meydandadır.

Netice: Hudut taşı Anyes Sorelin şatosu yanındadır. Efsaneye göre, Anyes Sorel oraya koşar, o taşa oturur ve nehirde gezen kralın kayığına bakarmış, Anyes Sorel kralın gönül kraliçesiydi.

Ad lapidum currebat olim regina

Derin bir sessizlik oldu. Muammanın örtüsü açılmıştı. Aydınlık gölgeleri dağıtmıştı. Jozefin Balsamo ile Raul Andrezinin arasında kin kalmamıştı.

Raul, Jozefinin yanına oturmuş, sanki mazinin sırlarını görüyormuş gibi boğuk bir sesle devam ediyordu:

— Rahiplerin koca bir sırrı böyle bir kelimeye terketmeleri büyük ihtiyatsızlıkmuş. Fakat hepsi de şair ve astronommuş... Hayatlarını yıldızlara bakarak tanzim ediyorlarmış. Belki de manastırları, bilhassa büyük ayıya benzetmek

için o muhtelif yerlerde yapmışlardı. Kim bilir, belki de...

Birdenbire sustu. Leonarı gözünden ayırmıyordu amma, Jozefini unutmuştu. Kadın, Raulün başına bir demir indirdi.

Böyle bir taarruza uğrıyacağını hiç sanmıyordu. Evvelâ iki büklüm oldu, sonra yere diz çöktü, daha sonra upuzun yere uzandı.

Mırıldandı:

— Sahi... Artık mukaddeslikten çıktım, kudsiyetimi kaybettim...

Biraz sustuktan sonra, gene alay edecek kuvvet buldu:

— Kahpe seni!... Zekâya, deha ya da kıymet vermiyorsun, hürmetin yok!... Vahşi, kalb, yerime taş mı taşıyorsun?... Sana mehildir Jozefin, hazineyi aramızda paylaştık. Artık sana hiç bir şey vermem.

Ve kendini kaybetti.

— 13 —

Rahiplerin kasası

Raul, hızlı bir yumruk yiyen boksörler gibi kendini kaybetmişti. Fakat baygınlığı uzun sürmedi. Kendine gelip gözlerini açtığı zaman, Bomogan gibi elleri, ayakları bağlanmıştı. Bomogan gibi duvara dayatılmıştı.

Kapının önünde, iki iskemleye uzanmış, titriyen Jozefini görünce çasmadı. Kadın gene isterik buhra-

nı geçiriyordu, her büyük heyecandan sonra gelen fenalık gene gelmişti.

Raulün başına demiri vurduktan sonra buhran başladı. Leonar kadını oğuyor, ruh koklatıyordu.

Yanına birini daha yardıma çağırıyordu. Raul içeriye Dominik isimle tanıdığı, Brijitin evi önünde

arabayı bekliyen gencin girdiğini gördü.

Genç içeri girince duraladı:

— Vay canına!.. Bomogan, Andrezi!.. Patron yaman işler görmüş... Arkadan da sinir buhranı.

— Evet, amma geçti.

— Şimdi ne yapacağız?

— Arabaya koyalım, Nonşalan-ta gideceğiz.

— Ya ben?

Leonar Raul ile Bomoganı gösterdi:

— Sen bunları bekliyeceksin.

— Vay... İyi müşteri değil bunlar... Bu iş pek işime gelmiyor.

Kagliostroyu kaldırdılar. Kadın gözlerini açtı. Yavaşça, Raulün işitemeyeceğini sandığı bir sesle:

— Bırakınız, dedi. Yaya gideceğim. Leonar burada senin kalman daha iyi olur.

Leonar homurdandı:

— Bırak şu çapkının işini bitireyim. Bu delikanlı başımıza belâ getirecek.

— Onu seviyorum.

— O seni sevmiyor artık.

— Seviyor. Gene gelir, hem ne olursa olsun onu bırakmam.

— Peki ne yapacaksın?

— Nonşalant Kodobuktedir. Oraya gideceğim, şafak söküne kadar yatıp dinleneceğim. İhtiyacım var.

— Ya hazine? Öyle bir taşı yerinden oynatabilmek için bir kaç kişi lâzım.

— Korbü kardeşlere haber göndereceğim. Yarın sabah beni Jüm-yerde bulsunlar. Ondan sonra Raulle meşgul olacağım... Meğer ki... Ne ise, artık fazla bir şey sorma... Çok bitkinim...

— Bomogan ne olacak?

— Hazineyi bulalım, serbest bırakırız.

— Klaris bizi ele verir diye korkmuyor musun? Jandarmalar nerede ise gelirler.

— Hayır, babasile Raulü jandarmalara teslim etmez.

İskemlesinin üzerinde doğruldu, fakat gene inliyerek düştü. Bir iki dakika geçti. Nihayet son bir gayret sarfetti, doğruldu, kalktı, Dominige dayanarak Raule yaklaştı.

— Sersemlemiş. Onlara iyi bak Leonar. Dikkat et, birinden birini kaçırsan mahvoluruz.

Ağır ağır yürüdü. Leonar arabaya kadar geçirdi, sonra elinde bir paket yiyeceklerle geldi.

Dışarıda nal ve tekerlek sesleri duyuldu.

Araba uzaklaştı.

Raul, iplerinin sağlamlık derecesini tetkik ederken düşünüyordu:

«Patron pek kurnaz değil. 1 — Ne kadar yavaş sesle olursa olsun, şahit önünde yapacağı şeyler evvelden söylenmez... 2 — Bomoganla benim gibi iki adam tek bir kişinin muhafazasına bırakılmaz... Bunlar hata. Büyük kabahat.

Filvaki bu gibi işlerde Leonar usta idi. Elinden kolay kolay kaçılacak adam değildi.

İçeri girer girmez Raule:

— İplerini rabat bırak, dedi, yoksa yapıştırırım..

Leonar, biraz daha ihtiyatlı davrandı. İşini kolaylaştırdı. Mahpusların bağh olduğu iplerin iki ucunu aldı, bir iskemleye bağladı. Iskemlenin üzerine Jozefinin verdiği kamayı koydu.

Biraz kımıldıyacak olsalar iskemle düşecekti.

Raul:

— Göründüğün kadar aptal değilsin! dedi.

Leonar homurdandı:

— Sesini çıkarma yapıştırırım! Yeyip içmeğe başladı.

Raul gene bir lâf attı.

— Afiyet olsun. Eğer artarsa beni unutma.

Leonar yumruğunu sıkarak kalktı.

Raul yumuşadı, vadetti:

— Artık sustum. Karnım aç, dilimi yutup doyacağım.

İki saat geçti. Ortalık karardı.

Bomoğan uyuyor gibiydi. Leonar pipo içiyordu. Raul kendi kendine söyleniyordu, kendi kendine çıkışıyordu. Ne diye ihtiyatsızlık etmişti?..

«Jozefinden şüphelenmeliydim.. Gene yeni baştan işe başlayıp ilerlemek lâzım. Kagliostro benim kâbıma varamaz, fakat nasıl da

katî kararlar veriyor! Hakikati derhal kavlıyor. Vicdan namına da bir şey yok. Haydudun bir eksigi var: Asabı. Baygınlıkları çok aleyhine çıkıyor. Bu sefer benim için hayırlı oldu. Menil-au-Jümyere ondan evvel gideceğim.

Leonarın elinden kaçacağına şüphesi yoktu. Kaçacağına emindi.

Ayaklarının bağlarını oldukça açmıştı. Bir ayağı serbes kalınca, Leonarın çenesine bir tekme indirecek, ondan sonra da hazineye doğru koşacaktı.

Ortalık iyice karardı.

Leonar bir mum yaktı, son bir pipo ile son bir bardak şarap daha içti. Uyuklamağa başladı. Baş sağa sola sallandı.

Fakat mumu elinde tutuyordu. Mum eriyip parmaklarına düştükçe yakıyor, onu arada bir uyandırıyor.

Mahpuslara bakıyor, iskemleye bağlı olan çift ipe bakıyor, gene uykuya dalıyordu.

Raul, ayaklarını kurtarmağa çabalıyordu. Saat dokuza gelmiş olacaktı.

«Eğer on birde buradan kaçabilirsem, gece yarısına doğru Lillöbondayım. Yemek yer karnımı doyururum. Sabahın üçüne doğru varacağım yere varırım. Sabaha karşı hazineyi cebime atarım. Evet cebime koyarım. Ne Korbu kardeşlere, ne de başka kimseye ih-

tiyacım var.»

On buçukta ayakları aynı vaziyetteydi. Düğümler gevşek olmakla beraber çözülüyordu. Raul ümidini kesiyordu.

Birdenbire bir gürültü oldu. Bu gürültü yaprak hışırtısına, kuşların kanat sesine, gece duyulan seslere benzemiyordu. Bu rüzgâr sesi değildi.

Bu ses iki kere duyuldu.

Bu ses pencereden geliyordu. Kendinin açtığı ve Leonarın şölece kapadığı pencereden.. Pancurlardan biri, öne doğru kayar gibi oldu.

Raul Bomogana göz attı, o da duymuş, o da bakıyordu.

Leonar uyandı. Parmakları yanmıştı. Mahpuslarla iplere göz attı, gene daldı.

Kesilen ses tekrar duyuldu. Demek, ki Leonar da gözleniyordu.

Ne oluyordu?

Parmaklık kapalıydı. Demek, ki duvardan aşmışlardı. Fakat duvarın üstü kesik camlarla doluydu. Nasıl atlamışlardı?. Bu atlıyan kimdi?.. Kim geliyordu. Bir dost muydu? Bir kaçakçı mı?. Bomoganın bir arkadaşı mı?.. Yersiz yurtsuz bir serseri mi?

Bir baş göründü.

Biri içeri süzüldü.

Raul gelenin bir kadın olduğunu anladı. Daha yüzünü görmeden gelenin Klaris olduğunu tahmin etti.

Büyük bir heyecana kapıldı. Jozefin Balsamo, Klarisin bir şey yapamayacağını tahmin etmişti ama, işte aldanmıştı. Klaris asabını yatıştırmış, korkusunu teskin etmiş, eski fenerin civarında saklanmış, geceyi beklemişti.

Şimdi, kendine ihanet eden adamı kurtarmak için imkânsızlıkla mücadele ediyordu.

Üç adım attı. Leonar gene uyanı. Bereket versin arkası dönüktü. Klaris durdu. Leonar tekrar uyuyunca gene yürüdü.

Raulün yanına geldi.

Jozefin Balsamonun kaması iskemlenin üstünde duruyordu.

Aldı.

Vuracak mıydı?

Raul korktu. Mum ışığı genç kızın yüzünü aydınlatıyordu. Gözlerinde vahşi, kindar bir ifade vardı.

Gözüne geldiler. Gözlerin emrine itaat etti.

Vurmadı.

Raul, iskemleye bağlı olan ipi biraz gevşetmek için eğildi.

Bomogan da onun gibi yaptı.

Genç kız kamayı ipe dokundurdu.

Leonar uyanmadı. Uyansaydı, Klarisi muhakkak öldürürdü. Gözlerini Leonardan ayırmadan ipleri kesti.

Raulün elleri çözüldü.

Fısıldı:

— Kamayı bana ver.

Etlig qatoau

Uzattı. Fakat Bomogan ondan çevik davrandı. O da saatlerden beri ellerini kurtarmağa uğraşmıştı.

Kamayı kaptı.

Raul kolunu tuttu. Eğer Bomogan kendinden evvel kurtulup kaçarsa, hazineyi bulup alacaktı. Buna şüphe yoktu.

Mücadele müthiş oldu. Fakat bu kımıldamaksızın mücadele idi. İki si de var kuvvetlerini sarfederken, en ufak bir gürültü ile Leonarın uyanacağını biliyorlardı.

Klaris onlara yalvarmak için diz çöktü. Fakat biraz da korkudan yere düşmemek için çökmüştü.

Bomoganın yarası hafif olmakla beraber kuvvetini kesti.

Kamayı bıraktı.

Bu esnada Leonar başını salladı. Bir gözünü açtı.

Gördü.

İki adam, dövüşür gibi birbirine sokulmuşlar, yarı doğrulmuşlardı. Önlerinde Klaris diz çökmüştü.

Bu bir kaç saniye sürdü. Korkunç bir kaç saniye geçti. Leonar görmüş olsaydı, tabancasile üçünü de gebertirdi.

Fakat görmedi.

Bu hali göremedi. Göz kapakları, gene kapandı.

Raul son bağları da kesti. Ayağa kalktı. Kama elindeydi. Serbesti. Klaris kalkarken mırıldandı:

— Haydi... Kaç.

Başile:

— Hayır, dedi.

Bomoganı işaret ediyordu. Arkalarında, Leonarın intikamına bu eli kolu adamı bırakmağa gönlü razı olmuyordu.

Raul ısrar etti.

Kız kanmadı.

Nihayet Raul usandı, kamayı düşmanına verdi.

— Hakkı var, dedi. Kabadaylık bende kalsın. Al, başının çaresine bak...

Klarisin peşi sıra yürüdü.

Biribiri ardınca pencereden atladılar.

Aşağıda Klarisin elini tuttu. Duvarın dibine yürüdüler. Orada uzun bir sırk vardı.

Klarise yardım etti. Klaris atladı.

Arkadan kendisi atladı.

Klarisi göremedi. Seslendi:

— Klaris... Neredesin Klaris?..

Yıldızsız, karanlık bir gece idi, kulak kabarttı. Bir ayak sesi duydu. Yürüdü.

«Benden kaçıyor, diye düşündü. Ben mahpusken, hayatını tehlikeye sokup beni kurtardı. Ben kurtuldum, artık yüzümü görmek istemiyor. İhanetim, Jozefinin sözleri onu benden soğuttu, benden nefret ediyor.»

Tam yola çıkacağı sırada, duvardan birimin atladığını gördü.

Bomogan da kaçıyordu...

Arkadan silâh sesleri duyuldu. Raul güç barındı.

Leonar duvara çıkmış ateş ediyordu.

* * *

Gecenin on birine doğru, üç düşman, aynı zamanda kraliçe taşına doğru yola çıkmışlardı.

Bu işi başarmak için şahsî kabiliyetleri ne idi?... Bütün mesele burada idi.

Bir taraftan Bomoganla Leonar vardı. İkisi de büyük bir teşkilâtın başında idiler. Bomogan arkadaşlarını, Leonar Kagliostroyu buldu muydu, ilk varan hazineye sahip olacak demekti.

Eğer bisikletini Lillöbonda bırakmamış olsaydı hudut taşına onlardan daha evvel erişeceği şüphesizdi.

Artık Klarisi aramaktan vazgeçti. Hazinesinin düşüncesi hep-sinden üstündü. Bir saatte on kilometre yol aldı, Lillöbona vardı. Gece yarısı otel garsonunu uyardı. Yemek yedi. Valizinden iki dinamit kurşunu aldı, bisikletine atladı. Bisikletin arkasına, elmasları doldurmak için bir de torba bağlamıştı.

Hesabı şu idi:

«Lillöbondan Menil-su-Jümyer sekiz buçuk fersah. Sabah olmadan oradayım. İlk ışıқта taş bulurum. Dinamitle atarım. Ben bu işi görürken Jozefinle Bomoganın da

gelmeleri muhtemel. Böyle olursa paylaşırız.

Kodobek-an-Koyu geçti. Tarlalarda yaya yürüdü... Biraz sonra Sen kıyısına geldi. Nonşalant orada duruyordu. Jozefinin kamarasında ışık vardı.

«Hazırlanıyor... Şimdi arabası gelecek... Leonar bir an evvel yetişmeğe çalışacak... Geç kaldınız yavrum!...»

Var hızile gidiyordu.

Bir aralık bir yokuştan inerken, bisikletin ön tekerleği bir şeye takıldı. Raul tepe üstü çakıllara düştü.

İki adam üzerine atıldılar. Biri yüzüne fener tuttu:

— Ta kendisi... Demiştin ya: Bir ip gereyim, onu yakalarız?..

Bunu söyleyen Etigdi. Beneto derhal:

— Evet dedi, yakalarız, amma razı olursa.

Raul, baş aşağı bir çalılığa dalmış, gözden kaybolmuştu.

Ötekiler küfrediyordu. Arıyorlar, bulamıyorlardı.

Öte tarafta duran arabada Bomoganın sesi geldi:

— Artık aramayınız. Bisikleti kırınız yetişir. Etig, bu işi sen yap ta gidelim. Hayvan artık dinlendi.

— Ya siz Bomogan, siz nasılsınız...

— İyiyim, iyiyim... Yaramdan da hâlâ kan akıyor... Pansuman fayda etmiyor.

Raul, bisikletinin tekerleklerini tekme ile kırdıklarını duydu. Beneto, arabanın fenerlerine örtülen bezleri kaldırdı, atlar dörtmala yol aldı.

Raul arabayı takibe başladı.

Kuduruyordu. Ne olursa olsun mücadeleyi yarıda bırakmıyacaktı. Meselede yalnız milyonlar ve milyonlar yoktu. Mesele yalnız para meselesi değildi. İzzeti nefis meselesi olmuştu. Mademki kimsenin halledemediği muammayı halletmişti, maksada herkesten evvel ulaşması şarttı. Orada bulunmamak, kendinin olan bir serveti başkalarına kaptırmak izzeti nefisini ayaklar altına almak demektir. İşte buna tahammülü yoktu.

Bunun için, yorgunluğa kulak asmayarak, arabanın yüz metre arkasından koşuyordu.

Bir ümidi vardı. Bu iş olup bitmemiştir. Nasıl olsa, rakipleri de, onun gibi, taşın yerini arıyacaklardı. Bu işte o, onlardan açık göz çıkacaktı elbette.

Tali biraz yardım etti. Jümyere yaklaşırken önünde iki gölge gördü, bir çingirak sesi işitti. Ötekiler geçip gittiler. O durdu.

Bu Jümyerin rahibi idi. Yanında bir de çocuk vardı. Onlarla beraber yürümeğe başladılar. Onlara otel, han sordu ve kendine bahsedilen asarı atikadan bir taştan söz açtı.

— Kraliçe taşı mı diyorlar ne...

Böyle bir şey... Her halde sizin bu taşı bilmeniz lâzım.

— Bahsettiğiniz taş bizim An-yes Sorel taşı dediğimiz taş olacak.

— Menil-su-Jümyerde değil mi?

— Evet, buradan bir kaç fersah ötede. Amma o taş asarı atikadan değil... O alelade bir taş yığınıdır. En yükseği Sen nehrinden bir iki metre yüksektir.

— O taşın bulunduğu arazi cemaate ait değil mi?

— İdi. Bir kaç sene evvel arazisini genişletmek isteyen Simon Tular isminde birine satıldı.

Raul sevincinden çıldıracaktı. Rahipten ayrıldı. Bu aldığı malûmattan sonra artık Jümyere girmeydi, sapa bir yoldan Menile indi.

Bu suretle rakiplerini geçmiş oluyordu.

«Eğer kendilerine bir rehber bulmazlarsa yollarını kaybedecekleri muhakkaktır. Gece, karanlıkta, yolsuz yerlerden araba ile geçmek imkânsızdır. Hem nereye, ne tarafa gidecekler? Taşı nerede, nasıl bulacaklar? Bomogan mecalsiz düşmüştür. Etig bu işi beceremez. Partiyi kazandım.

Saat üçe doğru, Simon Tuların arazisine girdi.

Bir kibrit çaktı. Bir tarlada olduğunu gördü. Yürüdü. Bir kemerden kıyıyı buldu. Sola doğru yüzüdü. Kibritlerini idare ediyor, yakmıyordu artık. Bir şeyler göremiyordu.

Yalnız uzakta, beyazca bir gölge farkettili.

Sevinçle gülümsedi. Taşın yanına gelmişti. Belki de asırlarca, papazlar, gecenin bu vaktinde gelip elmasları bu taşın kovuğuna saklamışlardı.

Rahipler ve haznedarlar, birer birer, manastırdan şatoya giden dehlizi geçmişlerdi. Bazıları kayıkla deniz tarafından gelmişlerdi.

İşte Raul Andrezi bu esrarı öğrenecekti.

Asırlarca Fransa rahiplerinin biriktirdiği mirasa konacaktı. Bu mucizeydi! Bu yaşta böyle bir mucize yapmak!..

Gökyüzünde «büyük ayı» yavaş yavaş sönüyordum. Alcorun noktası hayal meyal görünüyordu.

Sular, kayaları yalıyordu.

İlerledi, kayaya yaklaştı. Kalbi atıyordu... Biraz ötede, tümsek tümsek taşlar gördü.

«Burası... İşte burası... Maksada ulaştım...»

Cebindeki dinamit kurşunlarını aradı. Gözleri, rahibin bahsettiği en yüksek taşı arıyordu. Bu muydu?.. Yoksa şu uydu?. Kurşunları taşın dibine sokmak bir kaç dakikalık işti. Ondan sonra elmasları alacaktı.

Yaklaştı, yaklaştı. Artık taş yığınının yanındaydı. Fakat hiç bir taş ötekinden yüksek değildi. Bir zamanlar, güzellik kraliçesi de-

nen kadının oturup kralın sandalını seyrettiği taşa delâlet edecek bir şey yoktu.

Hiç bir şey yoktu.

Ne olmuştu?... Bir kasırga burasını allak bullak mı etmişti?

Raul, iki adımda taşların ortasına koştu.

Bir küfür savurdu.

Hakikat olduğu gibi gözönündeydi. Taşlığın ortasında bir çukur vardı. Taş, hudut taşı buradaydı amma, parça parça olmuştu. Parçaları uçuşuruma yuvarlanmıştı. Etrafta yanarak tüten otlar vardı.

Ne bir elmas, ne bir kıymetli taş, ne bir altın parçası, bir şeyler yoktu.

Düşman buradan gelip geçmişti.

Bu müthiş manzaranın karşısında Raul fazla durmadı. Yalnız etrafı gözden geçirdi, muayene etti. Bir kaç saat evvel yapılan işe baktı. Kadın ayak izleri gördü. Fakat mantıklı bir karar veremedi. Makul bir netice elde edemedi.

Bir kaç metre uzaklaştı. Bir sigara yaktı. Oturdu.

Artık düşünmek istemiyordu. Mağlûbiyetin sebeplerini araştırmak istemiyordu, çünkü bu sebepler fenaydı. İzzeti nefesine ağır geliyordu.

Soğukkanlı ve lâkayt kalmal şarttı.

Fakat günün ve gecenin hâdiso

leri hissiyatına hâkimdi. İstesin istemesin, Jozefin Balsamonun yaptıklarını düşünüyordu. Kadının kötülük damarları kabarmış ve böyle sıralarda lâzım olan iradesini toplamıştı. Böyle bir anda Raul istirahat edebilir miydi? Yok canım. Kadın istirahat etmiş miydi? Bomogan, yaralı olduğu halde yatmış mıydı? Nefes almış mıydı. Hayır, Jozefin Balsamo da böyle bir hata işliyemezdi. Daha gece olmadan adamlarile buraya gelmiş, evvelâ aydınlıkta, sonra fener ışığında işini görmüştü.

Raul gelirken yanlış düşünmüştü. Mavnada ışık görünce Jozefin hazırlanıyor sanmıştı. Meğer kadın avdet etmişmiş..

Raul, yirmi dakika, bu feci hakikati düşündü. Öyle dalgındı, ki yolda duran araba sesini işitmedi. Arabadan inen üç kişinin taşıdığına yaklaştıklarını, birinin hayretle haykırdığını görmedi, duymadı.

Bu haykıran Bomogandı. İki arkadaşı, Etigle Beneto koluna girip tuttular.

Bütün hayatı müddetince bu işin peşinde koşan adamın duyduğu acı elbetteki Raulün inkisarı hayalinden çok daha fecidi.

Sararmıştı. Gözleri yerinden uğramıştı. Esrarengiz taşın parçalandığı yere bakıyordu.

Sanki dünya yerinden uğramış, gözlerinin önüne derin, dipsiz bir uçurum açılmıştı.

Raul yaklaştı:

— Kadın yaptı, dedi.

Bomogan cevap vermedi. Bu iş kadının yaptığı muhakkaktı. Onun, o büyücünün geçtiği yerde ancak böyle taş yığını, toprak çöküntüsü, kül kalırdı. O dünyayı altüst eden bir âfetti. O şeytanın ta kendisiydi.

Doğruldu. Derin bir nefes almak ister gibi göğüs geçirdi ve cansız yere yuvarlandı.

Elinde tuttuğu Jozefin Balsamonun kaması böğrüne saplandı.

İki arkadaşı üzerine atıldılar... Kamayı çektiler. Fakat kalp duracakmış gibi atıyordu. Sekte gelmemişti, fakat yüreğine inmişti. Kamanın saplanması vaziyetini ağırlaştırmıştı. Kurtaramıyacaklardı...

Baron Etig diz çökmüş, başını dövüyordu... Galiba Bomogan son nefesinde Jozefin Balsamonun yaşadığını söylemişti. Bomoganın yüreğine inerek ölmesi, kadının hayatta bulunması baronu çıldırtmıştı.

Raul Bomagana eğildi:

— Yemin ederim o kadını bulacağım. Elmasları elinden alacağım... dedi.

Can çekişenin gönlünde hem aşk, hem kin hâlâ yaşıyordu. Ancak böyle sözler hayatını bir iki dakika daha uzatabilirdi.

Bu sözler hoşuna gitti. Gözleriyle Raulü çağırırdı, mırıldandı:

— Klaris... Klaris Etig...

Onunla evlen... Dinle... Klaris baronun kızı değil... Bana itiraf etti... Başka birinin kızıymış...

— Yemin ederim onunla evleneceğim.

Bomogan nefeslendi:

— Etig...

Baron dua ediyordu. Raul omuzuna vurdu, Bomogan söylendi:

— Raul Klarisle evlenecek... Ben istiyorum...

Baron ne söylediğini bilmiyordu:

— Olur... Olur...

— Yemin et.

— Yemin ederim.

— Mukaddesatına yemin et.

— Mukaddesatıma yemin ederim.

— Bizim intikamımızı alması için bütün parayı ona vereceksin.

— Peki.

— Çaldığın bütün paraları...

— Peki.

— Yemin et.

— Yemin ederim.

— Mukaddesatına yemin et.

— Mukaddesatıma yemin ederim.

— Senin bütün cinayetlerini biliyor. Elinde deliller var. Her zaman isbat edebilir. Eğer söz dinlemezsen seni ele verir.

— Söz dinliyeceğim.

— Eğer yalan söylüyorsan lânet olsun sana.

Artık Bomoganın sesi hırıltı ha-

linde çıkıyordu. Ağır ağır işitilmez oldu.

Raul, yanına uzanmış, bütün kulak kesilmiş dinliyordu.

— Raul onu bul... O bir şeytandır... Dinle... Havrede... Bir vapuru var... İsmi Ver-Lüizan...

Konuşacak takati kalmamıştı... Bitkin devam etti:

— Git... Hemen git... Şimdiden aramağa başla...

Gözleri kapandı.

Can çekişme başladı.

Etig, göğsünü döverek hâlâ dua ediyordu.

Raul gitti.

* * *

Pariste akşam gazeteleri şu havadisı verdiler:

«Bir zamanlar öldü diye haberler şayi olan ruyalist partisi erkânından M. Bomogan, Normandiya köylerinden Menil-su-Jümyerde, Sen kıyısında üzerine fenalık gelecek düşmüş ve yanında taşıdığı bıçak böğrüne saplanarak ölmüştür.

«Bu ölüm esrarengiz görünmektedir. Sebebi henüz bilinmiyor. Yanında bulunan iki arkadaşı Beneto ile baron Etig verdikleri ifadede, o geceyi Tankarvil şatosunda geçirdiklerini, Bomoganın kendilerini gece yarısı uyandırdığını söylüyorlar.

«Bomogan şatoya yaralı gelmiş. Arkadaşlarına bir arabaya binip derhal Jümyere oradan da Menile gideceklerini emretmiş.

«Sebebi? Bu tarlalara gece yarısı gitmekte ne mana var? Cevap vermek şimdilik imkânsız.»

Ertesi gün Havre gazeteleri şöyle neşriyatta bulundular:

«Geçen gece yeni aldığı bir tenezzüh yatının tecrübelerini yapmak için Havreye gelen prens Lavernef feci bir drama şahit olmuştur. Fransa sahillerinden gelirken, karada yarım mil ötede bir ıstıhal duymuş ve gökyüzüne bir alev sütununun yükseldiğini görmüştür.

«İstıhal sesi daha birçok yerlerden duyulmuştur.

«Prens Lavernef başını o tarafa çevirmiş, denizde yüzen tahta parçaları, gemi direkleri görmüştür. Direklerden birine tutunan bir tayfa kurtarılmıştır. Çok güçlüklerle geminin Ver Luizan isimli bir gemi ve kontes Kagliostro'nun malı olduğunu öğrenebilmişlerdi. Tayfa bunları söyledikten sonra: «O... Ta kendisi...» deyip tekrar denize atılmıştır.

«Fenerleri denize tutmuşlar, ve başka bir tahta parçasına yapışmış olan bir kadın görmüşlerdir.

«Erkek kadını kurtarmağa uğraşmış, kadın istememiş, ikisi de batmıştır. Cesetlerini bulmak kabîl olamamıştır

«Prens Lavernef Havreye gelince zabıtaya vakayı haber vermiş, dört tayfası da aynı suretle ifade de bulunmuşlardır.»

Gazete ilâve ediyordu:

«Son alınan malûmata göre, kontes Kagliostro maceraperest bir kadınmış. Pellegrini ismile tanınıyordu. Bir ismi de Balsamo idi.

«Son zamanlarda Ko vilâyetinde soygunculuk yapan bu kadını zabıta takip etmekteydi. Yabancı bir diyara gitmek üzere Verluizan yatağına kaçarken, çetesi efradı ile beraber boğulup gitti.

«Kaydı ihtiyatla telâkki edilecek bir haber daha verelim. Bu facia ile, Bomoganın ölümü arasında münasebet görülüyor. Eski zamanlardan kalan bir hazinenin çalındığından bahsediliyor.

«Burası efsane olsa gerek. Meselenin aydınlanmasını zabıtaya bırakalım.»

Bu havadisın intişar ettiği gün, öğleden sonra, Bomoganın ölümünden altmış saat sonra, Raul Andrezi, Etiğ şatosunda, baron Etiğin yazı odasına girdi.

Küçük bir masa başında, iki yeğen sigara ve büyük kadehle konyak içiyorlardı.

Raul söze:

— Matmazel Klarisle evlenmek istediğimi söylemeğe geldim, diye başladı.

Kiyafeti, izdivaca talip olan bir adam kiyafeti değildi. Başında ne şapka vardı, ne kasket:

Üstüne eski bir tayfa gömleği giymişti.

Ayağında kısa bir pantolon vardı. Ayakları çıplaktı.

Fakat Raulün kıyafeti baronu alâkadar etmedi. Avurtları çökmüş, gözlerinin feri kaçmıştı.

Raule bir paket gazete uzattı:

— Okudunuz mu?... Kagliostro?...

— Evet, biliyorum...

O adamdan nefret ediyordu. Kendisini tutamadı:

— Sevinimiz, dedi. Balsamonun sahiden ölmesi sizi büyük, ağır bir yükten kurtarmış oluyor.

— Ya neticesi?... Netice ne olacak?

— Ne neticesi?

— Zabıta? Adliye?... Meseleyi kurcalıyacaklar... Daha Bomogan ölünce Kagliostrodan bahsetmeğe başladılar, eğer zabıta ile adliye işi ele alırlarsa...

— Russölin kadın, Joberin katli, sizin rohumuz ve yeğeninizin ro-
dü, her şey meydana çıkar.

İki adam ürperdiler.

Raul onları teskin etti:

— Merak etmeyin. Adliye bütün bu işleri meydana çıkarmağa uğraşmıyacak. Bilâkis örtbas etmeğe çalışacak. Bomoganı himaye eden kuvvetler, ne rezaletten hoşlanırlar, ne de hakikatten. Mezele kapanacak. Benim endişe ettiğim zabitanın yapacağı değil.

— Ya nedir?

— Jozefin Balsamonun intikam alması.

— Öldü ya.

— Onun ölüsünden bile korkulur. İşte bunun için geldim. Bahçenin nihayetinde bekçilerin bir zaman oturdukları boş bir köşk var... Düğüne kadar ben oraya yerleşeceğim. Klarise benim burada olduğumu söyleyiniz, kimseyi kabul etmemesini de tembih ediniz... *Hattâ beni bile...* Nişan hediyesi olarak bunu kabul etmesini de rica ederim. Tarafımdan kendisine verirsiniz.

Raul barona büyük bir zümrüd uzattı. Baronun gözleri dört açıldı.

— 14 —

Cehennemî mahlûk

Jozefin Balsamo:

— Demir atılsın, kayık buraya getirilsin, dedi.

Hava sisli karanlıktı, Etretanın aydınlıkları bile görünmüyordu. Antifer feneri sisli yaramıyor,

prens Lavornefin yatına yolu aydınlatamıyordu.

Leonar:

— Karaya yaklaştığımız ne mahlûm? dedi.

— Ben karaya yaklaşmış olduğumuzu istiyorum.

Leonar kızdı:

— Bu çılgınlık!.. Muvaffak olalı on beş gün oldu. Senin sayende harikulâde bir muzafferiyet kazandık. Artık bir tehlike kalmadı. Ver-Luizan battı. Kagliostro, Pellegrini Balsamo, markiz Belmon boğuldular... Bu batış ve bu boğuluşu, şayanı hayret bir ustalıkla sen tertip ettin, sen idare ettin. Sahilde, yirmi şahit iştiali gördü. Herkes senin de, benim de, adamlarının da boğulup gittiğine kani. Rahiplerin servetini arıyacak, bu meseleyi kurcalıyacak olsalar, bu servetin de denizin dibinde olduğuna hükmetmekten başka çareleri yoktur. Geminin nerede, denizin hangi noktasında battığını tayin edemezler, bu da imkânsızdır. Zabıta da bu işe memnundur. Çünkü yüksek mevkiler bu işin örtbas edimelsini istiyorlar. Elimize fırsat geçmişken yapacağımız en makul şey Fransadan kaçmaktır. Avrupadan uzaklaşmaktır. Sen ise bilâkis başına felâket getirecek olan yerlere yaklaşıyorsun. Rakibine sokuluyorsun. Hem de ne rakip Jozin!.. Insandan üstün bir insan. Eğer o olmasaydı hazineyi keşfedemiyecaktık. Yaptığının çılgınlık olduğunu itiraf et.

Mırıldandı:

— Aşk çılgınlıktır.

— Öyleyse vaz geç.

Kadın, başını avuçlarının içine almış söyleniyordu:

— Seviyorum... İlk defa seviyorum.. Öteki erkekler sayılmaz.. Halbuki Raul... Hayır, onunla konuşmak istiyorum... Bana hayatımın yegâne zevkini o verdi... Aynı zamanda en büyük elemi de o verdi... Onu tanımadan evvel saadetin ne olduğunu bilmiyordum... Ele mi de bilmiyordum amma... Sonra... Sonra saadet yok oldu... Artık yalnız elem ve ızdırab var... Bu ızdırabın ne olduğunu bilemezsin Leonar... Onun evleneceğini düşündükçe çıldırıyorum. Onun hayatına başka biri karışacak... Bu sevdadan bir çocuk doğacak... Hayır, bu tahammülüm-den üstün... Her şeye razıyım, buna razı olamıyacağım... Her şeyi göze alacağım Leonar, ölümü bile..

Yavaşça:

— Zavallı Jozinim? dedi.

Uzun bir müddet sustular. Kadının iki büklümdü. Üzerine fenalıklar geliyordu. Kayık yaklaşırken doğruldu. Birdenbire dikleşti. Emreden tavrını takındı:

— Amma hiç bir tehlikede değilim Leonar... Ölmeyeceğim, muvaffak olacağım.

— Fikrin nedir? Ne yapmak istiyorsunuz?

— Onu kaçırmak.

— Ya!.. Demek bunu ümit ediyorsun?

— Her şey hazır.

— Nasıl hazır?

— Dominik işi idare edecek.

— Dominik mi?

— Evet, daha Raul Etig şatosuna gitmeden evvel, Dominik şatoya seyis olarak girdi.

— Raul onu tanır.

— Raul onu bir iki kere gördü. Fakat Dominikin yüzünü boyayıp değiştirmekte ne kadar usta olduğunu bilirsin. Dominik bana günü gününe malûmat verdi. Benden talimat aldı. Raulün kaçta yatıp kaçta kalktığını biliyorum. Ne yaptığını, nasıl yaşadığını biliyorum. Henüz Klarisle görüşmedi. Fakat evlenmeleri için lâzım gelen muameleyi yapıyorlar.

— Acaba kimseden şüpheleniyor mu?

— Benden şüphelenmiyor. Raul şatoya geldiği gün baronla konuştu. Konuştuklarının bir kısmını Dominik duymuş. Onlar benim öldüğüme keni. Fakat Raul, ölüme karşı bile ihtiyatlı davranmalarını tavsiye etmiş. Gözlüyor, şatonun etrafında nöbet bekliyor, tarassut ediyor, köylüleri sorguya çekiyor.

— Buna rağmen Dominik senin şatoya gitmene mâni olmuyor mu?

— Yalnız bir saat için mâni olmuyor. Gece ustalık bir hamle kâfi...

— Gece dediğin bu gece mi?

— Evet, ondan on bire kadar. Raul, Bomoganın beni hapsettiği kulenin yakınındaki köşte oturuyor. Bu köşkün aşağı katta bir penceresi var. Bu tek pencere kıra

açılıyor. O tarafta kapısı yok. Girmek için bostan kapısının anahtarı ile ön kapının anahtarları lâzım. Bu iki anahtar, kapının yanındaki büyük taşın altında bulacağım. Raulü, şiltesile, yorganile sarmalayıp kaçıracağız. Ondan sonra hemen hareket edeceğiz

— Bu kadar mı?

Jozefin Balsamo biraz tereddütten sonra:

— Bu kadar, dedi.

— Ya Dominik?

— O da bizimle gelecek.

— Ona başka emir vermedin mi?

— Ne emri?

— Klarise dair emir. O kızıdan nefret ediyorsun... Bunun için Dominige bazı emirler verdiğini tahmin ediyorum.

Jozin:

«Bu sana ait değil...»

Demeden evvel biraz daha duruladı.

Kayık gemiye yaklaşmıştı. Jozin işi şakaya bozdu:

— Beni dinle Leonar. Seni prens Lavernof yaptım. Emrine bir de yat verdim. O zaman bu zamandır fazla mütecessis olmağa başladın... Eski mukavelemizden harrice çıkmıyalım! Ben emrederim, sen sözümü dinlersin... Ancak ufak tefek izahat istiyebilirsin. Sana lâzım gelen izahatı verdim... Bu kadarına razı ol..

— Razi oldum. İşlerini iyi düzeltmişsin.

— İsabet. Haydi kayığa binelim. Evvelâ kendisi kayığa bindi.

Leonarla dört adamı da kayıkta yer aldılar. İkisi küreklere oturdu. Dümende idi. Yavaş sesle emirler veriyordu.

Kürektekiler kör gibi kürek çekiyorlar gibiydi. O bir çeyrek sonra dedi ki:

— Abonu dönüyoruz.

Kayaların yerini tayin ediyor, yolu buluyordu...

Kıyıya geldiler.

Adamları onu kucaklarına aldılar, sonra kayığı kumsala çektiler.

Leonar sordu:

— Kolculara rasgelmiyeceğimize emin misin?

— Evet, Dominiğin telgrafı çok sarıh.

— Bizi karşılamıyor mu?

— Hayır. Şatoda, baronun adamlarından ayrılmamasını tembih ettim. Bizi on birde gelip bulacak.

— Nerede?

— Raulün köşkü yanında. Gevezelik kâfi.

Altısı da, dik kaya merdivenden sessiz sadasız tırmanmağa başladılar.

Altı kişinin ayak sesi duyulmuyordu.

Yukarı çıktıkça, sis hafifliyor, orada burada bir kaç yıldız görünüyordu. Nihayet Kagliostro, pen-

cereleri ıııklı Etig şatosunu gösterdi.

Kilisenin çanı on biri çaldı.

Jozin ürperdi.

— Ah bu çan sesi!... Tanıdım... Gene onu çaldı... Ölmeğe giderken birer birer saymıştım..

Leonar:

— İntikamını aldın, dedi.

— Bomogandan aldım, fakat ötekilerden?

— Ötekilerden de aldın. İki yeğen aşağı yukarı deli sayılırlar.

— Sahi. Amma iki saat sonra asıl intikamım, son intikamım alınmış olacak. Nihayet rahat nefes alıp dinleneceğim.

İlerlemekte olan kalın bir sis tabakasının etrafı kaplamasını beklediler. Balsamo, ondan sonra yola koyuldu. Adamları peşini takip ettiler.

Tarlada başaklar kesilmişti. Şurada burada yığınlar vardı.

Şatonun yakınlarında yol çukurlaştı. Daha ihtiyatlı yürümeğe başladılar.

Yüksek duvar görüldü. Bir kaç adım sonra bekçi kulübesine yaklaştılar.

Kagliostro yolu kesti:

— Beni burada bekleyin.

Leonar sordu:

— Ben beraber geleyim mi?

— Hayır. Gelir sizi burada bulurum. Hep beraber, bostan kapısından gireriz. Kapı karşıda, sol taraftadır.

Ayaklarının ucuna basarak, hafif bir pıtırda bile çıkarmıyarak uzaklaştı.

Köşke yaklaştı.

Elile kapalı pancurlara dokundu... Pancurlar açıldı. Dominik bunu evvelden hazırlamıştı.

Balsamo araladı. Biraz aydınlık süzüldü.

Gözünü aralığa dayadı. Odada bir karyolayı gördü.

Karyolada Raul yatıyordu. Baş ucundaki abajurlu lâmbanın ışığı yüzünü, omuzlarını, okuduğu kitabı, bir iskemleye koyduğu elbiselerini aydınlatıyordu...

Uyku ile mücadele ederek vazifesine çalışan genç bir çocuğu andırıyordu.

Bir iki kere başı sallandı.

Uyandı, okumağa gayret etti, gene uyudu.

Nihayet kitabını kapadı, ışığı söndürdü.

Balsamo göreceğini görmüştü. Geri döndü, adamlarının yanına geldi. Onlara lâzım gelen talimatı vermişti. Fakat ihtiyatlı davranmak için tekrar etti:

— Lüzumsuz gürültüye lüzum yok. Anlıyor musun Leonar? Esasen kendisini müdafaa edecek silâhı olmadığından sakın silâhlarınızı kullanmayınız. Beş kişisiniz. Yetişir.

Leonar gene sordu:

— Ya teslim olmazsa? Ya mukavemet ederse?

— Mukavemet etmemesi için lâzım gelen şeyi yapmak sizin elinizde.

Dominik arazinin plânını çizip göndermişti. Tereddüt etmeksizin bostana kadar yürüdü. Anahtarlar taşın altındaydı. Kapıyı açtı, girdi. Köşkün ön tarafına doğru yürüdü.

Köşkün kapısı da kolay açıldı.

Adamlarile beraber girdi. Bir koridor geçtiler. Raulün yatak odasına geldiler.

Balsamo kapıyı usulca itti.

Mühim an geldi. Raul şüphelenmediyse uyuyor demektir. Uyanmıyacak olursa, Balsamonun plânı güçsüzsüz tatbik edilecekti.

Kulak verdi. Ses sade yoktu.

Çekildi. Adamlarının beşine de yol verdi ve birdenbire fenerin karyolaya doğru çevirip yaktı.

Yataktaki öyle anî bir hücumla uğradı, ki neden sonra uyandı.

Beş kişi şilteye sarmaladılar. Bir çırpıda bağladılar. Bu iş beş dakika bile sürmedi. Ses çıkmadı. Her şey yerli yerindeydi.

Bir kere daha Kagliostro muvaffak olmuştu.

Mağrur, muzaffer bir tavırla:

— Âlâ, dedi... Bu sefer yakaladık...

Leonar sordu:

— Şimdi ne yapacağız?

— Gemiye götüreceğiz.

— Ya imdat diye bağırır mı?

— Ağzına tıkaç vurursunuz! Amma ses çıkarmaz.

Beş kişi mahpusu yüklendiler.
Leonar Jozefine yaklaştı:

— Sen gelmiyor musun?

— Hayır.

— Neden?

— Dedim ya, Dominiki bekleyeceğim.

Lâmbayı yaktı, abajurü kaldırdı. Leonar şaştı..

— Sapsarısın?..

— Olabilir

— Klarisi düşünüyorsun değil mi?

— Evet.

— Dominik şu dakikada onun hesabını görüyor?

— Evet.

— Kim bilir, belki de mâni olacak zaman geçmemiştir.

— Zaman geçmemiş bile olsa fikrimden caymam. Olan olacaktır. Oldu bile. Haydi git.

— Neden senden evvel gideyim?

— Bütün tehlike Raulde. Raulü vapura atınız, ondan sonra korkacak bir şey kalmaz. Git, beni yalnız bırak.

Pencereyi açtı. Oradan gittiler. Pancurları çekti, pencereyi kapadı.

Biraz sonra kilisenin saati tekrar çaldı. On bire kadar saydı. Tam on birde öbür tarafa geçti, kulak kabarttı.

Hafif bir ıslık duyuldu.

Balsamo ayağını taşa vurdu.

Dominik geldi. Odaya girdiler. Kadın bir şey sormadan Dominik:

— Oldu, dedi.

Kadın sendeledi, oturdu:

— Ya?...

Uzun zaman sessiz durdular. Dominik mırıldandı:

— Acı duymadı.

Kadın tekrar etti:

— Acı duymadı ha?..

— Hayır, uyuyordu.

— Emin misin?

— Öldüğüne mi?

— Evet.

— Şüphem yok. Tam kalbine vurdum. Üç kere üstüste vurdum. Sonra da cesaretimi kaybetmeden bekledim... Görmek, emin olmak istiyordum... Çok durmama hacet kalmadı... Nefes almıyordu. Elleri buz kesildi.

— Ya anlarlarsa?

— İmkânı yok... Odasına yalnız sabahları girerler... Anca'ı sabahleyin görecekler.

Birbirlerinin yüzüne bakamıyorlardı.

Dominik elini uzattı.

Jozefin, korsajından on banknot çıkarıp verdi.

— Teşekkür ederim, dedi. Yalnız bir daha böyle bir şey yapmam. Şimdi ne olacak?

— Artık git. Kayığa binmeden evvel onlara yetişirsin.

— Raul Andreziyi aldılar mı?

— Evet.

— İsabet. Herif on beş gündür beni çok zora koştı... Kuşkuday-

di... Bir şey daha sorayım... Elmaslar?

— Aldık.

— Tehlike kalmadı ya?

— Londrada bir banka kasasında.

— Çok mu?

— Dolu bir valiz.

— Benim hisseme yüz bin franktan fazla düşer ya?

— Çok daha fazla... Haydi çabuk ol... Amma istersen bekle.

— Hayır, hayır, bir an evvel uzaklaşmak istiyorum... Ya siz ne yapacaksınız?

— Burada bizi ele verecek bir şey kalmasın diye bakacağım. Sonra gelirim.

Dominik gitti. Balsamo çekmeleri, masa gözlerini, karyolanın önündeki iskemlede duran elbiselerin ceplerini aradı, bir şeyler bulamadı.

Yalnız bir cüzdan gözüne çarptı. Para, kartvizitler, bir de fotoğraf vardı.

Bu, Klaris Etigin resmiydi.

Jozefin Balsamo, affetmiyen dik bakışlarla resme uzun uzun baktı.

Sonra kımıldamadan durdu. Gözleri bir noktaya hayretle takılıp kaldı. Dudaklarında bir tebesüm belirdi.

Karşısında bir ayna vardı. Kendini görüyordu. Yaklaştı. Dirseklerini şöminenin mermerine dayayıp durdu.

Gülümseyişi arttı.

Omuzuna pelerinini aldı. Başına kapüşonunu geçirdi.

Bir iki dakika daha aynada kendini seyretti. Sonra gene rüyasına daldı.

Saat on biri çeyrek geçiyordu.

Çeyreği çaldı.

Balsamo kımıldamıyordu. Sanki gözleri açık uyuyordu.

Yavaş yavaş, bakışları ifadelen-di. Gene bir noktaya takıldı. Gördüğü ve görmeğe alışmak için uğraştığı şey ne idi?

Gördüğü şey karyolada idi. Ci-binlik perdelerinin içinde idi. Perdeler kımıldıyordu. Bir el sanki perdeleri kımılatıyordu.

Bir kol ve koldan sonra bir baş göründü.

Jozefin Balsamo ispartizmaya alışkandı. Gördüğü hayaletlere derhal bir isim verirdi. Bu hayalet beyazlara bürünmüştü. Dudaklarındaki kıvrım gülümseme miydi, yoksa hiddet mi?..

Mırıldandı:

— Raul, Raul, benden ne istiyorsun!

Hayalet yataktan aşağı indi.

Jozefin inliyerek gözlerini yumdu, sonra gene açtı. Hayaleti görmekte devam ediyor, hayalet te ona yaklaşıyordu... Ayak sesleri duyuluyordu.

Jozefin kaçmak istedi.

Omuzuna bir el yapıştı. Bu el bir hayalet eli değildi.

Neşeli bir ses duyuldu:

• — Jozin, sana bir tavsiye: Prens Lavernefe söyle, seni dinlendirecek bir yere götürsün. İstirahate çok ihtiyacın var. Beni, Raul Andreziyi hayalet mi sandın?. Üstümde gecelik var amma, gene de beni tanıman lâzım. Beni bu kıyafette yeni görmüyorsun.

Elbiselerini giyip kırıvatını bağlarken, kadın:

— Sen... Sen ha... diye tekrarlıyordu.

— Evet ben.. Benim... Şaşacak ne var?...

Oturdu, yanına oturttu:

— Rica ederim Jozin prens Lavernefi azarlama. Beni gene elinden kaçırdı sanma... Adamlarının alıp gittiği şey bir şilte ile bir mankendir. Ben yatakta değildim. Sen pancurdan gözetlemeni bıraktıktan sonra ben de gizlendim.

Jozefin Balsamo, dayak yemiş gibi bir hal almıştı.

Raul devam etti:

— Ne oluyorsun yahu!... Sersem gibisin!... Bir kadeh likör vereyim mi? İyi gelir. Maamafih haline hak veriyorum. Senin yerinde olmak istemezdim... Arkadaşlarının hepsi gittiler... Bir saattan evvel kimse imdadına gelemez... Andrezi şeytanile bir odada başbaşa kaldın. İstikbali ne kadar karanlık görsen revadır.. Biçare Jozefin!...

Eğildi, yerden Klarisin fotoğrafını aldı.

— Nişanlım ne güzel değil mi?

Biraz evvel ona hayran hayran baktığını gördüm. Bir kaç güne kadar evleniyoruz. Biliyor musun?

Kagliostro mırıldandı:

— Öldü...

— Evet, biraz evvel böyle bir şey söylendiğini duydum. O genç adam, onu yatağında öldürmüş öyle mi?

— Evet.

— Bıçakla mı?

— Evet. Kalbine üç kere saplamış.

— Bir defa yetiştirdi.

Kadın, kendi kendine söylendi:

— Öldü... Öldü...

Raul homurdandı:

— Ne yapalım... Ölüm herkesin başına gelen bir şey... Bunun için projelerimi değiştirecek değilim... Hayatta da olsa, ölü de olsa evlenecemiz... Bir kolayını buluruz... Sen kolayını pekâlâ buldundu...

Balsamonun gözleri dört açıldı:

— Ne demek istiyorsun?

— Söylemek istediğim şey açık. Seni baron bir kere boğdu. Bir kere gemi ile beraber battın. Buna rağmen gene burada karşımdasın... Klarisin kalbine üç kere bıçak sokuldu diye onunla neden evlenmiyeyim?.. Bir kere söylediğine eminsen?

— Adamlarımdan biri vurdu.

— Vurdum dedi.

Kadın baktı:

— Neye yalan söylersin?

— Anlamıyacak ne var? Vadettiğin parayı almak için.

— Dominik ihanet etmez, buna imkân yoktur. Yüz bin frank ver-
seler bana ihanet etmez... Hem
nasıl olsa elime geçeceğini bilir,
O da ötekilerle beraber beni bek-
liyor.

— Beklediklerine emin misin
Jozefin?

Kadın ürperdi... Gittikçe daralan
bir çembere girmişti.

Raul başını salladı:

— Bibirimize karşı oynadığımız
oyunlar şayanı hayrettir Jozin...
Geminin battığına, Pelligrini-Kag-
liostronun boğulduğuna, prens La-
vernofun palavralarına inanılır mı
sanıyorsun Jozefin?. Senin mekte-
binde yetişen benim gibi bir ada-
mın, böyle masallara inanacağını

nasıl ümit ettin?.. Buna imkân ve
ihtimal var mıydı?...

— Gemiye batırmak iyi bir işti,
iyi akıldı. Eller kana bulaşık, cinay-
yet cinayet üstüne işlenmiş. Polis
peşi bırakmıyor. Eski bir gemiyi
batırdın mı, cinayetler, servetler,
çalınan hazine hepsi birden batar,
maziden eser kalmaz. İnsanı öldü-
zannederler. Ondan sonra deri de-
ğiştirilir, başka bir yerde, başka
bir isimde gene haydutluğa başla-
nır, adam öldürülür, eller kana bo-
yanır, bunları başkalarına yuttur-
sen! Ben geminin battığını okudu-
ğumuz zaman düşündüm:

«Gözümü iyi açmalıyım!...»

Ve kalkıp buraya geldim.

Biraz sustuktan sonra Raul de-
vam etti:

— Sen de buraya muhakkak

gelecektin Jozefin! Ve muhakkak yanına bir iki kafadarını alıp gelecektin. Günlerden bir gün prens Lavernefin yatı buralarda bir yerde demirliyecekti... Buna emindim. Buna emin olduğumdan da ihtiyatlı davrandım, tertibat aldım. Etrafıma baktım, tanıdık bir yüz aradım.

İlk bakışta, Dominiki tanıdım. Sen bilmiyorsun amma. Ben onu Brijitin kapısında, arabada görmüştüm. Dominik sadık bir uşaktır. Fakat jandarmalardan korkar. Hele benden de bir temiz dayak yiyince sadakâti falan kalmadı, benim emrim altına girdi. Ondan sonra sana yalancıkdan raporlar gönderdi. Sahte anahtarlar gönderdi. Bana danışmadan hiçbir iş görmedi. Sana kurduğu tuzağa işte düştün. Mükâfatını da aldı. Parayı sen verdin. Bir daha o paranın yüzünü göremiyeceksin, çünkü Dominik şatoya döndü, benim himayemdedir.

İşte vaziyet bu merkezde sevgili Jozefinim. Sana bu oyunu oynamama lüzum yoktu. Seni doğrudan doğruya buraya çağırıp getirebilirdim. Fakat bu vaziyeti nasıl idare edeceğini görmek istedim. Klarjein öldürüldüğünü duyunca ne hale gireceğini görmek istedim. Jozefin geriledi.

Raul alay etmiyordu. Üzerine iğilmiş konuşuyordu:

— Biraz heyecanlandın... İşte

bu kadar... O kızın öldürüldüğünü, senin emrinle öldürüldüğünü, haber aldığın zaman duyduğun heyecan farkedilmeyecek kadar ehemmiyetsizdi... Başkalarının ölümüne aldırış bile etmiyorsun... Yirmi yaşındaymış, önde bütün bir istikbal varmış... Sence kıymeti yok. Bir çırpıda hepsini yok ediyorsun. Fındık kırar gibi adam öldürtüyorsun. Vicdanında hiçbir eza yok... Hayır, keyiflenmiyorsun, amma ağlamıyorsun da... Unutuyorsun, düşünmüyorsun. Bommogan senin için cehennemî mahlûk diyordu. O zaman bu söze isyan ediyordum. Hakkı varmış. Taktığı isim sana uygun. Senin içinde bir cehennem var. Sen öyle bir canavarsın, ki aklıma geldiğin zaman tüylerim ürperiyor. Sen kendin bile Jozefin, kendini düşünüp bazan ürperiyorsun?

Kadın, dirseklerini dizlerine dayamış, şakaklarını avuçlarının içine almış duruyordu. Raulün sözleri, Raulün istediği, beklediği tesiri uyandırmamıştı.

Amma anladı. Kadın artık kendi ruhunu güdüyordu. Kendi korkunç hayalinden gözlerini ayıramıyordu, gayri ihtiyarî itiraf edecekti.

Hâdisat hiç tahmin etmediği bir şekil almıştı. Raul, hiç ümit etmediği bir sırada karşısına çıkmıştı. Kımıldamıyor, düşmana göğüs gere-miyordu, hamle edemiyordu.

Raul, kadına sokulmuş, bu andan istifadeye çalışıyordu.

— Öyle değil mi Jozin? Sen bile kendinden korkuyorsun değil mi?.

Jozin mırıldandı:

— Evet... Evet... Bazan... Amma bundan bahsetme... Sus.. Sus..

— Hayır, bilâkis bırak söyleyeyim... Mademki böyle şeyler yapmak istemiyorsun, neye yapıyorsun?

Bitkin cevap verdi:

— Başka türlü yapmak elimden gelmiyor.

— Gayret ediyor musun?

— Evet, gayret ediyorum, çaba liyorum, fakat muvaffak olamıyorum... Bana kötülük öğretiler. İyilik yapanlar gibi ben de kötülük yapıyorum... Nefes alır gibi kötülük yapıyorum... Bunun böyle olmasını istedi.

— Kim?

Şu bir sözü duydu:

— Annem.

— Annen mi?... O casus mu?... Kagliostro masalını ortaya koyan mı?

— Evet... Amma onu ittiham etme.. Beni çok severdi... Amma muvaffak olamamıştı... Fakir düşmüş, sürünmüştü. Benim muvaffak olmamı istiyordu... Zengin olmamı istiyordu.

— Amma sen güzeldin. Kadının en büyük serveti güzelliğidir. Güzellik yetipir.

— Annem de güzeldi Raul, güzelliği fayda etmedi.

— Sen ona benzer misin?

— Tıpkı. İşte beni mahveden de bu oldu. Onun maksadını başarmamı istedi... Kagliostromun mirası...

— Elinde buna dair evrak var mıydı?

— Bir kâğıt parçası... Ahbaplarından biri, eski bir kitap arasında dört muammanın yazılı olduğu bir kâğıt bulmuştu... Bu yazı Kagliostromun yazısına da benziyordu... Annem âdeta çıldırdı... İmparatoriçe Öjeninin teveccühünü kazanması da onu sarhoş etmişti... Ben bu işe devam ettim. Daha çocukluğumda bunu aklıma koydu.. Benim ekmek param bu olacaktı.. Kaderim buna bağlıydı... Kagliostromun kızıydım... Onlar nasıl yaşadılar, ben de öyle yaşıyacaktım... Herkesin sevdiği maceraperest bir kadın ömrü sürecektim... Dünyaya hâkim olacaktım... Vicdan diye bir şey tanımayacaktım.. O ıstırap çekmişti. Onun intikamını alacaktım... Ölürken son sözü: İntikamı al! oldu.

Raul düşünüyordu.

Dedi ki:

— Peki, bunları anladım. Ya öldürmek ne oluyor?... Cinayete ne lüzum var?

Cevap alamadı, duyamadı:

— Jozin, seni yalnız annen bütmedi. Baban kimdi?

Dediği zaman da cevabı pek iyi işitemedi, yalnız: «Leonar...» ismini duyar gibi oldu. Acaba babası Leonar mıydı? Casusla beraber hudut harici edilen adam Leonar mıydı? Olabilirdi. Yoksa Leonar mı onu cinayete alıştırmıştı?

Raul bunu öğrenemedi. Başka bir şey de sormadı.

Jozefin sessiz sessiz ağlıyordu. Raulün ellerini tutmuştu. Göz yaşları ellerine damlıyordu. Raul ellerini çekemiyordu.

O kötü mahlûk, beşerî bir mahlûk oluyordu. Hasta, mariz ruhlu bir kadındı. Onun yaptıklarını müsamaha ile muhakeme etmek lâzımdı.

— Beni bırakma, diyordu... Beni fenalıktan kurtaracak yegâne adam sensin... Bunu derhal hissettim. Sen kavisin, sıhhattesin... Ah aşk... Aşk... Ancak aşk beni teskin etti... Yalnız seni sevdim... Eğer beni istemezsen...

Raulü öpüyordu.

Eğer bununla iktifa etseydi, Raul dayanamıyacak, kadını eğilip öpecek. Bu zevki bir daha tadacaktı. Fakat kadın doğruldu, kollarını Raulün boynuna doladı, gözlerinin içine baktı.

Raul derhal irkildi. Bu güzler, yalvaran bir kadın gözleri değil. teshir etmek istiyen bir kahpenin bakışlarıydı.

Bakışları sevdalıları bağlar.

Fakat Raul, bu tatlı bakışların

ne demek olduğunu pek iyi biliyordu.

Yavaş yavaş kendini topladı... Sıyrıldı, çekildi. Kadını itti:

— Bir gün... Mavnada yaptığını hatırlıyorsun ya... Bibirimizi boğacaktık... Bugün de böyle... Eğer kollarına düşersem mahvolurum. Yarın, öbürgün ölürüm...

Jozefin isyankâr bir tavırla kalktı. Gururu gene kabarmıştı... Başında kasırgalar esmeğe başlamıştı. İçindeki kin ve hınç uyanmıştı.

Raul devam etti:

— Evet, ilk gündenberi biribirimize düşmanız... Biribirimizin mahvını istiyoruz. Hele sen! Ben senin en büyük düşmanın, en kuvvetli, rakibindim... İster istemez beni mahkûm ettin.

Başını salladı:

— Bugüne kadar hayır.

— Bugün mahkûm ettin ya? Yalnız yeni bir mesele var. Artık bana vız geliyorsun Jozefin. Talebe muallim oldu. Seni buraya, bunu isbat etmek, bunun böyle olduğunu sana göstermek için getirttim. Tek başıma çetenin önüne çıktım. İşte karşı karşıyayız, bana bir şey yapamıyorsun... Mağlûpsun. Klaris yaşıyor. Ben serbestim. Haydi yavrum, hayatımdan çekil git. Senden nefret ediyorum.

Kırbaç gibi sözle küfrediyordu.

Kadın sapsarıydı. Yüzü gözü değişmişti. Güzelliği solmuştu.

Dışlerini gıcırdattı:

— İntikamımı alacağım.

— İmkânsız. Tırnaklarını söktüm. Benden korkuyorsun. İşte en harikulâde eserim: benden korkuyorsun.

— Ömrümü intikama vakfedeceğim.

— Hiçbir şey yapamazsın. Dü-tün dalaverelerini biliyorum. Mağ-lûp oldun. Artık belini doğrultamazsın.

Kadın başını salladı:

— Elimden daha çok şey gelir.

— Ne gelir?

— Elimde bitip tükenmez bir hazine var... Servetim var...

— Bu kimin sayesinde?... Bu servete de benim sayemde kondun.

— Olabilir. Fakat ben aldım. Mesele burada. Sen yalnız söz söylemesini bilirsin. Halbuki kuru lâf para etmiyordu. İcraata geçmek lâzımdı. Ben geçtim. Klaris ölmedi, sen serbeatsin diye böbürleniyorsun. Düellomuzun sebebi yanında, senin hürriyetinle Klarisin hayatı hiç kalır Raul. Binlerce ve binlerce elması ben aldım. Asıl mücadele buradaydı Raul. Ben kazandım, mademki elmaslar bende.

— Kim bilir!

— Elmaslar bende. Bir valiz aldım, elimle elmasları doldurdum. Gözümün önünde kapayıp bağladılar. Havreye götürdüm. Gemi batmadan evvel ben elimle çıkardım. Valiz şimdi Londrada bir

bankada... Bağlandığı gibi duruyor.

— Evet, ipleri daha yeni... Üstünde mavi balmumile beş mühür var.

Mühürler J. B. markalı Jozefin Balsamo.. Valiz hasır örme. Sapı sarı meşin... Basit bir valiz, göze çarpmaz.

Kagliostro korkuyla Raule baktı:

— Biliyor musun?.. Nereden biliyorsun?

Güldü:

— Birkaç saat beraber kaldık.

Kekeledi:

— Yalan?.. Yalan söylüyorsun... Atıp tutmak istiyorsun... Valizden bir an bile ayrılmadım...

— Ayrıldın. Ver-Luizanın ambarına koydun ya.

— Ambarın kapağı üstüne oturdum... Havrede bulunduğumuz müddetçe, ambarın yuvarlak penceresi önünde nöbetçi beklettim.

— Biliyorum.

— Nereden biliyorsun?

Bu tüyler ürpertici bir sözdü. Tekrar etti. Jozefinin korkusu hoşuna gidiyordu. Anlattı:

Menil-su-Jümyerde, parçalanan hudut taşının başında oturup şöyle düşündüm: «Eğer Jozefini aramağa kalkarsam bulamam. Mesele bu gece nereye gideceğini keşfetmektir. Oraya ondan evvel ben gitmeliyim. Elmasları çalmalıyım.» Ben peşindeydim. Zabıta peşin-

deydi. Ecnebi bir memlekete kaçman şarttı. Nasıl kaçacaktın? Ver-Luizana...

Öğle üstü Havreye geldim. Saat birde tayfalardan üç kişi karaya çıkıp kahveye gittiler. Ben gemiye çıktım, ambara indim. Bir yığın sandığın arkasına gizlendim. Saat altıda geldin, valizi bir ipe bağlayıp ambara sarkıttın...

Kagliostro'nun gözleri dönmüştü.

— Yalan!.. Yalan söylüyorsun..

Raul devam etti:

— Saat onda Leonar geldi. Akşam gazetelerini okumuş. Bomoga'nın öldüğünü öğrenmişti. Saat on birde demir alındı. Gece yarısı, denizin ortasında başka bir gemiye yanaşıldı. Prens Lavernof ismini alan Leonar Ver-Lüizandaki eşyaları öteki gemiye naklettirdi. Tabii ambardaki valiz bırakılmadı. Ondan sonra Ver-Lüizan batabilirdi.

İtiraf ederim, birkaç kötü dakika geçirdim. Yapyalnızdım. Tayfalar yoktu. Geminin dümenini sanki zil zurna sarhoş biri kullanıyordu... Oradan oraya gidiyordu. Senin plânını da anlamıştı. Bir yere bir bomba konmuş olacaktı. Biraz sonra bu bomba patlıyacaktı.

Ter döküyordum. Denize mi atlıyacaktım? Başka çarem yoktu. Pabuçlarımı çıkaracağım sırada geminin arkasında bir kayık bağlı olduğunu gördüm. Kurtulmuştum.

On dakika sonra kayıkla açıldım. Ondan sonra, yüz metre öteelerde bir işial oldu. Gökyüzüne bir alev yükseldi. Ver-Lüizan batıyordu...

Ertesi gece Antifer burnu civarına geldim. Denize atıldım, karaya çıktım. Gündüz olunca buraya geldim. Seni bekliyordum.

Kagliostro sözü kesmeden dinledi. İçi rahat etmişti. Bütün bunlar lâfü küzaftı. Mesele valizdeydi. Raulün vapurda saklanması, sonra kurtulması ehemmiyeti haiz değildi.

Buna rağmen son sözü sormağa cesaret edemiyordu. Raul, gözüne bu kadar tehlikeyi aldıktan sonra, canını kurtarmakla iktifa etmemiş olacaktı.

Raul dedi ki:

— Ne o, başka bir şey sormuyorsun?

— Soracak bir şey yok... Söyledin ya. Valizi aldım, emniyetli yere koydum.

— Hiç açıp baktın mı?

— Hayır. Ne diye açacaktım? Ne kuzum vardı? İpleri, mühürleri aynen duruyor.

— Valizin bir yanında bir delik görmedin mi?

— Delik mi?

— Elbette. Sandığın karşısında iki saat, elim kolum bağlı durmadım ya.

Hafif çıkan bir sesle sordu:

— Ne yaptın?

— Yavaş yavaş, ağır ağır, valizi boşalttım. Öylesine boşalttım ki...

— Öylesine boşalttın ki...

— Sandığı açtığın zaman bir şeyler bulamıyacaksın. Daha doğrusu, taşların yerine koyduğum şeyleri bulacaksın... Elime ne gel-diye, erzak sandıklarında ne buldumsa elmasların yerine valize on-ları koydum... Birkaç kitap, fasul-ye, mercimek.. Bunları saklamak için bankaya kasa parası verme-ğe değmez.

İnanmamak istedi:

— Yalan söylüyorsun... Bunu yapmana imkân yoktu...

Raul bir dolap açtı. Bir yere avucunu daldırdı, çıkardı. Elinde, on on iki tane mücevher vardı. On-larla, beş taş oynar gibi oynadı:

— Bunlardan daha da vardı. Bomba korkusundan hepsini ala-madım, hepsini kurtaramadım. Ev-vel zaman rahiplerinin serveti de-nize gitti. Fakat benim için kurtarabildiğim servet te büyük servet-tir... Daha gencim... Ne dersin Jo-zin? Cevap vermiyor musun? Nen var yahu, ne oluyorsun?.. Sakın ba-yılayım deme... Bir milyon elden gitti diye insanın gözü döner mi?..

Jozefin Balsamo doğrulmuştu. Sapsarıydı. Kolunu uzatmıştı. Karşısındakini tahkir edecek bir kelime arıyordu. Fakat konuşamı-yordu. Gırtlığı düğümlenmişti... Boşlukta sallandı, sonra yüzüko-yun karyolanın önüne düştü.

Raul, soğukkanlılıkla buhranın geçmesini bekledi. Fakat söyleyecek bir iki söz daha vardı.

— Nasıl, seni adamakıllı yere vurdum mu? Knok Avuk oldun mu?.. Sırtın yere geldi ya?.. Artık kımıldıyacak mecalin kalmadı. Ben de bunu istiyordum Jozefin. Buradan gideceksin ve giderken artık bana hiçbir şey yapamıya-cağına kanaat getirmiş olacaksın. Senin inadına mesut yaşıyacağım. Klaris de mesut olacak. Çocukla-rımız olacak. Bunlar hakikattir. Bu hakikatin önünde boyun iğme-ğe mecbursun.

Hem dolaşıyor, hem de neşeli neşeli konuşuyordu:

— Ne yapalım, talihin yok. Sen-den bin kere kuvvetli, on bin kere kurnaz ve zeki bir gençle müca-deleye giriştin. Ben bile kuvveti-me, kurnazlığıma şaşıyorum. Ne de açıkgozmuşüm, ne de azmim, ira-dem varmış... Gözümden bir şey kaçmıyor. Düşmanlarımın gönlün-den geçenleri açık bir kitapta okur gibi okuyorum. Her düşüncelerini anlıyorum. Şu anda bana arkan dönük değil mi? Başın karyolanın altında, güzel yüzünü görmüyorum değil mi? Amma biliyorum. Kolu-nu kıvırdın, korsajından bir ta-banca çektin... Ateş...

Daha cümlesini bitirmeden Kagliostro fırlayıp döndü. Elinde bir tabanca vardı.

Ateş etti.

Fakat Raul kadının daha evvel koluna yapıştı, büktü. Kurşun kadının göğsüne isabet etti.

Bu öyle anî olmuştu, ki Raul şaşaladı.

Fakat kadının ölmediğine kanıdı. İğildi. Kalp işliyordu. Bir makasla korsağı kesti. Kurşun, sağ tarafındaki siyah noktanın yanından sıyrılıp geçmişti.

Böyle bir mahlûkun ölmesi, hakkın yerini bulması demekti. Fakat yaraya baktı, mırıldandı:

— Hafif!..

Makas elindeydi. Bu yüzün birkaç yerini kesip bu güzelliği mahv ve harap etmesi lâzım değil miydi? İki yanağına, makasla, iki haç çizse olmaz mıydı? Birçok felâketlerin, cinayetlerin önünü almış olurdu.

Cesaret edemedi. Buna kendinde hak görmedi. Hem bu kadını çok sevmişti.

Derin bir hüznle, kımıldamadan onu seyretti. Mücadele onu bitkin bir hale koymuştu. İçinde bir nefret, bir acı vardı. Bu ilk büyük aşkıydı. Bu ilk aşk, gönlünde kin bırakarak bitiyordu.

Kadın daha derin bir nefes aldı. Gözlerini açtı.

Artık kadını görmemesi, hattâ onu artık düşünmemesi şart olduğunu anladı.

Pencereyi açtı, dışarı kulak verdi.

Kıydan ayak sesleri geliyordu. Leonar bir manken. kaçırdıklarını nihayet anlamış. Jozefin merak etmiş olacaktı.

«Onu buarada bulsun, alıp gitsin, ister yaşasın, ister ölsün. Bana vız gelir. İster mesut olsun, ister bedbaht, bana ait değil... Artık onu düşünmiyeceğim. Bu cehennem hayatı elverir...»

Kadının yalvararak kollarını uzattığına aldırmış bile etmeden, bir şey söylemeden, dönüp bakmadan çıkıp gitti.

* * *

Ertesi sabah Raul Klarisle görüşmek istedi.

Henüz kapanmıyan yaralara dokunmuş olmamak için genç kıızı görmemişti. Fakat Klaris Raulün şatoda olduğunu biliyordu.

Karşı karşıya gelince, kızın kendini topladığını gördü. Yanaklarına renk, gözlerine fer gelmişti.

— Klaris, dedi, daha ilk gün her şeyimi affedeceğinizi söylemişsiniz.

Kız babasını düşünüyordu:

— Affedecek bir şey yok Raul.

— Var Klaris. Sizi çok üzdüm.

Kendimi de üzdüm. Sizden yalnız af dilemiyorum. Beni himaye etmenizi istiyorum. Eski hatıraları

unutmak için size ihtiyacım var Klaris... İçimde fenalığa bir meyil var... Bu meyli yenmem lâzım... Eğer bana yardım ederseniz na-

muslu, dürüst bir insan olurum. Siz de mesut olursunuz. Benimle evlenmek ister misin Klaris?...

Klaris elini uzattı.

S O N

Raulün tahmini doğru çıktı. Esrarengiz hazinenin efsanesini kimse anılamadı. Bomoganın ölümü, Pellegrininin maceraları, kontes Kagliostronun muammalı hayatı, Ver-Lüizanın batması basit bir zabıta haberi gibi geçip gitmişti. Kardinalın hatırası yok oldu. Bomoganın arkadaşları birbirlerinden ayrıldılar, ağızlarını kapadılar.

Hiç kimse, hiçbir şey bilmedi.

Bu macerada raulün rolünü bilen de yoktu. Klarisle evlenmesi de nazarı dikkati celbetmedi. Vikont Andrezi isimle nasıl evlenebildi? Her halde bu işte, olmasların büyük yardımı oldu.

Bu sayede de Lüpen ismi ortadan kalktı. Hiçbir nüfus kütüğünde ne Arsen Lüpen kaldı, ne de Teofrart Lüpen. Meydanda yalnız Vikont Raul Andrezi vardı.

Evlendikten sonra vikontes Klaris Andrezi ile seyahate çıktı.

O devirde iki mühim hâdise oldu. Klaris bir kız doğurdu, yaşamadı. Birkaç gün sonra da babasının öldüğünü haber aldı. Etigle yeğeni Beneto bir deniz kazasında

boğuldular... Meselenin nasıl olduğu anlaşılmadı. Esasen birkaç zamandır Beneto ile Etige herkes deli gözile bakıyordu. Bir rivayete göre de, onların bulunduğu kayığa bir yat yaklaşmış, kayığı batırıp uzaklaşmış. Amma bütün bunlar rivayetti.

Klaris babasının servetine el sürmek istemedi. Hayır müesseselerine verdi.

Birkaç sene daha geçti. Bunlar mesut, kaygusuz senelerdi. Raul, verdiği sözden birini tuttu. Klarisi mesut etti.

Öteki sözünü tutmadı. Dürüst olamadı.

Elinde değildi.

Klarisin haberi olmadan, el altından mühim işler yaptı. Muvaffak oldu. Mühim hazineler eline geçirdi. [*]

Amma karısına hürmet ediyordu. Bir hırsızın karısı olduğunu bilmesine gönlü razı olmuyordu.

Saadetleri beş yıl sürdü. Altıncı senenin başlangıcında Klaris, do-

[*] Kagliostronun ikinci muamması Fransız krallarının hazinesidir. «Oyuk İğne» macerasını okuyunuz.

ğum esnasında öldü. Arkasında bir oğlu Kaldı. İsmi Jan koydular.

Ertesi gün bu çocuk yok oldu. Raul eve nasıl girdiklerini, çocuğu nasıl kaçırdıklarını bir türlü anıyamadı...

Yalnız bu işi kimin yaptığını anladı. Bu da Kagliostorunun işiydi.

Hayatta gene tek başına kalmıştı. Hayata istediği tarzda atıldı. Arsen Lüpen oldu. Artık boşalan her kasadan Arsen Lüpen kartı çıkıyordu.

Mavi tuvaletli kadın

— 1 —

O akşam Palm Beach plâjında dolaşıyordum. Sağda, karanlıkta, dalgacıklar, ispazmoza yakalanmış gibi, nemli kumlarda titreşiyordu. Solda Palas'ın ışıkları, sıra sıra hurma ağaçlarını aydınlatıyordu.

Hava ılıktı. Taraçada yemek yiyorlardı. Eflâtun abajurlar, kocaman çiçekleri andırıyordu. Arada bir, bir kadın dekoltesinde bir elmas, bir kravatta bir inci ışıldıyordu.

Birdenbire döndüm. Ayak sesi duymuştum.

Karanlıkta bir gölge yaklaşıyordu.

Palas garsonlarından biriydi.

Elini kasketine götürüp selâm verdi:

— Size bu mektubu gönderdiler. Çok aceleymiş.

Şaşıtm. Zarfı aldım, açtım. Elektrik fenerimi yakıp okudum,

Büyük Palas

Palm Beach (Florida)

«Mösyö,

Sizin Fransız olduğunuza biliyorum. Bana büyük bir iyilik etmek ister misiniz? Eğer isterseniz beni derhal görünüz. Oda komşunuz olduğumu göreceksiniz.

Kırmızılı kadın»

Bir an ne yapacağımı kestiremedim. Hatırlıyordum. Asansörde, plâjda, otelin kütüphanesinde, esmer, badem gözlü bir kadın görüyordum. Ona, medenî bir insanın sessiz hayranlığı ile bakardım. Parkta yalnız, sokakta yalnız, sofada yalnızdı. Bu yalnızlığı da nazarı dikkatimi celbetmişti... Bu esrarengiz kadının kim olduğunu soruşturmağa da niyet etmiştim... Hacet kalmıyordu. O beni çağırıyordu...

Hemen otele koştum. Taraçaya bir göz gezdirdim. Ta öbür uçta, mermer parmaklığın önünde oturmuş, sigara içiyordu.

Yaklaştım.

İgilip selâm verdim. Gözlerinin gülümseyişinden, geldiğime memnun olduğu anlaşıldı.

İnci yüzüklerle bezenmiş elini uzattı, karşısındaki koltukta yer gösterdi. Ne içeceğimi sormadı. Neden hoşlandığımı biliyormuş gibi soğuk, buzlu bir şey ısmarladı.

Harekâtı öyle sade, öyle çekingisizdi, ki kırk yıllık bir ahababıma kavuşmuşum hissine kapıldım.

— Garsonun beni plâjda bulduğuna çok sevindim. Yoksa bu fırsatı da...

Sözümü kesti, bir sigara uzattı.

Sağındaki tablada, bir sigaranın yaldızlı ucu duruyordu.

Gülümsedi:

— Daha size yazdığım mektuptan bahsetmiyelim. Hava güzel. Uzaktan cazın ahengi duyuluyor. Şu yıldızlı gecenin zevkini tadalım.

Bu kadın kimdi? Beni ne diye çağırtmıştı. Hafifmeşrep bir kadın mıydı? Hayır. Sözleri ölçülüydü. Sözü, sohbeti, sırf erkeklerin göynünü eğlendirmekle yaşıyan kadınların sözü sohbeti gibi basit ve bayağı değildi. Akıllı ve zeki-ydi.

Aktris miydi? Belki de. Amma yüzünü gözüm ısırmıyordu. Hem

aktrisler böyle telebaşına oturmaktan, yalnız kalmaktan hoşlanmazlar.

Amerikalı mıydı? Her halde öyle olacaktı. İngilizceyi düzgün konuşuyordu. Gözleri harikulâde güzeldi. Bakışları beni yavaş yavaş teshir etmeğe başlıyordu.

Nihayet dedi ki:

— Mektubu alınca şaştınız tabii... Mana veremediniz değil mi? Manasız buldunuz...

Taraçada hemen hemen kimse-ler kalmamıştı. Otelin orkestrası susmuştu.

— Hayır.

— İnkâr etmeyin. Sizin muhiti-nizde, bir kadının tanımadığı bir erkekten yardım istemesini havsala almaz... Hattâ böyle bir şey, her şeyin kabil olduğu Amerika-da bile yapılmaz.

— Öyle kadınlar vardır, ki her yaptıkları, her düşündükleri insana tabii gelir. Siz bu ender kadınlardan birisiniz. Emirlerinize amadeyim.

— Emin misiniz? Hem neye böyle söylüyorsunuz? Beni tanımıyor-sunuz. Ben sizin için, otel korido-runda tesadüf edilmiş bir kadını-m. Fena da değilim...

Bakışları esrarlı, sesinin ahengi garipti... İçime birdenbire korku girdi. Söz vermekle fazla ileri gitmiştim. Fakat bana düşünecek vakit bırakmadı.

Bakışlarının ifadesini daha güzelleştirdi:

— Sizin kibar, zarif bir erkek olduğunuzu biliyordum. Bütün Fransızlar naziktir. Esasen sizden istediğim yardım da pek güç bir şey değil. Mesale şu... Mod Moriniyi tanır mısınız?

— Operet şantözü mü? Londra'da Kraliçe Robeti oynayan kadın mı? Dün gece dostlarımdan birinin villâsında görüştük.

— Evet, ta kendisi. Amerikalı milyarder Langfortla yaşıyordu. Adam son goniştd-d'cmfhypmfh Adam son gün'lerde kadını bırakmış. Senede 50,000 dolar veriyormuş. Kadının bütçesinden bu para eksilince inci gerdanlıklarından birini satmağa karar vermiş. Mod Morniyi bana takdim ettiler. 80,000 dolara o gerdanlığı satın almak istiyorum. Gerdanlığı bu gece odama getirecekler. Alış veriş için geceyi intihap etmeği garip bulacaksınız. Mod Morninin ısrarı üzerine kabul ettim. Mrs. H. D. Harrisonun bu geceki müsameresinde, gerdanlığı son bir kere daha takmak istedi. Onu bu zevkten mahrum bırakmağı doğru bulmadım. Fakat ben de yarın sabah Bostona gideceğimden, gerdanlığı bu gece almak mecburiyetindeyim.

Bu sözleri tahmîn edilen merakla dinledim. Fakat bu işte benim

ne dahlim olabileceğini kestiremiyordum.

— Anlıyorum, dedi, şimdi izah edeceğim. Mod Morini, Langforttan ayrıldıktan sonra, bir takım insanlarla düşüp kalkıyor. Bunların arasında bir de Reggi Monder var. Onları iki kere beraber gördüm. Floks-Filmin genç bir aktörü. Kendinin Nev-Yorkun en güzel erkeği olduğunu söylüyor. Amma hiç dürüst adam değil. Gerdanlık satışı ile alâkadar olması hoşuma gitmedi. Bu gece gerdanlığı o getirecek. Mod Morini çeki kendisine vermemi söyledi. Ona itimadı var demek. Amma benim hiç itimadım yok. İhtiyatlı davranmam lâzım. Bunun için aklıma siz geldiniz.

— Ben mi?

— Evet siz... Arkadaşlarım gittiler... On beş gündür burada yapayalnızım. Eski bir göz aşinalığımız var. Bu gece odamda satışa şahit olmağı kabul etmez misiniz?

İstediği şey basitti:

— Hayhay, dedim.

— Reggi Monder odama girince, sizi bir perdenin arkasına saklıyacağım. Oradan gözetlersiniz. Ben gerdanlığı muayene edeceğim. Eğer sahte değilse, çeki veririm... Sizin müdahalenize hacet kalmaz.. Aksi takdirde...

— Aksi takdirde?

— Eğer benim tehlikede olduğumu görürseniz, lâzım gelen şeyi yapacağınıza şüphem yok.

— Hakkınız var.

— Teşekkür ederim. Centilmen-siniz...

Elini uzattı. Öptüm.

— 2 —

Beş dakika sonra, kırmızılı ka-dının odasına girdim.

Vazolarda solmuş güller vardı. Yatağın üstünde bir pijama duru-yordu. Havaya, tarif edilmez güzel bir koku yayılıyordu.

On bir buçuğa kadar konuştuk.

Kadının yüzünde siyah kadife maske yoktu, fakat ben, bir karna-val gecesi, maskeli birile konuşu-yorum sanıyordum. Hep yarım, müphem cümleler söylüyordu. İç-timaî mevkiini tayin etmeme im-kân bırakmıyordu. Ağzımızda si-garalar, uzun uzun konuştukça ka-dın gözlerimde gittikçe muamma-laşıyordu. İsmiini söyledi: Kontes Mandezza. Amerikalıymış, dulmuş. Kocası kont Mandeza, harbin son-larına doğru, Avusturya cephesin-de ölmüş.

Acaba maceraperest bir kadın mıydı? Manyak bir kadın mıydı? Kendine gönül eğlencesi arıyan bir kadın mıydı?

Aklım bu son ihtimale yattı.

Birdenbire telefon çaldı. Kırmızı kadın kalktı:

— Hello!... Evet, bırakanız gel-sin.

Telefonu kapadı, bana döndü:

— Geliyor... Şu perdenin arka-sına gizleniniz.

Perdenin arkasına girdim. Par-mağını dudaklarına götürdü:

— Susunuz... Kımıldamayınız.

Kapı vuruldu.

Şık bir erkek girdi. Kadın gü-lümsedi:

— Bonjour Wonder.

— Bonsuvar madam... Bibloyu getirdim.

— Mis Morini müteessir değil mi? Harisonlardan geliyorsunuz değil mi?

Birkaç kelime konuştular. Er-kek cebinden kırmızı bir kutu çı-kardı. Açtı. Gerdanlığı masanın üstüne koydu.

Fevkalâde incilerdi. Muhakkak iki milyon frank ederdi. Kırmızılı kadın eline aldı, muayene etti. Bir-denbire kaşları çatıldı:

— Emniyet zinciri nerede?

Güzel adam izah etti:

— Geçen hafta Mod kirdi... Yaptırmadı da... Eğer muhakkak istiyorsanız...

— Durunuz. Bende vardır. Ba-kayım uyar m?

Kırmızılı kadın tuvalet odasına girdi. Bir şeyler karıştırdığını duy-dum. Reggi Wonder oturdu. Bir si-gara yakt. Sonra bir sigara daha yaktı. Yan odadan ses sada gelme-yince seslendi:

— Buldunuz mu?

Cevap çıkmadı.

Hayretle kalktı, kapiya yaklaştı. Göğüs geçirdi. Odanın boş oldu-ğunu anladım. Aynadan gördüm.

M. Reggi Wonder koridora açılan kapının tokmağını çevirdi. Kapı dışardan kilitlenmişti. Oda'nın öteki kapısına koştu. O da kilitliydi.

Hapsedilmişti!

Hapsedilmiştik!

Şakaklarından soğuk bir şey boşandı. Faciayı kavradım. Adam cebinden bir tabanca çıkardı. Odayı aramağa başladı, yatağın altına baktı. Dolabı açtı. Pencereye yaklaştı, Birdenbire perdeyi çekti.

Beni gördü.

Tabancasile nişan aldı:

— Elherini kaldır!

Söz dinledim. Sordu:

— Burada ne işiniz var?

Ne cevap verebilirdim? Bu macerada hiçbir rolüm olmadığını o adama nasıl anlatabilirdim?

Kollarım havada, cevap verdim:

— Bir anlaşmamazlık var. Müsaade ediniz de anlatayım..

Dişlerini gıcırdattı:

— Anlaşmamazlık mı?.. Sen kontesin cürüm ortağısın. Üstünü arıyacağım. Kımıldarsan ateş ederim.

— Rica ederim arayınız. Arayınız da benim bu işte dahlim olmadığına kanaat getiriniz.

Sol elini cebime soktu. Ben samimi olarak:

— Çok yanılıyorsunuz, dedim.

Birdenbire tabancasını göğsüme dayadı:

— Bu nedir? dedi.

Burnumun ucunda inci gerdanlık duruyordu. Beş dakika evvel kırmızılı kadının elinde gördüğüm gerdanlık cebimden çıkmıştı...

Aklım yerinden oynadı.

Mösyö Reggi Wonder gerdanlığı ışıқта muayene etti. Kutuya koydu. Telefonu açtı. Tabancasını benden ayırmıyordu:

— Allo!.. Kapıcı... Palasın polisi ile hemen 87 numaraya geliniz.. Odada hırsız var... Çabuk olunuz..

Koridorda telâşlı ayak sesleri duyuldu. Polisle kapıcı odaya girdiler. Mösyö Reggi Wonder beni gösterdi:

— Bu adam perdenin arkasına saklanmıştı. Mondezza ile beraber bu gerdanlığı çalmak istediler... Zabıtaya haber veriniz.

Kapıcı yüzüme baktı:

— 89 da oturan...

Sonra Reggiye döndü.

— Gece yarısını geçti. Merkezde kimseler yok.

Münakaşa ettiler.

Ben, bir kâbusta imişim gibi dinliyordum. Hayretten dilim tutulmuştu. Mösyö Reggi gerdanlığı cebimde bulmuştu. Bu hakikat karşısında ne söyleyebilirdim?

Bu aralık telefon çaldı.

Aktör açtı.

— Hello!.. Sen misin Mod?... Evet daha buradayım... Hemen gel, 87 numaraya çık, neden geciktiğini anlarsın...

— 3 —

Birkaç dakika sonra mis Mod Morini geldi. Bir şeyler anlamadan yüzüme dikkatli dikkatli yaktı.

Reggi meseleyi anlattı.

Sözünü bitirince sordu:

— Gerdanlık nerede?

— İşte.

Mis Mod kutuyu açtı, incilere baktı. Lâmbanın altında daha iyi tetkik etti.

Hayretle haykırdı.

Sapsarı oldu:

— Bu benim gerdanlığım değil.. Bu benimkinin kopyası... On para değeri yok... Benim gerdanlığım nerede?

Arkadaşı sersem sersem yüzüme baktı.

Ben candan izah ettim:

— Beni dinleyiniz. Yalnız bir şey söyleyebilirim: Ben hırsız değilim. İsmi bile şimdi öğrendiğim o kırmızılı kadın bu gece beni odasına davet etti.. Sizin geldiğinizi haber verdiler. Beni şu perdenin arkasına sakladı... Neden?. Belki de gece vakti odasında bir erkek olduğunu size göstermek istemedi. Olabilir. Her halde gerdanlığınız çalındıysa, onu ben değil, o çaldı... Müsaade ediniz de size kartımı vereyim.

Reggi tabancasını masanın üstüne bıraktı.

Hızlı sesle kartı okudu:

Andre Löşarman

Sefaret Ateşesi (Washington)

Mis Mod haykırdı:

— Siz geçen gece Freddi Koliminde gördüğüm mösyö Löşarman mısınız?

— Evet madam. Vaşingtonda, Fransa sefareti ateşesiyim... Her halde memleketimi inci çalarak temsil etmiyorum.

Reggi de, Mod da, benim hırsız olmadığımı kanaat getirdiler. Şüphelendikleri için özür dilediler.

Jönprömiye haykırdı:

— M. Löşarmanı yok yere ittiham ederek beyhude vakit kaybettik. Kadının peşine döşelim.

Kapıcıya sorduk.

— 87 de oturan madam bir çeyrek evvel gitti.

— Her halde Palm Baştan uzaklaşamaz. Tren yok.

Polis memuru:

— Ben otomobile bindiğini gördüm. Uzaklaşmıştır bile...

Reggi kapıcıyı savdı ve polis memuruna işe girişmesini söyledi. Odada üçümüz kaldık.

Mis Mod bitkin bir haldeydi.

Reggi şaşkına dönmüştü. Sordu:

— Peki amma, bu sahte gerdanlığa ne lüzum var?

— Ben anlıyorum, dedim. Beni perdenin arkasına saklarken, cebime meharlet sahte gerdanlığı koydu.. Düşüncesi fena değildi. Ben

ele geçirecektiniz. Üstümde gerdanlığı bulacaktınız. Beni hırsızlıkla ittiham edecektiniz. Beni tevkif edeceklerdi. Bu suretle yirmi

dört saat kazanacaktı. Bereket versin mis Mod işi çabuk kavradı. Yarın sabah erkenden zabıta peşine düşecektir...

ŞATU CİNAYETİ

Edvar Toten tuhaf adamdı. Riyaziye meraklıydı.

Bir iddia vardır, riyaziye ile uğraşanlar hayal peşinde koşmazlar denir. Bu yanlıştır. Asıl riyaziye ile uğraşanlar hayal severler.

Toten hayal severdi. Çocukluğundanberi hesaba merakı vardı. Yüksek tahsilini bitirdi. Eğer çok zengin olmasaydı, fakültelerden birinde riyaziye profesörü olacağı muhakkaktı.

Otuz yaşlarında, orta boylu esmer, siyah sakallıydı. İyi giyinirdi. Oldukça zarifti. Babası mütekait topçu zabiti idi. Oğluna beden terbiyesi yaptırmıştı.

Toten iyi arkadaştı. Uysaldı. Dostlarına elinden gelen yardımı yapardı. Pariste küçük bir dairesi, Peckte bir evi vardı. Arada bir, kendini zevk ve eğlence kasırgasına kaptırırdı. Opera civarındaki lokantalarda ziyafetler verirdi. Kadın, erkek tanıdıklarını tiyatroya davet ederdi.

Bu bir hafta sürerdi. Ondan sonra bir ay, iki ay ortadan kaybolurdu.

Bir gün gene meydana çıkar, gene eğlenceye dalarlardı.

Çok dostu vardı. Ona Tomiko derlerdi. Fenne meraklı olduğundan «Fantom X» ismini takmışlar, sonra bunu Tomiko şeklinde kısaltmışlardı.

Ortadan kaybolduğu zaman ne yapardı? Villâ Kosinüs ismini verdiği Peckteki evine gidip kapanırdı. Orada büyük bir kütüphanesi vardı. Okur yazardı. Fakat asıl okuduğu şeyler, riyaziyeden ziyade Edgar Poenin, Moris Löblanın kitaplarıydı.

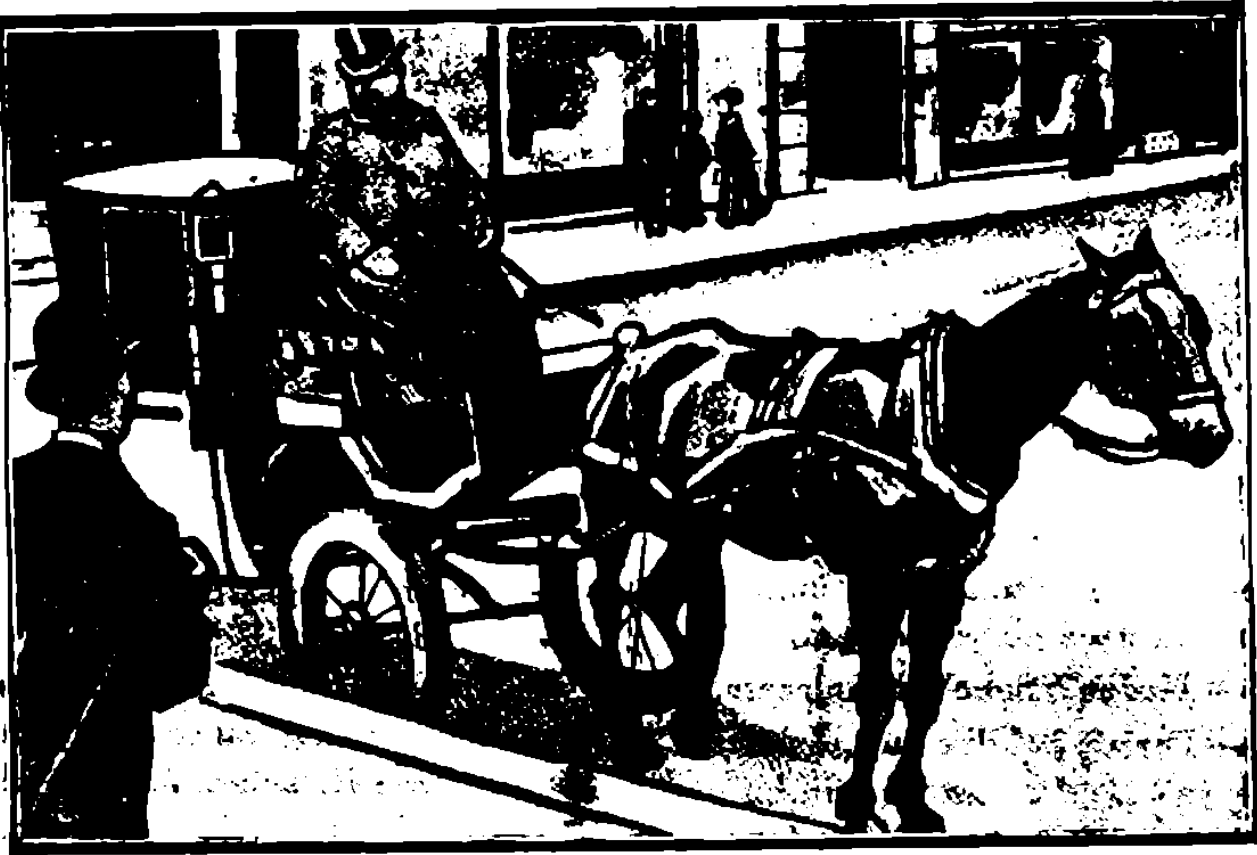
* * *

Bilmem Totenin hayatı Arsen Lüpene benzer mi?... Bilmem: Bu da Arsen Lüpendir diyecek misiniz. Ben bir macerasını anlatacağım. Siz ne dersiniz deyiniz.

23 ağustosta şöyle bir telgraf aldım:

Hemen gel, mühim, vahim bir haber var. — Toten

Benim de Por-Moslide evim vardı. Komşu sayılırdık. Bu yakınlık dostluğumuzu arttırmıştı. Meraka

düştüm, altı yirmi trenine bindim, saat yedide Kosinyüs villâsının kapısını çaldım.

Tomiks, masasının başında, kaşlarını çatmış, alnını kırıştırmış düşünüyordu.

— Ne var, dedim, başına bir felâket mi geldi?

— Hayır... Hele bir kere yemek yiyelim, ondan sonra rahat rahat konuşuruz.

— Bana yemek yedirmek için mi hemen gel diye telgraf çektin?

— Mühim, vahim haber... Bir kere ihtiyar Margonun pişirdiği yemeği yemek mühim şeydir... Bir başka mühim şey daha var. Fakat o biraz uzun sürecektir. Bunun için evvelâ karnunuzu doyuralım.

— Bir şey sorayım, tanıdıklarımızı alâkadar eden bir mesele mi?

— Zannetmem.

— Nasıl zannetmezsin?

— Burada, benden başka samimi dostun var mı?

— Hayır. Şöylece tanıdıklarım var.

— Öyle ise bu şeyin...

— Bu şey nedir?

— Bu yemekten sonra anlatacağım şeyin burada oturanlardan birile alâkası var.

Tomiks esrarengiz konuşmaktan hoşlandı. Israr etmedim.

Mükemmel bir yemek yedik.

Tomiks, dediğim gibi, arada sırada eğlenir, bütün vaktini evinde, köşesinde geçirirdi. Evinde bir tek hizmetçisi vardı. Hem yemek pişirir, hem de her işi görürdü. Tomiks'in eysaları güzeldi. Odaları

iyi döşenmişti. Çok sigara içerdi... Sigaraları da enfesti.

Nihayet yemek bitti, bir sigara yaktım ve merakla dedim ki:

— Dinliyorum.

— Biraz daha sabret... Margo!

— Efendim?

— Birinci kattaki odayı hazırla.

Korktum:

— Kimin için?

— Senin için... Bak unuttum.

Seni bu gece alakoyacağım.

— Neden? Sebebini anlasam.

— Pariste bekliyen elâgözlülerin yok ya? Benim hatırlım için bu gece kal.

— Öyle olsun.

— Teşekkür ederim.

— Bari telgraf çekeyim de pijama, terlik yollasınlar. Bunu telgrafında neye yazmadın!

— O zaman gelmezdin... Telgrafı da yarın sabah çek. Uşağın Rişar eşyalarını bizzat getirsin. Ona da ihtiyacımız olacak.

— Uşağıma mı?

— Evet, Sana sadıktır değil mi?

— Askerliğini benim yanımda yaptı. Emirberimdi. Yedi senedir yanımda. Peki amma Rişara ne ihtiyacımız olacak?

— Dinle.

— Bütün kulak kesildim.

— Bugün Paristen geliyordum. Vagonumda üç kişi vardı. Üç erkek. İkisi Nanterde indi. Rüelden binen üçüncüsü Şatuda indi.

— Âlâ.

— Ben de inerken, yerde, sekize katlanmış şunu buldum.

Dolaptan bir kâğıt çıkarır uzattı.

— Görüyorsun ya, zarf yok.

— Görüyorum. Adres?

Mösyö X. Y. 31

Post restant

Ruel

— Pulun damgası?

— Londradan.

— Tamam. Sana sekize katlı ve biraz şişkin olduğunu söylemiştim. Kâğıdı acele ile açtım. Mektub olduğunu anlayınca tekrar kapatacaktım. Fakat bir şey gözüme çarptı. Açarsan sen de görürsün.

Açtım, kâğıtta şunlar yazılıydı:

B. P. — 4. 22. 11. 16. 45. 13. 49. 14. 53. 17. 55. 12. 58. 34. 64. 29. 109. 20. 177. 15. 182. 19. 209. 23. 247. 9. 302. 1. 304. 25. 307. 22. 415. 33. 419. 7. 523. 6. 531. 3. 542. 34. 647. 37. 650. 37. 802. 24. 872. 2. 947. 7. 979. 27. 980. 38.

Hayretle baktım. Tomiks gülmeğe başladı ve lâkaydane:

— Bunun ne demek olduğunu anlamadın değil mi? diye sordu.

— Tabii anlamadım... Anlaşılır şey değil.

— Neden ... Bunun manası üstünde:

Sekiz gün geçmeden H... mahakkak yok olmalıdır.

Kızdım:

— Beni buraya benimle alay etmek için mi çağırdın?

— Hayır, gayet ciddi söylüyorum.

— Bunu sen mi tercüme ettin?

— Evet ben.

— Haydi canım!

— Eğer bir dakika beni dinlersen, sen de tercüme edersin.

— Aman pek merak ettim.

— Şu mektubu eline al, beni dinle, senin kriptografi hakkında fikrini var mıdır?

— Hiç yoktur. Yalnız etimolojinin gizli yazılar fenni olduğunu bilirim.

— Âlâ. Şimdi sana kısaca anlatayım. Biz burada rakamlarla meşgul olacağız. Bunun için de kriptografiye baş vurmamız elzem. Üç nevi kriptografi vardır: Alfabetik kriptografi, yani işaretler harf yerini tutar... Kelime kriptografisi; yani işaretler harf değil, kelimenin yerini tutar. Parmaklıklık kriptografi; parmaklık şeklinde kesilmiş bir kâğıdı mektubun üzerine koydun muydu, lüzumsuz kelimeleri örter, aralarda yalnız lüzumluları kalır. Onlar okununca mektub okunmuş olur.

— Neyse, yeni bir şey daha öğrendim.

— İşte bu mektub da bu üç nevden birine aid. Şimdi sırasıyla bakalım ve evvelâ parmaklıklık kriptografiyi bertaraf edelim.

— Neden?

— Çünkü beş satırlık rakam var. Eğer üstüne parmaklıklık bir kâğıd koyarsak, pek azı arada, yani meydana kalır. Hem rakamlı işaretlerle bu usul pek nadir kullanılır.

— Burada kullanılmış olabilir.

— Evet amma pek nadiren dedim ya. Bunun için bertaraf ediyorum. Eğer geri kalan iki usulden biri kâfi gelmeseydi o zaman bu usule baş vururdum. Devam ediyorum. Farzedelim, ki diğer iki usul önündeyiz. Bu mektub alfabetik kriptografi ile yazılmış? Yani her harfin yerine bir rakam mı koymuşlar?... Hayır.

— Canım, neye hayır! Neden hayır.

— İsbat edeceğim. Mektubu tetkik et. Ne görüyorsun?

— Üç haneli, iki haneli, bir haneli rakamlar var.

— Tamam, eğer bu mektub alfabetik usulile yazılmışsa her harf ya bir rakam veya bir rakam grupile gösterilmiş demektir.

— Evet.

— İlk şıkkı alalım. Her harf bir rakamla gösterilmiş diyelim. İki rakam iki harf, üç rakam üç harfin yerini tutuyor.

— Evet.

— Her grupun ayrılığı her kelimenin ayrılığı demek olur.

— Bu da muhakkak.

— Amma aslı muhakkak değil. Eğer bu, mektubu kazara ele geçireni şaşırtırsa, asıl gönderildiği

kimseyi de şaşırtır. Say bakalım ilk gruplarda kaç rakam var?

— İlk gruplarda 1 rakam var. Sonra 2 rakamlı on beş grup var. sonra...

— Dur yetişir. Yani iki harfli on beş kelime var demektir. Sen bir cümlede iki harfli on beş kelimeli iktiva eden bir dil biliyor musun?

— Hayır.

— Ben de bilmiyorum. Şu halde her rakamın bir harfe işaret olması kabîl değil. O usulü de bir tarafa bırakalım. Acaba her grup bir harfe mi işaret?

— Belki.

— Şimdi görürüz. Al şu kurşun kalemini. Bir cümle yaz. Akhına ilk gelen cümleyi yaz.

Yazdım:

Tonika tımarhanehik olacak.

— Teşekkür ederim. Neyse işimize bakalım. Cümlelerin vaziyetlerinde ne vaziyet görüyorsun.

İki T, iki M, iki O, iki K, 4 A var.

— Doğru. Bunun başka türlü olmasına da imkân yoktur. Herhangi bir cümlede, eğer on beş harften fazla ise, birkaç harf tekrür eder.

— Mühim hakikatler söylüyorsunuz.

— Bak bakalım kaç grup var?

— Kırk altı.

— Kaçı birbirinin eşi?

— Eş yok... Ha, var: 27.

— Şu halde 24 harfin yerini 45 işaret tutuyor. Bu da akla hiç yakın değil biliyorum, çünkü kat'î bir şey söyleyemeyiz. Fakat makulâta yaklaştık.

— Yaklaştık.

Alfabetik bir kriptografî sistemini kabul etmiyoruz. Daha doğrusu tamamen alfabetik sistemi kabul etmiyoruz. Acaba bir grup rakam bir kelimeli mi ifade ediyor.

— Olabilir.

— Ben senin fikrinde değilim.

— Peki geriye ne kalıyor?

— Sonra söylerim. Şimdilik diyorum ki gözünün önündeki rakam grupları kelime yerini tutmuyor. Bak sana bu usulün nasıl tatbik edildiğini anlatayım. Muhabere edenlerde birer lûgat vardır. Bu mektub lûgate bakılıp yazılır, lûgate bakılıp okunur. Şöyle: Farzet, ki «lost» kelimesi lûgatin 47 inci sayıfasının 30 üncü harfidir. Mektubda şöyle ifade edilir.

47.30.

«Muhakkak» kelimesi 120 inci sayıfanın 62 inci kelimesi ise şöyle yazılır:

120. 62.

Anladın mı?

— Anladım. Şu halde bizim mektubu bu usul ile okumak lâzım.

— Neden?

— Senin söylediğine göre, her kelime iki gruba ifade edilecek.

tir. Grupların yekûnu çift olmak lâzımdır. Grupların yekûnu çift: 46.

— Bu güzel. Sonra?

— On yedinci gruptan sonra bir büyük, bir küçük rakam geliyor. Büyük rakamlar sayıfayı, küçük rakamlar kelimeyi işaret ediyor demektir. Çünkü sayfa numaraları, her sayfanın satırlarından elbette daha çoktur.

— Tamam ...Korkarım sen de tımarhaneyi boyliyacaksın.

Doğrusunu söylemek lâzım gelirse ben de meraka düşmüştüm.

Tomiks devam etti:

— İyi buldun. Bu sözlerinden biraz sonra istifade edeceğiz. Fakat bir kelime kriptografisi keşfedecek değiliz. Sebebi şu: Mektub postrestant yazılmış. İki harf sonra rakamlar var.

— Bundan ne çıkar?

— Her halde mektubu gönderen, gönderdiği adamın evine göndermek istememiş. Demek, ki alan adam, mektubu evinde çözmek istemiyor. Şu halde mektubu dışarıda çözmesi şart. Elinde koca bir lûgatle de sokağa çıkması münaaip olmaz. Kaybeder, başka birinin eline geçer. Şifre ile muhabere edenler iyi tesadüfe bırakmazlar.

— Öyleyse elimizde başka usul kalmadı.

— Dur. Al eline mektubu.

Grupları ikiye ikiye tetkik et. Baştan nedir?

— Dört.

— İkincisi?

— On bir.

— Üçüncüsü?

— Kırk beş.

— Böyle devam edip gidiyor değil mi?. Bir nizama tâbi mi?

— Dur bakayım... Dur bakayım... Evet... 980 ne kadar artarak gidiyor..

— Tamam. Eğer bir kitabın yapraklarını, baştan sonuna kadar lâalettayin yerlerden açıp sayfa numaralarını kaydetsek aynı şeyi yapmış olursun. Şimdi, ikinciden itibaren, grupları ikiye ikiye al. En ufak rakam nedir?

— 1.

— En büyüğü?

— 38

— Bu rakam bir kitabın sayrakamı olabilir.

— Gene kitab bahsine geldik

— Kitab bahsine değil, bir kitab bahsine geldik.

— Şu halde kitabı bulalım.. Buda kolay değil...

— Biraz düşünecek olursan kolaylığını anlarsın. Dedin, ki mektubu alan mektubu evinde açmıyor, yanında da lûgat taşımıyor. Her halde 980 sayıfalık bir kitabı taşımak da hoş değildir. Şu halde mösyö X. Y. 31 ile arkadaş, el altında daima bulunan bir kitab intihab etmiş olacaktıdır.

Söyle bakayım, her yerde elaltında ne kitabı bulunur?

— Rehber... Boten...

— Tamam. Baştaki ilk harfler de B. P. bundan da anlaşılıyor ki, mektublaşanlar Paris Boteninden istifade etmişler.

— Aşkolsun, yakaladık.

— Acaba? Al bakalım şu Paris Botenini 4 üncü sayıfada 22 inci satırı bul.

— Buldum. Marşhe.

— Âlâ. Mezar yaz. Oldu. Şimdi 11 inci sayıfada 16 inci satıra bak.

— Buldum. Egouts.

— Yaz. 45 inci sayıfada 13 üncü satır.

— Naudin (Henri - Paul).

— Yaz. 49 uncu sayıfa 14 üncü satır.

— Entree.

— Sayıfa 33, satır 17.

— Service.

— Sayıfa 55, satır 12.

— Tribunaux.

— Sayıfa 58, satır 24.

— Emplacement.

— Sayıfa 64, satır 29.

— Recettes.

— Şimdi okuyalım.

Marchés. Egouts. Naudin. Entree. Services. Tribunaux. Emplacement. Recettes.

— Bunlar hiçbir şey demek değil.

— İşte görüyorsun, kelime kriptografisini tatbik edemeyiz. Şimdi bakalım, burada alfabenin

rolü yok mu? Acaba mektublaşanlar, iki usulü birden tatbik etmiş olamazlar mı? Hele düşünelim.

— Kelimelerin ilk harfini alalım.

— Âlâ. Biraz evvel her satırın ilk kelimesini aldığın gibi, şimdi de her kelimenin ilk harfini al.

M. E. N. E. S. T. E. R.

Tomika muzafferane güldü:

— İşte oldu. Bu ispanyolcadır. Muhakkak demektir... Bu işten hoşlandın mı?

— Çok.

— Öyle ise devam et. Eğer anlaşılmaz bir şey bulursan şimdilik üstünde durma.

Bir çeyrek sonra şöyle bir satır yaptım:

Menestertodathdispcanteochod.

— Sen de benim kadar ispanyolca biliyorsun. Kelimeleri ayır.

Ayırdım. Şunları buldum:

...Menester. Todo. T. H. Dispc - Ante. Ocho. D.

— Bu ne demek?

— *Muhakkak. Hepsi.* Sonra iki harf ve anlaşılmaz bir kelime *Dispc*, ondan sonra *evvel. sekiz.* Sonra bir harf daha.

— Bu gruplarda nazarı dikkate çarpan bir şey yok mu?

— Hepsinin sonunda nokta var, yalnız H da yok.

— Demek, ki burada H nın bir hususiyeti var. Mektublaşanla mektubun bir kısmında alfabetik sistemi kullandıktan sonra, ihtiyatlı

davranarak harf sistemini de tatbik etmişler.

— Olamaz.

— Olamaz deme de bir de o sistemi deniyelim. Sana T yi veren iki grupe alalım. 247. 9. - 247 inci sayıfanın 9 uncu satırından «toptan kunduracı Transe» var. Cümle şöyle oluyor.

Menester todo transe

İspanyolcada todo transe tâbiri: zorla, demektir. Eğer biraz düşünür ve ararsan, Pares kelimesi vardır. Manasız dispca sözünün dis ve ca heceleri ortasına bu paresi koydun mu desapareca olur. Manası üstünde. Ortadan yokolsun... Ondan sonra Dias var. Ante oiko ile, ante ocko dias oluyor. Manası: Sekiz günden evvel. İşte cümleyi bulduk:

Muhakkak zorla H... sekiz günden evvel ortadan yokolmalıdır.

Görüyorsun ya, zannettiğin kadar güç değil. Bu cümleyi doğru diye kabul edebiliriz. Her halde bu rakamların başka bir ifadesi yoktur, olamaz.

— Ben de bu fikirdeyim.

— Şimdi vaziyeti tahlil edelim. Muhakkak, zorla H... sekiz günden evvel ortadan yokolmalıdır... Bu H... mektublaşanların canını sıkıyor, ondan kurtulmak istiyorlar. Yakında bir cinayet işlenecek demektir.

— Evet.

— Şimdi seninle gizlice bu işi

takib etsek, amatör taharri memurluğu yapsak hoş olmaz mı?

— Ben de sana bunu teklif edecektim.

— Şu halde mutabıkız. Yarından itibaren işe başlarız. Bugün plânımızı kuralım. İlk şart mösyö X. Y. 31 i tanımaktır.

— Onu trende görmedin mi?

— Gördüm, gördüm amma kitab okuyordum, pek dikkat etmedim. Bunun üstünde durmalıyım. Hem Rüelden binip Şatuda inen adam belki de mektubu düşüren adam değildir. Yalnız bildiğim bir şey var, mektubu alan, Rüelden aldı. Bu muhakkak. Ve alır almaz da açıp okumak istedi. Bunun için de bir kahveye girip boteni istedi.

— Devam et.

— Rüelde çok kahve yoktur. Boten de bir ikisinde vardır.

— Evet.

— Yarın sabah Rüele gider, kahveleri dolaşır, dün kimlerin boteni istediğini soruştururuz. Rüelde botene bakanlar pek nadirdir. Her halde kimin isteyip baktığını hatırlarlar.

— Ya birkaç kişi istediye?

— Olabilir. Fakat bu mektub Londradan geliyor, ispanyolca yazılmış. Her halde biz ya bir İngiliz, ya bir İspanyol arıyacağız. Filvaki bulmamız tesadüfe bağlı. Fakat şahsan İngiliz veya İspanyola benziyen birinin, elinde bir

kâğıt tutarak botemi karıştırdığını öğrenirsek, mühim bir ipucu elde etmiş oluruz.

— Ben herifin İspanyol olduğunu zannediyorum.

— Yeknazarda bu doğru. Yoksa ne diye mektub İspanyolca yazılın? Yalnız iki nokta var, ki bu tahmini çürütüyor. Mektublaşanlar başka bir dille mektublaşmağı tercih etmiş olabilir. Sonra öldürmek istedikleri adam her halde İngilizce ile Fransızca biliyor amma, İspanyolca bilmiyor. Sonra İngilizce yazılsaydı, botenden şifreyi açmak müşkül olurdu. Bunun için de mektublaşanların İngiliz olması da muhtemeldir.

Neyse, yarın Rüele gideceğiz. Şimdi artık yatalım.

* * *

Rahat uyuyamadım. Bütün gece gözlerimin önünde koca koca rakamlar dansetti. Saat sekizde kalktım. Tolen, sigarasını yakmış, bahçeye çıkmış, beni bekliyordu.

Ben pencereyi açınca başını kaldırdı, seslendi:

— Maşallah, erkenden kalktın!. Hadi in de kahvaltı edelim. Enfes tereyağı ile jambon var.

Dokuzu yedi geçe trene bindik.

Rüele inerken Tolen dedi ki:

— Evvelâ Rişara telgraf çeke-
lim de, benim eve senin eşyaları
getirsin. Kendi için de öteberi
getirsin. Dedim ya, ona da ihtiya-
cımız olacaktır.

— Sahi, söylemiştim... Amma neye?

— Sonra anlarsın.

Tomiks öyle hesabî mütalealar yürütüyordu, ki fazla bir şey sormadım.

Telgrafhaneden çıktık.

— Haydi bakalım, dedi.

İkimiz de Rüeli pek iyi biliriz. Evvelâ Borden kahvesine girdik. Orada boten yoktu. Çıktık.

Dördüncü kahvede patron:

— Henüz botenim yok, fakat bulmalıyım, dedi. Daha dün bir müşteri daha istedi.

Tomiks bana döndü:

— Ha, dostumuz Pontravel olacak, dedi. Benim adresimi arıyor.

Sonra patrona sordu:

— Esmer biri değil mi?

— Hayır, sarışın. İngilizce benziyor. Güzel bir adam.

— Öyleyse Pontravel değil. Neyse teşekkür ederim.

Dışarıda güldü:

— Gördün ya, bir ipucu yakaladık. Bir de tramvay istasyonu yanındaki Sonis kahvesi kaldı. Bir de oraya gidelim.

Girdik. Çifte sakallı biri bizi nezaketle karşıladı. Bana:

— Bonjour Möryö Marsel, dedi.

— Vay, sen misin Pol? Seni Sens kollejinde çocuk bırakmıştım.

— İşte benim, Pol Sonis.

— Artık buraya döndün demek?

— Evet. Bir ay evvel Hukuku bitirdim.

— Tebrik ederim. Bize Mader şarabı ile boteni ver.

Tomiks güldü:

— Eğer avukatlar kahve işletirlerse halimiz nice olur!

— Bir gün nazır da olurlar.

Genç biraz sonra geldi. Arkadaşım sordu:

— Biri gelip Bujivalde M. Malenin adresini sormadı mı?

— Hayır.

— Garip.

Bana döndü:

— Brovn Amerikadan dönmüş. Her yerde Bujivalde fabrika işleten Malenin adresini istiyormuş.

Pol dedi ki:

— M. Jorj Male mi?

— Evet, Brovn öyle dalgındır, ki aklına botende aramak gelmez.

— Durunuz bakayım... O mösyöyü tarif ediniz...

— Uzun boylu sarışın, İngiliz...

— Evet, hatırladım. Dün geldi. Saat iki vardı. Bıyıklı, İngiliz şivesile konuşuyor.

— Elbisesi nasıldı?

— Kahve rengi siyah karolu bir elbisesi vardı. Boteni istedi.

— Ta kendisi. İnşallah Malenin adresini bulmuştur.

Tomiks diksiyonerde bir şey arıyormuş gibi karıştırdı. Biraz sonra çıktık. Tekrar trene bindik. Şatuda indik.

Tomiks yolda:

— İzi yakaladık, diyordu. Trende gördüğüm adamın üstünde, ga-

zinocu gencin tarif ettiği elbise olduğunu hatırlıyorum. O adamı bulmamız lâzım.

— Peki amma onu burada bulacağımız ne malûm?

— Bir kere buraya indi.

— Ne çıkar?

— Dur. Öyle bir mektub alan bir adam düşünmek mecburiyetindedir. İnsan evinden daha rahat nerede düşünebilir? Mektubu alınca evine gelmiştir. Evi Şatuda demektir.

— Şatu koca şehir. Aynı istasyondan Kruassiyeye de gidiliyor.

— Sabret. Sabırla onu elbette bulacağız.

— İşe nasıl başlayacaksınız? Biz nihiyet zabıta memuru değiliz. Sahâhiyetimiz yok.

— Görürsün.

Trenden indik. Toten bilet toplayan memurla konuştu:

— Dün Paristen geliyordum. Vagonda uzun boylu, sarışın, İngiliz benziyen, bıyıklı, kahve rengi siyah karolu elbiseli biri vardı. Buraya indi. Oturduğu yerde defterini buldum. Düşürmüş olacak. Bu defteri kendisine iade etmek istiyorum. Böyle birini tanıyor musunuz?

— Tarif ettiğiniz şekilde birini birkaç kere gördüm anama, adresini, ismini bilmiyorum. Ekseriya sola iniyor. Sen kıyısına doğru gidiyor. Orada oturuyor galiba.

— Teşekkür ederim.

Tomiks:

— Oralardaki bütün esnafa so-
racağız, dedi.

Önümüze gelen dükkâna girip
sorduk. Nihayet Kruasside biri:

— Tanıdım, dedi. M. Stefen
Wild. Kolifişe caddesinde mükerrer
1 numarada oturuyor. Dün, de-
diğiniz saatte evine geldi.

Dostum koluma girdi:

— Herifi yakaladık. Haydi Fur-
neze gidip karnımızı doyuralım.
Oranın yemeği fevkalâde nefîstir.

— 2 —

Yarım saat sonra, Furnez lokan-
tasının hususî bir salonunda karnı-
mızı doyuruyorduk.

Dostumun bir huyu vardır. Ye-
mek yerken ciddi hiçbir bahis aç-
maz.

İnsanın midesi işlerken beyni iş-
lememeliymiş. Bu sıhate en muzır
olan bir şeymiş. Karın doyduktan
sonra zihin kuvvet bulur, açılırmış.

Üç çeyrek saat karşı karşıya
oturduk... Sade ve sade yemekten
bahsediyorduk:

— Bu kaz ciğeri enfes.

Yahut:

— Bana şarab koyma yahu!..

Nihayet kahveler geldi. Sigara-
larımızı yaktık. Tomiks koltuğa
yaslandı:

— Artık ciddi işlere gelelim.

Ben de ciddileştim.

— Herifi bulduk, fakat ötekini
bulamadık. Katil elimizde. Fakat
kimi öldürmek istiyor?

— Amma acelecisin.

— Anlamak lâzım. Eğer onu
kurtarmak istiyorsak, tanımamız
ilk şart. Bulmak için iki yolumuz
var:

1 — H. harfile gösterilen adam
Wildin arkadaşı, hem de yakın ar-
kadaşı. Neden olduğunu anlıyor-
sun ya?

Eğer bu adam Wildin evine iste-
diği zaman girip çıkmasaydı, mek-
tubu yazan post restant yazmazdı..
Kriptografiye lüzum görmezdi.

— Maşallah, terakki ediyorsun.

— Senin talebenim...

— Binaenaleyh Wildin yakın
dostları arasında arıyacağız.

2 — Öldürülecek olan adam, dün
de düşündüğüm gibi, ingilizce bili-
yor amma, ispanyolca bilmiyor.
Eğer ispanyolca bilmeseydim şu:

*Menester todach disp taau te-
ochod.*

Satırını bulunca, aldandım deyip
iş bırakacaktım. Şu halde. Wildin
dotsu Şekispirin dilini biliyor am-
ma, Servantesin dilini bilmiyor.

— Peki ne yapacağız?

— Eve döneceğiz.

— Ne?

— Eve gideceğiz. Uşağını bula-
cağız. Meğer, ki sen uşak kıyafe-
tine girip, ustalıkla Wildin uşağı-
nı sorguya çekesin.

— Vay canına!

— Haydi gidelim.

— Gidelim.

Yolda Tomiks bana ders verdi.

Gelince uşağımla şöyle konuştum:

— Rişar.

— Emrediniz.

— Bana sadıksın değil mi?

— Bilirsiniz.

— Bana büyük bir hizmette bulunmak ister misin?

— Elbette.

— Şatuya git. Kolifişede mükerrer 1 numarada Stefen Wild oturuyor.

— Stefen Wild... Anladım.

— Her halde onun ya uşağı ya hizmetçisi vardır. O adam veya o kadınla tanış.

— Eğer tanışmak kâfiyse, hele kadınsa...

— Sus!

Rişar sıçradı. Bu söz, hazır ol vaziyeti akmasına elverdi.

— Cömert ve kibar davranacak-sın. Al şu paraları. Bu akşam saat yedide, M. Stefen Wildin kimlerle görüştüğünü bir liste halinde isterim. Bu akşam muhakkak isterim. Bunu öğrenmek için geldiğini de anlamasınlar.

— Bu kadar mı?

— Evet.

— Merak etmeyin. Bu akşam yedide listeyi getiririm.

— Haydi git.

O gidince Tomiks dedi ki:

— Şimdi emirberinin avdetini bekliyeceğiz. İstersen bu müddet zarfında biraz hesap yapalım, Ri-yazî tahlillere girişelim.

— Mersi. Ben Sen-Jermen mü-

zesine gidiyorum.

— Güle güle, zorla alakoymam.

— Bir bu eksikti.

O hesablarına daldı, ben çıktım. Müzeyi gezdim.

Altı buçukta döndüm.

Saat yedide Rişar geldi, elimo bir kâğıt verdi:

— İşte.

— Aferin, çabuk oldu.

— Ahçı kadınla görüştüm.

— Ha, anlaşıldı. Haydi git. Senden memnunum. Para sarfet-tin mi?

— Hepsini sarfetmem. Matma-zel Virjini ile biraz gezdik.

— Üstyanı senin olsun.

Liste oldukça uzundu. Şöyle başlıyordu:

M. Mme John T. Forster. Roşe sokağı, 16 Paris.

M. Düplessi, Manye sokağı 17, Paris.

M. Jorj Van Baer. Rişlio soka-ğı, 14. Paris.

M. Mme William Parting 107 Rivoli sokağı Paris.

Sir Henri Tommigham ile miss Tommingham Bargetan villâsı. Por-Marli.

M. ve Mlle Nesser 24 Komarten sokağı Paris.

Tomiks:

— Yalnız birini tanıyorum, de-di.

— Kimi?

— Henri ile miss Tonnighamı. Villâları, Por-Marlideki evimin ya-

ındadır. Komşuyuz.

— Âlâ. Her halde bizim aradıklarımız da onlar olacak. Bütün isimlerin içinde H. ile başlayan bir Henri var. Wildin de komşusu. Şimdi bir mesele kalıyor. Acaba ispanyolca biliyor mu? Onları iyi tanır mısın?

— Hayır. Fakat iyi komşuyuz.

— Vaziyetleri nedir?

— Kardeşirler. Anaları babaları yoktur. Erkek otuz, kızkardeşi yirmi yaşında. Paraları vardır. Senenin altı ayını Marlide geçirirler. Altı ay da ya Nise, ya Poya giderler.

— Bildiğin bu kadar mı?

— Evet.

— Az amma gene bir şeydir. Şimdi beni iyi dinle. Yemek yiyeceğiz. Yarın sabah erkenden senin Marlideki evine gideceğiz.

— Rahat edemeyiz. Üç aydır o eve ayak basmadım.

— Rişar bu gece gitsin, ortalığı temizlesin.

— Pekii.

— Bir aralık onlara gideriz. Beni takdim edersin. Birkaç gün sen de misafir kalacağımı söylersin.

— Sonra?

— Ondan sonra ayrı ayrı birer rol alırız. Ben Tonninghamlara ah-bap olurum, sen Wilde karşı cephe alırsın.

— Önemizde sekiz gün var. Sekiz günde İngilizle dost olmak güçtür.

— Bakalım, belli olmaz. Ne biçim insanlar?

— Beni onlara arkadaşım Parsi tanıttı. Parsi onları çok iyi bilir. Ondan malûmat alabilirdik amma, şimdi Petersburgda atesedir.

— Onu geç. Sen tanıyorsun ya kâfi. İngilizler, dostlarının takdim ettiği arkadaşları dost telâkki ederler. Henrinin neye merakı vardır? Neye düşkündür? Meselâ benim gibi riyaiziyeyi sever mi?

— Bak bunu sever. Bilhassa sanayi keşiflere merakı vardır. Evlerinin birinci katı lâboratuardır. İmbikler, motörler, elektro-matiyetik aletler, piller, telgraf modelleri, balonlar, kazanlar, vantilâtörler, neler yoktur neler... Oraya girildi mi ihtar ederler:

— Dikkat, kurşun alette asid cyandrik vardır. Yanlış bir yere dokunacak olursanız iştial olur, hepimiz ölürüz.

— Âlâ. Kırk sekiz saatte onlarla sıkı fıkı dost olmam kolay. Beni fizisyon ve kimyager bir mühendis diye tanıtırsın. Onlarla beraber bir iki madde tahlil ederim... Dayanamazlar...

— Sonra?

— Sonrası bu. Eğer Wildin öldürmek istediği Henri ise, üç sebebi vardır: Para, aşk, intikam.

— E?

— Her halde bu hususta bize Wild izahat verecek değil. Bunu gene Henrinin ağzından kapaca-

muddadır. Komşuyuz.

— Âlâ. Her halde bizim aradıklarımız da onlar olacak. Bütün isimlerin içinde H. ile başlayan bir Henri var. Wildin de komşusu. Şimdi bir mesele kalıyor. Acaba ispanyolca biliyor mu? Onları iyi tanır mısın?

— Hayır. Fakat iyi komşuyuz.

— Vaziyetleri nedir?

— Kardeşirler. Anaları babaları yoktur. Erkek otuz, kızkardeşi yirmi yaşında. Paraları vardır. Senenin altı ayını Marlide geçirirler. Altı ay da ya Nise, ya Poya giderler.

— Bildiğin bu kadar mı?

— Evet.

— Az amma gene bir şeydir. Şimdi beni iyi dinle. Yemek yiyeceğiz. Yarın sabah erkenden senin Marlideki evine gideceğiz.

— Rahat edemeyiz. Üç aydır o eve ayak basmadım.

— Rişar bu gece gitsin, ortalığı temizlesin.

— Pekin.

— Bir aralık onlara gideriz. Beni takdim edersin. Birkaç gün sende misafir kalacağımı söylersin.

— Sonra?

— Ondan sonra ayrı ayrı birer rol alırız. Ben Tonninghamlara ah-bap olurum, sen Wilde karşı cephe alırsın.

— Önemizde sekiz gün var. Sekiz günde İngilizle dost olmak güçtür.

— Bakalım, belli olmaz. Ne biçim insanlar?

— Beni onlara arkadaşım Parsi tanıttı. Parsi onları çok iyi bilir. Ondan malûmat alabilirdik amma, şimdi Petersburgda atesedir.

— Onu geç. Sen tanıyorsun ya kâfi. İngilizler, dostlarının takdim ettiği arkadaşları dost telâkki ederler. Henrinin neye merakı vardır? Neye düşkündür? Meselâ benim gibi riyaziyeyi sever mi?

— Bak bunu sever. Bilhassa sanayi keşiflere merakı vardır. Evlerinin birinci katı lâboratuardır. İmbikler, motörler, elektro-matiyetik aletler, piller, telgraf modelleri, balonlar, kazanlar, vantilâtörler, neler yoktur neler... Oraya girildi mi ihtar ederler:

— Dikkat, kurşun alette asid cyandrik vardır. Yanlış bir yere dokunacak olursanız iştial olur, hepimiz ölürüz.

— Âlâ. Kırk sekiz saatte onlarla sıkı fıkı dost olmam kolay. Beni fizisyen ve kimyager bir mühendis diye tanıtırısın. Onlarla beraber bir iki madde tahlil ederim... Dayanamazlar...

— Sonra?

— Sonrası bu. Eğer Wildin öldürmek istediği Henri ise, üç sebebi vardır: Para, aşk, intikam.

— E?

— Her halde bu hususta bize Wild izahat verecek değil. Bunu gene Henrinin ağzından kapaca-

giz. Onun ağzından söz almasını bilirim ben...

— Anlıyorum.

— İsbet. Bu işi ben yapacağım. Sen Stefani gözliyecek, tarassut edeceksin.

— Nasıl olur?

— Dur acele etme... Bekle, yarın gidip eski dostlarımdan bir tütüncü ile görüşeceğiz. Evveliden polis memuru idi. Şimdi de zevk için aynı işi yapıyor. Onun adamları vardır. Senin emrine verir. Wildin hergün ne yaptığını bu suretle öğreniriz.

— Bunun tehlikeli bir iş olduğunu anlamıyor musun?

— Neden? Farzet, ki biz yanılıyoruz. Onun mahrem hayatından öğreneceğimiz şeyler gene bizim aramızda kalır. Bunda bir fenalık yok. Aksi takdirde de iyilik etmiş oluruz.

— Sen de yaman adam seni ha!

— Hergün raporları alır, bana bildirirsin.

— Peki.

— Bir de geriye mektubu yazan kalır. Onun da kim olduğunu öğrenmek pek güç değil. Rişar İngilizce biliyor. İki gün sonra Londra'ya gitsin.

— Deli misin?... Orada bir tanıdığı bile yok.

— Ben kendisine bir tavsiye vereceğim.

— Kime?... Kimin tarafından?

— Stefan Wild tarafından.

Ağam dört kırık açık kaldı.

— 3 —

Ertesi gün Tomiks Paris'e gidip tütüncü ile görüştü. Sonra benim eve geldik. Saat dörtte Bargeton villasının kapısını çaldık.

Bizi iyi karşıladılar. Miss İzabel fevkalâde güzel, sarışın bir kadın. İngilizlerin melezi çok güzel olur. Arkadaşıma güler yüz gösterdi. Kardeşine gelince, Tomiks derhal laboratuvarına götürdü. Onlar bir saat orada meşgul oldular. Biz miss İzabelle müzik yaptık, resimlere baktık.

Yemeğe alakoydular. Tomiksin bende birkaç gün kalacağını öğrendikleri zaman, sık sık görüşmek istediklerini söylediler. Vaziyet iyi gidiyordu.

Missin arkadaşından fevkalâde hoşlandığı anlaşıyordu. Kâfir oğlan, sırası geldiği zaman kendisini beğendirmeyi biliyor, öyle güzel konuşuyor ki...

Yemekten sonra salona indik. Ben missin ipek çilelerini açmağa yardım ettim. Ötekiler mühim bir kimya bahsine daldılar. İngiliz alâkadar oldu. Bunun tecrübesini yapmak için Tomiks ertesi günü davet etti.

Arkadaşım ertesi gün ikido gelmeyi kabul etti.

Stefenden hiç bahsedilmedi.

Ertesi gün yemekten sonra, tam saatinde gittik.

Henri, yirmi sekiz yaşında iriyarı bir gençti.. Bahçesinde jimnastik yapıyordu. İzabel, üstünde beyaz yünden bir penyuarla bir ağaç gölgesinde oturmuş, köpeği Bellin başını okşayarak kitab okuyordu.

Köpek sevenler çoktur. Bunun için bu güzel hayvanı tariften kendimi alamıyacağım.

Bell, ingilizce çingirak manasına gelen bir kelimenin kısaltılmışıdır. Otuz santimetre yüksekliğindeydi. Kıvrıkcık, uzun tüylüydü. Ayaklarına sanki manşon takılmıştı. Kulakları yere kadar sarkıyordu. Uzun dişlerle yüzüne bakanları ürkütüyordu. Kccaman gözleri kıvılcımlıydı. Fevkalâde cins bir köpekti. Kanı temizdi. Köpeği Sydenhamda açılacak olan sergiye göndereceklerdi. 2000 İngiliz liralık büyük mükâfatı kazanacağına şüphe yoktu.

Genç adam yanımıza geldi. Konuşuyordu amma, bir an evvel lâboratuvara çıkmak için sabırsızlandığı muhakkaktı. Totem:

— Haydi çıkalım.

Deyince çok sevindi.

Ben bahçede kaldım. Missle şurdan burdan, şundan bundan konuşuyorduk. O hep arkadaşım-dan, ailesinden, onun zevklerinden bahsediyor, beni âdeta sorguya çekiyordu.

Nihayet bu merakile biraz imalı şaka ettim.

Kıpkırmızı oldu. Dedi ki:

— Bunu bana söylemeniz doğru değil mösyö Marsel... Hele bu aralık...

— Neden bu aralık?

— Size havadisi vermedik: Evleniyorum.

— Bu habere şaşmadım. Nasıl olsa günün birinde evlenecektiniz. Bu zamana kadar evlenmeyişinizde müşkülpesetliğinizde... Neyse, hayırlı olsun. Kiminle evleniyorsunuz?

— Belki tanırırsınız. Stefen Wildle.

— Ne?... Stefenle mi?

— Tanıyor musunuz?

— Ben mi?... Hayır... Hiç tanımam...

— Neye şaştınız öyleyse?

— Dün bu ismi duydum da...

— Sahi mi?. Kim bahsediyordu?

Şottıya inen birkaç kişi.

— Londradan geleli üç ay oluyor. Buraya yerleşti. Ne diyorlardı?

— Ne dediklerini duymadım, kulak vermedim. Okuyordum. Yalnız bu isim aklımda kaldı.

— Demek nişanlımdan bahsediyorlarmış

— Her halde mademki siz intihab ettiniz, kıymetli bir adamdır. Tebrik ederim.

— Biz izdivacı başka türlü telâkki ederiz. Stefen güzel adam. Oldukça zengin. Kardeşim onu seviyor. Evlenmekte mahzur gör-

medim. Amma sizin sormak istediğiniz bir şey var. Haydi sorunuz..

— Bir şey yok...

— Var. Sevip sevmediğimi sormak istiyorsunuz.

— Buna hakkım yok.

— Hakkınız yok amma arzunuz var. Evet, ona büyük bir muhabbetim ve hürmetim var.

— Bu kadar mı?

— Stefen terbiyeli, kibar bir adam.

— Âlâ.

— Onun gibi centilmeni sizin aşk dediğiniz muhabbetle sevmekliğime sebep de yok.

— Nişanlınızla tanışabilir miyim? O kadar methettiniz, ki tanımak istiyorum.

— Bu akşam gelecek. Siz de gece geliniz.

— Teşekkür ederim... Amma ben yalnız değilim. Arkadaşım var.

— O da gelçin, kardeşim memnun olur. Arkadaşınız âlim. Kardeşimle iyi anlaşıyorlar. Şunlara bakınız.

Henri ile Tomika, ellerinde potasyumlu bir çanak, gülerek geliyorlardı.

Arkadaşım dediğini yapmıştı, İngilizle iyice dost olmuştu.

Müsaade istedik. Mis Izabel bizi geceye davet etti. Evimize geldik.

Orada bildiklerimizi, öğrendiklerimizi birbirimize söyledik:

Miss Izabel Stefenin nişanlısı ile.

Wild üç ay evvel İngiltereden gelmişti.

Henri ispanyolca bilmiyordu.

Bir işe bir milyon yatıracaktı.

Sık sık Wildin evine gidiyordu

Arkadaşım şu neticeye vardı:

— Mesele tavazzuh etti. Henri, Wildin samimî arkadaşı, ispanyolca biliyor. Eğer Henri ölürse, yegâne varisi kız kardeşi. Wild onunla evlenecek. Bunu bir sebep telâkki edebiliriz.

— Peki amma, neden Henriyi sekiz gün zarfında öldürmek istiyorlar? Neden bu emir Londradan veriliyor?

— Herif Henrinin mühim bir işe bir milyon yatıracığını biliyor. Tehlikeli bir iş olabilir, bu para bataabilir. Bunun üzerine ne yapıyor? Bu işin merkezi Londra. Londradan işi tetkik ettiriyor. Mukavelelerin sekiz gün sonra imzalanacağını öğreniyor. Bunun üzerine de Londradaki adamı ona bildiğimiz mahut mektubu yazıyor... Şimdi meydana koyacak iki noktamız kalıyor.

— Nasıl iki. Bir tek. Mukavele sekiz gün sonra imza edilecek mi, edilmeyecek mi?

— Bu bir.

— İkincisi nedir?

— İkincisi Stefenin lehine olabilir.

— Güç.

— Eğer Stefen de çok zenginse? Burada bir adamın şerefi mevzuu

bahis. Haksızlık etmemeliyiz.

— Ya mektuba ne diyeceğiz?

— Mektub delil değildir. Tahmindir. Kuvvetli bir tahmin amma, ne de olsa el yazısı, açık yazı değil... İstihraç ettik... Sana kalsa adamı hemen ölüme mahkûm edeceksin. Acele etme... Bu gece dediğimi yapacaksın. Her halde yarın Londraya hareket edecek olan Rişar, Stefen Wilden bir tavsiye alacaktır.

— Henriden de bir tavsiye alsa ne olur?

— Ona akışma. Şimdi sen söyle bakalım. Tonninghamlar da Rişarın senin uşağın olduğunu biliyorlar mı?

— Hayır, onu buraya hiç getir-medim. İşimi bahçıvanla karısı görürler.

— Âlâ. Bu gece Rişardan bahsedersin. İyi adamdı, Londraya gidecek dersin... Bir tavsiye istersin.

— Anaşıldı.

Akşamı sabırsızlıkla bekledik. Ben bir an evvel o adamla karşılaşmak istiyordum.

Gittik. Geldi. Fekvalâde kibar ve zarifti. Fakat halinde bir, nasıl söyleyeyim, bir acayiplik seziliyordu.

Rişar için oynadığım komedide muvaffak oldum. Tavsiyeyi aldık.

— 3 —

Tomiksin Pariste eski polis memurlarından birile konuştuğunu söylemiştim. Paristen, iki aylık me-

murla beraber geldi. Onlar bize hergün - Tomiksin dediği gibi - maznunun ne yaptığını haber veriyorlardı.

Beş gün aynı şeyi yapmıştı:

Dokuzda kalkıyordu. Gazeteleri okuyordu. Parise gidiyordu. Kafe dö lo, pede yemek yiyordu. Hayvanat bahçesine gidiyordu. İki saatini köpeklerin yanında geçiriyordu. Köpekerin isimlerini biliyordu. Tren zamanından evvel Teliks kahvesine, Sen-Lazar garına uğruyordu. Şatuya geliyor, akşam yemeğini Tonninghamlarda yiyor, gece yarısı evine giriyordu.

Bu garib amma, cinayetle alakadar değildi. Acaba takib edildiğini anlamış ta mahsus mu böyle davranıyordu?

Londradan da haber gelmiyordu.

30 ağustos, sekizinci gündü. Takibcilerin sayısını arttırdık. Bir gün evvel Londraya telgraf ta çekmiştik. Öğle üstü nihayet cevap aldık.

«S. W. büyük servetini at ve köpek uğruna bitirmiş. Geri kalan parayı hayvan yetiştiren Joe Ferdhale vermiş, onunla ortak. Nansi iyi, Corwell-Bill yarın Tonninghamla konturat imzalamak üzere gidiyor. Ben de geleyim mi? — Rişar»

Hükûmümüzü verdik Stefen, tekrar servete kavuşmak için zengin bir kızla evlenecekti. Bir milyonu eksiltmemek için de kardeşini öldürecekti.

O gün Tomiks vaktini Bergetan villâsında geçirecek, ben her iki saatte bir sivil memurların verecekleri raporları tetkik edecektim.

Saat birde biri geldi.

Onun söylediğine göre Wild, endişeli, sinirli görünüyormuş, Yemek bile yiyememiş.

Elbette yiyemez canavar!

Üçte bir rapor daha aldım:

Wild hergünkü gibi hayvanat bahçesine gitmemiş. Sokaklarda dolaşmış.

Saat beşte haber verdiler. Ecza-neye girmiş, fareleri zehirlemek maksadile striknin almış.

Saat yedide başka biri geldi. Wild evine avdet etmişti. Yarım saat evinde kalmış, sonra yaya olarak Por-Marliye yürümüştü... Sivil memur aynı zamanda bir de mektub getirdi. Bu mektub da Londradan geliyordu. Rakamlarla yazılmıştı.

Kaybedecek vaktim yoktu. Hem men Tonnighama koştum. Bahçe-ye girdiğim zaman Tomiksi gördüm. O da pencereden beni gözlüyordu.

Kapıdan rüzgâr gibi girdim. Masa başında Wild, Henri ve miss İzabel oturuyorlardı.

Önlerinde üç kadeh vişne likör-ü vardı.

Wild hep Henriye bakıyordu. Henrinin kucağında köpek oturu-yordu.

İzabel kadehini kaldırmış içmek üzere idi.

Haykırdım:

— İçmeyiniz!

Üçü birden yerlerinden fırla-dılar.

Misis İzabel:

— Ödümü patlattınız! dedi. Siz ciddi bir insansınız M. Marsel, bu ne biçim şaka!...

— Ciddi söylüyorum misis, içmeyiniz.

Bu esnada Toten geldi. Sapa-sıydı:

— Marselin hakkı var matma-zel. Bu bardağa dudak dokundur-mayınız.

Likörleri aldı, yanındaki masa-ya koydu. Henri hayretle etrafa bakıyordu. Bizim ciddi olduğumu-zu gören Tonnihham kalktı ve sor-du:

— Neden?

Tomiks cevap verdi:

— Sizlerle görüşmek istiyorum. Yalnız matmazelin yanında değil.

Genc kız da şaşaladı:

— Bu ne ciddiyet!... Ne var, ne oluyor?

— Mesele çok ciddidir. Bize itti-mad ediniz.

İzabel biraz tereddüden sonra odadan çıktı.

Toten masaya yaklaştı, gözleri-ni Wilde dikti:

— Arkadaşımızı öldürecekliniz değil mi?

Wild haykırdı:

— Çıldıırıyor musunuz?

— Çıldıırıyorum. Elimizde isbatı var.

— İsbatı mı?

— Evet.

— Söyleyiniz ne demek istiyorsunuz?

— Söylüyorum işte.

Tomiks hallettiğimiz mektubu, son ele geçirdiğimiz mektubu, eczaneden striknin almasını sayıp döktü.

Biz Wild yerin dibine geçecek sandık. O hiç aldırış etmedi. Buna mukabil Henri, İngilizlerin o soğuk hiddeti ile bize yaklaştı:

— Wildi ne hakla ittiham ettiğinizi, ne hakla onu tarassut ettiğinizi bilmiyorum. Wild benim on senelik dostumdur. Her şeye rağmen ona itimadım vardır. Wild namuslu, dürüst bir insandır

— Olabilir. Fakat şu anda bizim şerefimiz mevzuubahs. Elimizde son bir delil var... Müsaade ediniz de şu mektubu okuyalım.

— Hayır. Bunu yaparsam, dostumdan şüphelendiğimi göstermiş olurum. Stefeni tahkir edemem.

Stefen Wild nihayet dile geldi:

— Bırakınız okusunlar... Size karşı dürüst hareket etmedim, fakat onların düşündükleri gibi değil. Fena bir şey yaptığımı itiraf ediorum. Bırakınız mektubu okusunlar.

— Mademki istiorsunuz.

Arkadaşım Paris Botenini istet-

ti, çalışmağa koyuldu.

Mektubu okurken şaşaladığı görülüyordu... Mektubu bana uzattı.

Okudum:

«Eğer H... omuzunda gümüşü kıl yoksa yok olmalıdır. Renbov mükâfatı kazanamaz.»

Stefen:

— Görüyorsun ya Henri, mevzu bahsolan sen değilsin.

Kapıya yürüdü. Eşikte döndü:

— Herbellden bahsediliyor. Sergide benim köpeğim Rembov mükâfatı kazanamıyacak. İkisi de baliskandır, fakat Rembovun biraz gümüşü kılları var.

Çıktı.

Henri arkasından haykırdı:

— Haydud!

Kendisi için telâşlanmıyan bu İngiliz, köpeğinin öldürülmek istendiğini anlayınca fena kızdı. Köpeğin asıl ismi Bell değil, Herbeldi.

Bizim ellerimizi sıktı. Biz mahcub olmuştuk. Misis İzabele görünmeden kaçıp gitmek istiyorduk.

Dışarıda neşemiz geldi. Tomiks:

— Yarın sabah Kosinyüs villasına döneceğiz. Bundan sonra hemcinslerimin canını kurtarmak istemiyeceğim.

Ertesi sabah valizlerimizi hazırladık. Bu esnada Henrinin uşağı geldi.

Yanında köpek te vardı. Bellin tasmasına bir kâğıd iliştirilmişti. Okuduk:

«Herbell can kurtaranlarına can-

dan teşekkür eder ve onları öğle yemeğine davet eder.»

Kosinyüs villâsına gitmedik.

Bir ay sonra gene gitmedik.

Üç ay sonra bir sabah erkenden Rişar yatak odama girdi. Henrinin

hediye etitği saate baktı:

— Yedi, dedi, kalkınız da rahat rahat hazırlanınız. Malûm ya, mat-mazel Izabel ile M. Edvar Totemin nikâhları bugün kıyılacak, şahitleri de sizsiniz.

H A N

— Guy De Maupassant — dan

Sarp, yalçın, karlı dağ yamaçlarının ormanlarındaki her han gibi, Schwarzbach hanı da Gemmi yolunun yolcularına konaklık ederdi.

Bu han altı ay açıktır. Jan Hauser ailesi oturur. İlk karlar başlayıp, yollar kapanırken kadınlar, üç oğlile beraber giderler. Handa ihtiyar Gaspar Hasi, genç Ulrik Kumsi bir de büyük dağ köpeği Sam kalır.

İki adamla köpek bütün kış, karların arasında mahpus yaşarlar. Gözlerinin önünde sade Balmhor dağının bembeyaz, kocaman tepeleri vardır. Etraflarını kar bürür, küçük evin damına yığılır, pencerelerine kadar yükselir, kapısını duvar gibi örür.

* * *

Hauser ailesinin Loeche gidecekleri gündü. Kış yaklaşıyordu.

Üç oğlu, üç katır yükile önden gittiler. Sonra dördüncü bir katıra

karısı Janla kızı Loiz binip uzaklaştı.

Baba, yanında hanın iki bekçisi ile arkadan yola çıktı.

Soğuktan donan küçük gölü geçtiler. İki yanı karlı tepelerle sıralanan dar yoldan yürüdüler.

Parlak, donmuş vadileri güneş ışıldatıyordu. Bu dağ ummanında tek can yoktu. Sessizliği hiçbir gürültü bozmuyordu.

Baba Hausen:

— Haydi güle güle, dedi, gelecek yıl görüşürüz.

Baba Hasi tekrarladı:

— Gelecek yıl görüşürüz!

Öpüştüler. Madam Hausenle kızı da yanaklarını uzattılar.

Sıra Ulrich Kumsiye gelince, Luizin kulağına fısıldadı:

— Yukarıdakileri unutmayın.

Kız yavaşça «unutmam» dedi. Fakat öyle yavaş söyledi, ki genç duymadı, keşfetti.

Üçü de, yolun ilk dönemecinde gözden kayboldular.

İki adam, Sch Warenbach hanına döndüler.

Konuşmadan, yanyana ağır ağır yürüyorlardı. Artık biemişti. Dört beş ay, karşı karşıya yalnız kalmışlardı.

* * *

Bir sabah evvelâ Hasi uyandı, arkadaşına seslendi. Etrafı ince bir duman bürümüştü. Kar her yanı kaplıyordu. Tam dört gün dört gece yağdı. Pencerelele kapıyı temizlemek, donan buz kesen karlar ortasında yol açmak lâzım geldi.

Ondan sonra, mahpus gibi evlerinde oturdular. Dışarı çıkmadılar. Aralarında iş bölümü yapmışlardı. Ulrich ortalığı silip süpürüyor, bulalık yıkıyordu. Temizliğe aid işleri yapıyordu. Odun kıran da o idi. Gaspar Hasi ateş yakıyor, yemek pişiriyordu. İşleri bittikten sonra saatlerce zar veya iskambil oynuyorlardı. İkisi de sakın insan olduklarından hiç kavga etmezlerdi.

Bazan ihtiyar Gaspar tüfeğini alır. Ava çıkardı. Arada sırada vururdu. O zaman handa bayram olurdu. Taze et pişirip yerlerdi.

Bir sabah gene tüfeğini alıp gitti. Derece sıfırdan aşağı on sekiz gösteriyordu. Henüz güneş doğmamıştı. Avcı göl kenarında hayvanları bulacağını ümid ediyordu.

Yalnız kalan Ulrich ona kadar

yattı. O uykuyu severdi. Fakat ihtiyar erkenci olduğundan, onun yanında yatmazdı.

Samla beraber karınlarını doyurdular. Köpek te bütün gün bütün gece ocağın başında uyuklardı.

Ulrichin içine birdenbire hüznü çöktü. Hergünkü gibi gene iskambil oynamak istedi.

Saat dörtte geri gelecek olan arkadaşını karşılamak için yola çıktı.

Karlar, dağ aralıklarını bile doldurmuştu. Her taraf bembeyaz bir külçe halinde idi.

Ulrich, üç haftadanberi, köyün görüldüğü uçurumun kenarına gelmemişti. Köy de kar altında idi. Evler biribirinden ayrıt edilemiyordu.

Sağa saptı, Lömere doğru yürüdü. Yürüyor ve demir uclu bastonile taştan sert buzlara vuruyordu.

Nihayet gene uçuruma geldi. Etrafına bakındı. Acaba ihtiyar bu yoldan geçmemiş miydi? Adımlarını sıklaştırdı.

Akşam oluyor, gün alçalıyordu. Karlar pembeleşiyordu. Kuru, buzlu bir rüzgâr esiyordu.

Ulrich, buzlu yamaçlardan yankılar uyandıran bir feryadla haykırdı. Ses, dağların ölüm sessizliğinde kayboldu... Dalgalarda çırpanan kuş sesleri gibi karlarda dolaştı, öldü.

Yürümeğe başladı. Güneş ta ötelelerde batmıştı... Genç adam birdenbire korktu. Bu sessizlik, so-

ğuk, ıssızlık sanki içine girecek, damarlarında kanını donduracak sandı.

Koşmağa başladı. Hana doğru koşuyordu. İhtiyar gelmiş olacaktı. Başka yoldan dönmüş, ocağın başına geçmişti.

Biraz sonra han göründü. Bacasından duman tütmüyordu. Ulrich daha hızlı koştu. Kapıyı açtı. Onu köpek karşıladı. Gaspar Hari gelmemiştir.

Kuzi şaşaladı. Arkadaşını arıyormuş gibi dönenmeğe başladı. Sonra ateş yaktı. Çorba pişirdi. Bir yandan da ihtiyarı bekliyordu.

Arada bir kapıya çıkıp bakıyordu.

Gece olmuştu. Dağların solgun, nursuz geceleri... Ufkun kenarında, sarı bir ay, tepelerden kaybolmak üzereydi...

Genç geri dönüyor, oturuyor, ellerini, ayaklarını ısıtıyor, ihtiyarın başına gelebilecek kazaları düşünüyor.

Gasparın bacağı kırılmış, bileği incilmiş olabilirdi. Belki de bir çukura düşmüştü. Belki de karlara serilmişti, soğuktan donuyor ve acı acı feryad ediyordu.

Amma nerede?

Dağ o kadar büyük, o kadar sarp, o kadar tehlikeliydi, ki kaybolan bir adamı bulabilmek için, bu mevsimde, yirmi otuz kişinin araması lâzımdı.

Ulrich Kunzi karar verdi. Eğer

ihtiyar gece yarısından sonra da gelmezse, Samla beraber aramağa çıkacaktı.

Hazırlandı.

Bir torbaya iki günlük yiyecek koydu, beline bir ip doladı. Baltasını, demir bastonunu muayene etti. Sonra bekledi.

Ocakta ateş yanıyordu. Alevlerin ışığında koca köpek horluyordu. Saat, bir kalb gibi işliyordu.

Rüzgârın sesile ürpererek, dışarının gürültülerine kulak kabartmış bekliyordu.

Saat gece yarısını çaldı. Genç ürperdi. Ateşe su koydu. Yola çıkmadan evvel sıcak bir kahve içecekti.

Saat biri çalınca kalktı, Samı uyandırarak, çıktı.

Tam beş saat, buzları baltasile kırarak tırmandı. Saat altıda, Gasparın her zaman avlanmak için çıktığı tepeye vardı.

Sabahı bekledi.

Başının üstünde gök ağarıyordu. Birden garib bir ışık belirdi. Bu ışığın nereden doğduğu belli değildi... Göz alabildiğine uzanan tepeleri aydınlattı. Sanki bu ışık karlardan doğmuştu. Etrafa yayılmıştı. Yavaş yavaş daha uzak tepeler pembeleşti ve Bernnaz alplarının üstünden kıpkırmızı güneş göründü.

Ulrich Kunzi yola koyuldu. Bir avcı gibi iki büküm yürüyor, ayak

izleri arıyor, köpeğe: Ara yavrum, ara» diyordu.

Artık dağdan iniyor, dikkatli dikkatli uçuşuma bakıyor, arada bir sesleniyordu. Ses uzaklarda kaybolunca yere yatıyor, kulağını dayayıp dinliyordu. Bazan bir ses duyar gibi oluyor, fırlıyor, koşuyor, bir şey bulamıyor, bitkin bir halde, ümidini kesip oturuyordu.

Öğle üstü köpekle beraber karnını doyurdu. Sam da onun kadar yorulmuştu.

Sonra gene aramağa başladı.

Akşam hâlâ yürüyordu. Elli kilometre yol yürümüşü. Handan çok uzakta idi. Geri dönemezdi. Karın içine bir oyuk kazdı, köpekle beraber girdi. Beraber aldığı bir örtüyü örtündüler. Yanyana, donan iliklerini ısıtmağa uğraşarak birbirlerine sokuldular.

Ulrich uyuyamadı. Gözlerinin önüne korkunç hayaletler geliyordu.

Kalktığı zaman gök ağarıyordu. Bacakları demir gibi kaskatı olmuştu. Kalbi atıyordu.

Kendinin de bu ıssızlıkta, soğuktan öleceğini düşündü. Ölüm düşüncesiyle iradesini topladı.

Artık, düşe kalka hana doğru iniyordu. Sam, üç ayağından topallıyarak onu takib ediyordu.

Saat dörtte hana geldiler. Ev boştu. Ulrich ateş yaktı, karnını doyurdu, yatıp uyudu. Öyle ser-

semlemişti, ki bir şey düşünemiyordu.

Uzun, çok uzun uyudu. Fakat birdenbire «Ulrich» feryadıyla uyandı. Rüya mı görmüştü? Hayır, ruhu bu sesi duymuştu. Bu sesi hâlâ duyuyordu. Bu ses iliklerine işliyordu. Evet, bağırımlardı. «Ulrich» diye haykırmışlardı. Evin önünde biri vardı. Buna şüphe etmiyordu. Kapıyı açtı, bağırdı:

— Sen misin Gaspar?

Cevap alamadı. Ne mırıltı, ne inilti, ne ses.. Bir şeyler yoktu. Geceydi. Kar bembeyaz...

Rüzgâr çıkmıştı. Taşları kıran, bu dağ başında canlı hiç bir şey bırakmayan buz gibi rüzgâr esiyordu. Bu rüzgâr, çölün kızgın rüzgârından daha öldürücüydü.

Ulrich gene seslendi:

— Gaspar... Gaspar... Gaspar...

Sonra bekledi. Dağ başında çıt yoktu. Korku kemiklerini tetretti. Bir sıçrayışta hana girdi. Kapıyı kapadı. Sürmeledi. Titriyerek iskemleye çöktü. Emindi. Arkadaşı son nefesini verirken onu çağır-mıştı.

Buna emindi. Yaşadığı, ekmek yediği kadar buna emindi. İhtiyar Gaspar Hasi iki gün, üç gece bir yerde can çekişmişti. Bir çukurda can çekişmişti. İki gün üç gece ölümle pençeleştikten sonra biraz evvel son nefesini vermiş, verirken de arkadaşını düşünmüştü... Biraz evvel duyduğu ses, Gasparın

ruhunun sesiydi. Bu sessiz ruha seslenmişti. Onu adamakıllı aramadığı için ona lânet etmişti.

Ulrich hissediyordu. Ruh buradaydı. Şu duvarın ardındaydı. Aydınlık bir pencerenin önünde uçan bir gece kuşu gibi döneniyordu... Ulrich korkudan inliyecekti... Kaçmak istiyor, cesaret edemiyordu. Cesaret edemiyecekti. Hayalet oradaydı. Hayalet gece gündüz gözlerinin önünden gitmiyecekti. İhtiyarın cesedi bulunup gömülmedikçe rahat edemiyecekti.

Sabah oldu. Güneş doğduktan sonra Kunzi biraz sakinledi. Yemeğini hazırladı. Köpeğine çorba verdi. İskemlesinin üstünde, karda yatan ihtiyarı düşünerek kalbi burkuluyordu.

Gece dağ başını kaplayınca, gene korkuya düştü. Bir mumla aydınlanan yarı karanlık mutfakta dolaşıyordu... Odada bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu. Kulak kabartıyordu... Geçen geceki feryadı duymaktan korkuyordu. Hayatta hiçbir insanın kalmadığı gibi yapıyınız, tek başına kalmıştı. Yer yüzünden iki bin metre yükseklikte, kar çölü ortasında yapıyınızdı. Her ne pahasına olursa olsun buradan kaçmak, köye inmek istiyordu. Fakat kapıyı açamıyordu. Emindi. Öteki, ölü de, dağ başında yalnız kalmamak için yolunu kesecekti.

Gece yarısına doğru dolaşmak-

tan yoruldu. Korkudan bitab düştü. Tekin olmıyan bir yerden sakınır gibi yatağından sakınıyordu. Bir iskemlede uyuya kaldı.

Ve birdenbire, geçen geceki feryad kulak zarını yırttı. Ulrich hortlağı itmek ister gibi kollarını uzattı. İskemleden sırtüstü yere düştü.

Gürültüden uyanan Sam, korkan köpekler gibi ulumağa başladı. Hem uluyor, hem de kalkmış dolaşıyor, gürültünün geldiği yeri arıyordu.

Kapının önüne geldi, burnunu uzatıp kokladı, sonra geriledi. Tüyleri diken diken olmuştu.

Kunzi kendinden geçmiş, bir elile iskemlesini yakalamış haykıırıyordu:

— Girme!. Girme!.. Girme yoksa gebertirim!..

Bu tehditle bütün bütün ürken köpek, göze görünmiyen düşmana karşı kudurmuş gibi havlıyordu.

Sam yavaş yavaş sakinledi. Ocağın önüne gelip uzandı. Fakat endişeliydi. Başını kaldırıyor, gözleri parlıyor, homurdanıyordu.

Ulrich de kendine geldi. Fakat korkudan içi eziliyordu. Büfeden bir şişe rakı aldı. Üstüste birkaç kadeh içti. Düşünceleri müphemleşti. Cesareti biraz arttı. Damarlarını ateşli bir humma kızıştırdı.

Ertesi gün yemek yemedi, sade rakı içti. Birkaç gün bulut gibi sarhoş yaşadı. Gaspar aklına ge-

lince içmeğe başlıyordu. İçiyor, yere düşüp sızıyordu. Ayılmağa başlarken, gene feryad kulaklarında çınılıyordu: Ulrich!.. Beynine kurşun yemiş gibi acıyor, sendeliyerek kalkıyor, düşmemek için duvara tutunuyor, imdadına Samı çağırıyordu.

Köpek sahibi gibi delirmişti. Kapıya atılıyordu. Tırtıklıyordu, pençeliyordu. Dişliyordu. Ulrich, uzun yol yürümüş te çok susamış biri gibi, şişeyi dikip rakı içiyordu.

Üç hafta zarfında bütün içkiyi bitirdi. Ondan sonra asabı sükûn bulmaz bir şiddetle gerildi. Bir aylık sarhoşlukla aklına koyduğu şey kuvvetlendi. Dolaşıyor, ölünün dışarıda bekleyip beklemediğini anlamak istiyormuş gibi kapıya kulağını koyup dinliyordu.

Nihayet bir gece dayanamadı. Kapıyı açıp seslenenin kim olduğuna baktı.

Yüzünü soğuk bir nefes okşadı, iliklerine kadar dondu... Hemen kapadı. Gene sürmeledi. Samın dışarıda kaldığını farketmemişti. Ocağa odun attı. Önüne oturdu. Fakat birdenbire tüyleri ürperdi. Biri, inliyerek duvarı tırtıklıyordu.

Kendiinden geçmiş bir halde bağırdı:

— Defol!

Uzun, acıklı bir inilti karşılık verdi.

Bundan sonra yarı kalan aklı da yokoldu. Saklanacak bir yer arıyarak topaç gibi dönüyor:

— Defol!

Diye haykırıyordu. Öteki ağlayıp inliyor, duvarlara sürtünüyor. Ulrich, içi yiyecek ve tabak dolu büfeyi, insan kuvvetinden üstün bir kuvvetle yakaladı. Kapının önüne götürüp dayadı. Ondan sonra eline geçen eşyayı pencerelerin önüne doldurdu.

Fakat dışarıdaki inliyor, inlemesini arttırıyor, o inlerken genç adam da inliyordu.

Günler ve gecelerce, biri içeride, biri dışarıda inleştiler. Biri dışarıda, duvarları yıkmak ister gibi pençeliyor, biri içeride gürültüye kulak kabartıyor, dışarıdakinin her hareketini kulakla takip ediyordu.

Bir akşam Ulrich bir şey duymadı. Öyle yorgundu ki yattı, uyudu.

Uyandı. Aklında bir şeyler yoktu. Sanki kafası boşalmıştı.

Karnı açtı, yedi.

Kış bitti. Yollar açıldı. Hauser ailesi, hana gelmek üzere yola çıktılar.

Yamacı tırmandıktan sonra, kadınlar, dağ başında bıraktıkları iki adamdan konuştular.

Yollar açıldığı halde acaba neden biri köye inmemişti?

Nihayet han göründü. Kapı, pencereler kapalıydı. Bacadan tüten

hafif bir duman içlerine su serpti.

Fakat yaklaştıkları zaman, kapının eşiğinde, yurtcu kuşların parladığı bir hayvan iskeleti gördüler.

Baktılar. Anneleri: «Sam olacak» dedi. Ve seslendi:

— Hey Gaspar!..

İçeriden bir feryad duyuldu. Bu sanki bir hayvan çığlığı idi.

Baba Hauser tekrar etti:

— Hey Gaspar!..

İlk çığlığın aynı duyuldu.

Bunun üzerine üç erkek, iki oğul ile baba kapıyı açmağa uğraştılar. Kapı dayandı. Ahırdan ağır bir edün aldılar. Vurmağa başladılar. Kapı kırıldı, girdiler.

İçeride, büfenin arkasında, yerde yatan, saçları omuzlarına kadar, sakalı göğsüne kadar uzamış, üstü başı lime lime birini gördüler.

Tanıyamadılar. Luiz bağırdı:

— Anne Ulrich bu.

Evet, bu Ulrichti. Saçları bembeyaz olmuştu.

Yaklaştılar. Dokundular. Mâni olmadı. Amma sordukları şeylere cevap vermedi. Köye götürdüler. Doktorlar çıldırdığını söylediler.

Arkadaşının ne olduğunu kimse öğrenemedi.

Hausenin kızı o sene az kalsın ölecekti. Çok hastalandı. Soğuktan dediler.

ÖLEN YAHUDİ

— Hanns Heinz Ewers. — den

Perlmutter ayakta, bir duvara dayanmış duruyordu. Eski, yıpranmış paltosunun yakası kalkıktı. Aman yarabbi ne çirkindi! Kirli kunduralarının ökçeleri çarpılmış, derileri yırtılmıştı. Pantolonlarının paçaları lime limeydi. Mor dudaklarının üstünde kocaman bir burnun, burnunda, uzun siyah kordonlu bir gözlük vardı. Cildi sarı ve benek benek lekeliydi. İğrenç bir görünüşü vardı. Ellerini ceblerine sokmuş, başını önüne eğmiş, yere bakıyordu...

Herkes bir kenara, geriye çekildi. Günün alaca karanlığı içinde, iki rakib karşı karşıya kaldılar.

Hakem seslendi:

— Dikkat, sayıyorum: Bir, iki...

Marqua ateş etti. Kurşun bir ağaca çarptı. Perlmutter tabancasını kaldırmamıştı bile. Hepsini ona doğru yürüdü.

Marquanın şahidi:

— Acaba Normania tarafına ateş edildi mi? dedi.

Hakem cevap verdi:

— Normanianın müşterisi ateş etmedi.

Büyüğüm kızdı, Perlmuttere doğru yürüdü, ağzı köpürerek haykırdı:

— Siz delirdiniz mi? Nereye isterseniz oraya ateş ediniz, fakat ateş ediniz!... Size silâh veren bütün üniversitelilerin şerefine oynuyorsunuz.

Yahudinin alnından ter damlıyordu.

Ona kimse aldırış etmiyordu. İkisine de başka tabanca verdiler ve gene herkes geri çekildi.

— Bir, iki, üç...

Bir, duyulur duyulmaz Marşua ateş etti. Kurşun rakibinin üç metre ötesine geldi. Perlmutter bu sefer de tabancasını kaldırmadı. Kolu yanına sarkmıştı.

— Bu sefer Normania tarafına ateş edildi mi?

— Hayır, gene ateş etmedi.

Marşuanın şahidleri homurdanıyorlardı. Prusyalılar istihfâkârane gülüyorlardı. Büyüğüm onları tepelerinden tırnaklarına süzüyordu.

Bu sefer başka ağız kullandı:

— M. Perlmutter, cesaretinizden haber yok, bunu anlıyorum. Fakat zekânızı harekete getirin. Burada domuz gibi gebertilmeğe razı değilsiniz elbette. Bu sefer ateş etmekten başka çareniz yok. Eğer rakibinizi karnından yaralarsanız

size bir şey yapamaz. Siz de iyi bir şey yapmış olursunuz.

Hassas bir sesle devam etti:

— Buradan sağ salım dönmelisiniz. Ananızla babanızı düşününüz.

— Benim kimsem yok.

— Her halde bir şeyiniz, bir kimseniz vardır. Köpeğiniz yok mu?

— Kü...kü...çük bir köpeğim var...

— Görüyorsunuz ya, herkesin bir şeyi vardır. Benim de bir köpeğim var. Köpeğimden çok kimseyi sevmem. Köpeğinizi düşününüz. Siz sağ salım döndüğünüz zaman köpeğinizin nasıl sevineceğini düşününüz. Havlıyarak, kuyruğunu sallıyarak kucağınıza hoplıyacak. Köpeğinizi düşününüz ve bir kumandasında ateş ediniz.

Yahudi boğuk bir sesle:

— Ateş edeceğim, dedi.

Çiçek bozuğu çilli yanaklarından iki damla yaş süzüldü.

Hakem sordu:

— Hazır mısınız?

Büyüğüm haykırdı:

— Hazırız. Ateş ediniz M. Perlmutter, ateş ediniz... Nefsinizi müdafaa vaziyetindesiniz. Köpeğinizi düşünüp ateş ediniz.

Geriye çekildik. Hakem benim yanımda ayakta idi. Ben yahudiye bakıyordum.

— Dikkat: Bir...

Perlmutter tabancasını kaldırdı,

ateş etti. Kurşun ağaç dallarını
aşıp gitti.

Kolu havada duruyordu.

Büyüğüm:

— Bravo! dedi.

— İki!

— Eğer Marşua kibar bir insan-
sa havaya ateş eder, diye mırıl-
dandı.

— Uç!..

Uç kumandasile beraber Marşua
ateş etti.

Perlmutter ağzını açtı. Ağzın-
dan kelimeler teker teker çıktı.
Hayatında ilk defa kekelemiyor-
du. Şarkı söylüyordu:

*Universiteliler, günü gününe ya-
şarlar...*

Tabanca elinden düştü. Kendi
de yüzü koyun yere serildi. Koş-
tuk. Yavaşça çevirdik.

Kurşun alınının ortasına isabet
etmişti.

Doktorlar geldi. Yarayı temizle-
diler. Kanı durdurmak için tam-
pon soktular.

Biri:

— Yapacak şey kalmadı, dedi,
öldü.

Hakem sordu:

— Yemeğe gidelim mi?

Büyüğüm:

— Teşekkür ederim, dedi. Bi-
zim vazifemiz var.

Cesedi kaldırdık. Ormandan
yola kadar getirdik. Arabaya koy-
duk.

Büyüğüm sordu:

— Bu civarı tanır mısın araba-
cı?

— Hayır.

— Herhalde buralarda bir yer-
de belediye hastanesi olacak?

— Var. Denkow hastanesi var.

— Nekadar sürer?

— İki saat.

— Gidelim. Cesedi oraya bıra-
kırız.

Arabanın ön tarafına oturmuş-
tuk. Karşımda garson vardı. Ötekî
köşede mösyö Perlmutter oturu-
yordu. Onu oturtuncaya kadar hay-
li sıkıntı çektik. Atlar yürüyünce,
düşmesin diye göğsünden tuttuk.

Yağmur, bardaktan boşanırsa-
sına yağmağa başladı. Biz münave-
be ile ölünün karşısına oturu-
yor, düşmesin diye göğsünden tu-
tuyorduk. Hiçbirimiz konuşmu-
yor, arada bir saate bakıyorduk.
Büyüğüm nükte savurmuyordu.
Sadece:

— Sıhhate!

Deyip içiyorduk.

Nihayet geldik. Arabadan in-
dik. Garson bahçeyi koşarak geç-
ti, hastaneye gitti. Biz bu esnada
arabacıya yiyecek ve içecek ver-
dik.

İki hasta bakıcı ile ihtiyar bir
doktor çıktı.

İhtiyar doktor hastane müdü-
rüydü. Büyüğüm kendini tanıttı.
İşi söyledi. Doktor ezilip büzüldü:

— Aziz meslekdaşım, dedi, va-
ziet mühim. Biz cesedi kabul

edemeyiz. Biz burada cesedi ne yaparız?

Büyüğüm dayandı.

— Cesedi alacaksınız doktor. Rapor da yazacaksınız. Düello sizin mıntakanızda oldu.

Hastane müdürü saatinin kordonile oynuyordu.

Arabacıya sordu:

— Düellonun nerede yapıldığını tarif eder misiniz?

Arabacı dili döndüğü kadar anlattı. Doktorun yüzü güldü:

— O orman bizim mıntakaya aid değildir. Hagen komününe aiddir. Hagen hastanesine gidiniz.

Büyüğüm dişlerini gıcırdattı:

— Nekadar sürer?

— Eğer hızlı giderseniz, iki buçuk üç saatte varırsınız.

— Atlar sabahın beşindenberi yol yürüyor. Hızlı nasıl gideriz. Siz buna dört beş saatlik yol deyiniz.

— Ne yapalım efendim?

Büyüğüm tekrar ısrara başladı:

— Bizi bu havada geri mi göndereceksiniz? Ben şikâyeti sevmem, fakat buraya bin sıkıntı ile geldik.

— Ne yapayım efendim, çok müteessirim. Mesuliyeti üzerime alamam.

— Öyle olsun.

Selâm verdi, ayrıldık.

— Haydi bakalım arabacı Hagen hastanesine.

O zaman arabacı grev ilân etti. Deli değildi. Hayvanlarını geber-temezdi. Büyüğüm şöyle bir yüzüne baktı, omuz silkti:

— Haydi yürü. Atların ne olursa olsun, ben mesuliyeti kabul ediyorum. Eğer hastaneye dört saatte varırsak yüz mark bahşiş veririm.

— Öyleyse peki.

Büyüğüm geri döndü, doktora:

— Arabacıma yolu tarif ediniz, dedi.

İhtiyar doktor avuçlarını oğurturdu:

— Hayhay... Sizin için elimden gelen her şeyi yaparım aziz meslekdaşım.

Yolu, bütün teferruatile tarif etti. Büyüğüm fısıldadı:

— Ne ahlâksız kerata!. Onu ne yazık, ki tahkir edemiyorum.

Arabaya gene bindik. Ölüyü, yiyecek sepetinin ipi ve askılarımızla bağladık. Tutmak zahmetinden kurtulduk. Köşelerimize büzüldük.

Sabah olmayacak gibiye benziyordu. Gökyüzü öyle bulutluydu, ki sanki bulutlar yerlere iniyordu. Yollar berbattı. Her an bir çamura saplanıyorduk. Balçık çamur arabanın pencerelerine sıçırıyordu. Dışarı görünmez oldu.

Bir aralık dedim ki:

— Galiba kokmağa başladı.

— O yaşarken de kokardı. Al bir sigara yak.

Bir bana, bir garsona baktı. Bizim yüzümüz de, ölünün yüzü kadar sarıydı:

— Bu böyle devam edemez, dedi, birer kadeh içelim.

Şarab şişelerini açtık. İçtik. Büyüğüm emretti:

— Şarkı söyliyelim: Kaygu, tase geri kasın!..

Şarkı söyledik.

— Şarkı bitti. Şarkıyı söyleyenlerin şerefine içelim.

İçiyorduk. Üstüste şişeleri açıyor, içiyorduk. Sonra şarkı söylüyor içiyorduk. İçiyor, haykırıyorduk.

Büyüğüm bağırdı:

— Çocuklar yanımda iskambil var. Bir parti oynyalım. Dört kişiyiz. Biri ölü...

— Tamam, mösyö Perlmuttere uygun.

— Sana ne oluyor O senden daha iyi oynar. Haydi kâğıdları dağıt.

Ben kartları dağıttım, kendime on sayı yazdım.

Büyüğüm:

— Olmadı, dedi, iskambilleri M. Perlmutterin eline ver. Parmaklarının arasına sıkıştır. Yalnız biraz ona yardım et.

Ölünün kolunu kaldırdım, iskambilleri parmaklarının arasına sıkıştırdım.

Büyüğüm:

— Paa, dedi.

Garson:

— Turve dedi.

Ben ölünün yerine:

— Dört büyük dedim.

— Vay canına!

Ben devam ettim:

— Açık! Koz siyah.

— Ne talihli!.. Öldükten sonra servet kazanıyor.

Parti parti üstüne oynadık. Hep ölü kazanıyordu. Bir defa bile kaybetmedi.

Garson:

— Amma da kâğıd çekiyor, dedi. Bereket versin para vermiyeceğiz.

Büyüğümün nefesi tutuldu:

— Para vermiyecek miyiz? Para vermek istemiyorsun ha?... Adamcağız öldü diye hakkını mi yiyeceksin? Hemen paranı çıkar, onun cebine koy... Kaç para etti?

Ben hesabı yaptım. Hepimiz paraları ölünün cebine koyduk. Gözüm, hesabı yaptığım kâğıda ilişti. Bugün isim günümü mü. Dostlarımdan biri şerefime ziyafet çekiyor, beni de yemeğe davet ediyordu.

İçimi çektim. Büyüğüm sordu:

— Nen var?

— Hiç... Bugün doğduğum gün olduğunu hatırladım.

— Sahi, bak ben de unuttuğum. Şerefine kardeşim... Uzun ömürlü ol. Tebrîk ederim.

Garson:

— Ben de tebrîk ederim, dedi. Köşeden bir ses duyuldu:

— Be...be...ben de... teb...rik ederim...

Elimizden bardaklar düştü.. Bu kimdi? Köşeye baktık. Ölü olduğu yerde duruyordu. Burun deliklerinden mor bir kan akıp dudaklarının kenarında pıhtılaşmıştı...

Evvelâ kendini Büyüğüm topladı:

— Sersemlik! dedi. Ben de sandım ki... Ne ise, birer kadeh içelim.

Sepetten başka bir bardak aldım, doldurdum:

— Sıhhatine!

Köşeden ses geldi:

— Sı...h...ha...ti...ne...

Büyüğüm şakaklarını sıktı:

— Çok sarhoşum ben.

Ben köşeme büzüldüm, ölüden uzaklaştım:

— Ben de...

— Ne ise, oyuna devam edelim... Faks kâğıdları sen ver.

Garson inledi:

— Ben artık oynamak istemiyorum.

— Korkak sen de!.. Yoksa gaip-ten mi korkuyorsun?

— İstiyorsa bütün paramı alsın. Amma ben artık elimi iskambile sürmem.

— Korkak!

Köşeden ses geldi:

— Ko...ko...r...kak!...

Kalbi duracak sandım:

— Arabacı, arabacı!... Dur!... Dur!... Allah rızası için dur!...

Rrabacı sesimi işitmiyordu. Yağmur altında, çamur içinde hayvanlarını kırbaçlıyordu.

Büyüğüm dudaklarını kemiriyordu. Çenesinden iki damla kan süzüldü. Gerindi. Bardağını doldurdu.

— Bir Normaina talebesi korku nedir bilmez!

Ölüye döndü:

— M. Perlmutter, bugün sizin şerefli bir insan olduğunuzu öğrendim... Sizi tokatlamama müsaade eder misiniz?

Bir tokat attı.

— İşte bu... Şimdi artık bizi rahat bırakınız. Filvaki sarhoşum, sarhoşum amma, ölen yahudinin konuşamayacağına aklım eriyor. Lütfen çeneni tut.

Yahudi bu söz üzerine kahkaha ile güldü:

— Hah... Hah... Hah...

— Sus diyorum, sus, yoksa..

Perlmutter kahkahalarını arttırdı:

— Hah... Hah... Hah...

— Tabanca kutusunu veriniz... Nerede tabanca kutusu...

Garson kutuyu buldu, açtı, bir tabanca aldı.

— Eğer bir ses daha çıkartırsan seni gebertirim!

Fakat yahudi daha hızlı gülmeğe başladı:

— Hah... Hah... Hah...

Büyüğüm tabancayı şakağına

dayadı. Ateş etti. Bütün araba sarıldı.

Bu arada yahudinin kahkahası gene duyuldu:

— Hah... Hah... Hah...

Böyüğüm yüzükoşun ölünün dizlerine kapandı. Öbür köşede garson inliyordu.

Bu yağmurlu günde, müebbeden, daha uzaklara doğru böyle yol aldık.

Varacağımız yere nasıl vardık? Bunu bilmiyorum... Yalnız bildiğim bir şey var. Ölüyü aldılar,

kardeşimi de beraber götürdüler. O bağıyordu, ağlıyordu, kendini yerden yere atıyordu. Ağzı köpürüyordu.

Üzerine deli gömleği giydirdiklerini gördüm.

Bugün hâlâ timarhanededir. Doktorlar alkol neticesi çıldırdığını söylüyorlar.

Bu hâdise dört sene evvel, doğduğum günün yıldönümünde oldu.

Şimdi yıldönümümün bende neden fena, acı bir hatıra bıraktığını anladınız mı?

KATALİNA

— Villiers De L'Isle - Adam — dan

Santanderde gezerken, kaptan dostum Gerar Villöbröze rasladım. Kol kola girdik. Yolda anlattı, dedi ki:

— Ben üç gündür buradayım. Dünyayı dolaştım. Buraya Güyan'dan geldim. Madrid nebatat ve hayvanat müzesine küçük kuşlar götürüyorum. Onları görsen, elmas taşı üzerine kanad konmuş sanırsın. Bir de Brezilya soğanları buldum. Kocaman soğanlar... Bir de servet... Sana onu göstereyim. Hiç değilse altı bin frank eder.

Kulağıma iğildi, fısıldadı:

— Bunun ne olduğunu keşfet bakayım.

Bunu söylerken küçük bir el, pembe, şeffaf bir el, aramıza girdi, bir cennet kuşu gibi kaptanın omuzunu tuttu.

Döndük. Villöbröz, neşeli bir sesle:

— Kataliva, dedi, bu akşam hayırlı bir akşam..

Bu siyah bir kızdı. Dün daha çocukmuş. Başında kıpkırmızı bir bere vardı. Saçları kıvrım kıvrımdı. Gülerken bembeyaz dişleri parlıyordu. Haykırdı:

— Ole!...

Burun delikleri kocaman kocaman açılıyordu. Kolları ince müslinle örtülüydü. Belinde gümüş to

kalı bir kemer vardı. Bileklerinde tahta bilezikler vardı. Ayaklarına işlemeli iskarpınler giymişti. Havvanın güzel kızlarından biriydi.

Yakalarımıza iki küçük gül taktı. Kaptan:

— Üçümüz beraber yemek yiyelim mi? dedi.

Dedim ki:

— Bu gece ben nerede yatacağımı bile bilmiyorum. Biraz evvel geldim.

— İyi ya. Bizim han sahilde... İleriye bak, şu yüksek bina... Aşağıda, gemicilerle beraber yemek yeriz. Orada Santanderin daha başka güzellerini de görürsün.

Kara kızın belini tuttu:

— Gidelim, dedi.

Güneş batıyordu. Gök beynimi alev alev yakıyordu. Denizlerden esen rüzgâr, etrafa deniz kokusu yayıyordu.

Villöbröz:

Bu gece ay yok, dedi. Yazık, gezerdik. Ne ise, daha iyi bir şey yaparız.

Sordum:

— Bu güzel kız senin mi?

— Hayır. Bu bir çiçekçi kızıdır. Kara etmek, portakal, tütünle karın doyurur. Onlar yalnız hoşlarına giden erkeği severler. Bu çiçekçiler buralarda pek çoktur... Değişik bir şey... Paris gibi değil... Eğer canın çekiyorsa ona kur yap. Serbestsin... İşte otele geldik.

Otelci bizi güler yüzle karşıladı.

Tam eşiği aşacağımız sırada, kaptan durdu, ürperdi, sararmağa başladı.

O güler yüzlü arkadaşımın kolları çatıldı, suratı ekşidi. Elimi eline aldı. Bir müddet düşündü ve gözlerini gözlerime dikerek:

— Affedersin, dedi, seni birdenbire karşımda görünce sevindim ve bu sevinçle, bu gece eğlenemeyeceğimi, eğlenmemem lâzım olduğunu unuttum. Bu gece benim matem gecemdir. Bu bir senei devriyedir: Her dakikası benim için değerlidir. Annem öleli bugün tam üç sene oldu... Kamarama kapanıp, onu yadedeceğim. Sık elimi de ayırlalum... Siz ikiniz iyi vakit geçiriniz. Yarın sabah gelip seni uyandırırım.

Otelciye seslendi:

— Mösyöye bir oda.

Otelci başını salladı:

— Boş oda yok.

Villöbröz bana anahtarını uzattı:

— Al, dedi, yatak rahattır. İyi uyursun.

Bakışları dalgın ve mahzundu. Gene elimi sıkı, kızı selâmladı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Bir müddet arkasından baka kaldım. Sonra otele girdim.

Katalina benimle beraber geldi. Denize nazır bir pencere önünde bir masaya oturduk. Otelci masamıza iki mum getirdi.

Arkadaşımın hali beni müteessir etmişti. Buna rağmen, kara kızın

güzel gözlerine hayran oldum. Yanına oturdum. Fırsat bu fırsattı.

Dalgalı denizi seyrederek yememizi yedik. Kara kızın, yabancı sözler karışan ispanyolcasını anlıyordum.

Salonda, şehrin güzel kızlarla oturmuş yemek yiyen bahriye zabıtları da vardı.

Birdenbire, beşinci şarab bardağında, arkadaşşıma hak verdim. Katalinanın göz bebekleri ışıldıyordu. Bana bir sigara uzattı, bir de kendi yaktı. Bu sigaralardan sonra başımız biraz daha döndü.

Gülerek elini bardağıma dayadı. Artık içtiğimi istemiyordu.

— Geç kaldık! dedim.

Küçük eline iki altın sıkıştırdım:

— Al. Çok güzelsin... Amma başım ağırlaştı, uyumak istiyorum.

— Ben de, dedi.

Otelciyi çağırdım. Arkadaşıma odasını sordum.

Salondan çıktık. Otelci demir bir tepsiye mumla kibrit koydu. Mumu yaktı. Yukarı çıkmağa başladık. Katalina, küstah gübüşlerini kıсарak arkamdan tırabzana dayanmış geliyordu.

Birinci katta uzun bir koridor'dan yürüdük. Sonra otelci durdu. Bir anahtar aldı, kapıyı açtı.

Aşağıdan onu çağırdılar.

Mumu elime verdi:

— Bonsuvar, dedi.

Odaya girdim.

Uykum geknişti, başım ağırlaştı. Şarabın tesirile etrafı dumanlı görüyordum... Odamı da şöyle gördüm. Uzun, dar bir oda idi. İki pencerenin arasında kurt bir aynalı dolab vardı. Kendimi ve zenci kızını gördüm. Bir yanda üstü boş bir şömine. Yatağın yanında hasır bir iskemle. Yatağın başucu kapının yanında...

Ben kapıyı kilidlerken, kız sarhoşluktan sendeliyerek, kendini, soyunmadan yatağa attı.

Şamdanı masanın üzerine bıraktım. Yatağın ucuna, güler yüzlü kızın yanına oturdum. Başını koluna dayamış, uyumuştı bile. Öpmek için eğildim. Başım yastığa değdi. Uzandım. Ben de soyunmadan uyuyakaldım.

Gece yarısına doğru, karanlıkta - mum bitmiş, sönmüştü - bir tahta çıtırtısı duydum. Pek ehemmiyet vermedim. Fakat gözlerimi karanlıkta dört açtım.

Buraya gelişim, sahil, gece, kapitan Gerard, Katalina, arkadaşımın matem, şarab, hepsi birden gözlerimin önüne geldi. Marn kıyısındaki evimi, odamı, kitablarımı, masamı düşündüm. Yarım dakika bu düşünceyle geçti. Yanımda uyuyan kızın muntazam nefeslerini duyuyordum.

Birdenbire rüzgâr, kulağıma bir saat çanı getirdi. Saat on iki idi.

Şayanı hayret bir şey... Hayır, rüya görmediğime, uykuda olma-

diğıma eminim... Böyle iken, uzaklarda çalan saatin rakkası bu odanın içinde imiş gibi geldi... Her çan sesi ya bir duvara, ya bir pervaza çarpıyordu.

Gözlerim, karanlıkta, çalan saati görmeğe çalışıyordu.

Bilmem neden, endişeye düştüm.

Hem doğrusunu söyleyeyim mi, camları sarsan rüzgârın sesini de garib bulmağa başladım. Islak taptadan yapılmış bir düdük sesine benziyordu.

Bir taraftan saatin rakkası, bir taraftan rüzgârın sesi içime kasvet verdi. Gece bitip tükenmiyordu.

Ne?... Ne oluyor?... Otelin içinde ne vardı? Yukarıdan, yan odalardan fısıltılar duyuluyordu. Koridorlarda boğuk ayak sesleri vardı. Acele acele giyiniyorlar, kaçıyorlardı.

Kızı uyandırmak için elimi uzattım. O biraz evvel uyanmıştı. Şiddetle elimi tutup sıktı. Hissettim, konuşmak istiyordu, fakat konuşmıyordu. Çeneleri birbirine çarpıyordu. Bütün vücudu, ispazmoza yakalanmış gibi titriyordu.

Demek biliyordu Bütün bunlar ne demek olduğunu anlıyordu! Birdenbire doğruldum. Saat on ikinin sonunu çalarken haykırdım:

Bu sualım üzerine, otelin dört köşesinden gelen sert, haşin sesler cevap verdi:

— Ne olduğunu pekâlâ biliyorsunuz!

Beni kaptan sanıyorlardı. Sesler gene duyuldu:

— Şeytan!

— İnsan odada şeytanla yatmak için deli olmalı.

Ve büyük bir gürültü ile, koridorlardan, merdivenlerden kaçıyorlardı.

Bu sesler, büyük bir tehlike içinde rüya gördüğümü hissettim. Mademki bu kadar telâşlı kaçıyorlardı, tehlike çok yakındı demek.

Kalbi çarparak kara kızı ittim, masanın üstünden kibriti aldım. Bir gazeteyi yakaladım, boru gibi büküm. Kibritlerin hepsini birden tahtaya sürttüm. Gazeteyi meşale gibi tutuşturacaktım.

Kibritler ateş aldı, meşalemi tutuşturdum. Odaya baktım.

Gürültüler kesilmişti.

Bir şeyler yoktu. Bir şeyler görmüyordum. Aynada sade kendimi görüyordum. Arkamda kız vardı. Yatağın içinde oturmuş, arkasını duvara dayamış, gözlerini bir yere dikmiş, bir şeye bakıyordu...

Birdenbire ben de gördüm. Tüylerim ürperdi. İliklerim dondu. Aynada başka ne görüyordum? Bu gördüğüm neydi? Hayır, gözlerime inanmak istemiyordum.

Bakıyordum. İçime fenalıklar geliyordu. Artık gözlerimi o gördüğüm şeyden ayıramıyordum.

Masanın dört ayağı arasında, sıkı sıkı bağlanmış on iki metre boyunda, kalın, büyük bir ağaç göv-

desi kadar kalın bir kara yılan vardı.

Hayvan uyanmış ve kendini zorliya zorliya düğümlerden üç buçuk metre kadar vücudunu kurtarmıştı.

Demek duvarlara, pervazlara iplerinden kendini kurtarmak için vuran bu yilandı.

Hayvan şimdi bana doğru, aşağıdan yukarı doğru uzanıyordu. İnce, uzun dilini oynatarak, ısıldıyan gözleriyle gözlerime bakarak, önümde dimdik duruyordu.

Uykumun arasında rüzgâr sesi sandığım ısıkları kulaklarımda ötüyor, nefesi yüzümü yalıyordu.

Bu manzara karşısında can çekiştiğimi hissettim. Tam bayılacağım sırada, zenci kızı canhıraş bir feryad kopardı. O karanlıkta ısığın ne olduğunu anlamıştı.

Yılan, muntazam hamleciklerle uzanıyor, bize yaklaşıyordu.

Döndüm, kapıyı açtım. Kızı kucağıma aldım, yılan, kaçacağımızı anladı, ısıklarını şiddetlendirdi.

Çıktık, kapıyı kapadık. Koridor-da koşmağa başladık... Odada aynalı dolabın yere düştüğünü duyduk. Odanın içi altüst oluyordu. Yılan kudurmuş, kendini oradan oraya atıyor, çarptığını deviriyordu.

Şimşek gibi aşağı indik.

Aşağıda kimseler yoktu. Salon bomboştu. Kapı açıktı.

Vakit kaybetmeden sokağa fırladık.

Sahilde zenci kızı beni unuttu, şehre doğru koşmağa başladı. Onun tehlikeyi atlattığını gördükten sonra gemilerin bulunduğu koya gittim.

Birkaç dakikada Velos gemisinden valizlerimi aldım, Fransaya hareket etmek üzere olan Vizilanta atladım.

Üç gün sonra, odamda, masamın başında, ayağımda terliklerim, elimde kitabım, rahata kavuşmuştum.

KORKUNÇ BİR HİKÂYE

— Gaston Lerouse — dan

Kaptan Mişelin tek kolu vardı. Bu tek elile de piposunu içerdi. Bir akşam Tulonda, bir kahvenin taracasında tanıştık. İhtiyar bir deniz kurduydı. Beraberinde dört beş te arkadaşı vardı. Dünyanın bütün denizlerinde dolaşmışlar. Binbir macera geçirmişlerdi. Şimdi artık tekaüd olup çekilmişlerdi. Başlarından geçenleri anlatıyorlardı.

Yalnız kaptan Mişel bir şey anlatmazdı. Dinlediklerine de şaşmazdı. Nihayet ötekiler sinirlendiler:

— Kaptan, dediler, sizin başınızdan hiç korkunç bir macera geçmedi mi?

Kaptan ağzından piposunu çıkardı:

— Geldi, dedi, başımdan bir tek macera geçti... Amma çok korkunçtur. Dinliyemezsiniz. Kime anlatmak istedimse, sonunu beklemeden uzaklaştılar, dinlemediler.

Dört deniz kurdu güldü. Onlarla alay ediyor zannettiler. Kaptan birdenbire karar verdi. Tek kolunu uzatıp piposunu masaya bıraktı.

— Size kolumu nasıl kaybettiğimi anlatayım.

O zaman, yani bundan yirmi sene evvel Morilloda bir köşküm var-

dı. Bu köşk bana miras kalmıştı. Ailem Morilloda otururdu. Ben de orada doğdum.

İki uzun yolculuk arası, o köşke çekilip biraz dinlenirdim. Mahalle ıssız ve تنها idi. Tektük insan görülürdü. Onlar da ya esrar içerler veya, benim üzerime vazife olmıyan şeyler yaparlardı... Beni rahatsız etmedikleri zaman ben hiç bir şeye karışmam.

Amma bir gece beni rahatsız ettiler. Uykumdan, ne olduğunu kestiremediğim bir gürültü ile uyan-dım. Pencерem her zamanki gibi açıktı... Kulak verdim. Gök gürültüsü ile davul sesi arası bir gürültü duyuluyordu. Amma ne davul!... Sanki iki yüz tokmak tahta bir davula vuruyordu.

Bu gürültü, beş senedir boş du-ran karşı köşkten geliyordu. Daha dün köşkün üzerinde: Satılık! yaf-tasını görmüştüm.

Odamın penceresinden köşkün duvarı, duvarın üstünden de bah-çesi görünüyordu. Köşkün kapısı-nı, pencerelerini de görüyordum. Hepsi sıkı sık kapalıydı. Yalnız alt kat pancurların arasından ışık sörülüyordu. Acaba bu boş köşke kimler girmişti?

O garib davul ve gök gürültüsü sesleri kesilmiyordu. Bir saat daha sürdü. Şafak sökerken, köşkün kapısı açıldı. Eşikte, başı açık, yeryüzünün en güzel mahlûku göründü. Üstünde bir gece tuvaleti vardı. Elinde lâmba tutuyor. Lâmbanın ışığı harikulâde omuzlarını aydınlatıyordu. Sesini kelime kelime işittim. Gülümsiyerek:

— Güle güle azizim, gelecek sene görüşürüz! dedi.

Bunu kime söylüyordu? Anlımadım. Yanında kimse yoktu. Bir müddet daha, eşikte, elinde lâmba ile durdu. Bahçe kapısı kendi kendine açıldı, gene kendi kendine kapandı.

Arkadan köşkün kapısı da kapandı. Başka bir şey göremedim.

Ya çıldırıyordum, ya rüya görmüştüm. Bahçeden birinin geçtiğini görmememe ihtimal ve imkân yoktu.

Penceremin önünde, kımıldamadan duruyordum. Köşkün kapısı gene açıldı, harikulâde güzel kadın, elinde lâmba ile gene göründü.

— Susunuz! dedi... Karşıkı komayı uyandırmıyalm... Haydi, sizinle beraber ben de geliyorum.

Ve sessiz sadasız, tek başına bahçede yürüdü. Kapının önünde durdu. Lâmbanın ışığı kapının tokmağını aydınlatıyordu. Tokmağın, hiçbir el sürülmeden, kendi kendine döndüğünü gördüm.

Kapı, bir kere daha kendi ken-

dine açıldı. Kadın buna hiç şaşmadı. Eğildi. Zarif bir hareketle gelenin boşluğunu selâmadı ve gülümsiyerek:

— Haydi güle güle, dedi. Gelecek sene görüşürüz... Kocan çok mahzun. Hepiniz davetime icabet ettiniz... Güle güle...

Bir ağızdan sesler işittim:

— Hoşça kalınız madam... Gelecek sene görüşürüz...

Esrarengiz köşk sahibi kapıyı kapamak istedi... Gene duydum:

— Zahmet etmeyiniz.

Ve kapı gene kendi kendine kapandı.

Köşk sahibi rahat rahat geri döndü. İlk katta ıpkılar sönmüştü. Birinci kat pencerelerde aydınlık görüyordum.

Kadın, köşkün önünde seslendi:

— Yattın mı Jerar?

Cevabı duymadım. Köşkün kapısı gene kapandı... Birinci kattaki ıpkılar da söndü.

Sabahın saat yedisinde, hâlâ penceremin önünde durmuş, sersem sersem karşı bahçeyi seyrediyordum... Bahçede kimseler yoktu. Köşk, her zamanki gibi, sıkı sıkı kapalıydı. İçinde kimseler olmadığı belliydi.

O gün vaktim yoktu. Eşyalarımı topladım. Dostlarıma veda ettim. Havreden trene bindim. On, on iki ay Tulondan uzağa gidiyordum.

Morillona geldiğim zaman, kimsese bir şey söylemedim. Fakat

gördüklerim aklımdan çıkmıyordu. Eli lâmbalı güzel kadının hayali gözlerimden, son sözleri kulaklarımdan gitmiyordu:

— Gelecek sene görüşürüz?

Aklım hep bu randevuydaydı, bu randevuda ben de bulunacaktım. Bu esrarın içyüzünü anlıyacak, bu muammayı halledecektim. Ben cenne, periye inananlardan değildim.

Morillondaki köşküme akşam altında girdim. Mahud geceden bir gece evvelin yıldönümüydü.

Hemen birinci kattaki pencereye koştum, açtım. Derhal gördüm (yazdı, ortalık aydınlıktı) bahçede, güzel bir kadın dolaşıyor, çiçek topluyordu. Penceremi açarken sesi duyunca başını kaldırdı.

Eli lâmbalı kadındı.

Tanıdım. Gece olduğu kadar, gündüz de güzeldi. Teni, Kongo zencilerinin dişileri kadar beyazdı. Gözleri mavi, saçları sarıydı. Neden itiraf etmiyeyim? Bir senedir hulyalarımda yaşattığım bu kadını görünce kalbim hızlı hızlı çarpmağa başladı. Bu kadın, mariz muhayyilemin yarattığı bir hayal değildi.

İşte gözlerimin önünde idi. Köşkün bütün pencereleri açıktı. Bütün bunlarda acayib, inanılmıyacak hiçbir şey yoktu.

Beni gördü ve pek hoşuna gitmedi. Bir müddet daha bahçede dolaştı, sonra omuz silkti:

— Artık girelim Jerar, dedi, hava serinledi.

Dört tarafa baktım. Kimseler yoktu... Ya kiminle konuşuyordu?... Kimseyle!

Öyle ise deli miydi?... Hiç deliye benzemiyordu.

Köşke doğru yürüdüğünü gördüm. İçeri girdi, kapıyı, pencereleri elile kapadı.

O gece bir şey görmedim, duymadım.

Ertesi sabah saat altıda, komşumu gene gördüm. Giyinmişti. Bahçeyi geçti, kapıyı kilitledi, Tulongun yolunu tuttu.

Ben de indim. İlk tesadüf ettiğim bildiği kadını gösterdim.

— Senin komşun, dedi. Kocası ile beraber Makoko villasında otururlar. Bir sene evvel, sizin gittiğiniz gün geldiler. Amma çok vahşi insanlar, kimse ile konuşmazlar. Lüzum olmadıkça kimseye söz söylemezler. Fakat malûm ya Morillonda herkes istediğini yapar, kimse kimseye şaşmaz. Meselâ kaptan...

— Hangi kaptan?

— Kaptan Jerar... Kocası eski bir kaptanmış... Onu gören yoktur. Bazan köşke öteberi getirdiğimiz zaman karısı yoksa, kapının arkasından, getirdiklerimizi kapının önüne bırakmamızı seslenir...

Merakım bütün bütün arttı.

Tulona gittim. Villayı onlara kirahıyanı sorguya çekecektim.

Görüştim. O da kaptan Jerarı görmemişti. Yalnız isminin Jerar Bovizaj olduğunu biliyordu.

Bu ismi duyunca haykırdım. Jerar Bovizajı tanıyordum. Bu isimde eski bir ahababım vardı. Yirmi beş senedir yüzünü görmemiştim. Müstemlekeye tayin edilmiş, Tulongdan gitmişti. Tonkene gitmişti... Bu Jerarın o Jerar olmaması kabil miydi? Her halde gidip kapısını çalabilirdim.

O gece de, arkadaşlarını beklediği mahud gece idi. Ben de gidecektim.

Morilloya dönerken yolda komşuma rasladım. Tereddüt etmedim, hemen yaklaştım, selâm verdim:

— Madam Jerar Bovizajla konuşuyorum değil mi?

Kızardı, cevap vermeden yürümek istedi.

— Ben sizin komşunuz kaptan Mişel Albanım...

— Ya... Affedersiniz... Kocam sizden çok bahseder...

Fevkalâde sıkılmış bir tavrı vardı. Bu sıkılganlık onu daha fazla güzelleştiriyordu. Ben devam ettim:

— Kaptan Jerar buraya geldi de beni neden aramadı? Ben onun en eski dostuyum. Kendisine lütfen söyleyiniz, bu gece ziyaretine geleceğim.

O yürüdü, fakat son sözlerim üzerine döndü:

— İmkânsız, dedi. Bu gece im-

kânsız... Vadediyorum, size tesadüf ettiğimi söylerim.

Ve hazin bir sesle ilâve etti:

— Jerarı mazur görünüz... Kimseyi görmüyoruz... Hiç kimse ile görüşmüyoruz... Müsaadenizle...

Sinirlendim:

— Siz bazan misafir kabul ediyorsunuz... Meselâ bu gece dostum, geçen sene randevu verdiği arkadaşlarını bekliyor.

Haykırdı:

— Bu müstesnadır... Amma çok müstesna... Onlar müstesna arkadaşlardır.

Bu sözü söyleyip kaçtı. Fakat birdenbire gene döndü, durdu... Ölü gibi sararmıştı:

— Bilhassa... Bu gece gelmeyiniz...

Yürüdü, gözden kayboldu.

Ben evime gittim. Pencereyi açıp kendimi göstermedim. Fakat gene komşularımı tarassud ediyordum. Onlar da görünmedi. Gece olmadan pencereleri, pancurları kapadılar. Gece, bir sene evvel gördüğüm gibi, gene pancurların aralıklarında ışıklar gördüm. Sade davul ve gök gürültüsünü duymuyordum.

Kararımı vermiştim. Kadının tuvaletli olduğunu hatırladım. Fırğımı giydim, indim.

Makoko villâsının kapısına gildim. Tokmağı çevirdim. Kapı açıldı. Demek bir bekledikleri vardı.

Bahçenin taflanlı yolunu geçtim.

Köşkün kapısına geldim. Çaldım. İçeriden bir ses duyuldu:

— Giriniz!..

Jerarın sesini tanıdım. Yüzüm gülererek içeri girdim. Koridoru geçtim. Salonun kapısı açıktı. Eşikten adımımı attım.

— Ben geldim Jerar... Eski dostun Mişel Alban...

— Nihayet gelebildin... Ne iyi arkadaşsın Mişel!... Biraz evvel karıma da söylüyordum... Onu görmek beni memnun edecek diyordum... O da müstesna dostlarımızdandır... Hiç te değişmemişsin...

Hayretimi tarif edemeyeceğim. Jerarın sesini duyuyor, kendisini göremiyordum. Sesi yanımda çınlıyordu, amma yanımda kimseler yoktu. Odada kimseyi görmüyordum.

Ses devam etti:

— Otur karım şimdi gelir... Beni şöminenin üstünde unuttuğunu hatırlıyacak...

Başımı kaldırdım... O zaman keşfettim... Yukarıda... Şöminenin üstünde yarım bir heykel, bir büst...

Konuşan bu yarım heykeldi. Jerara benziyordu. Jerarın büstüydü... Şöminenin üstüne heykel konur ya... İşte bu büst te böyle konuşmuştu... Kolsuzdu...

Heykel dedi ki:

— Seni kollarımın arasına ahp kucaklıyamıyacağım. İşte görüyor-

sun, kollarım yok. Sen beni al, masanın üstüne indir. Karım bir aralık kızdı. Salonu düzeltirken onu rahatsız ediyormuşum... Beni kaldırıp buraya koydu.

Ve heykel katılarak güldü.

Gene hulya görüyorum sandım... Eski dostumun dediğini yaptım. Aldım, masanın üstüne koydum. O zaman anladım. Eskiden tanıdığım dinç, güzel zabitin vücudundan kala kala, bir gövde ile bir baş kalmıştı.

Bacaklarının izi bile yoktu. Kol yerlerine iki çengel takılmıştı. Bu çengellerle açıyor, hopluyor, gürleyip ilerliyordu. Bir iskemleden öbürüne, bir masadan başkasına geçiyordu. Çok neşeliydi.

Ben donup kalmıştım. Tek söz söyleyemiyordum. O konuşuyordu:

— Çok değiştim değil mi?... Beni tanıyamazdın ya?... Bu gece geldiğine iyi ettin... Eğleneceğiz... Müstesna dostlarımız gelecek... Onlardan başka kimseyi kabul etmiyorum... Hiç kimseyi... İzzeti nefis meselesi... Uşağımız, hizmetçimiz de yok... Beni burada bekle... Gidip smokinimi giyeyim.

Gittik. Hemen lâmbalı kadın göründü. Üstünde, geçen sene giydiği tuvalet vardı. Beni görünce sarardı. Boğuk bir sesle:

— Geldiniz demek!... dedi. İyi etmediniz kaptan Mişel... Kocama söyledimdi... Fakat size gelmeyi-niz dedimdi... Sizin burada oldu-

ğunuzu duyunca davet etmemi söyledi... Sizi ben çağırmadım... Sebep vardı... Bazı müstesna arkadaşlarımız gürültüyü çok severler... Geçen sene duymuşsunuzdur... Erken gideceğinize söz veriniz.

Kadının ne demek istediğini iyice kavıyamıyordum...

— Söz veriyorum madam... Yalnız bana anlatınız, dostum bu hale nasıl geldi ... Nasıl kazaya uğradı?...

— Hiçbir kazaya uğramadı... Ben kaptana böyle iken vardım... Şimdilik müsaade ediniz, dostlarımız gelecek, kocamın smokinini giydireyim.

Gitti. Ben bir kat daha şaşaldım. Kaptana bu halde iken varmış?... Böyle bir adamla evlenmiş... Bu esnada koridorda gürültü oldu. Geçen sene duyduğum davul ve gök gürültüsünü hatırladım.

Odaya, kolsuz, bacaksız dört sakat girdi. Gözlerini dört açarak bana baktılar. Dördü de smokinliydi. Birinin altın gözlüğü, ötekinin - bu ihtiyardı - takma gözlüğü, üçüncüsünün tek gözlüğü vardı. Dördüncüsü, zeki gözlerle beni süzüyordu. Dördünün de canı sıkılmıştı. Buna rağmen dördü de selâm verdi. Sonra bir köşeye çekilip fısıldaştılar.

Bunlar ne garib, ne acayib mahlûklardı!... Daha başkaları da geldi... İkişer üçer geliyorlardı...

Hepsi de bana endişe ile, hayretle bakıyordu.

Ben de, bu kadar kolsuz, bacaksız insanlar arasında şaşalamıştım. Bu bir alay kolsuz, bacaksızın bir araya toplanması, birçok esrarı ortaya koymuş, muammayı halletmişti. Yalnız ortada bir sır, bir muamma kalıyordu. Bu güzel, harikulâde kadının, bu beşer parçalarıle münasebeti ne idi?...

Bu sakatlar, bahçenin taflanlı yollarından geçerken ben görmemiştım. Fîlvaki geçen sene, bahçeden geçeni görmememe imkân yok demiştim. Fakat bunu söylerken kolsuz ve bacaksız insanlar olacağı aklıma gelmemişti.

Kapının tokmağını, gece göze görünmiyecek olan çengeller açmıştı.

Davul, gök gürültüsü de anlaşılırdı. Yemekten sonra, sakatlar dans ediyorlar, hora tepiyorlardı. Hepsinin gövde aletleri tahtaydı...

Evet, bütün bunlar anlaşılıyordu... Fakat ortada öğrenilmesi lâzımgelen feci bir hakikat daha olacaktı. Buna hissediyordum.

Biraz sonra kaptanla karısı geldi... Onları sevinçli sayhalarla karşıladılar. Ben şaşkın bir halde idim. Her yerde, masalarda, iskemlelerde, koltuk ve kanapelerde, şöminenin üstünde, sakatlar vardı.

Takdim edildim.

Ekserisi kibar insanlardı... Ekserisinin asâyet unvanları vardı.

Lord Vilmor, siyah çember sakali-
le hepsinden zarifti. Ötekiler gibi
iskemleden iskemleye sıçramıyor,
gece kuşu gibi oradan oraya uç-
muyordu.

Güzel kadın:

— Nerede ise doktor da gelir,
dedi.

Kadın arada sırada hazin hazin
bana bakıyor, misafirlerine de gü-
lümüyordu.

Doktor geldi. Doktorun iki ba-
cağı yoktu, yalnız kolları vardı.

Yemek odasına geçerken kolunu
madam Jerara uzattı. Yani kadın
doktorun elini tuttu.

Sofra, pencereleri sıkı sıkı ka-
palı bir odada kurulmuştu. Büyük
şamdanlar, bol çiçekli, bol mezeli
sofrayı aydınlatıyordu.

Yemiş yoktu.

On iki sakat iskemlelerine tır-
mandılar, yemeğe başladılar.

Birdenbire, çengeller kımıl-
maz oldu. Anladım. Sakatlar, ma-
tem alâmeti olarak bir müddet su-
sacaklardı.

Ben kadının yanında oturuyor-
dum. Bütün gözler ona döndü. Ka-
dın, başını önüne eğdi. Âdeta burnu
tabağına deyiordu.

Bunun üzerine Jerar, çengelleri-
ni biribirine vurarak:

— Ne yapalım aziz dostlarım?
dedi. Her zaman geçen senenin ta-
lihi bulunmaz.. Amma müteessir
olmayınız... Nasıl olsa neşemiz
gelir.

Bana döndü, çengelile kadehini
kaldırdı:

— Sıhhatine azizim Mişel!

Hepsi birden kadehlerini kaldı-
rdılar. Kadehler, sofranın üstünde
kandik gibi sallanıyordu.

Dostum devam etti:

— Sen pek eskisi gibi değilsin
Mişel!.. Sen eskiden daha canlı,
daha neşeliydin? Bizi böyle gör-
dün diye mi keyfin kaçtı yoksa?
Ne yapalım? İnsan olduğuna şük-
etmeli, fakat keyifli olmalı. Müs-
tesna arkadaşlar burada, gülüp
eğlenmek için toplandık... «Bu
hale» geldiğimiz zamanı tesid
edeceğiz... Öyle değil mi Dafne-
liler...

Ve dostum anlattı. Uzak şarka
giden Dafne vapuru batmış. Bütün
bu gördüklerim denize atılmışlar.
Mürettebat birer kayıkla uzaklaş-
mışlar. Bunlar bir tahta parçası
üstünde kalmışlar. Anasile baba-
sı boğulan bir İngiliz kızını da
kurtarıp tahtanın üstüne çıkar-
mışlar. On üç kişi, bir hafta aç ve
susuz deniz üstünde çalkalanmış-
lar. Ondan sonra açlıktan ölümüne
mahkûm olduklarını görünce,
kura çekmeğe karar vermişler. Ki-
min ismi çıkarsa onu parçalayıp
yiyeceklermiş.

— Tam kurayı çekeceğimiz za-
man bir ses, doktorun sesi duyul-
du: «Ben cerrah aletlerimi kurtar-
dım. Size teklif ediyorum. Hiç bi-
rimiz, parçalanıp yenmek tehlike-
sine maruz kalmasın. Kura çeke-

lim. Evvelâ bir kol veya bir bacak... Bugün karnımız doyar. Yarın tekrar düşünürüz...»

Burada dört gemici kalçalarına vurarak güldü.

— Âlâ... Sırasile herkesin kolları ve bacakları kesilip bitecek.. Mükemmel... Fena bir şey değil... Korkunç değil...

— Korkunç değil, çünkü makul ve mantıklı... Dur, hikâyenin sonunu ben anlatayım?.. Bakalım unutmuş muyum?.. Kura çıktık. Kura en güzelle isabetetti... Evet, güzel kadının bir bacağı kesilip yenecekti. Dostumuz Jerar, kibar bir erkektir. Kendi bacağın verdi. Ve kura her misse isabet ettikçe, kalan bacağıle kollarını feda etti.

Kaptan:

— Tamam, dedi, doğru... Kura devam etti. Kaptan Jerara tesadüf edince, onun kesilecek yeri kalmamıştı. Buna mukabil missin kollarını ve bacaklarını kesmek lâzım geliyordu. Bunun üzerine kaptan Jerar, gövdesinin, göbeğine kadar kesilmesini söyledi.

Sakatlardan biri kahkahayı bastı:

— Misis te bu fedakârlığa mukabil, kaptan Jerarla evlendi.

— Mükemmel... Mükemmel... Siz bunu tuhaf mı buluyorsunuz?

Biri sordu:

— Etleri çiy çiy mi yediler?

Kaptan masaya şiddetle vurdu:

— Susunuz!.. Daha bir şey söylemedim... Bundan sonrası kor-

kunç olacak.

Bir ay sonra kurtuldular. Fakat siz işin korkunçluğuna bakınız, ki hepsi de insan etinin tadını tatmışlardı. Avrupaya geldikten sonra, senede bir kere toplanıp, mümkün merteye, bu tadı gene tatmak istediler... İlk zamanlar madam Jerarın pişirdiği ve insan etine benzer dediği yemekleri yediler. Fakat bir sene, damdan bir adamın düşüp öldüğünü hatırladım. Adamın cesedini ertesi gün bulmuşlardı. Yalnız kolları yoktu.

Şu halde?.. Güzel komşumun oynadığı rolü anladım. Kadına göz attım. Eldivenlerini giymişti. Eldivenleri omuzlarına kadar uzundu... Omuzlarına bir örtü atmıştı. Sağımda oturan doktor da eldivenlerini giydi.

Burada daha fazla kalıp ne olacağını anlamağa çalışmaktansa, madam Jerarın sabahleyin söylediği ve bir daha tekrar etmediği sözünü dinlemeli, buradan gitmeliydim.

Bu on iki kişi, kahkahalarla gülererek, duydukları taddan zevkle bahsediyorlardı. Lord Vilmor, yanındaki sakatla az kalsın çengel çengele gelecekti. Çünkü o sakat, yediği eti tatsız bulmuştu. Sertti. Başka biri, «fazla taze etin» de çok iyi olmadığını ilâve etti.

Biri bana döndü:

— Sizin henüz iki kolunuz var. Eğer bu hikâyeyi korkunç bulursanız, benim o gece kaybettiğim

gibi, siz de kollarınızı kaybedersiniz.

Çok içmişlerdi. Bir kaçı masaya sıçrayıp önüme geldi. Kollarıma öyle bir bakıyorlardı, ki ben kollarımı geri çekip sakladım.

Ve o zaman, doktorla kadının neden eldiven giydiklerini anladım... O aralık burnumu silmek lâzım geldi.. Elim'in etini görünce, çengellerini sapladılar. Haykırdım.

Arkadaşıma:

— Artık yetişir, dedim. Artık anlatmayınız. Sizin hakkınız var, ben gidiyorum...

Kaptan emretti:

— Gitmeyiniz. Ben hikâyeme devam edeceğim. Bakınız bu dört kişi nasıl da gülüyorlar... Sakatlar

üzerime çullandılar. Madam Jerar inliyordu: «Canını acıtmayınız!» Ben doğrulmak, kalkmak istedim. Mümkün değil... Doktor burnuma kloroform tamponunu dayadı. Operasyonu görmedim. Kendime geldiğim zaman, mutfakın masasına bağlanmıştım. Kolumun biri yoktu.

Sakatlar, karınlarını doyurduktan sonra, yaptıkları işin fecaatini sezmişler, beni başka yerde hazmetmeğe gitmişlerdi.

Arkalarından kapıyı açık bırakmışlardı... İki gün sonra gelip beni kurtardılar... Açlıktan ölmek üzereydim...

Çünkü yamyamlar, bana sadece kemigi bırakmışlardı!

SON İŞKENCE

Morar fena işler görmüş, servetini batırmıştı. Vaziyetini kurtarmak için, Kafkasyada, bir petrol şirketinin müdürlüğünü kabul etti.

Petrol kuyuları Kaspiyen denizi sahillerinde, Bakûnum şimal tarafındaydı.

Yeryüzünün eğlencelerine, zevklerine alışkan biri için menfa demektir.

Karısı öleli iki sene olmuştu. Bir

kızı vardı. On sekiz yaşındaydı. Morar bütün sevgisini ona bağlamıştı.

Saadetinden kalan yegâne armağan kızıydı. Bu işi de, sırf kızına bir servet kazanmak gayesiyle kabul etmişti. Kızını zengin ve mesud görmek istiyordu.

Oralara kızını beraber götürmezdi. Uzak akrabalarından birine bırakmak istedi. Fakat Suzan

çok sevdiği babasından ayrılmak istemedi.

Uzun yolculuğa beraber çıktılar.

* * *

Bakûda, yerli amelelerle tanıştılar. Birbirlerinin dillerini anlamıyorlardı. Yerliler bu baba kızıdan âdeta çekinmeğe başladılar.

Bereket versin bir iki Fransız ve Alman mühendisi vardı. En yakın merkez, atla üç günlük yolda idi. Bu bir avuç Avrupalı, dünyadan sökülüp atılmışlardı sanki.

Kısa zamanda müdürle amele arasında güçlükler baş gösterdi. Müdüre karşı düşmanlık arttı. Moran, onlara söz söyleyemediği, tercüman vasıtasile konuştuğu için isyanı yatıştıramıyordu.

Üç günde vaziyet öyle vahim bir şekil aldı, ki jandarmalara telgraf çekmek istedi. Fakat grevciler tel-leri kesmişlerdi.

Sadık bir uşağı, atla merkeze koştu, jandarma istedi.

* * *

Ertesi sabah grev yapan amele müdürün barakasını sardı. Morana küfürler yağdırıyorlardı.

Taşlar atıldılar. Camlar kırıldı. Süzan alnından yaralandı. Hemen pancurları kapadılar. Kendilerini müdafaaya hazırlandılar.

Öğleye doğru, grevcilerde şiddetli bir hareket belirdi. Birkaçı, koca bir ağac gövdesini sürüklüyorlardı. Barakanın kapısını kıracaklardı.

Tam kapıya yaklaşacakları zaman içeriden ateş edildi. Grevciler gerilediler. Dört kişi öldü. Ötekiler kaçışmağa başladı.

Evdekiler, imdad kuvvetleri yeti-şinciye kadar kendilerini müdafa etmeğe karar vermişlerdi.

Moran kızını evin ortasındaki odaya yerleştirmişti. Evinde altı mühendisle üç nefer vardı. Müdafa kuvvetleri onlardan ibaretti.

Adamlardan biri fedakârlık gösterdi. Gece, ambara kadar uzandı, yiyecek, içecek getirecekti. Grevciler yeni hücum yapmıyorlar, onları aklıktan öldürmek istiyorlardı.

Fakat saatler geçti, adam geri gelmedi.

Her biri, bir pencerenin önünde nöbet bekliyorlardı. Uzaktan uğultular duyuluyordu. Grevciler muhakkak şarap içmişler, sarhoş olmuşlar, hücumu hazırlanıyorlardı.

Tanyeri ağarmak üzereyken nöbetçilerden biri bir inilti duydu. Kapı turnaklandı.

Yiyecek getirmeğe giden bitkin bir halde, yerlerde sürünerek geliyordu.

Hemen içeri aldılar.

Fakat onu görünce hepsi birden irkildiler.

Grevciler, burnunu, kulaklarını kesmişlerdi. Ayaklarına, ellerine gazlı bezler sarıp tutuşturmuşlardı.

— Çok acı çekiyorum, diyordu. Öldürünüz beni... Acıyınız da öl-

dürünüz... Onların hepsi vahşi bir hayvan... Sakın ellerine düşmeyiniz... Sizi de bu hale sokarlar...

Moran can çekişene doğru eğildi. Adam son bir gayrette doğruldu:

— Kendinizi koruyunuz, dedi... Beni buraya size haber vereyim diye gönderdiler... Sizi ve kızınızı ele geçirecekler... Size işkence yapacaklar... Kızınızı kendilerine alakoyacaklar... Onlar...

Sözünü tamamlıyamadı.

Öldü.

Cesedini karyolaya yatırdılar ve grevcilerin eline diri diri geçmeğe and içtiler.

* * *

Gün hâdisesiz geçti.

Eğer jandarmaları çağırmağa giden süvari bızlı gittiyse, imdat kuvvetlerinin yakında gelmesi lâzımdı.

Moran, kurtulacakları saatin yaklaştığını söylüyor, maneviyatlarını kuvvetlendiriyordu. Onlara itimat telkin etti. Fakat kendisinin hiç ümidi yoktu.

Kızını düşününce endişesi artıyordu. Keşki razı olup onu buraya beraber getirmeseydi.

«İsrar edeceğime razı oldum. Burada onunla beraber olmak işime de geldi. Egoistlik ettim. Delilik ettim. Eğer jandarmalar yetişmeseyse, kızımı elimle öldürmüş olacaktım...»

Birdenbire bir alev yükseldi, etraf aydınlandı:

— Gaz depolarına ateş verdiler!

Evet, gaz depoları yanıyordu. Kâh kırmızı, kâh mavi alevler, gökyüzüne yükseliyordu.

Ateşin etrafında, grevciler hora tepiyorlardı.

Barakadakiler, birbirlerine sokulmuşlar, bu korkunç manzarayı seyrediyorlardı.

Birdenbire acı acı feryatlar, figanlar, homurtular duyuldu. Sesler yaklaşıyordu:

Moran:

— Arkadaşlar, dedi, iyice nişanlayıp ateş ediniz. Son kurşunu da kendinize saklayınız.

Sonra kızının bulunduğu odaya koştı. Kızının da bir tüfek alıp erkeklerle beraber dövüşmesine mâni olmak istiyordu.

Kızı kucağına aldı:

— Korkma Süzan... Ben buradayım... Senin yanımdayım... Korkacak bir şey yok...

Bu sırada dışarıda bir tüfek patladı.

Feryat ve figan evin içinde aksetti. İçeri girmişler, odaları arıyorlardı.

Moran çılgına dönmüş, kızın bağına bastırıyordu. Bir an, kızını bu haydutların, vahşilerin eline düşmüş gördü. Kapı kırılırken, ta-

bancasını çekti, kızının şakağına dayadı, iki el ateş etti.

Süzan babasının göğsüne düştü.

Kapı aralandı.

Silâhını içeri girenlere çevirdi, ve haykırdı:

— Haydutlar!.. Onu canlı ele

geçiremiyeceksiniz!.. Öldürdüm... Öldürdüm onu...

Birdenbire durdu. Dizleri kerildi. İnliyerek yere düştü.

Meşalelerin ışığında, onları kurtarmağa gelen, tam zamanında yetişen Rus jandarmalarının elbiselerini görmüştü.

K A R A K E D İ

— Edgar Poe — den

Yazdığım bu çok garip hikâye başımdan geçti; istiyen inansın, istiyen inanmasın. Kendi gözlerimin inanmadığı bir şeye ille inanınız diyemem. Amma beni deli sanmayınız, katiyen deli değilim, rüya görmediğim de muhakkak. Yarın öleceğimden bugün içimi dökmek istiyorum. Âlemin gözü önüne, açık açık kısaca, kendimden hiç bir şey ilâve etmiyerek, aile hayatımın birbiri ardısıra geçen vakalarını tez elden yapmak istiyorum her vakadan sonra tüylerim ürperdi, kıvrım kıvrım kıvrandım, aklım çileden çıktı. Amma onları uzun uzun, etrafı ile anlatmağa çalışmıyacağım. Olup biten şeyler beni ürküttü. Birçok kimselere, korkunçtan ziyade garip gelecek. Belki ileride, benden daha az sinirli, daha makul düşünceli biri çı-

kar da, benim korkarak anlattığım vakaları basit, sebeplerini tabii bulur.

Çocukluğumdanberi, yumuşak huylu, uslu akıllıydım. Yüreğimin yufka olduğunu bildiklerinden arkadaşlarımla elinde oyuncak olmuştum. Hayvanları çok severdim; annemle babam izin vermişlerdi, her cinsten, bir alayını beslerdim. Ömrüm hemen hemen onlarla beraber geçerdi. Onları okşayıp doyurduğum zamanlar en mesut zamanlarımdı. Büyüdükçe, hayvanlara karşı olan muhabbetim de arttı. Erkek oldum, gene en büyük zevki hayvan beslemekte buldum. Uslu, sadık bir köpeğe muhabbet bağlayanların duydukları zevki anlatmağa hacet görmüyorum. Bir hayvanın kendi kendini feda etmesinde, çıkar beklemeyen aşkında öyle

bir şey var, ki âdem oğlunun cılız dostluğunu, pūften sadakatini tecrübe etmiş olanın, doğrudan doğruya kalbine nüfuz eder.

Genç evlendim. Karımın huyu huyuma uygun olduğundan rahat-tım. Benim hayvanları sevdiğimi görünce, en güzellerini bulup getirmek fırsatını kaçırmazdı. Kuşlarımız, bir kırmızı balığımız, güzel bir köpeğimiz, tavşanlarımız, küçük bir maymunumuz, bir de kedimiz vardı.

Kedi, fevkalâde güzel, iriyarı, kapkara, harikulâde zeki bir hayvandı. Karım, için için batıla inanırdı. Kedinin zekâsından konuşurken, eskilerin bir itikadını sık sık ima ederdi: Kara kediler, kedi kılığına girmiş büyücülermiş. Bunu her zaman ciddîye alıp söylemezdi. Şimdi aklıma geldi de onun için yazdım.

Plüton - kedinin ismi - gözdemdi, arkadaşım. Onu elimle besledim, evin içinde peşimden ayrılmazdı. Sokağa çıktığımda, arkamdan gelmemesine güç mâni olurduk.

Bu dostluğumuz birkaç sene sürdü. Bu müddet zarfında tıynetim, huylarım - itiraf ederken kızırıyorum, şeytanın kışkırttığı ifrat yüzünden - değişti, tamamilen kötüleşti. Günden güne asık suratlı, hâdit oluyor, başkalarının hissiyatına kulak asmıyordum. Karıma kaba sözler kullanmağa başladım; hattâ

nihayet daha ileri bile vardım, hırpaladım. Biçare gözdeleğim de huyumun değiştiğini tabii fark ediyorlardı. Onları ihmal etmekle kalmıyordum, onları da hırpalıyordum. Tesadüfen veya görecekları gelip yoluma çıkan tavşanların, maymunun ve hattâ köpeğin acımadan canlarını yakıyordum da, sade Plüton'u kayırıyordum, onu hırpalamıyordum. Fakat kötülüğüm günden güne artıyordu. Alkol kadar kötü ne vardır? Eninde sonunda - artık ihtiyarlamaya, çatıklaşmaya yüz tutan - Plüton da kötü huyumun esirlerini gördü.

Bir gece, her zaman gittiğim meyhane dönüşü, eve sarhoş girdim, kedi gözümde görünmek istemiyormuş gibi geldi. Yakaldım. O, şiddetinden korktu, dişleriyle elimi hafifçe yaraladı. Birdenbire kudurmuştan beter oldum. Kendimi kaybettim. Sanki ruhum vücudumdan uçup gitti de, yerine şeytanı solda sıfır bırakacak bir kötülük, zehirle mülemma bir kötülük geldi, mevcudiyetimin her hücreğine, her lifine girdi. Yeleğimin cebinden çakımı aldım, açtım, biçare hayvani gırtlğından yakaladım! gözlerinden birini oyup çıkardım! Bu melûn vahşeti yazarken kızırıyorum, yanıyorum, ürperiyorum.

Sabahleyin aklım başıma gelince - geceki sarhoşluğumu anayılınca - işlediğim cinayetten hem korktum, hem vicdan azabı duydum. Fakat

bu müphem, hafif bir histi, ruhumu sıyırtmadı bile. Ben gene ifrata daldım, yaptığının hatırasını şarapla boğdum.

Kedi ağır ağır iyileşti. Gözevi göze korkunç görünüyordu amma, kedinin artık acı duymadığı belliydi. Her zamanki gibi evin içinde dolaşıyordu. Benden de - pek tabii olarak - bucak bucak kaçıyor. Bir zamanlar beni çok sevmiş olan bu mahlûkun bugün duyduğu nefretten müteessir olacak kadar eski yüreğinden bir parça kalmıştı. Nihayet bu teessürün yerini öfke tuttu. O zaman, beni önüne geçilmezcesine uçuruma sürükliyecek olan fıski fücür hissi baş gösterdi. Felâfe bu hissi yan çizer. Fakat ruhumun var olduğuna emin olduğum kadar eminim, ki fıski fücür, kalbin ilk atışlarıyla başlamıştır. İnsanın karakterini sevk ve idare eden ilk âmillerdir. Manasız, çirkin bir şey yapanlar, bunu yapmaması lâzım geldiği için yaptıklarını yüz keresinde de anlamamışlardır mi? Muhakememizin yerinde olmasına rağmen, kanunu zorlamaya, sırk kanun olduğunu bildiğimiz için bir meyil duymaz mıyız? Fıski fücür hissi beni mahvetti dedim. Vicdanımın kendi kendine işkence yapmak arzusu, fenalık sevdasıyla fenalık yapmak arzusu, mukavemet edilmez bu ateşin arzu, kimseye zararı dokunmayan hayvana

başladığım işkenceye beni devamla sevk ediyordu.

Bir sabah, soğukkanlılıkla, boyuna bir ilmikli ip geçirdim, bir dala astım. Gözlerim yaşararak astım. Kalbim kanıyarak astım. Astım, çünkü beni bir zaman sevdiğini, çünkü beni kızdıracak hiçbir şey yapmadığını biliyordum. Astım, çünkü asmakla günah işlediğimi biliyordum, her şeye kadir ve gafur olan Allahın gufranından da - eğer böyle bir şeye imkân varsa - mahrum edecekti.

Bu yürekler acısı işi gördümün ertesi gecesı uykumdan: Yangın var! sesleriyle uyandım. Karyolamın perdeleri alev alev yanıyordu. Bütün ev tutuşmuştu. Karım, hizmetçim, ben, canımızı güç kurtardık. Ev tamamiyle yandı. Varım yağum mahvoldu. Ondan sonra ümitsizliğe düştüm.

Yaptığım fenalıklarla bu felâket aranda bir münasebet aramıyorum. Böyle zaaf larım yoktur. Yalnız vakaları zincirleme anlatıyorum, bir halkasını bile atlamiyacağım. Yangının ertesi günü enkazı gezdim. Yalnız bir duvar yıkılmamıştı. Yıkılmıyan bu duvar, evin içindeki bölmelerinden biri idi. Evin ortasındaydı, pek kalın değildi. Karyolamın dayalı durduğu duvardı. Yeni tamir edildiğinden ateşten fazla müteessir olmamıştı. Duvarın etrafına kalabalık toplanmış, dikkat ve merakla

bir şeye bakıyorlardı. Garip! Tuhaf gibi söz kulağıma geldi, merakımı uyandırdı. Yaklaştım. Beyaz bir düzlüğe bir baröliyef gibi kazılmış kocaman bir kedi yüzü gördüm. Yüz aynen hâkkedilmişti. Boynunda bir ip vardı.

Bu hayaleti görünce - çünkü bu benim için bir hayaletten başka bir şey değildi - hem şaşıtm, hem çok kortum. Düşüncemi topladım. Hatırladım. Kediye bahçede bir ağaç dalına asmıştım. Yangın var feryatları duyulur duyulmaz, halk bahçeye üşüşmüştü. Biri kediye çözmüş, pencelerden birinden odama atmış olacaktı. Bunu, beni uyandırmak kastile yapmışlardı. Kedinin vücudu, yıkılan duvarlar altında ezilmiş, bu duvarın sıvası taze olduğundan, alevlerle cesetten intişar eden amonyak, duvara kedinin resmini aksettirmişti.

Zihnim buna yattı, fakat içim rahat etmedi. Bu gördüğüm şey beni çileden çıkartmıştı. Bir kaç ay, kedinin heyuslâsından kurtulamadım. Bu müddet zarfında, ruhumda yarı buçuk bir eza duyuyordum, fakat bu da vicdan azabı değildi. Amma, kediye acıyacak kadar oldum. Hergün dolaştığım sefil mahallelerde, aynı cinsten, ötekine benzeyen bir kedi arıyordum.

Bir gece yarısı sarhoş, aşağılık bir meyhanede otururken, gözü-

me siyah bir şey ilişti. Fıçılardan birinin üstünde idi. Bir kaç dakikadanberi gözümü fıçının üstünden ayırmadığım halde, o siyah şeyi görmeyişime şaşıtm. Yaklaştım, elimle dokundum. Bir kara kedi idi. - Kocaman bir kedi - Plüton kadar kocaman. Bir yerinden başka her tarafı tıpkı Plütone benziyordu. Plütunun vücudunda tek beyaz kıl yoktu. Bunun göğsü, aşağı doğru genişliyen beyaz kıllarla doluydu.

Elimi sürer sürmez birden bire doğruldu, hırıl hırıl hırıldadı, vücudunu elime sürüştürdü, kendine el uzattığıma sevindi. İşte aradığım böyle bir mahlûktu. Sahibinden satın almak istedim. Adam kedinin sahibi değildi, o güne kadar hiç görmemişti.

Kediye okşamakta devam ettim. Meyhaneden çıkarken peşime takıldı. Mâni olmadım. Hem yürüyor, hem de arada bir eğilip okuyordum. Evi hemen benimsedi; karımla dost oldu.

Bana gelince, ben ondan birdenbire nefret etmeğe başladım, onu sevmez oldum. Halbuki sevmiyeceğimi hiç tahmin etmemiştim neden oldu - onun bana gösterdiği şefkat ve sevgi asabına dokunmağa abıladı. Ağır ağır bu asab bozukluğu, bu nefret kin derecesini buldu. Hayvandan kaçıyordum, müphem bir utangaçlık, ilk yaptığım köülüğün hâirası, onu hırpalamama mâni

olyordu. Birkaç hafa onu ne ısıraladım, ne de dövdüm. Fakat derece derece, farkına bile varmadan ondan uzaklaşıyor, veba görmüş, ona tüylerim ürpererek bakıyor, gibi kaçıyordum.

Hayvana karşı beslediğim kini arttıran şey eve getirdiğimin ertesi günü gördüğüm şey oldu muhakkak. Onun da, Plüton gibi, bir gözü yoktu. Benim aksime, karım kediye bunun için daha çok sevdi.

Benim nefretime mukabil, kadının bana karşı olan muhabbeti artıyordu. Beni adım adım takib etmesini okuyanlarıma anlatmak güçtür. Ne zaman otursam, hemen iskemlemin altına büzülürdü. Dizlerine atlardı, ayağa kalkınca bacaklarıma dolanırdı. Beni yere düşürürdü, tırnaklarını uzatır, esvaplarımı tirmalıyarak omuzlarıma tırmanırdı. O anda, onu bir yumrukta gebertmek isterdim, fakat ilk cinayetimin hatırasile ve bilhassa hayvandan korktuğum için bunu yapamazdım.

Bu korku müsbet maddi bir korku değildi. Buna rağmen, bu korkuyu tarif için başka bir söz bulamıyorum. Bunları katiller kovuşundan yazdığım halde, hayvana karşı beslediğim kinin havsala almayacak bir kuruntudan doğduğunu itiraf etmeğe utanıyorum.

Karım, öldürdüğüm hayvanla bu kediye birbirinden ayırt eden beyaz tüylere her fırsatta nazarı dik-

katimi celbederdi. İlk zamanlar, gözlerime şekilsiz görünen bu beyazlık, nihayet şekillendi... Bu beyazlık bir ölüm, kan, cinayet makinesiydi.

Artık sahiden muztarıptım, beşerin çekeceği ıztırapların fevkinde muztarıptım. Kardeşini öldürdüğüm kedinin yerine başka bir kedi yaratılmış ve bana gönderilmişti. Artık rahatım kaçtı. Ne gece, ne gündüz dinlenabiliyordum. Hayyordum. Geceleri Yurldviücgmâ dd van, bütün gün benden ayrılmıyordu. Geceleri sıkıntılı rüyalarım-dan uyandığım zaman, yüzümde o müthiş şeyin nefesini duyuyordum, göğsümde ağırlığını hissediyordum. Müebbeden yüreğimin ortasını bastırıyordu.

Bu ıztırabın sıkıntısı ile, içimde kalan iyilik te yok oldu. Artık hep kötü şeyler düşünüyor, kötü düşüncelerle haşırneşir oluyordum. Hüznüm bana her şeye, bütün beşeriyete kin bağlattı. Ömründe ağzını açıp şikâyet etmiyen karıma körkörüne kapıldığım önüne geçilmez coşkunculuklarla yapmadığım kalmıyordu. Bütün hıncımı ondan alıyordum.

Fakir olduğumuz için harab bir evde oturuyorduk. Bir gün karımla beraber bodruma indik. Kedi merdivenlerde ayağıma dolandı, beni tepe aşağı düşürdü. Âdeta çıldırdım. Bir balta kaptım, kaldırdım. Eğer indirseydim hemen ölür-

dü. Fakat karım kolumu tuttu. Bu müdahale beni bütün bütün kudurttu. Şiddetle kolumu çektim, baltayı karımın kafasına vurdum. Gık demeden, olduğu yere düşüp öldü.

Bu feci cinayeti işledikten sonra, cesedi saklıyacak bir yer aradım. Ne gece, ne de gündüz, komşular görmeden evden çıkaramazdım. Aklıma birkaç çare geldi. Cesedi lokma lokma doğruyacak, yakacaktım. Sonra aklıma avludaki kuyuya atmak geldi. Bir sandığa koyup, bir hamalın sırtına vermeği düşündüm. Nihayet en iyisini buldum. Evvel zaman rahipleri öldürdüklerinin cesetlerine nasıl duvar örerlerse, ben de karımın cesedine bir duvar örecektim.

Bodrum bu işe müsaitti. Duvarlar iyi yapılmamıştı. Yeni sıvanmıştı. Rütubetten iyice kuruyup katılaşmamıştı. Bir yerde de, içi siva ve kiremitle doldurulmuş, ocak gibi bir yer vardı.

Kiremitleri çekip çıkardım. Cesedi oyuğa dayadım. Bir elimle tuttum, öbür elimle gene kiremitleri yerli yerine sıraladım, ördüm. Mükemmel oldu. Duvar eski haline geldi. Yeniden örüldüğü anlaşılmıyordu.

Ondan sonra, bu felâkete sebep olan kediye aradım. Onu da öldürecektim, bunu iyice kafama koymuştum. Eğer o anda elime geçseydi, hali haraptı. Fakat hay-

van öfkemden ürkmüş, kaçmıştı. Onu ortada görmeyince içim rahatladı. Bütün gece meydana çıkmadı. Bu, ilk geçirdiğim iyi gecedir. Kedi eve geldi geleli rahat uyuyamıyordum. O gece, bağrım da cinayetimin yükü ile rahat rahat uyudum.

Bir gün, iki gün geçti, cellâdım meydana çıkmıyordu. Bir kere daha başıboş bir adam gibi nefes aldım. Haydud, korkusundan bütün bütün kaçmış olacaktı. Bir daha yüzünü görmiyecektim! Saadettime uç bucak yoktu. İşlediğim cinayeti pek düşünmüyordum. Kısa bir tahkikat yapıldı, ucuz kurtuldum. Araştırma da yapılacaktı. Hiçbir şey bulamıyacakları muhakkaktı. Hiçbir şeyden korkum yoktu.

Cinayetten dört gün sonra, bir alay zabıta memuru birdenbire evi bastı. Yeniden araştırmaya koyuldular. Cesedi sakladığım yeri bulamıyacaklarına çok emin olduğumdan aldırış etmiyordum. Evin her yeri aranırken beni de yanlarından ayırmıyorlardı. Aramadık bir köşe bırakmadılar. Belki üçüncü, dördüncü sefer gene bodruma indiler. Benim bir kılım bile oynamıyordu. Kalbim, günahsız bir adam kalbi kadar muntazam atıyordu. Bodrumda bir aşağı bir yukarı geziyor, kollarımı kavuşturmuş dolaşıyordum.

Zabıta bir şey bulamıyacağına,

bir şey olmadığına kanaat getirdi, gitmek üzere idiler. Sevincimi saklayamayacak hale gelmiştim. Onların kanaatini artırmak için bir kelime, bir tek söz söylemek istiyordum.

Merdivenleri çıkarlarken niha-yet:

— Centilmen, dedim. Şüphelerinizi giderdiğim için memnunuz. Sıhhatte daim ve bundan böyle biraz daha nazik olunuz. Söz aramızda, bu yapı da çok sağlam yapı?... Gidiyor musunuz?... Bu duvarlar çok sağlam örülmüş...

Bunu söylerken, kahramanlık göstermek istedim, elimdeki bastonla, karımın cesedinin bulunduğu yere vurdum.

Tanrım beni, şeytanı solda sıfır bırakan mahlûkun pençesinden kurtarsın!.. Bastonum duvara dokunur dokunmaz, bir ses geldi.

Evvelâ inilti duyuldu duyuldu... Bir çocuk sanki kesik kesik viyakladı ve feryad, insan feryadına benzemiyen bir sayha uzadı, uzadı... Bir homurtu, bir hırıltı gibi, cehennemden gelen bir ses gibi kulaklarımızı parçaladı.

Aklımdan geçenleri söylemem delilik olur. Üzcrime fenalık geldi, sendeledim, karşı duvara dayandım. Memurlar, merdivenlerde bir müddet şaşalayıp kaldılar. Biraz sonra, on iki kadar kol, duvarı yıkmaya başladılar. Ben olduğum yere çöktüm. Cesed, kanlı cesed karşılarına dikildi. Başında, ağzı kanıyormuş gibi yayvan, tek gözü alevli, beni katil eden, sesile beni cellâd eline düşüren o melûn hayvan duruyordu.

Kara kediye de mezara gömmüştüm..

BİR FIRTINA GECESİ

— Marcel Proust — den

Arabacı hayvanları durdurdu:

— Geldiniz matmazel.

Parmağıle arabadaki kıza, iki yanı servilerle sıralanmış dar bir yolu gösteriyordu. Yolun nihayetinde bir parmaklık görünüyordu.

Arabadaki - güzel, parlak göz-

lü, pembe tenli, sarı saçlı, mütevazı fakat zevkli giyinmiş - genç kız indi.

— Beni burada mı bekliyeceksiniz?

— Beklemiyeceğim matmazel.

— Amma beni gene Ponşarroya

getirmeği vadetmiştiniz...

— Vadetmiştim... Vadetmiştim, çünkü arabaya bindiğiniz zaman hava açıktı. Amma bakınız, fırtına geliyor... Bir kere yağmur başladı mı, bütün yollar sel olur... Eğer geri dönmek istiyorsanız hemen gidelim.

Genc kız biraz düşündü:

— Hayır, dedi, siz gidiniz, ben nasıl olsa yol bulurum.

Arabacı, hem fırtınadan, hem de garib bir şeyden korkuyormuş gibi ötedeki demir parmaklığa bir göz atıp hayvanlarını sürdü.

Genc kız, servilerin boyunca yürümeğe başladı. Parmaklığa geldi, içerideki manzaraya baktı.

Parkın ortasında büyük bir bina yükseliyordu. Penceleri çoktandır açılmamıştı. Her yanını otlar бүрүмүştü.

Bina çoktandır terkedilmiş benzliyordu.

Genc kız, kapının tokmağını çaldı.

Bir kaç saniye geçti. Sonra kapının sağındaki küçük köşkten bir gürültü duyuldu.

Otlarda ayaklar sürüklendi. Bir miyavlama işitildi. Korkunç, iğrenç yüzlü bir koca karı göründü. Üstü başı lime limeydi. Ayaklarının dibinde de bir uyuz kedi vardı.

Bu kadın, peri masallarındaki cadılara benziyordu.

Genc kız, korkmuş gibi geri çekildi.

Kadının halini bir bakışta görmüş, kedinin bir gözünün kör olduğunu da farketmişti... Biri hayvanın gözünü çıkarmış olacaktı... Karnı ağrıyan bir çocuk sesi çıkararak cadının eteklerine sürünüyordu.

Cadı karı, büyücü karı genc kıza bakıyordu. Kız sordu:

— Luv şatosu burası mı?

Cadı başını evet demek ister gibi salladı.

— Şatonun bekçisi misiniz

Kadın gene başını salladı.

— Öyle ise benim neden buraya geldiğimi bilmeniz lâzım. Grönoble noteri avukat Rikar, buraya matmazel Süzi Dömurun geleceğini bildirmiş olacak. Ben Süziyim.

Cadı, tek kelime söylemeden, bir mektub aldığını fakat okuması olmadığından, genc kızın geleceğini bilmediğini anlattı.

Süzi kadının işaretle konuştuğunu görünce sordu:

— Dilsiz misiniz?

Cadı gene evet der gibi başını salladı.

Genc kız gayri ihtiyarî ürperdi. Bu metruk şato, bu kör kedi, bu dilsiz cadı tüylerini ürpertti.

Kadın, mümkün olduğu kadar güler yüz göstererek kapıyı açtı. Süziye yol verdi.

Genc kız asabına hâkim olmağa çalışarak girdi. Cadı ile kör kedinin peşinden, tuğla köşke kadar yürüdü. Eşikten adım attı. Hem

mutfak hem de yatak odası olan, fevkalâde pis, müstekreh bir odaya girdi.

Cadı karı, kızın söyleyeceklerini merakla dinlemeğe hazırlanmıştı.

Süzi Dömur itidalini topladı. Gelişinin sebeblerini anlattı.

Genc yaşında öksüz kalmıştı. Onu bir akrabası büyütmüştü. Şimdi Grönoblede terzilik yaparak geçiniyordu.

Yirmi yaşına bastığı zaman, noter avukat Rikardan bir mektub aldı. Bu mektub mütevazi, çalışkan hayatını altüst etti.

Kalkıp notere gitti. Babası, on sene evvel Amerikaya giderken, herkesten habersizce Ponşaro civarında bir şato satın almıştı.

Noter birçok izahat vermiş, Süzi de yalnız bir şey anlamıştı. Bu şatonun sahibi bugün kendisiydi. Bu şato babasından ona miras kalmıştı. Şatoda gidip oturabilirdi. Noter ilâve etmişti:

— Bu da güç bir iş değil. Şato metruk. İhtiyar bir kadın oturuyor. Fakat siz belki o şatoda oturmak istemezsiniz. Gidip bir kere görünüz, sonra bana haber veriniz, şatoyu satılığa çıkarırız... Müşteri de güç bulacağız, çünkü ora halkı şatonun tekin olmadığını söylerler.

Süzi hemen trene binip Ponşaroya gelmişti. Oradan bir arabaya binip Luve şatosunu bulmuştu. Şimdi ihtiyar cadı karı kendisine şatoyu gezdiresin diye bekliyordu.

İşte genc kız, dilsiz bunları söyledi. Kadın bu izahatı merak ve endişe ile dinliyordu.

Süzi sözünü bitirince cadı bir deste anahtar aldı. Fakat elleri öyle titriyordu, ki anahtarlar kaydı, düştü.

Genc kız bu korkunun sebebini anlar gibi oldu:

— Merak etmeyin, şato benim olduktan sonra da siz burada otursunuz.

İhtiyar kadın bu vaide ehemmiyet vermedi. Gene titriyordu.

Bu esnada bir şimşek çaktı. Gök şiddetle gürledi.

İhtiyar kadın put çıkardı.

Kasırga şimdi ağaçları büküyordu. Damdan kopan parçalar uçuşuyordu.

Gürültü arttı. Artık üstüste şimşek çakıyor, gök gürültüsünün ardı arası kesilmiyordu.

Ondan sonra yağmur başladı. Bir kaç dakika zarfında park kocaman bir bataklık halini aldı.

Süziyi getiren arabacı iyi tahmin etmişti.

Cadı karı bu bataklıktan geçmek taraftarı değildi.

Genc kız:

— Bekliyelim, dedi.

İçine korku girdi. Gece oluyordu. Bir saat sonra ortalık kararmaktı. Bu şerait altında, nasıl geri dönecekti? Ponşaroya nasıl gidecekti? Bilmediği yollarda kendi kendine kalamazdı.

Aklına bir şey geldi.

— Eğer hava açmazsa, geceyi şatoda geçirebilir miyim?

İhtiyar işaretle, şatoya sahib olduğunu, istediğini yapmakta hür bulunduğunu anlattı.

Süzinin içi biraz rahatladı. Bana sokacak bir damaltı bulmuştu. İhtiyar cadı gidip çalı çırpı topladı, ocağı yaktı. Kör kedi pek sevindi. Ateşin önüne yattı.

Gece oldu. Fırtına dinmedi.

Süzi şatoyu gezmek için acele etmiyordu. Mademki gece burada kalacaktı, şatoyu ertesi sabah gezerdi.

Cadı karının yiyeceğini paylaştı: Keçi südünden peynir, yoğurt, ekmek.

Karınlarını doyunduktan sonra kadının bir fener yakıp anahtarları aldığını gördü. İhtiyar genc kıza, geceyi hangi odada geçireceğini gösterecekti.

Bata çıka parkı geçtiler.

Bir kaç dakika sonra Süzi, şatonun kocaman bir odasında yalnız kaldı.

Bir merdiven çıkmış, uzun bir koridordan geçmiş, küf kokan bu odaya girmişti. Şatonun bu kadarlık yerini görebilmişti.

Cadı karı hemen geri dönmüştü. Feneri bırakmıştı. Fakat o kadar az ışık veriyordu, ki köşeler aydınlanmıyordu.

Süzi korkak değildi. Nefesli bir sesle kendi kendine gülümseyerek söylendi:

— Şatomda geçirdiğim ilk geceyi unutmıyacağım!

Bir yanda karyola vardı. Süzi feneri yanına koydu. Soyunmadan yattı. Oda esasen rutubetliydi. İhtiyar da binbir işaretle yatağa se-recek çarşaf, kıza verecek gecelik olmadığını anlatmıştı.

Kız yirmi yaşında idi. Vicdanı rahattı. Sıhhati yerinde idi. Bütün gün yorulmuştu. Uyuyakaldı.

Ne kadar zaman uyuduğunu bilmiyordu. Garib bir eza ile uyandı. Bu duyduğu ezanın ne olduğunu anlayamadı.

Ezamen ezanın ne olduğunu düşünmedi, ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Elini göğsüne götürdü. Ilık, yumuşak bir şeye değdi, ürperdi.

Anladı... Kör kedi idi. Gece yarısı gelip göğsüne yatmıştı.

Süzi nefretle hayvanı itti. Kedi miyavladı.

Genc kız yarı uyur bir halde idi. Kalkıp kediyi dışarı atmadı. Tekrar uyumak istedi. Saatine baktı. Sabaha çok vakit vardı.

Tam tekrar uyuyacağı sırada, odanın bir köşesi çatırdadı. Sanki bir iskemleyi yerinden kaldırmışlardı.

Süzi gözlerini araladı. Lâmbanın

ışığında, yer döşemesi kalkıyor gibi geldi. Sanki duvar yarılmıştı. Bir kapı aralanmıştı.

«Rüya görüyorum... Olmıyacak şeyleri oluyor sanıyorum... Sinirlerim bozuldu.»

Gözlerini uğuşturdu, daha dikkatli baktı. Duvar hâlâ çatlak gibi duruyordu. Fakat bu çatlak o kadar küçüktü, ki bir çocuk bile geçemezdi.

Süzi doğruldu, çatlağa doğru elini uzattı. Rüya görmemişti. Duvar çatlaktı. Birdenbire haykıarak geri çekildi.

Parmakları soğuk, kayan bir şeye değmişti. Bu şey kımıldıyordu.

Bazan öyle anlar vardır, ki cesaret uyuşur. Korku üste basar.

Süzi tirtir titriyordu. Korkudan kalkamıyordu. Halbuki bu odadan çıkmak, kaçmak istiyordu.

Gözlerini bu esrarengiz çatlaktan ayıramıyordu.

Bir kaç dakika sonra, çatlaktan Süzinin dokunduğu soğuk şey çıktı.

Bu bir şişe idi. Bildiğimiz adi bir şişe.

Ağzı, kırmızı balmumu ile kaplanmıştı.

Boğazını bir el tutuyordu. Bu el kırmızı eldivenliydi.

Başka bir şey görünmedi. Kırmızı eldivenli el şişeyi sallıyordu. Kıza daha iyi göstermek istiyordu.

Buna hacet yoktu. Süzi, soluk soluğa bu ele, bu şişeye bakıyordu.

Korkudan ses çıkaramıyordu. Bağırarak, haykıracak kuvvet bulamıyordu. Bu şişeyi tutan ve göze görünmiyene seslenemiyordu.

Şişe, kızıl parmaklar arasında döndü.

Süzinin damarlarındaki kan dondu. Çünkü başka bir şey daha görmüştü.

Şişe boş değildi... Sarımtarak bir su ile dolu idi. Fakat genc kızın kanını donduran bu da değildi.

Süzi müthiş bir şey görmüştü. Sarımtarak suyun içinde iki göz vardı. Kocaman, fevkalâde güzel iki göz.

Bu gözler sanki canlı bir insanın gözleri idi... Şişedeki iki göz, hem acı, hem de müşfik nazarlarla Süziye bakıyordu...

Dışarıda fırtına gürlüyordu...

İRİŞ VİSKİ

— Jean Ray — dan

Nerede kalmıştık? Ha evet, Murrayın iskemleyi ittiğini duydum. Tatlı, munis bir sesle:

— Gilkrist dedi, bu kadar cina-yet kâfi. Vaverley hareket etmi-yecek.

Gilkrist:

— Kaptan Murray dedi. Vaverley işinde hissenize dört bin iki yüz frank düşecekti. Size bu parayı ev-velden verdim. Hata etmişim. Ba-na bu parayı geri verecek yerde alay ediyorsunuz.

— Şimdilik veremem, fakat...

— Hayır, ne şemdilik ne de son-ra bu parayı veremezsiniz. Ghur mabedi bu paraya muhtaç.

— Ah!

Bu müthiş ahı Murray çekti.

Kulağımı Gilkristin oda kapısı-na dayamış, patronum Murrayla konuştuklarını dinliyordum. Mur-ray, Londra ile Kalküta arasında işliyen Vaverleyin kaptanı idi.

Murray çatık yüzlü, zayıf bir adamdı. Hindli gibi bir adamdı. Çok esmerdi. Zeki, herkesin sevdi-ği, içki içmez bir gemici idi.

Murray sordu:

— Demek biliyorsunuz?

— Evet. Dağ başındaki Ghur mabedinde bulunan ve yakında is-yan edecek olan bir sürü insana

bakmak için çok paraya muhtaç olduğunuzu biliyorum.

— Evet.

— Bunlar bana aid değil. Dela-var için yaptığınızı yaparsınız.

Ben iliklerime kadar ürperdim.

Delavar, Murayın idaresinde ba-tan bir gemi idi. Dört beş tayfasile kendisi kurtulmuştu.

— Ya bu sefer kurtulamazsam?

— Eğer kurtulursanız geçen se-ferki gibi dört bin alırsınız.

— Kâfi.

— Deniz sigortasını arttırmak için ne kadar uğraştığımı tasavvur edemezsiniz. Benden şüpheleni-yorlardı. Amma Vaverley batınca pek hoş olacak..

— Susunuz!... Onu Allahım ve milletim için yaptım. Ben sırası ge-lince günahlarımı çekeceğim. Bel-ki de Allah beni affeder. Fakat sen ne yapacaksın?

— Bir kere aynı Allahın kulu ol-madığınızı söyleyeceğim. Sizin Al-lahınız Vişnu, Brahma veya Bu-da... Bana vız gelir. Sizi sevdiğim için onları hürmetle selâmlarım... Benim Allahım çelik kasada. İsmi İngiliz lirasıdır. Paradır ismi...

— Gilkrist sen menhus bir mah-lûksun!

— Murray sen çek herifin birisin.

— Kork...

— Ben dünyada hiçbir şeyden korkmam.

O zaman garib bir şey oldu.

Bu sözü bir feryad takib etti.

Gözümü anahtar deliğine koydum. Gilkrist elini kolunu saklıyarak geriliyordu. Murrayın sesi duyuldu:

— Bir şeyden korkmazsın amma bu seni sarartıyor.

— Kuzum öldür Murray... Bir tanesini bile göremeni, çıldırırım..

Duvar da büyük bir örümcek gördüm. Havada bir cedvel uçtu. Duvardaki hayvanı ezdi.

Kendimi bir köşeye attım. Kapı açıldı. Kaptan çıktı.

Yüzü gülüyordu.

* * *

Biraz daha viski isterim. Mersi.

Hem artık bardağı boş bırakmayınız. Bundan sonrasını anlatmam için kuvvetli olmam lâzım.

* * *

Sekiz gün sonra karanlık, fırtınalı bir gece Vaverley enginlere açıldı.

Bütün tayfalar gibi Murray da boğuldu, Cesedini bir sahilde buldular. Kollarının arasında genc bir çocuk vardı.

Bu çocuk oğlum Herbertti.

Evet, sevgili oğlum Herbert!...

Anası genc ölmüştü. Onu bir ana gibi büyüttüm. Onu gemici yapmak

istemiyordum... Muvaffak olamadım. Muhitimiz gemici muhiti idi. Gemici oldu.

Bizden kaçtı. Gilkriste müracaat etti. Gilkrist te onu ölüm gemisine alıp gitti.

Ağlamamı mazur görünüz...

* * *

Neden Gilkristi öldürmedim

Bu bir sırdır.

Cebimde kama hazırды. Fakat Allah istemedi. Onun cezasını, belâsını başka türlü verdi.

Elimde kamam yürürken yolu sis kapladı.

Ben ömrümde bu kadar kalın sis görmedim. Göz gözü görmüyordu. Birden kulağımın yanı başında bir ses duydum:

— Gilkristi öldürmiyeceksin!

Bakındım. Sisten başka bir şey göremedim.

— Beni dinle Toma Vad, Gilkristin cezasını vereceğim. Herbertin intikamını alacağım.

O zaman, sis arasında bir gölge gördüm. Göz yerlerinde iki yeşil ışık vardı.

— Murray! diye haykırdım.

Ses gene duyuldu:

— Beni affet Toma... Oğlum ölürken beni affetti.

— Neredesin Murray?...

Ses uzaklaştı:

— İntikamın bulunduğu yerde... Gilkristi... Öldürme...

Gölge kayboldu.

* * *

Bir akşam iş oldu.

Küçük odada Gilkristin karşısında çalışıyordum. Birdenbire merdivende ayak sesleri duyuldu. Gilkristte korku alâimi gördüm. Ayak sesleri yaklaştıkça korkusu artıyordu.

Benim gönlümde bahar açmıştı.

İkimiz de Murrayın ayak seslerini tanımiştık.

* * *

Kapı vuruldu.

— Giriniz!

Kapı yavaş yavaş aralandı. Kimseler yoktu.

Diyorum: Kimse yoktu.

Odaya rüzgârla beraber deniz kokuları girdi.

Gilkrist rahatladı:

— Rüzgâr mı, içeri pis kokular doluyor.

Fakat odada ayak sesleri oldu, Koltuk, sanki biri oturmuş gibi gıcırdadı.

— Toma... Koltukta biri mi var?...

Omuz silkтім:

— Rüya mı görüyorsunuz?

Tekrar defterine eğildi. Fakat gözucile koltuğa bakıyordu.

Nihayet sabredemedi, yaklaştı.

Koltuk ta bildiğiniz gibi bir koltuktu. Boştu. Buna rağmen Gilkrist elini uzattı ve..

Ben haykırdım.

Gilkristin uzattığı eli, göze görünmez bir el yakaladı, büktü, hır-

paladı, kırdı. Gilkrist odanın ortasına düştü.

Havagazı ısılk çaldı. Kısıldı. Söndü.

Bir mum yaktım. Patron yere yatmış inliyordu. Burun deliklerinde kan vardı. Ağzı bir tuhaf çarpılmıştı.

Örümcekten bahsediyordu. Neden?

* * *

Sekiz gün yataktan kalkamadı.

Geldiği zaman, sol eline yün bir eldiven giymişti.

Güç konuşuyor, konuşurken kekeliyor, ısılk çalıyordu.

Gözü dikti. İnsan bakışlarına benzemiyordu. Ben yakın olan intikamı düşünerek bu gözlerin önünde çalışmağa razı oluyordum.

Günler geçti. Nihayet bir akşam gene geldi.

Evvelâ Gilkrist duydu.

Haykırdı, kalkmak istedi.

Amma kalkamadığını gördüm, kalkamıyordu, sanki iskemlesine çivilenmişti.

Ayak sesleri duyuluyordu. Daha doğrusu sanki birçok gemiler, taltalara çarparak yaklaşıyordu.

Kapı koparılır gibi açıldı.

Ortada ilk sefer gibi kimse yoktu.

— Ür... Ür... Ür...

Gilkrist konuşmağa çalışıyordu. Alnı ter içinde idi.

Birden bir şey kalktı, sonra Gilkrist iskemlesinden tavana fırlatıldı. Tavana yapıştı.

Evet, tavana yapıştı.

Ben korkarak, haykırarak kaç-
tım.

* * *

Hayır ölmedi.

Altı hafta sonra tekrar yazıha-
nesinin başına oturdu.

Artık hiç konuşamıyordu. Ara-
da sırada ısıklık gibi bir ses çıkarı-
yordu. Ayakları tutmuyordu. İhti-
yar sadık hizmetçisi onu araba ile
yazıhanesine getiriyor, akşam gelip
alıyordu...

Artık insana benzemiyordu. Şek-
li değişmişti.

* * *

Bir gün gözleri korku ve nefret-
le duvarın bir köşesine takılıp kal-
dı. Baktım. Büyük bir sinek gör-
düm. Kalktım. Çıktım.

Anahtar deliğine gözümü koy-
dum.

Gilkrist yalnız kalınca sineğe
sıçradı...

Çoktandır Gilkrist yüzü, gö-
bağlı dolaşıyordu. Bağları düştü.

Ağız yerinde bir hortum vardı...
Başı boynuzluydu. Yüzü tüylüdü.

Tıpkı örümceğe benzemişti.
İftiha ile sineği emdi.

* * *

Oldu.

İntikam alındı.

Gene geldi. İkimiz de farkına
varmadık. Bir ses duyuldu:

— Gilkrist!... Öde...

İş çabuk oldu.

Bağlar çözüldü. Eldivenler çık-
tı... Ortada bir örümcek kaldı...
Odanın bir köşesine doğru yürü-
dü, kayboldu.

* * *

Gilkrist ortadan kayboldu.

Halk böyle söylüyor. Amma doğ-
ru değil. Gene odada, yazıhanesin-
de. Yalnız bir örümcek gibi ya-
şıyor.

Kasayı açtığım zaman, deliğin-
den çıkıyor, bana bakıyor.

Ben intikamımı şöyle alıyorum.

Defterleri yalnız tutuyorum ve
örümceği maşa ile alıp defter sa-
yılarının üstüne koyuyorum.

Yanlışları görüyor, kıvranıyor.
Örümcek oldu amma, Allah aklını
almadı.

Kasayı açıyorum, kıymetli para-
larını alıyorum.

Çalışıyorum sanmayınız... Örüm-
ceği bu banknotlarla okşuyorum,
sonra ocağa atıp yakıyorum.

O zaman onu görmelisiniz.

Sıçırıyor, atılıyor, beni sokmağa
çalışıyor.

Geçen gün az kalsın sokacaktı.
Kafasına bir cedvel indirdim.

Her sabah ördüğü ağını bozu-
yorum... Yanına sinek sokmuyo-
rum. Açlıktan ölecek... İstemiyö-
rum, arada arada bir iki sivrisinek
yedirtiyorum.

Bana bir viski daha veriniz!...

ARSEN LÜPEN

1ci Cilt

(Selâm İzzet)

Arsen Lüpen, henüz bütün dünyanın tanıdığı, ismi cihanı kaplamış harikulâde bir mahlûk değil... Maceralara yeni yeni atılmağa başlamış, sevimli, şık, zarif bir genc... Hayatta bir tek zafı var: kadın...

Kadına dayanamıyan Arsen Lüpen'e de, kadınlar dayanamıyor. İşte, Arsen Lüpen'in ilk maceralarında, bu harikulâde meraklı, heyecanlı aşk maceraları vardır. Aşk yüzünden nasıl hapse girdiğini ve fevkalâde, kurnazca bir tertibatla, hapisten nasıl kaçtığını Arsen Lüpen'in birinci cildi size anlatır ve sizi hayran eder. Arsen Lüpen hapisten kaçınca, meşhur polis hafiyesi Herlok Şolmesle karşılaşır. "Herlok Şolmesle karşı Arsen Lüpen,, ve ondan sonra "Oyuk iğne,, maceraları dünyada yazılmamış ve yazılamıyacak kadar meraklı ve cidden harikulâde maceralardır.

Cildli olarak neşredilmiştir. Fıatı 80 kuruştur.

Foma : 1 - 23

ARSEN LÜPEN

2ci Cilt

(Selâmi İzzet)

"Oyuk İğne,, ile ismini cibana yayan ve kendini bütün dünyaya tanıtan Arsen Lüpen "813,, macerasıile, gözlerde bir kat daha büyür. "813,, misline ender tesadüf edilen bir harikadır. İnsan, bu macerayı, okudukça beğenir ve beğendikçe bitmemesini ister.

Bereket ki Arsen Lüpen'in harikulâde maceraları bitmez. Hayatı bir kasırga içinde geçen bu harikulâde maceralar mucididir. İkinci cildde, Arsen Lüpen'in üç cinayetini görürüz. Bu rakik kalbli, müşfik, fevkalâde zeki mahlûk, iyiliğinin yanında, yaptığı fenalıklar hiç kalan bu mütefekkir serseri, üç kişiyi öldürür, ve yeis içinde iken hapse atılır. Fakat hapishanenin dört duvarı içinde bile, halledilecek muamma bulur. Almanya imparatorunu, bir zamanlar cihanı önünde titreten Kayzeri ayağına getirir.

"813,, "Arsen Lüpenin 3 cinayeti,, "İmparatorla başbaşa,, maceralarından başka, keyifli bir gününde Arsen Lüpenin başından geçenler ve daha bazı meraklı ve heyecanlı vakaların kendi ağızla itirafları hep ikinci cildedir.

Cildli olarak neşredilmiştir. Fiatı 80 kuruştur.

Forma: 24 - 46

ARSEN LÜPEN

3^{cü} Cilt

(Selâmi İzzet)

Şöhreti zamanla büyüyen insan kendini zamanla daha çok tanıtır ve tecrübe, insanın zekâsını inkişaf ettirir.

Bunun doğruluğunu, Arsen Lüpenin harikulâde maceralarında çok iyi görür ve anlarız. Çünkü onun her macerası, ötekilerden daha canlı, çok daha heyecanlı ve meraklıdır. İşte, 3^{cü} cilddeki "Altın Müselles,, bu harikulâde maceraların en harikulâdesidir. "Altın Müselles,, nedir?... İşte, bu maceraların en büyük kıymeti de, maceranın birkaç cümle, birkaç satırla hulâsa edilememesidir. Arsen Lüpenin maceraları kısaltılmaz, Kısaltılamaz, o maceralar, merak ve heyecan içinde, bir solukta okunur. 3^{cü} cildin güzelliği de, Lüpeni, asker üniformasile, cephede görüşümüzdür. Lüpen, o harikulâde zekâsile, bütün bir orduyu el altından nasıl idare eder? Alman casus teşkilâtını nasıl yere vurur, bunlar hep "Bir şarapnel patladı,, isimli maceralarda tatlı tatlı anlatılmıştır.

Cildli olarak neşredilmiştir. Fiatı 80 kuruştur

Forma: 47 - 66

ARSEN LÜPEN

4^{cü} Cilt

(Selâmi İzzet)

"Hayır, olamaz, olamaz, imkânsız!...,,

Harikulâde bir hâdise karşısında kaldığımız zaman, ilk söylediğimiz sözler bunlardır. Halbuki Arsen Lüpen için, olmaz, olamaz, imkânsız diye bir şey yoktur. İmkânsızı imkân dahiline sokan yegâne

adam Arsen Lüpendir. O size, her macerasının sonunda: "olmaz dime, olmaz olmaz!...", der, ve dünyada bir gün gelip, belki denizlerin tutuşacağına sizi inandırır.

İşte 4^{cü} cilddeki "Otuz tabutlu ada...", böyle imkânsız gibi görünen bir maceradır. Oradaki kahramanların başlarından geçenlere inanmak imkânsız gibidir. Kalp çarpıntısı ile, tüyler ürpererek, fakat heyecanın verdiği büyük hazla bu macerayı okurken, bütün o olmiyacak şeylerin Arsen Lüpenin elinde, nasıl olağan bir şekle girdiğini görürsünüz.

Cildli olarak neşredilmiştir. Fiyatı 80 kuruştur.

Forma : 67 - 86

ARSEN LÜPEN

5^{ci} Cilt

(Selâmi İzzet)

Bütün dünyada bir anket açılrsa ve Arsen Lüpeni okoyanlara sorulsa :

— Arsen Lüpen maceralarının en meraklısı, en harikulâdesi hangisidir ?

Buna, bütün bir cihan, kati bir cevap veremez, ve sizi temin ederiz ki, Arsen Lüpeni bir milyar kişiden fazla okumuştur. Bu milyonlarca kişi, okudukları maceraların hepsini beğenmişler, hepsini okurken aynı heyecanı duymuşlardır. Bunun için, Arsen Lüpenin 5^{ci} cildindeki "Yeşil gözlü genc kız", macerasını okuyacak olanlara biz şimdiden haber verelim ki bu macera bu harikulâde serküzetlerin en harikulâdesidir ve yeşil gözlü genc kız macerasını okuyacak olanlar :

— İşte diyeceklerdir, Arsen Lüpen serisinin, en güzel, en heyecanlı, en meraklı macerası budur.

Ve bundan sonra, gene 5 ci cildde "dişi parsın dişleri", macera-sile hayranlıkları artacaktır.

Ciltli olarak fiyatı 80 kuruştur

Forma : 87 - 106